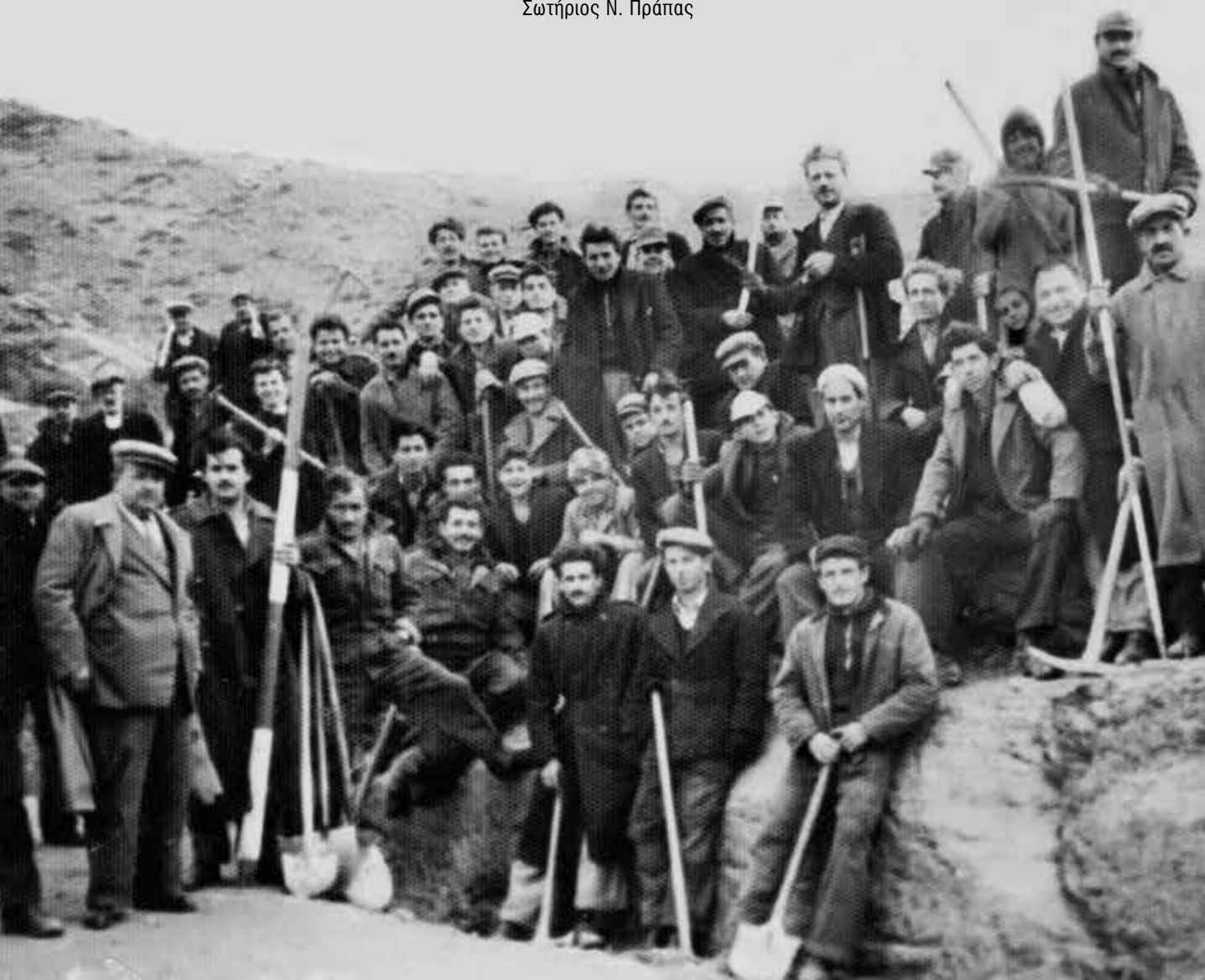

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚ. ΠΡΑΠΑΣ

Οι άντρες του χθες και του σήμερα στο Συκούριο

Γενική επιμέλεια έκδοσης
Σωτήριος Ν. Πράπας

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ & ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ
ΣΤΟ ΣΥΚΟΥΡΙΟ

Τίτλος: «Οι άντρες του χθες και του σήμερα στο Συκούριο»

Συγγραφέας: Ιωάννης Νικ. Πράπας

Γενική επιμέλεια έκδοσης:
Σωτήριος Ν. Πράπας

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση,
επεξεργασία εικόνων:
Αλέκα Δήμτσα

Εκτύπωση:
Nonstop Printing LTD

Το βιβλίο σχεδιάστηκε με την πολύτιμη καθοδήγηση
της Βάσως Αβραμοπούλου και της Ξένιας Χατζηαγγελή
από την A4 Design.

© 2022, Σωτήριος Ν. Πράπας

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚ. ΠΡΑΠΑΣ

Οι άντρες του χθες & του σήμερα στο Συκούριο

ΛΑΡΙΣΑ 2022
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος του συγγραφέα	9
Ευχαριστίες	11
Πρόλογος επιμελητή έκδοσης	13
Πρόλογος Δημάρχου Τεμπών	15
Εισαγωγή	17
Πρόεδροι Κοινότητας - Δήμαρχοι	27
Η εκκλησία μας	33
Εκπαίδευση - σχολεία	39
Στρατός και Σώματα Ασφαλείας	65
Ιατρική	113
Φαρμακοποιΐ	129
Γεωργία - Κτηνοτροφία - Μελισσοκομία	141
Σημερινοί επαγγελματίες	159
Αυτοκινητιστές προπολεμικοί και νεότεροι	177
Παλιοί και νέοι επαγγελματίες και επιτηδευματίες	199
Βιογραφίες	229
Απόδημοι σε ξένες χώρες	311
Αυτογραφικές σημειώσεις πολιτικών προσφύγων	321
Η αποικία των Καλαρρυτιωτών	327
Ανδρόγυνα	337
Ταβέρνες, παρέες στα καπηλειά	347
Σ.Φ.Α.Ν.Κ. - Σύνδεσμος Φυσικής Αγωγής Νέων	
«Ο Κίσσαβος»	353
Σποράδην αναφορές	363
Βιβλιογραφία - Πηγές	373

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Τα κίνητρα για τη συγγραφή του βιβλίου με τίτλο: «Ο Μεγακεσερλιώτης», είναι η αγάπη προς τον τόπο που γεννήθηκα και η βαθιά μου πίστη στην ωφελιμότητα της αξίας της ιστορικής γνώσης. Ο σκοπός του βιβλίου είναι να λειτουργήσει ως παρακαταθήκη πληροφοριών στο μέλλον, για τα παιδιά μας.

Το νέο βιβλίο έρχεται να καλύψει το κενό που υπάρχει στην τοπική μας ιστορία και να αφήσει τη σφραγίδα μιας ζώσας, σφριγηλής κοινωνίας, που στο διάβα του χρόνου πορεύθηκε ακμάζουσα σε όλους τους τομείς της κοινωνικής μας ζωής.

Το κοσμούν άνθρωποι του καθημερινού μόχθου που εργάζονται στον πρωτογενή τομέα, στον επαγγελματικό, στον επιχειρηματικό, αλλά και άνθρωποι των γραμμάτων και του πνεύματος, διακεκριμένοι πανεπιστημιακοί, γιατροί, εκπαιδευτικοί, νομικοί, καλλιτέχνες, αξιόμαχοι στρατιωτικοί κ.α. Το παρόν βιβλίο θα θυμίσει στους παλιούς και θα γνωρίσει στους νέους το έργο και την τεράστια προσφορά των «Μεγακεσερλιωτών», δηλαδή των Συκουριωτών, προς τον τόπο και την πατρίδα!

Θα είναι η κοινωνική ανατομία μιας ευρείας εποχής. Θα είναι η ιστορία μας, μέσα από το μεγάλο άλμπουμ που θα μας τέρπει και στο οποίο θα ανατρέχουμε οδηγούμενοι στην αυτογνωσία!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θέλω και από τη θέση ετούτη, να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στους φιλόστορες συμπατριώτες που με τις πλούσιες χορηγίες τους ανταποκρίθηκαν στην έκδοση του βιβλίου μου και είναι αυτοί που δώρισαν χιλιάδες αντίτυπα στους Συκουριώτες απανταχού της Γης!

Επίσης στον αγαπητό κ. Σωτήρη Νίκου Πράπα, διαπρεπή Καρδιοχειρουργό με διεθνή αναγνωρισιμότητα, να εκφράσω για τη δεύτερη αυτή χορηγία του και τη δωρεά των βιβλίων στους συμπατριώτες, ένα μεγάλο- μεγάλο ευχαριστώ. Τον ευχαριστώ και τον ευγνωμονώ!

Τέλος εκφράζω τις ευχαριστίες μου σε αυτούς που έθεσαν στη διάθεσή μου τα προσωπικά τους στοιχεία και ιδιαίτερα να ευχαριστήσω τους γραμματείς της Κοινότητας Συκουρίου κ. Φραγκίτσα Παράφορου, Παύλο Κουλούντζο και Απόστολο Κατέρη, για την άμεση τηλεφωνική και δια ζώσης εξυπηρέτηση που είχα κατά το χρόνο συγγραφής του βιβλίου.

Ευχαριστώ τον κ. Πράπα!

Επίσης στον κ. Καρανικό. Ευχαριστώ τον κ. Καρανικό, Δικηγόρο
Καρδίου και Συμβόλου Διεύθυνσης Κρατικών Υποθέσεων, να
ευχαριστώ για την δεύτερη κυρία χορηγία του και την δωρεή
των βιβλίων στους συγγενείς, ένα τετράδιο-φωτοκλήρο
ευχαριστώ. Τον ευχαριστώ και τον ευγνωμονώ!

Τέλος ευχαριστώ τις ευχαριστίες μου σε όλους που
έδωκαν στη διάθεσή μου τα προσωπικά τους βιβλία και
ιδιαίτερα τις ευχαριστίες τους Γραμματέας της Κοινότητας
Συκουρίου κ. Φραγκίσκος Παράφορος, Πύλο Κουλού-
ρης και Ανώτατο Κατήγη, για την άμεση τηλεφωνική
και προσωπική εξυπηρέτηση που είχα κατά τον χρόνο ο
επιμελητής του βιβλίου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ ΕΚΔΟΣΗΣ

Τύχη αγαθή θέλησε να πάρω στα χέρια μου τα χειρόγραφα και τις φωτογραφίες που συγκροτούσαν το ακατέργαστο πόνημα «Οι άνδρες του χθες και του σήμερα στο Συκούριο» του συντοπίτη, φίλου εν ζωή και μακρινού συγγενή μου Γιάννη Πράπα. Είχα ήδη αποδεχθεί την επιθυμία του να καλύψω τη χορηγία για την έκδοσή του και είχε μάλιστα καταγράψει στον χειρόγραφο πρόλόγό του τις ευχαριστίες του. Ο αδόκητος χαμός του στη συνέχεια και η επιθυμία της οικογένειάς να φέρει το έργο του στο φως της δημοσιότητας, έκανε το ρόλο μου πλέον απαιτητικό. Θα έπρεπε ταυτόχρονα να επιμεληθώ και την έκδοση, αντάξια του ρόλου και της προσφοράς του Γιάννη Πράπα στον τόπο μας, αυτό το ασάλευτο θεμέλιο που μας φιλοξένησε και όρισε ανά τους αιώνες τη ζωή, τους αγώνες και τη μοίρα μας.

Όλα αυτά, την εσαεί αμετακίνητη τοπική γεωγραφία, πιασμένη χέρι - χέρι με την αεικίνητη τοπική ιστορία, τα αποτύπωσε ήδη σε πολλά έως σήμερα βιβλία του. Αυτή τη φορά όμως, καταπιάστηκε κυρίαρχα με κείνους που έγραψαν και διαμόρφωσαν, από ένα κομμάτι ο καθένας, αυτή την τοπική ιστορία. Τους άνδρες του Συκουρίου, από την απελευθέρωση του 1881 μέχρι τις μέρες μας. Γενιές ανθρώπων, 4 έως 5 σε αριθμό, που καθημιά δοκιμάστηκε σκληρά, αλλά άντεξε και ήταν πάντα ζωντανή παρά τα προβλήματα που όρισαν οι καιροί. Με ασίγητη ελπίδα και αξερίζωτη αγάπη για τη ζωή και τη δημιουργία, αντάμωσαν εδώ προερχόμενοι από διαφορετικά «μελέτια» και τόπους, αντίκρυσαν το ίδιο φως και ανάσαναν τον ίδιο βουνίσιο αέρα του Κίσαβου. Χωρίς σχολείο στην αρχή, αλλά με τη φλόγα της προόδου και με τις εμπειρίες που ο καθένας κουβάλαγε από τον τόπο του, πρόκοψαν, έστησαν τον κοινωνικό ιστό του χωριού, συνέθεσαν μια πολυπολιτισμική κοινότητα και έφτασαν μέσα σε λίγες δεκαετίες να κλείσουν το αφετηριακό χάσμα με την υπόλοιπη χώρα.

Όλα αυτά θα ήταν άγνωστα στις νεότερες γενιές αν δεν είχε υπάρξει εκείνος που με την αξεδίψαστη δίψα του σκάλισε μνήμες, αρχεία, φωτογραφίες, έψαξε τις ρίζες μας και αποτύπωσε την ανθρωπογεωγραφία της περιοχής μας. Ο Γιάννης Πράπας. Ένας άνθρωπος με ευγένεια, καλοσύνη, όραμα και

αγάπη για την παράδοση, που χώρεσε στην αγκαλιά του εκτός από τη Θάλεια και τα παιδιά του Νίκο, Μιχάλη και Θανάση, όλους τους συγχωριανούς και τους συντοπίτες της περιοχής μας. Ακέραιος, ευγενής, αγαπητός σε όλους, φιλικός και γλυκομίλητος, αγνός πατριώτης, αλλά και ταπεινός, ανιδιοτελής, με σπάνιο ήθος και αξιοπρέπεια. Κατάφερε να εμπνεύσει όλους μας και να δημιουργήσει την εμπιστοσύνη και την συγκινητική διάθεση προσφοράς λαογραφικού, ιστορικού και φωτογραφικού υλικού, βιογραφικών σημειώσεων και αφηγήσεων και τέλος, να παρακινήσει φορείς και συλλόγους στη δημιουργία του λαογραφικού μουσείου που φέρει το όνομά του.

Όπως σε κάθε βιβλίο του, ήταν και αυτή τη φορά όμορφο και συγκινητικό το ταξίδι ανάμεσα στα χειρόγραφα του Γιάννη Πράπα. Στις αναφορές στους άνδρες του Συκουρίου, στα πεπραγμένα τους και στις μεγάλες στιγμές τους. Μέσα από τις εικόνες και τα κείμενα ένιωσα τον μόχθο, τον ιδρώτα και τις αγωνίες των παλιότερων γενιών, γνώρισα επαγγέλματα που χάθηκαν στο χρόνο, ανθρώπους που έφυγαν πριν έρθω σε αυτό τον κόσμο και νεότερους συμπατριώτες που η απόσταση μας αποξένωσε. Ο Γιάννης με συγκλονιστικό και αντικειμενικό τρόπο, μέσα από τις διηγήσεις, τα αρχεία, τις προσωπικές επαφές και τη γλαφυρή γραφή του, αφήνει στην τοπική ιστορία το ύστερο πόνημά του όπου οι επόμενες γενιές θα ζωντανεύουν τις μνήμες τους, θα συναντούν τους συγγενείς και φίλους τους και θα ξεδιψούν την επιθυμία τους να γνωρίσουν τις ρίζες τους. Κι αφήνει ταυτόχρονα ένα χρέος. Την έμπρακτη καθολική και δυναμική συμμετοχή όλων μας στα πολιτιστικά δρώμενα του τόπου μας και τη μεταβίβαση των συλλογικών βιωμάτων και της παράδοσης από τη μια γενιά στην επόμενη. Έτσι η φλόγα που εκείνος άναψε και φώτισε το παρελθόν και το παρόν, να παραμένει άσβεστη στο μέλλον.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ν. ΠΡΑΠΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΤΕΜΠΩΝ

Το παρόν βιβλίο αποτελεί ένα απάνθισμα φωτογραφιών και στοιχείων που αποτελούν πανόραμα πληροφοριών για την κοινωνία του «Μεγάλου Κισερλί» (Συκούριο) και θα παραμείνει ως παρακαταθήκη στις μελλοντικές γενιές.

Μέσα από τις σελίδες του, ο αναγνώστης πραγματοποιεί ένα ταξίδι στο παρελθόν και το σήμερα του ευλογημένου τόπου του Συκουρίου και μέσα από τις καθημερινές εικόνες των ανθρώπων του αγρού, της τέχνης, των γραμμάτων και της επιστήμης, της αυτοδιοίκησης, κ.α., βλέπει αγαπημένα και προσφιλή του πρόσωπα.

Εν κατακλείδι, η περιήγηση του βιβλίου αποτελεί ένα αέναο ταξίδι στο παρελθόν και το παρόν, στην ιστορία και στη γοητεία αυτού του τόπου, ο οποίος ζυμώθηκε με τα όνειρα και τον ιδρώτα των Συκουριωτών.

Ως Δημοτική Αρχή στηρίζουμε κάθε προσπάθεια ανάδειξης και διατήρησης της ιστορικής διαδρομής του τόπου μας. Από καρδιάς εύχομαι η προσπάθειά σας αυτή να είναι καλοτάξιδη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ
Δήμαρχος Δήμου Τεμπών

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

— εκινώντας το οδοιπορικό της τοπικής μας ιστορίας, φθάνουμε στους — πρόποδες της Όσσας (Κίσσαβος) όπου σε υψόμετρο 150 μ. ξεπροβάλλει το Συκούριο. Το όνομα προέρχεται από την αρχαία πόλη της Πελασγιώτιδας, Συκούριο και τον μυθικό βασιλιά Σύκουρο. Το Συκούριο αναφέρεται κατά τον 2ο αιώνα π.Χ., την εποχή των Μακεδονορωμαϊκών πολέμων από τον ιστορικό Πολύβιο (ΚΖ 8,15) ως Σικύριο και από τον λατίνο ιστορικό Τίτο-Λίβιο (42,54,9) ως Sucurium ή Sicurium. Κατά τον Στέλιν τα ερείπιά του βρισκόταν στη δεξιά όχθη του ρέματος Παλιοκαρυά. Στα Βυζαντινά χρόνια ονομαζόταν Νέα Καισάρεια. Κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας επί Τουρχάν μπέη, το χωριό εποίκισθη από οικογένειες Οθωμανών νομάδων κτηνοτρόφων που ήρθαν από το Ικόνιο (Κονιάροι) και έδωσαν το όνομα Μπουγιούκ Κεσερλί, δηλαδή μεγάλο Κεσερλί που σημαίνει την περιοχή του σκεπαριού. Ίσως το σκεπάρνι να ήταν το σύμβολό τους. Την περίοδο αυτή ήταν μεγάλο και πλούσιο χωριό με περιβόλια και άφθονα νερά, όπου τα καλοκαίρια παραθέριζαν οι μπέηδες της Λάρισας. Γνωστό ήταν το κονάκι του Ατίφ Ταϊφούρ μπέη στη συνοικία Μπεϊλέρ (συνοικία των μπέηδων).

Οι πρώτοι Έλληνες που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν εδώ, αμέσως μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο Ελληνικό κράτος (1881), αγόρασαν κτήματα από τους Τούρκους που έφευγαν παλιννοστούντες στο Ικόνιο. Μέχρι το 1899 υπήρχαν ακόμα Τούρκοι στην περιοχή. Στην περιφέρεια του Μεγάλου Κεσερλί, όλα σχεδόν τα χωριά ήταν κεφαλοχώρια και γι' αυτό μπορούσε κανείς να αγοράσει σπίτι και χωράφια. Αντίθετα στον κάμπο της Λάρισας υπήρχαν μόνο τσιφλίκια και δεν πωλούσαν μικρά κτήματα. Αυτή ακριβώς η δυνατότητα αγοράς σπιτιών, υπήρξε η κύρια αιτία που προσέλκυσε από νωρίς στον εποίκισμό του χωριού πολλές οικογένειες από άλλα μέρη της ελεύθερης και υπόδουλης Ελλάδας.

Για το Μπουγιούκ Κεσερλί = Μεγάλο Κεσερλί κατά τον 19ο αι. άφησαν γραπτά τους κείμενα ξένοι περιηγητές και Θεσσαλοί γεωγράφοι που είναι:

1. William M. Leak, το 1806, Άγγλος περιηγητής και στρατιωτικός
2. Αργύρης Φιλίππιδης, το 1814, Πηλιορίτης
3. Ιωάννης Οικονόμου –Λογιώτατος, το 1818, Λαρισαίος λόγιος.
4. Ιωάννης Αναστασίου Λεονάρδος, το 1836, εξ Αμπελακίου.
5. Γρηγόριος Κωνσταντάς, το 1838, από τις Μηλιές Βόλου.
6. Α. Mezizez, το 1852, Γάλλος περιηγητής.
7. Νικόλαος Μάγνης, το 1860, Βολιώτης.
8. Νικόλαος Γεωργιάδης, το 1875, ιατρός από την Πορταριά Πηλίου.
9. Αδάμ Ανακατωμένος, το 1878
10. Αμβρόσιος Θεοφίλη Κασσάρας, το 1896, Μητροπολίτης Λαρίσης.

Μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας το 1881, παρέμεινε το τουρκόφωνο όνομα Μέγα Κεσερλί επί πολλά χρόνια. Με Ν.Δ. στις 11.4.1927 που δημοσιεύτηκε στο Φ.Ε.Κ. Α306/1927 μετονομάστηκε σε ΣΥΚΟΥΡΙΟ από το αρχαίο Συκύριο. Το Συκούριο επωνυμικά υπάρχει σε δύο οδούς της Λάρισας: 1). Οδός ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ που βρίσκεται στο συνοικισμό της Φιλιππούπολης και είναι παράλληλος της οδού Ιωαννίνων και 2). Οδός ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ που βρίσκεται στο συνοικισμό Αμπελόκηποι και είναι κάθετος της οδού Ρόδου.

(Βλ. Γιώργος Ζιαζιάς: Τοπωνυμική Εγκυκλοπαίδεια οδών και πλατειών της Λάρισας, Β΄ έκδοση 2006, βελτιωμένη.)

Με την εγκατάστασή τους εδώ, οι πρώτες λίγες οικογένειες για την εκπλήρωση των θρησκευτικών τους καθηκόντων, έχτισαν τον πρώτο μικρό ιερό ναό των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης (είναι πολιούχος ι.ν.) και το 1902 άρχισαν να χτίζουν πλησίον του πρώτου ι.ν. τον σημερινό «περικαλλή» που εορτάζει στις 21 Μαΐου. Άλλοι ναοί είναι: ο κοιμητηριακός των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ, το ξωκλήσι της Ζωοδόχου Πηγής με την καρκινική επιγραφή «ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ» στην ωραία τοποθεσία «οι Μύλοι» κατάφυτη από πεύκα, δωρεά των αδελφών Νικολάου και Χρίστου Κίττα, στη μνήμη της ιερής σκιάς των γονέων τους Μιχαήλ και Ζωής, που πανηγυρίζει την Παρασκευή της Διανησίμου μετά το Πάσχα, και ο νεοϊδρυτος ι.ν. του Αγίου Ευθυμίου του Μεγάλου, δωρεά των αδελφών Χαΐδως και Σταματίας Γεωργίου Σαμαρά, στη μνήμη του αδελφού τους Ευθύμιου.

Εκτός από τις εκκλησίες ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα πέτρινα διώροφα και ημιδιώροφα σπίτια, που τα περισσότερα είναι δημιουργήματα Ηπειρωτών μαστόρων και αποδεικνύουν την ιδιαίτερη ευημερία των κατοίκων την περίοδο εκείνη με αρχιτεκτονικά γνωρίσματα υψηλής τεχνικής. Μερικά από αυτά που σώζονται είναι: Το παλαιότερο διώροφο αρχοντικό του Χρήστου Γεωργίου Πολύζου στη συνοικία Τζουμά, σήμερα λέγεται «Καλλιθέα» και είναι στην πλατεία Αμβροσίου Κασσάρα, που είναι σκαλισμένα «Ιησούς Χριστός Νικά το Παν. Χρήστος Γεωργίου Πολύζος Ζαγορίσιος 20.2.1891». Αυτό το σκάλισμα είναι στη μία από τις δύο εντοιχισμένες μαρμάρινες κτητορικές επιγραφές. Στην

ίδια συνοικία είναι του άλλοτε Μητροπολίτη Αμβρόσιου Κασσάρα χτισμένο το 1907 που έζησε πολλά χρόνια στο Συκούριο μέχρι το 1918 που απεβίωσε, το ξενοδοχείο «ο Κίσσαβος» του Χρίστου Ζαχαρία Παπαζαχαρία στην πλατεία «Θέμιδος» και το πρώτο οίκημα του Δημαρχείου του τέως Δήμου Νέσσωνος λίγο πιο πέρα. Στα παραδοσιακά κτίσματα αξιοπρόσεχο εντός του οικισμού είναι το παλιό βιομηχανικό συγκρότημα του Μιχαήλ Νικ. Κίττα, στο οποίο στεγαζόταν ο κυλινδρόμυλος και η μονάδα ηλεκτροφωτισμού, η οποία λειτουργούσε από το 1935 έως το 1959 και εξαγοράστηκε από τη Δ.Ε.Η. Επίσης είναι το κτίριο του κινηματογράφου «ΑΚΡΟΠΟΛ» ιδιοκτησία της οικογένειας Ευθυμίου Δημητρίου Πανταζή στην πλατεία Ρήγα Φεραίου που λειτουργούσε από το 1957 έως το 1977 και σήμερα λειτουργεί το Σούπερ Μάρκετ «ΛΑΡΙΖΑ». Στην κεντρική πλατεία του χωριού, στην πλατεία Θέμιδος είναι στημένο το Ηρώον με χαραγμένα τα ονόματα 32 Συκουριωτών που έχυσαν το αίμα τους στους πολέμους του 1912-1913 και της Μικρασιατικής εκστρατείας, και στην αρχή του δρόμου Συκουρίου- Σπηλιάς βρίσκεται το Μνημείο της Εθνικής Αντίστασης (1941-1944).

Σήμερα το Συκούριο κατοικείται καθ' όλη τη διάρκεια του έτους από 2.500 περίπου κατοίκους. Αυτοί είναι Μακεδόνες, Βλάχοι, Σπηλιώτες, Σαρακατσαναίοι, Λιδορικιώτες, Μικρασιάτες, Αρβανίτες, Καλαρρυτιώτες. Ασχολούνται με τα πρωτογενή επαγγέλματα τη γεωργία, την κτηνοτροφία, είναι ελεύθεροι επαγγελματίες, έμποροι, βιοτέχνες, επιστήμονες, στρατιωτικοί, δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι. Είναι εργατικοί, τίμιοι, αλληλέγγυοι και αποβλέπουν στην πρόοδο και ευημερία του τόπου τους, με αποτέλεσμα την προσωπική και οικογενειακή τους ευημερία.

Το Συκούριο ανέκαθεν ήταν το κέντρο ανάπτυξης ως προς την εμπορική και οικονομική ζωή της περιοχής. Παλιά από το 1891 έως το 1905 γινόταν ετήσια εμποροπανήγυρη στο «Μικρό Μεριά» η οποία διαρκούσε οκτώ μέρες. Η επαφή αυτή των εμπόρων, με τους κατοίκους που έρχονταν από τα χωριά της ευρύτερης περιοχής, δημιουργούσε πολλές συναλλαγές και παράλληλα εξασφάλιζε και νέες προσόδους για τον τέως Δήμο Νέσσωνος. Σήμερα στην πρωτεύουσα του Δήμου δραστηριοποιούνται πολλοί επαγγελματίες, έμποροι και βιοτέχνες, που καλύπτουν τις σύγχρονες βιοτικές ανάγκες των κατοίκων.

Στον τομέα της Παιδείας λειτουργούν:

- 1) Νηπιαγωγείο,
- 2) Δημοτικό σχολείο το οποίο χτίστηκε το 1907 με δαπάνες του Ανδρέα Συγγρού, (είχε 4 αίθουσες και 1 γραφείο) και το 1936 έγινε επέκταση του διδασκλήριου με δαπάνες του κράτους (προστέθηκαν άλλες 2 αίθουσες). Το 1980 το κτίσμα κρίθηκε διατηρητέο επειδή είναι νεοκλασικού ρυθμού και έχει κύρια χαρακτηριστικά τη λιτότητα και τη συμμετρία, Φ.ΕΚ. 249/ΝΟΜΟΣ Β΄ /22.9.1980. Από το 2003 στεγάζεται το Δημαρχείο.
- 3) Νέο Δημοτικό σχολείο. Με την έναρξη της σχολικής χρονιάς 2002-

2003 λειτούργησε το 12θέσιο νέο Δημοτικό και το Νηπιαγωγείο, σε ένα χώρο ηλιόλουστο τεσσάρων και... στρεμμάτων που έχει: υπόγειο, ισόγειο, ά όροφο με συνολικό εμβαδόν 1997 τετραγωνικά μέτρα με άνετες αίθουσες διδασκαλίας, W.C. και κατάλληλες ράμπες πρόσβασης για παιδιά – άτομα με ειδικές ανάγκες. Καινοτομία αποτελεί η αίθουσα πολλαπλών χρήσεων, ενός ζωτικού χώρου, που δίνει άλλη διάσταση στο σχολικό αυτό κτιριακό συγκρότημα, με εμβαδόν 320 m2, όπου γίνονται όλες οι σχολικές γιορτές, οι συνελεύσεις γονέων και κηδεμόνων και άλλες εκδηλώσεις πολιτιστικού ενδιαφέροντος.

4). Γυμνάσιο – Ενιαίο Λύκειο,

5) Δημοτική Βιβλιοθήκη με πολλούς τόμους βιβλίων και

6) Μέσης Εκπαίδευσης Φροντιστήρια και Ξένων Γλωσσών.

Στον τομέα των Δημοσίων Υπηρεσιών, Υγείας – Πρόνοιας και Κοινής Ωφέλειας παλιά λειτουργούσαν: Ειρηνοδικείο, Αγρονομείο, Αστυνομία, ενώ σήμερα λειτουργούν: Πολυδύναμο Αγροτικό Ιατρείο, η νέα δράση «Βοήθεια στο Σπίτι», Βρεφονηπιακός Σταθμός, Γραφείο Γεωργικής Ανάπτυξης, Αγροτικό Κτηνιατρείο, Τράπεζα Πειραιώς, Ε.Λ.Τ.Α., Ο.Τ.Ε., Κ.Ε.Π., Συμβολαιογραφείο και Υποθηκοφυλάκειο.

Παράλληλα δραστηριοποιούνται σύλλογοι και σωματεία:

Σύνδεσμος Φυσικής Αγωγής Νέων (Σ.Φ.Α.Ν.) ο «Κίσαβος», Κυνηγετικός Σύλλογος «η Άρτεμις», Μορφωτικός – Εκπολιτιστικός Σύλλογος, Σύλλογος Γυναικών, Σύλλογος Αιμοδοτών, Αγροτικός Συνεταιρισμός, Σώμα Ελλήνων Προσκόπων και η Ένωση Εμποροεπαγγελματοβιοτεχνών. Αξιοσημείωτη είναι η Μουσική Σχολή με τη μεικτή χορωδία ανδρών-γυναικών, καθώς και το Λαογραφικό Μουσείο που τελούν υπό την αιγίδα του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Νέσωνος.

Στο Συκούριο γίνονται πολλές πολιτιστικές εκδηλώσεις καθ' όλο το χρόνο, αρχής γενομένης από παλιά με τα «Ανθεστήρια» κατά την περίοδο της Άνοιξης με την παρέλαση αρμάτων στολισμένων με άνθη αμυγδαλιάς και πάνω σε αυτά κοπέλες ντυμένες στα άσπρα! Την Αποκριά και την Καθαρά Δευτέρα παρουσιάζονται λαϊκά δρώμενα όπως: το άναμμα της μπουμπούνας, το μπουραλί, το γαϊτανάκι, η παρέλαση των αρμάτων με τους καρναβαλιστές σε μια γιορτινή ατμόσφαιρα και γλέντι στην πλατεία Θέμιδος.

Οι τριήμερες εορταστικές εκδηλώσεις των πολιούχων Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης στις 21 Μαΐου που γίνονται αθλητικοί αγώνες, παίζουν οι ποδοσφαιρικές ομάδες των παλαιμάχων με τους νέους, γίνονται οι επιδείξεις αιωροπτεριστών και την παραμονή της γιορτής γλέντι στην πλατεία Θέμιδος με τη συμμετοχή μουσικών συγκροτημάτων. Το δεύτερο 15ήμερο του Αυγούστου γίνεται το πολιτιστικό διήμερο του Μ.Ε.Σ. με θεατρικές παραστάσεις, χορευτικά, έκθεση ζωγραφικής, φωτογραφίας, βιβλίου, κ.α. Το πρώτο Σαββατοκύριακο του Σεπτεμβρίου ο Σύλλογος Γυναι-

κών διοργανώνει τη «Γιορτή Αμυγδαλού» προσφέροντας στους επισκέπτες και σε όλους τους παρευρισκόμενους μεγάλη ποικιλία γλυκισμάτων που έχουν ως βάση το αμύγδαλο και ακολουθεί γλέντι στην πλατεία της αγοράς (παζάρι).

Εκδηλώσεις ανά τακτά χρονικά διαστήματα γίνονται από την προσκοπική εστία Συκουρίου και εκδηλώσεις από την Μουσική Σχολή με συναυλίες, χορωδιακά φεστιβάλ κ.α. Από το 2007, το μήνα Ιούνιο γίνεται το «Μπάρα πάρτι» στην ομβριοδεξαμενή (ταμιευτήρας νερού για να αρδεύονται 2000 στρέμματα χωράφια) με πολύ μεγάλη επιτυχία. Στην ίδια περιοχή με τον ταμιευτήρα, θέση «κληματαριά» βρίσκεται και το σκοπευτήριο του Κυνηγετικού Συλλόγου, όπου οι κυνηγοί ασκούνται στην σκοποβολή. Στο Συκούριο ο επισκέπτης θα βρει: καφεενία, ταβέρνες, ζαχαροπλαστεία, καφετέριες και πρατήρια υγρών καυσίμων.

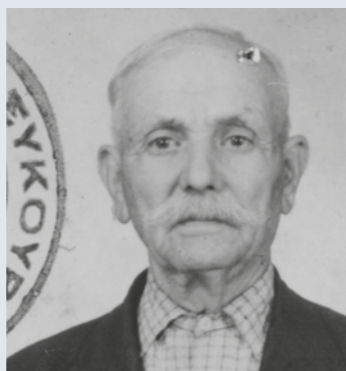
ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚ. ΠΡΑΠΑΣ

Συκούριο 14/9/2013

Συκουριώτες γεννηθέντες τον 19ο αιώνα

ΓΚΟΥΤΖΑΜΑΝΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
του **ΝΙΚΟΛΑΟΥ**
(26/2/1874 – 05/09/1970)
Το γένος: Χασάπη Κωνσταντίνου

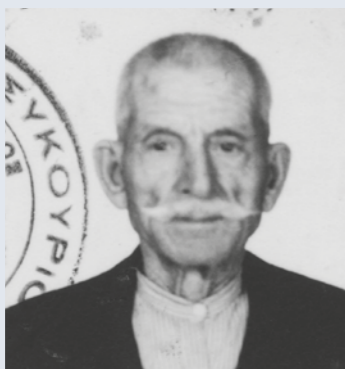
ΚΑΠΕΛΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
του **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**
(05/03/1882 – 07/09/1970)
Το γένος: Κατσιάνου Γεωργίου
Από τη Σούρπη Αλμυρού Βόλου.

ΛΙΑΤΣΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
του **ΓΕΩΡΓΙΟΥ**
(14/9/1886 – 6/2/1969)
Το γένος: Κεραμιδά Χρήστου
Από τα Μπελίστα Βορείου Ηπείρου

ΚΑΡΛΙΓΚΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
του **ΝΙΚΟΛΑΟΥ**
(18/1/1889 – 23/10/1970)
Το γένος: Νούλα Δημητρίου

ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
του **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ**
(02/05/1880 – 14/08/1992)
Το γένος: Βαρσάμη Θεοδώρου

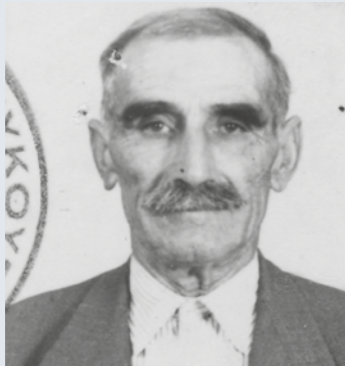
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
του **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**
(01/03/1886 – 05/03/1972)
Το γένος: Τατία Ιωάννου

ΚΟΥΡΙΤΑΣ ΠΕΤΡΟΣ
του **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**
(11/2/1888 – 23/5/1970)
Το γένος: Τέα Ιωάννου

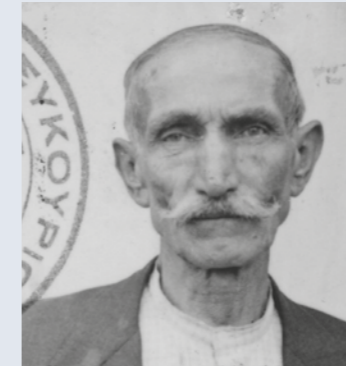
ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
του **ΡΙΖΟΥ**
(6/3/1889 – 31/10/1972)
Το γένος: Καρανίκα Ιωάννου
Από τη Σπηλιά Λάρισας

ΚΟΥΛΟΥΝΤΖΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
του ΚΥΡΙΑΚΟΥ
(15/3/1890 – 14/10/1968)
Το γένος: Κλιούση Ιωάννου

ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
του ΕΥΘΥΜΙΟΥ
(8/9/1892 – 30/11/1969)
Το γένος: Σαπουνά Κωνσταντίνου

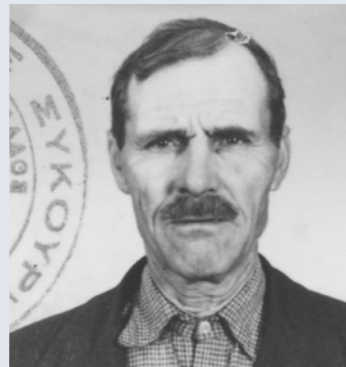
ΓΚΑΝΤΟΓΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
(19/12/1896 – 4/9/1970)
Το γένος: Ζαφείρη Νικολάου
Από την Όσσα Λάρισας

ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ ΠΑΓΑΛΙΟΣ
του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
(6/3/1898 – 22/4/1970)
Το γένος: Πράπα Στεργίου

ΝΙΚΟΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
του ΖΗΣΗ
(5/9/1892 – 26/6/1972)
Το γένος: Χατζηκωνσταντίνου
Από το Γιαννοχώρι Καστοριάς

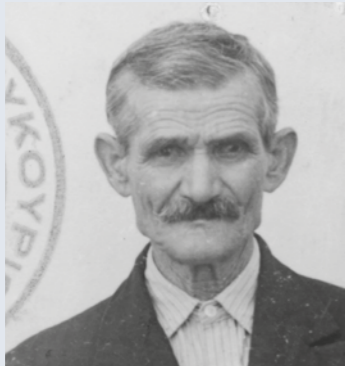
ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
του ΡΙΖΟΥ
(6/2/1893 – 6/8/1970)
Το γένος: Καρανίκα Ιωάννου
Από τη Σπηλιά Λάρισας

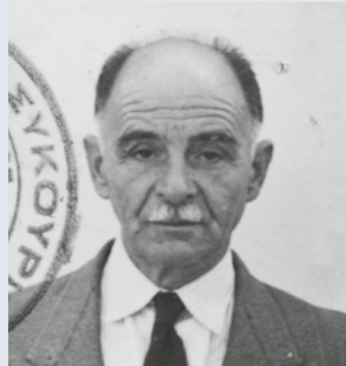
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
του ΕΥΘΥΜΙΟΥ
(10/7/1897 – 8/7/1972)
Το γένος: Νεράτζου Πέτρου
Από την Καλή Βρύση Καστοριάς

ΚΑΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
(6/8/1899 – 7/5/1969)
Το γένος: Δαμαλά Ιωάννου

ΔΕΛΗΘΑΝΑΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
του **ΙΩΑΝΝΟΥ**
(5/2/1900 – 23/4/1971)
Το γένος: Δαρδιώτη Κωνσταντίνου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Η ΔΗΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
του **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**
(11/9/1900 – 18/9/1968)
Το γένος: Νταφούλη Αθανασίου

ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Ο πρώτος Δήμαρχος του τέως Δήμου Νεσσώνος **ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ του ΖΑΧΑΡΙΑ** (1891-1895 και 1899-1903)

Γεννήθηκε το 1864 στην Αγλαβίστα Δωρίδας του Δήμου Κροκυλίου και εγκαταστάθηκε στο Μεγάλο Κεσερλί. Ήταν παντρεμένος με την Μαργαρώ Κουβαρά το γένος Χαλεπά από την νήσο Τήνο και απέκτησαν έξι αγόρια και δύο κορίτσια. Εκλέχθηκε πρώτος Έλληνας Δήμαρχος του τέως Δήμου Νέσσωνος σε ηλικία 27 ετών μετά από 2 συνεχόμενες τετραετίες του Τούρκου Μαχμούτ Αγά Μεχμέτ. Με το νεανικό του σφρίγος κατόρθωσε να βάλει τη σφραγίδα του κατά την πρώτη δημοτική θητεία (1891-1899) σε πάρα πολλά έργα με σημαντικότερο την αποπεράτωση του κτιρίου που έχτισαν με δαπάνες η εκκλησία και οι πρώτοι κάτοικοι για να χρησιμεύσει ως σχολείο των αρρένων (1893) και να ακολουθήσουν η ανέγερση – αποπεράτωση του Δημοτικού σχολείου του Ασαρλίκ (Όσσας 1893-1894), η ανέγερση του Δημοτικού σχολείου Μακρυχωρίου (1894), καθώς και η κόσμηση των ιερών ναών των χωριών Τσίβασι και Μπαξιλιάρ.

Η δημοτική του πορεία διακόπηκε από την εκλογή του επόμενου δημάρχου Γεωργίου Π. Ευαγγέλου (1895-1899) και επανεξελέγη δήμαρχος για δεύτερη τετραετία (1899-1903) κατά την οποία εργάστηκε με περισσότερο πάθος και εμπειρία, αφήνοντας σημαντικό έργο, όπως: η μεταφορά της λαϊκής αγοράς της Παρασκευής από το Τζουμά Παζάρ στην πλατεία Μπεϊλέρ (Θέμιδας) στο κέντρο του χωριού το 1900, το πρώτο δημοτικό σφαγείο πίσω από την πλατεία αυτή και το σημαντικότερο όλων η κατασκευή του υδραγωγείου πόσιμου νερού χωρητικότητας 300 μ3 στον πρώτο μύλο (μετέπειτα του Μιχ. Κίττα) και η εγκατάσταση 15 χαλύβδινων βρυσών στις 4 συνοικίες του χωριού: Τζουμά, Μπεϊλέρ, Ομπάρους και Τασλάρ.

Ο Χρήστος Παπαζαχαρίας απεβίωσε στις 2 Ιανουαρίου 1927 και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού μας.

Ο πρώτος Πρόεδρος της Κοινότητας του Μέγα Κεσερλί **ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΒΑΒΑΣ του ΧΑΔΟΥΛΗ** (1878-1943)

Γεννήθηκε στις 24/6/1878 στη Σπηλιά. Στο Μητρώο των Σπηλιωτών του Δήμου Αμπελακίων φέρει αριθμό 907 και καταγράφεται ως «Νταρτιώτης Στέργιος του Χαδούλη». Ήταν νυμφευμένος με την Αθηνά το γένος Κωνσταντίνου Καραδήμου από το Συκούριο όπου κατοικούσαν και απέκτησαν 4 αγόρια, τους Χαδούλη, Κωνσταντίνο, Ελευθέριο, Αλέξανδρο και μία θυγατέρα τη Μαρία.

Μετά την κατάργηση του τέως Δήμου Νέσσωνος ΤΟ 1912 διετέλεσε πρώτος πρόεδρος της Κοινότητας Μέγα Κεσερλί (Συκούριο) από 23/3/1914 έως 15/9/1915 και είχε και μια δεύτερη θητεία από 28/8/1920 έως 4/12/1921. Σημειώνεται η θητεία των προέδρων των 6μελών κοινοτικών συμβουλίων, εκείνης της εποχής, ήταν μονοετής.

Πρόεδρος της Κοινότητας το 1944
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ
 (1903-1972)

Γεννήθηκε το 1903 στο Συκούριο. Οι γονείς του ήταν, ο πατέρας από το Μπλάτση Καστοριάς και η μητέρα Σταυρούλα από τον Πυργετό. Υπηρέτησε στη Χωροφυλακή στα Σέρβια Κοζάνης το 1924. Ως επαγγελματίας ήταν ταβερνιάρης. Είχε καφεινομαγειρείο, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) δίπλα στο σπίτι του. Ήταν τύπος γλεντζές, ευφυής, και θαρραλέος. Στην Κατοχή που ήρθαν οι Γερμανοί στο χωριό (1944) κάποιοι πήγαιναν στην ταβέρνα του, όπου «γνωρίστηκαν» και τον διόρισαν πρόεδρο της Κοινότητας, ώστε να υπογράψει τα δελτία

ταυτότητας που εκδίδονταν με ελληνικά στοιχεία και με γερμανικά. Μετά την απελευθέρωση, τα επόμενα δύο χρόνια (1945-1946) διετέλεσε μέλος της επιτροπής παιδικής διατροφής της Κοινότητας και υπεύθυνος διανομής των παιδικών τροφίμων σε παιδιά ηλικίας από 0-6 ετών και από 6-12 ετών, καθώς και στις έγκυες γυναίκες. Ήταν νυμφευμένος με την Αναστασία Σπύρου Τζίκα και απέκτησαν δυο αγόρια και τρία κορίτσια. Απεβίωσε στις 25/12/1972 και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ		ΕΠΩΝΥΜΟΝ <i>Μπαλτασιος</i>		Familienname <i>Baltasios</i>	
ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΧΩΡΟΚΗΣ		ΟΝΟΜΑ <i>Αθανάσιος</i>		Vorname <i>Athanassiou</i>	
ΥΠΟΔΙΣΙΣ ΧΩΡΟΚΗΣ		ΠΑΤΡΟΣ Η ΜΗΤΡΟΣ <i>Χρηστού</i>		Name des Mannes oder Vaters	
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ		ΜΗΤΡΟΣ <i>Μαρία</i>		Mutter <i>Marie Baltasios</i>	
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ		ΤΟ ΓΕΝΟΣ <i>Κωμ. Κουρουνιέρη</i>		Geburtsort <i>Κωμ. Κουρουνιέρη</i>	
<i>Αριθμ. 584</i>		ΕΤΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ <i>1877</i>		Beruf <i>Arbeiter</i>	
Ν ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ		ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ <i>Συκουρίου</i>		Wohnort <i>Συκουρίου</i>	
ΑΦΙΑ		ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ <i>Εργάτης</i>		Strasse & Nr. <i>2</i>	
500 ΔΡΑΧΜΑΙ		ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ <i>Συκουρίου</i>		Staatsangehörigkeit <i>Ανεξέχ.</i>	
ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΟΥ <i>13</i>		ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ <i>Συκουρίου</i>		Religion <i>Ορθόδοξος</i>	
ΤΗ <i>9/4</i> 1944		ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ <i>Κωμ. Κουρουνιέρη</i>		Gemeindemitglied <i>Συκουρίου</i>	
		ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ <i>Ορθόδοξος</i>		Reg. Nr. <i>131</i>	
		ΔΗΜΟΤΗΣ <i>Συκουρίου</i>		1944	
		ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΟΥ <i>13</i>		Kreisnummer <i>131</i>	
		ΤΗ <i>9/4</i> 1944		Kreiskommandant <i>Μπαλτασιος</i>	
		ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΟΥ <i>13</i>		A. B.	

Ενδεικτική της εποχής ταυτότητα με στοιχεία στα ελληνικά και στα γαλλικά, ανήκουσα στον Αθανάσιο Ιω. Μπέλτσιο με ημερομηνία έκδοσης 9/4/1944.

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟ 1881 ΕΩΣ ΤΟ 2005

ΟΙ ΤΕΩΣ ΔΗΜΑΡΧΟΙ			ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ			
ΜΑΧΜΟΥΤ ΑΓΑΣ ΜΕΧΜΕΤ (1883-1887), (1887-1891)	ΠΑΠΑΣΑΧΑΡΙΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΑΧ. (1891-1895), (1899-1903)	ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. (1895-1899)	ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡ. (1903-1914)	ΒΑΣΑΣ ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΧΑΔ. (1914-1915), (1920-1921)	ΠΑΠΑΣΑΧΑΡΙΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΝΙΚ. (1915-1916), (1917-1918)	ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΑΛΕΞΙΟΣ (1916-1917), (1921-1925)
ΖΕΓΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΩΝ. (1918-1919)	ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. (1916), (1919-1920)	ΚΙΤΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛ ΝΙΚ. (1925-1927)	ΘΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ. (1927-1928)	ΤΖΟΥΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤ. (1928-1938), (1942), (1946), (1951-1952)	ΜΑΚΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΩΝ. (1938-1942)	ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΤ. (1942)
ΑΓΓΕΛΙΚΑΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΩΝ. (1943)	ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡ. (1944)	ΚΟΥΛΟΥΝΤΣΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΚΥΡ. (1945-1946)	ΠΑΠΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤ. (1946-1948)	ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝ. (1948-1949)	ΧΑΔΕΛΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΑΣ. (1950-1951)	ΜΑΝΙΤΣΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΘ. (1953-1964), (1967)
ΠΟΛΥΖΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤ. (1964-1967), (1975)	ΤΡΙΚΑΛΙΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡ. (1967-1974), (1967-1990)	ΖΑΧΟΥΔΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΩΝ. (1974-1975)	ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΡΓΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑ (1975-1986)	ΠΑΠΑΣΑΧΑΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΕΩΡ. (1991-1998)	ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΩΝ. (1999-2002)	ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΡ. (2003-σήμερα)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚ. ΠΡΑΠΑΣ

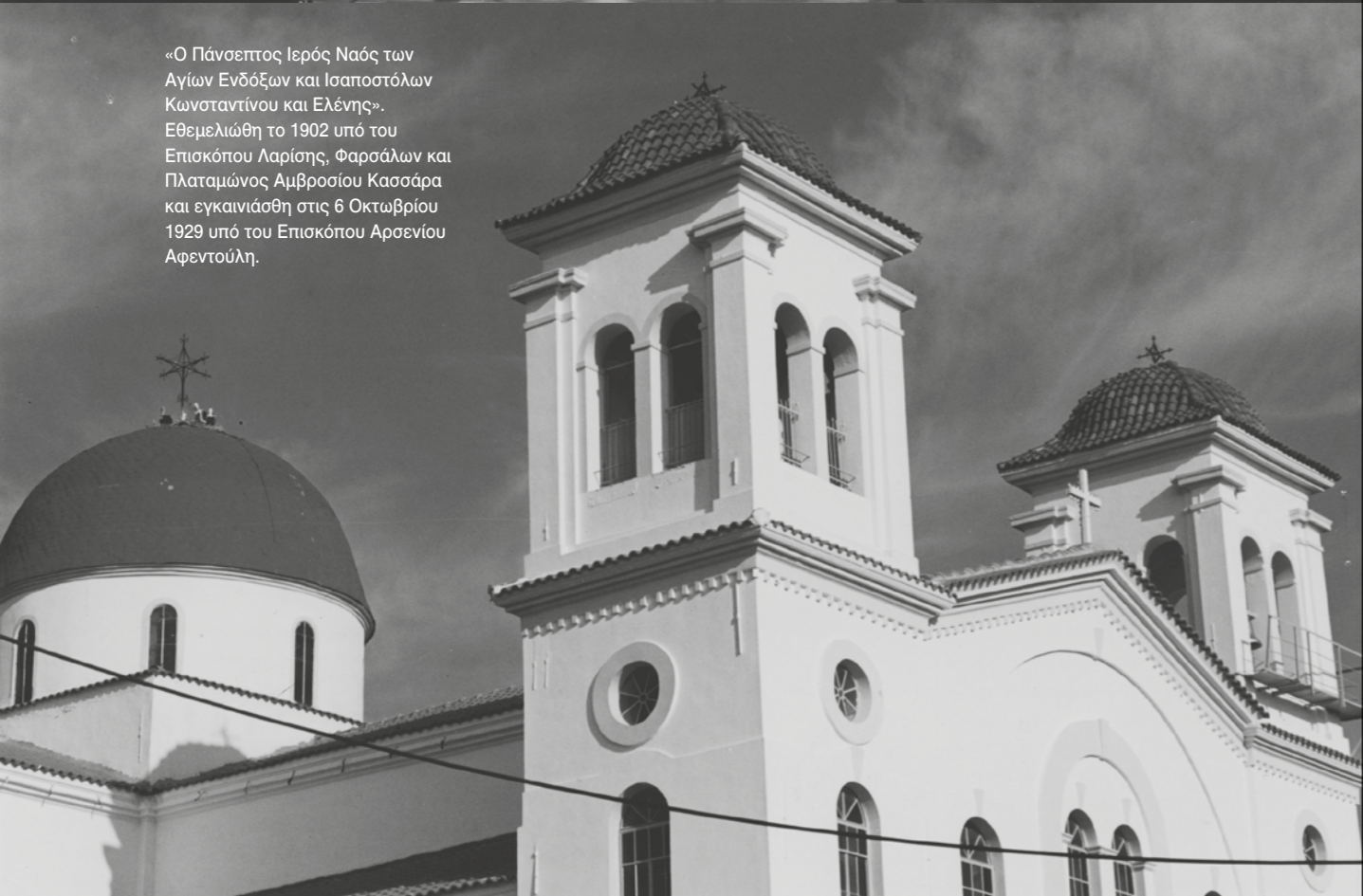
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ

Τρεις τέως Πρόεδροι της Κοινότητας Συκουρίου, από δεξιά: 1. Βασίλειος Αντ. Τζούκας, ιατρός, από το 1928-1938, το 1942 και το 1951-1952, 2. Χρήστος Αθ. Μανίτσας από το 1953-1964 και για μικρό χρονικό διάστημα ήταν προεδρεύων σύμβουλος το 1967 και 3. Όρθιος, ο Βασίλειος Αντ. Πολύζος από το 1964-1967 και στην μεταβατική περίοδο του 1975, πριν από τις εκλογές της μεταπολίτευσης της 30ής Μαρτίου 1975.

«Ο Πάνσεπτος Ιερός Ναός των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης». Εθεμελιώθη το 1902 υπό του Επισκόπου Λαρίσης, Φαρσάλων και Πλαταμώνος Αμβροσίου Κασσάρα και εγκαινιάσθη στις 6 Οκτωβρίου 1929 υπό του Επισκόπου Αρσενίου Αφεντούλη.

Περιφορά της ιεράς εικόνας των πολιούχων Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης κατά την ημέρα της εορτής 21 Μαΐου 1999. Διακρίνονται μπροστά οι ιερείς, αριστερά ο αοιδιμος παπα-Κλεάνθης, δεξιά ο πατήρ Γεώργιος, πιο πίσω η πρόεδρος της Κοινότητας κ. Μαργαρίτα Γ. Παπαζαχαρία, πολλοί επίσημοι και πλήθος κόσμου.

Πλήθος πιστών κατέκλυσαν την εκκλησία μας το βράδυ της Ανάστασης του Χριστού, στις 2ο Απριλίου 2014. Τα μεσάνυχτα οι πιστοί, άνδρες, γυναίκες, νέοι και παιδιά, κρατώντας τις λαμπάδες αναμμένες, βγήκαν έξω στο προαύλιο της εκκλησίας για να ακούσουν το Αναστάσιμο Ευαγγέλιο και το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, από τον αιδεσιμότατο πατήρ Γεώργιο Μπουρδούβαλη.

Τους τρεις παλαιμάχους ιεροψάλτες Αριστείδη Γρηγοριάδη, Δημήτρη Καραμήτσιο και Θεμιστοκλή Παπαθανασίου βράβευσε χθές στα πλαίσια Χριστουγεννιάτικης εκδήλωσης του ο Σύλλογος Ιεροψαλτών Λάρισας και περιχώρων «Κοσμάς ο Αιτωλός».

Η όλη γιορταστική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στον ιερό

ναό του Αγίου Νικολάου, άρχισε στις 5.30 το απόγευμα χθές με συναυλία βυζαντινών ύμνων που παρουσιάστηκε σε δύο μέρη υπό την διεύθυνση αντίστοιχα των πρωτοψαλτών κ.κ. Αγγέλου Μαργαρίτη και Ιωάννη Κεσάκη.

Μετά τις βυζαντινές μελωδίες και αφού ολοκληρώθηκε το πρόγραμμα των ύμνων που παρουσίασε ο πρωτοψάλτης κ. Ι. Μπα-

τζέλας απενεμήσαν οι τιμητικές διακρίσεις στους παλαιμάχους ιεροψάλτες, προς τιμήν των οποίων ο Σύλλογος Ιεροψαλτών το βράδυ παρέθεσε μπουφέ σε αίθουσα του Επαγγελματιοτεχνικού Επιμελητηρίου.

Την όλη εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του και ο μητροπολίτης κ. Θεολόγος.

Οι μαϊστορες των αναλογίων τιμήθηκαν στον Άγιο Νικόλαο της Λάρισας. Εφ. «Ελευθερία», Δευτέρα 21 Δεκεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας της Κοινότητας Γεώργιος Σιδεριάδης κρατούσε τα πρακτικά της δημοπρασίας που γίνονταν για το βάψιμο εσωτερικά και εξωτερικά της εκκλησίας των αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης στις 18/7/1966. Παρευρίσκοντο τα μέλη της Επιτροπής Δημοπρασίας: Δημήτριος Μιχόπουλος, Γεώργιος Αντ. Δήμου, Νίκος Βασ. Πράπας και Αιμίλιος Γ. Παπαζαχαρίας. Από τους εκκλησιαστικούς επιτρόπους ήταν: Ευάγγελος Αθ. Νούλας, Δημήτριος Νικ. Δημητρίου, Βασίλειος Δημ. Δημάκης, Βασίλειος Αργ. Ντίνας, και Δημήτριος Ιω. Μακρής.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΑΚΗΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Ιεροψάλτης

Γεννήθηκε στις 16/6/1952 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό (1976-1978) με ειδικότητα τεχνίτης ασυρμάτων, στην Κόρινθο, Ξάνθη και Αλεξανδρούπολη. Από το 1990-1994 φοίτησε στη Σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου με διευθυντή τον Ζαχαρία Νικολέρη. Σήμερα ψάλλει στον ι.ν. των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης από το αριστερό αναλόγιο. Είναι νυμφευμένος με την Ειρήνη Δη. Χάμου καταγόμενη από την Έλαφο Αγιάς της Λάρισας και απέκτησαν ένα γιο, τον Βασίλειο. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΪΝΤΟΥΤΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Ιεροψάλτης

Γεννήθηκε στις 3/6/1967 στην Ελάτεια της Λάρισας, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο – Λύκειο στο Συκούριο. Τον Σεπτέμβριο του 1981 γράφτηκε στην νεοϊδρυθείσα Σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου και έλαβε τις πρώτες γνώσεις από τον αείμνηστο πρόεδρο του συλλόγου Ιεροψαλτών Κωνσταντίνο Κωστούλη. Μετά από πέντε χρόνια φοίτησης, πήρε το πτυχίο του Ιεροψάλτη με «άριστα» από τον Μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Σεραφείμ Ορφανό και δίδαξε ως καθηγητής στη Σχολή και στην τάξη του νυν πρωτοψάλτη του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Αγίου Αχιλλίου κ. Κυριαζή Δασκαλούδη. Στις 20 Ιανουαρίου 1990 έλαβε τη θέση του βοηθού Ιεροψάλτη στον ι.ν. των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης Συκουρίου, δίπλα στο «Αηδόνη» του Κίσαβου Δημήτριο Χαράλαμπου Καραμήτσιο, πρωτοψάλτη του ως άνω ιερού ναού. Διδάχθηκε από αυτόν στην πράξη τις γνώσεις και το ύφος του γέροντα Μαΐστορα της Βυζαντινής Μουσικής. Μετά το θάνατο του γέροντα πρωτοψάλτη την Μεγάλη Πέμπτη στις 20 Απριλίου 1995, στα σκαλοπάτια της εκκλησίας και στα χέρια του μαθητή του, ανέλαβε το δεξιό αναλόγιο του ι.ν. που ψάλλει έως σήμερα. Στις 9/8/1998 χειροθετήθηκε Αναγνώστης της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου από τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη κ. Ιγνάτιο, επαινέσας και τιμήσας αυτόν στην παράκληση της Παναγίας και της εορτής του Αγίου Αποστόλου Ματθία. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Κίτσιου και απέκτησαν 3 παιδιά. Κατοικούν στην Ελάτεια.

Αρχείο οικογένειας Δημητρίου Μακρή

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΣΧΟΛΕΙΑ

Ειδήσεις για την εκπαίδευση στο Μεγάλο Κεσερλί του τέως δήμου Νεσσώνος

Από τον παλιό Δήμο του Νέσσωνος έχει σωθεί μεγάλο μέρος του αρχείου, χάρη στο οποίο μπορούμε να παρακολουθήσουμε τη ζωή την περίοδο 1881-1912. Ερευνώντας για καιρό το εν λόγω αρχείο, εντόπισα αρκετές πληροφορίες που έχουν σχέση με τα σχολεία και τους δασκάλους των οικισμών του Συκουρίου.

Μεγάλο Κεσερλί (Συκούριο)

Στο Συκούριο έδρα του Δήμου, από το Φθινόπωρο του 1883 λειτούργησε το σχολείο των αρρένων. Στον προϋπολογισμό αυτού του έτους έχει γραφτεί πίστωση για την εκπαίδευση ως εξής:

Για τους μισθούς του δασκάλων	δρχ 1200
Για ενοίκια των σχολείων	δρχ 200
Για λειτουργικά έξοδα	δρχ 100

Σύνολο δρχ 1.500

Το 1887 ιδρύθηκε το σχολείο των θηλέων. Στην υπ' αριθμόν 65/11.10.1887 πράξη του Δημοτικού Σχολείου γίνεται λόγος για την έναρξη λειτουργίας του και ότι πρέπει να εξευρεθεί πίστωση για το ενοίκιο μιας οικίας, που θα χρησιμοποιηθεί ως διδακτήριο και για την προμήθεια θρανίων, πίνακα και άλλων αναγκών. Το 1892, ως διδακτήριο του σχολείου των θηλέων είχε ενοικιασθεί μία οικία του Κωνσταντίνου Καραδήμου. Η ίδια οικία ενοικιάσθηκε και τη διετία 1896-1898 προς 22 δρχ. το μήνα. Επειδή τα πρώτα 10 χρόνια, μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, στο Συκούριο ζούσαν αρκετές οικογένειες Οθωμανών, ο Δήμος, στον οποίο προΐστατο ο Οθωμανός Μαχμούτ Αγάς Μεχμέτ, φρόντισε και για την εκπαίδευση των παιδιών τους. Στην υπ' αριθμόν 73/8.1.1888 πράξη του Δημοτικού Συμβουλίου αναφέρεται πίστωση 720 δρχ. για μία Οθωμανίδα δασκάλα. Από νεότερη πράξη υπ' αριθμόν 79/4.4.1888 πληροφορούμαστε ότι Οθωμανικό σχολείο λειτουργούσε το 1888 και στην Όσσα. Τα Οθωμανικά σχολεία στην περιοχή του Δήμου Νέσσωνα λειτουργούσαν έως το 1896, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμόν 44/11.10.1896 πράξη του Δημοτικού Συμβουλίου, στην οποία μνημονεύοντας τέτοια σχολεία στο Συκούριο, Όσσα, Ελάτεια και Μακρυχώρι.

Πληροφορίες για τον αριθμό των μαθητών έχουμε μόνο για το χρονικό διάστημα 1902-1907. Σύμφωνα με τις αναφορές του διευθυντή του σχολείου αρρένων Μιλτιάδη Δ. Σταβάρα προσήλθαν για εξέταση ως εξής:

Σχολικό έτος 1902-1903	μαθητές 134
Σχολικό έτος 1903-1904	μαθητές 144
Σχολικό έτος 1904-1905	μαθητές 151
Σχολικό έτος 1905-1906	μαθητές 122

Το Σχολικό έτος 1906-1907 εγγράφηκαν αναλυτικά:

ΤΑΞΗ Α' μαθητές	77 – οι 13 εγγράφηκαν τη Μεγάλη Σαρακοστή
ΤΑΞΗ Β' μαθητές	43
ΤΑΞΗ Γ' μαθητές	39
ΤΑΞΗ Δ' μαθητές	26

Σύνολο μαθητών 185

Από τους 185 μαθητές προβιβάστηκαν 103, διέκοψαν τη φοίτηση 3, αποφοίτησαν 18 και απορρίφθηκαν 64, από τους οποίους οι 34 ήταν μαθητές της Α' τάξης. Καθώς η φοίτηση στο σχολείο δεν ήταν υποχρεωτική, πολλοί μαθητές απουσίαζαν συχνά. Χαρακτηριστική του κλίματος που επικρατούσε είναι η περίπτωση του σχολείου των θηλέων. Το σχολικό έτος 1901-1902 είχαν εγγραφεί 82 μαθήτριες αλλά φοιτούσαν τακτικά μόνο οι 60. «Αι απύσαι, κατά την επικρατούσαν εν ταις αγροτικάς κοινότησι συνήθειαι ησυχάζοντο μετά των γονέων τους εν τας παρομαρτούσας τη παρούση του έτους ώρα γεωργικάς εργασίας, όπως δήλωσε στις 29/6/1901 η διευθύντρια Ελένη Πίπιζα στον επιθεωρητή». Παρ' όλα αυτά από το σχολικό έτος 1901-1902 στο σχολείο αυτό υπηρετούσαν δύο δασκάλες.

Το ελληνικό σχολείο (Σχολαρχείο)

Το Ελληνικό σχολείο αποτελούσε τη μεταβατική βαθμίδα από το Δημοτικό στο Γυμνάσιο και λειτούργησε στην Ελλάδα από το 1833 που η Ελλάδα είναι πια ανεξάρτητη έως το 1929.

Έχουμε λοιπόν την περίοδο 1833-1929 τετρατάξιο Δημοτικό, Τριτάξιο Ελληνικό σχολείο και τετρατάξιο Γυμνάσιο. Με τη μεταρύθμιση του 1929 καταργήθηκε το Ελληνικό σχολείο (σχολαρχείο) και έχουμε το γνωστό εξατάξιο Δημοτικό και εξατάξιο Γυμνάσιο.

Το μικτό δημοτικό σχολείο του Μεγάλου Κεσερλί

Το 1902 άρχισε να χτίζεται στα δεξιά του Ι.Ν. Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης και σε οικόπεδο 2.150 μ² το σχολικό διδακτήριο με δαπάνη του «Εθνικού Ευεργέτη» Ανδρέα Συγγρού και με εργολάβο τον Ιωάννη Μυλωνά, το οποίο αποπερατώθηκε το 1907. Σε αυτό στεγάσθηκε το πρώτο μονοτάξιο Δημοτικό Σχολείο. Κατά το έτος 1935 έγινε επέκταση της οικοδομής, στη θέση που υπήρχε το υπόστεγο «ήτις έχει και άλλας 2 νέας αιθούσας διδασκαλίας και διαδρόμου κατά μήκος των αιθουσών». Το σχολείο χαρακτηρίστηκε ως έργο τέχνης (διατηρητέο) διότι είναι νεοκλασικής μορφής, μοναδικό στην περιοχή, με κύριο χαρακτηριστικό τη λιτότητα και τη συμμετρία, Φ.Ε.Κ. 249/Νόμος Β'/22-9-1980. Εργολάβοι κατασκευής της επέκτασης του κτιρίου ήταν οι αδελφοί Γ. και Κ. Παπαδημητρίου και οι δαπάνες ήταν του κράτους. Από το 2003 στεγάζεται το Δημαρχείο και η Κοινότητα Συκουρίου.

Ο καθηγητής και Δ/τής του Ελληνικού Σχολείου (Σχολαρχείου) Δημήτριος Τσιγγάνης αριστερά, με το γιατρό-παθολόγο Βασίλειο Αντ. Τζούκα, στο Μέγα Κεσερλί το 1925.

Αρχείο Σοφίας Τζούκα-Γκανά

Φωτοαντίγραφο ενδεικτικού του Ελληνικού σχολείου του Μέγα Κεσερλί το σχολικό έτος 1924-1925. Ευχαριστώ και από τη θέση αυτή την οικογένεια του Ευθύμιου Δημ. Πανταζή για την παραχώρησή του.

Αρχείο οικογένειας Ευθύμιου Δημ. Πανταζή

Προπολεμικοί εκπαιδευτικοί

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ του ΠΑΥΛΟΥ (1903-1971)

Φιλολόγος – Γυμνασιάρχης – Λυκειάρχης

Γεννήθηκε στο Μέγα Κεσερλί. Ήταν πτυχιούχος της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Υπηρέτησε στη Νιγρίτα Σερρών, Σιδηρόκαστρο, Φλώρινα, Αμπελώνα, Σοφάδες και Γυμνάσιο Θηλέων Λάρισας ως Λυκειάρχης. Ήταν νυμφευμένος με την Αμαλία Αγραφιώτη, δασκάλα και απέκτησαν μία θυγατέρα. Κάτοικοι Λάρισας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΔΕΛΛΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (1905-1948)

Γεωπόνος – Καθηγητής

Γεννήθηκε στο Μέγα Κεσερλί. Ήταν πτυχιούχος γεωπόνος της Αβερωφείου Γεωργικής σχολής Λάρισας (1919-1922). Υπηρέτησε στα Βοδενά της Έδεσσας, στο Λασιθι Κρήτης και λόγω έλλειψης καθηγητών στα Αστικά σχολεία, του έγινε μετάταξη στο Υπουργείο Παιδείας και δίδαξε ως καθηγητής στο Μεσενικόλα Καρδίτσας και στο Αστικό σχολείο Συκουρίου. Ήταν νυμφευμένος με τη συμπατριώτισσα Δήμητρα Σπύρου Πάλλα και απέκτησαν 3 γιους. Κάτοικοι Λάρισας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΛΛΑΣ του ΣΠΥΡΟΥ (1906-)

Δάσκαλος – Καθηγητής – Επιθεωρητής - Συγγραφέας

Γεννήθηκε στο Μέγα Κεσερλί. Ως εκπαιδευτικός εργάστηκε τα πρώτα χρόνια δάσκαλος, μετά καθηγητής Φιλολόγος και προήχθη σε Επιθεωρητή Δημοτικών Σχολείων της Έδεσσας. Ήταν μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής ανέγερσης προτομών και αδριάντων Μακεδονομάχων του Ν. Πέλλας. Στη φωτογραφία ήταν ο κεντρικός ομιλητής στα αποκαλυπτήρια της προτομής του Καπετάν Αγρα και Μίγκα στις 16/12/1962.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΤΑΒΑΡΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (1880-1950)

Πρωτοβάθμιος Δάσκαλος

Γεννήθηκε στη Λάρισα. Υπηρέτησε από το 1902 έως το 1913 στο Δημοτικό σχολείο Αρρένων Συκουρίου ως πρωτοβάθμιος και διετέλεσε και Δ/τής. Επίσης Επιθεωρητής Δημοτικών σχολείων, πρόεδρος του Ηθικοθρησκευτικού Συλλόγου Συκουρίου και ο πρώτος τηλεγραφήτης του Ταχυδρομείου – Τηλεγραφείου Μέγα Κεσερλί (1905-1926). Ήταν νυμφευμένος με την Ευδοξία Δημ. Τηλιού από τη Σπηλιά της Λάρισας και κάτοικοι Συκουρίου.

Ο αείμνηστος Μιλτιάδης
Γεωργίου Χατζόπουλος

Το γυμνασιακό παράρτημα Συκουρίου

Στο Μεγάλο Κεσερλί, έδρα του τέως Δήμου Νέσσωνος, από το Φθινόπωρο του 1883 λειτουργούσε σχολείο αρρένων και από το 1887 και σχολείο θηλέων. Το Ελληνικό σχολείο ή Σχολαρχείο, αποτελούσε τη μεταβατική βαθμίδα εκπαίδευσης από το Δημοτικό στο Γυμνάσιο και λειτούργησε έως το 1929. Έτσι στην περίοδο αυτή έχουμε: τετρατάξιο Δημοτικό, τριτάξιο Ελληνικό και τετρατάξιο Γυμνάσιο.

Με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του 1929 καταργήθηκε το Ελληνικό σχολείο (Σχολαρχείο) και από τότε έχουμε τα γνωστά μας εξατάξιο Δημοτικό και εξατάξιο Γυμνάσιο. Το Σχολαρχείο και το Γυμνάσιο αποτελούσαν τη Μέση Εκπαίδευση.

Στο χωριό μας με την κατάργηση του Σχολαρχείου λειτούργησε διετές Ημιγυμνάσιο μέχρι το 1937, οπότε γενομένης νέας μεταρρύθμισης επί δικτατορίας Ιωάννη Μεταξά, καταργήθηκε και λειτούργησε τριετές Αστικό Σχολείο, ομαλά μέχρι το 1941. Κατά το χρόνο της Γερμανικής κατοχής δεν κατέστη δυνατό να λειτουργήσει και από το 1945 ανεστάλη η λειτουργία του, μέχρι το 1952, που ιδρύθηκε το Γυμνασιακό Παράρτημα του Α' Γυμνασίου Αρρένων της Λάρισας, με τις πρώτες τάξεις Γ', Δ', Ε' και λειτούργησε στις 8/1/1953. Τα επίσημα εγκαίνια έγιναν στις 12/1/1953. Τη νέα σχολική χρονιά 1953-1954 λειτούργησε μία πλέον τάξη η ΣΤ', και τη σχολική χρονιά 1954-1955 προστέθηκε ακόμα μία η Ζ'. Η τελευταία τάξη η Η' (ογδόη), λειτούργησε μετά από τρία χρόνια, τη σχολική χρονιά 1958-1959.

Το Γυμνάσιό μας είχε ολοκληρωθεί και είχε γίνει πλήρες εξατάξιο. Από το σχολικό έτος 1963-1964 με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας χαρακτηρίστηκε πλήρες, αυτοτελές και κλασικής διεύθυνσης. Όμως η έλλειψη της κτιριακής υποδομής ήταν ένα σοβαρό πρόβλημα, που λύθηκε με τις άοκνες ενέργειες των Κοινοτικών Αρχών και των συμπατριωτών που ζούσαν στην Αθήνα και είχαν «προσβάσεις και επιρροές» σε πρόσωπα και σε υπουργικά γραφεία.

Ένας από αυτούς ήταν και ο αείμνηστος Μιλτιάδης Γεωργίου Χατζόπουλος, υψηλόβαθμο στέλεχος των Σιδηροδρόμων Αθηνών, Πειραιώς, Πελοποννήσου (Σ.Π.Α.Π.) στον τομέα του τουρισμού, που είχε στενές φιλικές σχέσεις με τον Υπουργό Παιδείας Νικήτα Σιώρη. Η θεμελίωση του Διδακτηρίου του Γυμνασίου Συκουρίου έγινε στις 12/12/1970 από τον ίδιο τον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων Νικήτα Σιώρη με Πρόεδρο της Κοινότητας τον Κωνσταντίνο Γεωργίου Τρικαλιώτη. Το Γυμνάσιο Συκουρίου για την ευρύτερη περιοχή αποτέλεσε και αποτελεί τον πνευματικό φάρο της Μέσης Εκπαίδευσης. Μαζί του συνδέθηκαν τα όνειρα, οι φιλοδοξίες και οι ελπίδες χιλιάδων μαθητών και μαθητριών, που μετά τα εφόδια και τις γνώσεις που απέκτησαν από αυτό, άνοιξαν μετά φτερά και πέταξαν, κερδίζοντας επάξια μία θέση στη ζωή τους!

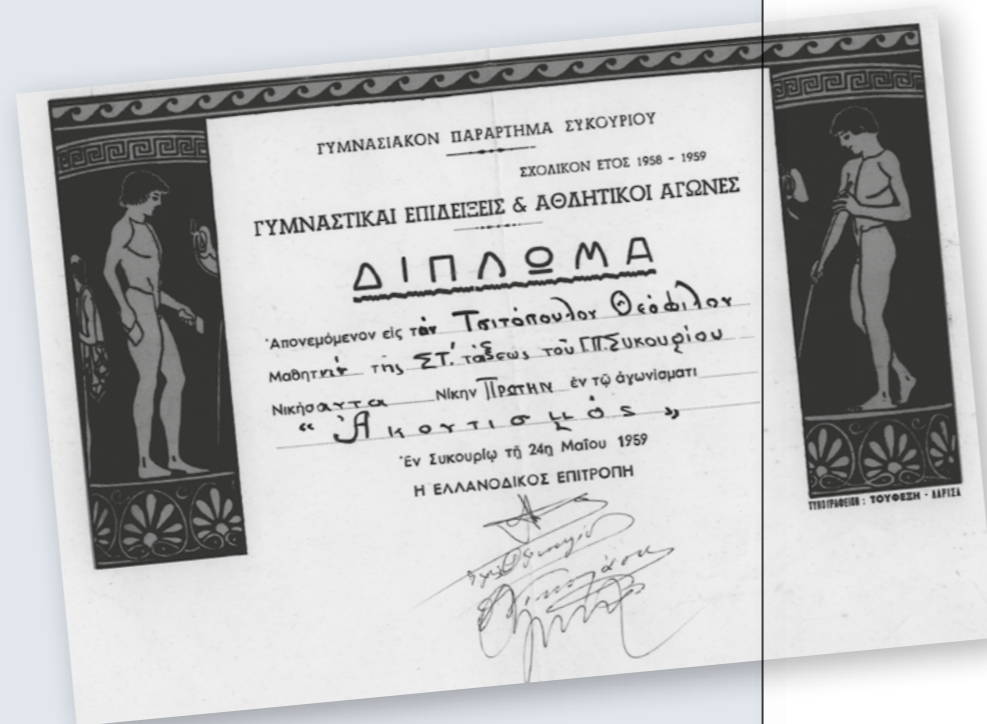

Από τη βράβευση εκπαιδευτικών και άλλων
επιστημόνων του Συκουρίου και της περιοχής
στην περίοδο δημαρχίας του Νικολάου Γεωρ.
Γερογιάννη. (2003-2010)

Αρχείο Κοινότητας Συκουρίου

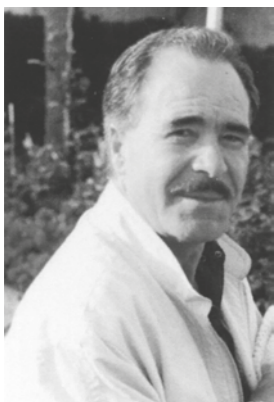
Αδιάσειστο ντοκουμέντο αποτελεί η προ εξηκονταετίας (1953) φωτογράφιση των ανθρώπων που μόχθησαν για να λειτουργήσει το Γυμνασιακό Παράρτημα του Α' Γυμνασίου Αρρένων της Λάρισας στο Συκούριο, αρχής γενομένης από το σχολικό έτος 1952-1953, κατά την ημέρα των εγκαίνιων στις 12/1/1953. Παρόντες ο βουλευτής Γεώργιος Στ. Κακαγιάννης (στο κέντρο) και δεξιά του ο Νομάρχης Γεώργιος Παπαδάκος, τους οποίους πλαισίωσαν γονείς των μαθητών και οι Τοπικές Αρχές. Ανάμεσά τους διακρίνονται: Ο Φιλολόγος – Γυμνασιάρχης Γρηγόριος Σπανούδης, ο Μαθηματικός Γεώργιος Λοϊζος, ο Πρόεδρος της Κοινότητας Χρήστος Μανίτσας, ο γιατρός Βασίλειος Τζούκας, ο συμβολαιογράφος Θεόδωρος Λανάρας, ο πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων Δημήτριος Πολύζος και τα μέλη Γεώργιος Καπέλλας, Γεώργιος Γκατζιώνας, ο ειρηνοδίκης Βασίλειος Δρίτσας, ο κοινοτικός γεωπόνος Αθανάσιος Αραμπατζής, οι δάσκαλοι Αριστερίδης Καραγεωργόπουλος και Ιωάννης Λαζαρόπουλος και άλλοι πολλοί.

Δάσκαλοι και καθηγητές από το 1950 έως σήμερα

Δάσκαλοι: 1. Αλίγκας Αντώνιος Ηλία, 2. Ανδρεόπουλος Πασχάλης Ευθ., 3. Γούσιος Αστέριος Γεωργ., 4. Γρίβας Κωνσταντίνος, 5. Δημάκης Δημήτριος Γεωργ., 6. Δούκας Αστέριος Γεωργ., 7. Ζαμπέκας Μιχαήλ Στερ., 8. Ζουπανιώτης Αντώνιος Γεωργ., 9. Καραδήμος Δημήτριος Θωμά, 10. Καραδήμος Ιωάννης Μιχ., 11. Κόκκας Αστέριος Ανδρέα, 12. Κοτρώνης Δημήτριος Νικ., 13. Κουλούτζτος Κωνσταντίνος Σωτ., 14. Μακρής Ιωάννης Δημ., 15. Μάνος Ιωάννης Γεωργ., 16. Παλαμίδας Γεώργιος Ιω., 17. Πάσχος Παύλος Κλέαρχου, 18. Τζιούρας Αναστάσιος Κων., 19. Τσιτόπουλος Αντώνιος Αλεξ.

Καθηγητές: 20. Αληφακιώτης Νικόλαος Δημ. (γυμναστής), 21. Αρβανιτογιάννης Γεώργιος Κων. (θεολόγος, φιλόλογος), 22. Γερογιάννης Νικόλαος Γεωργ. (γυμναστής), 23. Γεροθανάσης Ιωάννης Δημ. (φυσικός, γεωλόγος), 24. Γκουτζαμάνης Ιωάννης Αντ. (μαθηματικός), 25. Γκουντής Ευθύμιος Θωμά (φυσικός), 26. Δήμου Ιωάννης Γεωργ. (γυμναστής), 27. Δημουλός Γεώργιος Αθ.(φυσικός), 28. Ευθυμίου Γεώργιος Χαράλ. (γυμναστής), 29. Ζαμπέκας Στέργιος Μιχ. (φυσικός – μαθηματικός), 30. Ζουπανιώτης Κωνσταντίνος Αντ. (θεολόγος), 31. Θεοδώρου Κωνσταντίνος Αποστ. (γυμναστής), 32. Κακαγιάννης Νικόλαος Ρίζου (μαθηματικός), 33. Καραδήμος Δημήτριος Κων. (γυμναστής), 34. Κατσιάνης Χρήστος Νικ. (φυσικός), 35. Κορδέλας Αντώνιος Γεωργ. (φυσικός), 36. Κουλούτζιος Ιωάννης Παν. (μαθηματικός), 37. Κούργιας Βασίλειος Σωκράτη (γυμναστής), 38. Κρίτσας Δημήτριος Βασ. (φυσικός), 39. Μακρής Γεώργιος Χρ. (γυμναστής), 40. Ναπολέων Σταύρος Νικ. (μαθηματικός), 41. Νταναβάρας Παντελεήμων Στερ. (γυμναστής), 42. Παπαζαχαρίας Κωνσταντίνος Χρ. (βιολόγος), 43. Πράπας Μιχαήλ Δημ. (φιλόλογος), 44. Σαϊτης Αθανάσιος Γεωργ. (θεολόγος) 45. Σαϊτης Αχιλλέας Γεωργ. (γυμναστής), 46. Τσιάσιος Ιωάννης Στερ. (μαθηματικός), 47. Χαντζηγούλας Μιχαήλ Θωμά (γυμναστής)

Αρχείο οικογένειας Γ. Μωραϊτή

ΠΕΤΡΟΣ ΜΗΤΡΟΔΗΜΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Επιστάτης του Γυμνασίου

Γεννήθηκε στις 4/1/1937 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο. Ασχολήθηκε με τις οικογενειακές αγροτικές εργασίες και υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό με το βαθμό του λοχία.

Το 1962 νυμφεύθηκε τη Βασιλική (Κική) Ελευθερίου Βλάχου και απέκτησαν μία θυγατέρα και ένα γιο. Από το 1965 εργαζόταν ως επιστάτης του Γυμνασίου Συκουρίου μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε.

Στα καθήκοντά του ήταν το χτύπημα του κουδουνιού στην έναρξη και στη λήξη των 45λεπτων μαθημάτων, η παρακολούθηση της καλής λειτουργίας του καλοριφέρ κατά τους χειμερινούς μήνες, της καλής λειτουργίας των βρυσών του πόσιμου ύδατος του σχολείου, η διαχείριση του κυλικείου επί μία δεκαετία, η αποφυγή τυχόν φθορών εντός του χώρου κ.α.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΔΡΟΛΙΑΣ του ΛΑΜΠΡΟΥ

Δημοδιδάσκαλος

Ο Γεώργιος Σδρόλιας γεννήθηκε το 1929 στα Κανάλια Καρδίτσας. Αποφοίτησε το 1954 από την Παιδαγωγική Ακαδημία της Λάρισας. Το 1955 διορίστηκε στη Ροδόπολη Σερρών και μετά από 4 έτη μετατέθηκε στην Ιτέα Λάρισας. Το 1963 μετατέθηκε στο Συκούριο Λάρισας όπου για 6 χρόνια δίδαξε σε όλες τις τάξεις του Δημοτικού Σχολείου, επιτελώντας ένα πολύ αξιόλογο εκπαιδευτικό έργο με 40 περίπου μαθητές να επιτυγχάνουν αργότερα σε ανώτατα και ανώτερα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Από το 1969 και για 14 χρόνια υπηρέτησε σε διάφορα σχολεία της Αθήνας ενώ τα τελευταία χρόνια της εκπαιδευτικής του θητείας τα υπηρέτησε ως Δ/ντής σε σχολεία Καρδίτσας.

Αριστερά πάνω: Η γενιά του 1954, με τους πολλούς επιστήμονες, κατά την αποφοίτησή της το 1966 στην είσοδο του Δημοτικού Σχολείου (δάσκαλος ο Γ. Σδρόλιας).

Αριστερά κάτω: Στην συνάντηση των τριάντα ετών, το 1996, στο ίδιο σημείο. Από τους άντρες μαθητές διακρίνονται οι Μιχ. Πράπας, Κ. Κανελλόπουλος, Θεοφ. Μωραϊτής, Μιχ. Κοκκινοθανόπουλος, Β. Λουκάς, Σωτ. Πράπας, Κ. Μαλίζος, Σωτ. Γκατζόγιας, Σπ. Σπυρόπουλος, Εμμ. Κανελλόπουλος και Ιω. Μάνος.

Επίσκεψη Αυστραλών καθηγητών στο Λύκειο Συκουρίου

Επισκέψεις ξένων εκπαιδευτικών είναι σπάνιες στον τόπο μας. Όμως στις 7/10/1999 ένα κλιμάκιο από Αυστραλούς καθηγητές με επικεφαλής τον Υπουργό Παιδείας του Σύδνεϋ Τζον Ακουϊλίνα πραγματοποίησε επίσκεψη στα πλαίσια της γνωριμίας και της γενικής ενημέρωσης ως προς την λειτουργία της Παιδείας μας στο Λύκειο Συκουρίου, μετά από τη σχετική συνεννόηση που είχε με το Λυκειάρχη Βασίλειο Κούργια.

Τους υποδέχθηκαν με εγκαρδιότητα το διδακτικό προσωπικό και οι μαθητές. Μετά τις προσφωνήσεις προς αλλήλους, οι επισκέπτες ξεναγήθηκαν στους χώρους του Λυκείου και στη συνέχεια περιηγήθηκαν το χωριό.

Θαύμασαν το νεοκλασικό διατηρητέο Δημοτικό Σχολείο, την Εκκλησία, το Ειρηνοδικείο Κισσάβου, τα παλιά και νέα αρχοντικά και αναχώρησαν για τη χώρα τους με τις πιο ωραίες αναμνήσεις από το Συκούριο.

Αρχείο οικογένειας Γ. Μωραϊτή

Είναι η ώρα απονομής των «Αριστείων» της προηγούμενης Γυμνασιακής τάξης στους αριστεύσαντες, ενώπιον των καθηγητών και όλων των μαθητών του Γυμνασίου. Στη φωτογραφία ο Γυμνασιάρχης, ο αείμνηστος Χρήστος Νικ. Κατσιάνης, καθηγητής Φυσικός, συγχαίρει τον μαθητή Μιχαήλ Γεωργίου Μωραϊτή, δίνοντας το «Αριστείο» στις 27/10/1987.

Στο βήμα του Λυκείου ο Υπουργός Παιδείας Τζον Ακουϊλίνα, ο Λυκειάρχης Βασίλειος Κούργιας, αξιωματούχος του Αυστραλού υπουργού και δεξιά ο φιλόλογος Μιχαήλ Δημ. Πράπας.

Καθηγητές Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Α.Ε.Ι)

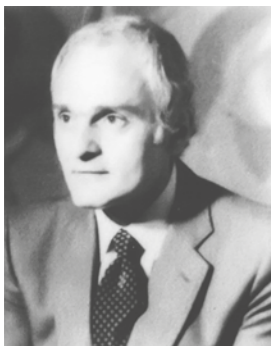
ΔΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Καθηγητής Θερμοδυναμικής

Γεννήθηκε το 1936 στο Συκούριο. Η πατρική του οικογένεια κατάγεται από τη Στύλια Δωρίδας. Πήγε στο Δημοτικό Σχολείο Συκουρίου και το τελείωσε στην Αθήνα. Από το 1947 – 1953 φοίτησε στο Βαρβάκειο Πρότυπο Λύκειο Αθηνών και μετά εισήχθη στη Σχολή Μηχανολόγων – Ηλεκτρολόγων του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου και πήρε πτυχίο το 1958. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως Έφεδρος Ανθυπολοχαγός του Τεχνικού Σώματος (1958 – 1960). Εργάστηκε ως Μηχανικός του Ο.Τ.Ε. (1960-1963) στις Ρ/Η Ραδιοηλεκτρικές εγκαταστάσεις, και στα οχήματα, ενώ παράλληλα ήταν επιμελητής στο Ε.Μ.Π. Την περίοδο (1963-1967) με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. έκανε μεταπτυχιακές σπου-

δές στο Ομοσπονδιακό Πολυτεχνείο της Ζυρίχης και έγινε Διδάκτωρ το 1967. Εργάστηκε σε Ελβετική βιομηχανία ψύξης Απορρόφησης στη Ζυρίχη μέχρι το 1972 όπου επέστρεψε στην Ελλάδα ως έκτακτος καθηγητής του Ε.Μ.Π. Από το 1976-2003 δίδαξε ως Τακτικός Καθηγητής Θερμοδυναμικής. Από την πλούσια επαγγελματική του εμπειρία καταγράφουμε τα ακόλουθα: 1974-1983: Υπήρξε συνιδρυτής και Διευθυντής του Γραφείου Τεχνολογικών Εξελίξεων του Πολεμικού Ναυτικού. 1978-1979: Μέλος του Δ.Σ. του Ο.Τ.Ε. 1979-1981: Κοσμήτωρ της Σχολής Μηχανολόγων του Ε.Μ. Π. 1981-1982: Αντιπρύτανης – εκλεγείς- Πρύτανης του Ε.Μ. Π. 1985-1987, 1995-1999: Πρόεδρος του τμήματος Μηχανολόγων του Ε.Μ. Π. 1990: Πρόεδρος της ΠΥΡ.ΚΑΛ (Πυριτιδοποιείο – Καλυκοποιείο) 1990-1993: Γενικός Διευθυντής του Ο.Τ.Ε. 1992-1994: Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Μηχανικών Τηλεπικοινωνιών Ευρωπαϊκής Ένωσης. 2003: Ομότιμος Καθηγητής του Ε.Μ.Π. και 1997-2005: Πρόεδρος Επιστημονικής Επιτροπής Πανελληνίου Συλλόγου Μηχανολόγων – Ηλεκτρολόγων.

Έχει συμμετάσχει σε πλήθος επιστημονικών συνεδρίων και φόρουμ και έχει δημοσιεύσει κατά καιρούς περισσότερες από 350 επιστημονικές εργασίες σε διεθνή περιοδικά. Έχει εκδώσει 5 βιβλία και μιλάει 3 ξένες γλώσσες: Γερμανικά, Αγγλικά, Γαλλικά. Είναι νυμφευμένος με την Αιμιλία, το γένος Παπαδοπούλου και έχουν 3 παιδιά.

Ο Δημήτριος Κουρεμένος εκτός των πολλών δραστηριοτήτων του ως Πανεπιστημιακός Καθηγητής και Ομότιμος που είναι σήμερα, τρέφει απεριόριστη αγάπη για τον τόπο που γεννήθηκε, το Συκούριο, έχοντας μνήμες από τα πρώτα μαθητικά του χρόνια. Απόδειξη της αγάπης του ήταν και η χορηγία και έκδοση το 2008 του βιβλίου με τίτλο: “ Οι δήμαρχοι του τέως Δήμου Νέσσωνας (1883-1912) που δόθηκε κατ’ επιθυμία του ΔΩΡΕΑΝ σε όλες τις οικογένειες του Συκουρίου. Γι’ αυτήν του την πράξη πολιτισμού, τον ευχαριστούμε πολύ!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Καθηγητής Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

Γεννήθηκε το 1936 στη Λάρισα. Τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές στο Συκούριο και στην Αθήνα. Σπούδασε στην Αυστρία, στη Γαλλία, στη Γερμανία και στην Ελβετία. Είναι πτυχιούχος, με πρώτο πτυχίο στην Κλασική και δεύτερο πτυχίο στην Προϊστορική Αρχαιολογία. Έκανε Διδακτορική διατριβή στην Κλασική Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο του Innsbruck της Αυστρίας. Τα έτη 1966-1968 ήταν υπότροφος της UNESCO με τριετή συμμετοχή στο πρόγραμμα Ανασκαφών «Αναστύλωση μνημείων της Αιγύπτου».

1969-1976: Ανασκαφές του Πανεπιστημίου του Innsbruck στην Elea και Policoro της Magna Graecia – Μεγάλη Ελλάδα.

1975: Υπότροφος του Αρχαιολογικού Ινστιτούτου Βασιλείας – Ελβετία.

1976-1977: Εντεταλμένος υφηγητής και υπότροφος του Αυστριακού Υπουργείου Επιστημών και Έρευνας.

1978-1980/81. Εργάστηκε στο Τμήμα Μελετών και Δημοσιευμάτων του Υπουργείου Προεδρίας της Ελληνικής Κυβέρνησης.

Από το 1981 έως το 2004 υπήρξε μέλος Δ.Ε.Π. (Διδακτικό Ερευνητικό Προσωπικό) στον τομέα Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Έχουν δημοσιευθεί μελέτες του και άρθρα σε επιστημονικά ξενόγλωσσα περιοδικά, μονογραφίες και μεταφράσεις. Ομιλεί ξένες γλώσσες: Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ιταλικά, και αρκετά Αραβικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΙΑΚΑΣ

Σκηνογράφος – Καθηγητής της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών

Γεννήθηκε στις 18/7/1940 στο Συκούριο. Μεγάλωσε στη Λάρισα και το 1959 έρχεται στην Αθήνα και σπουδάζει στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Ζωγραφική, με Δάσκαλο τον Γιάννη Μόραλη και σκηνογραφία με τον Βασίλη Βασιλειάδη. Στην ίδια Σχολή από το 1985 είναι Καθηγητής του τομέα Ζωγραφικής και διδάσκει σκηνογραφία.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1966-1968) στην ΧΧΤ/Μ στην Κομοτηνή, όπου σκηνογραφεί για πρώτη φορά σε παραστάσεις της μονάδας του. Από το 1969 εργάζεται στο θέατρο και έχει συνεργαστεί με σημαντικούς σκηνοθέτες, Έλληνες και ξένους στην Ελλάδα και το εξωτερικό, όπως στην Αμερική στην Όπερα Company της Βοστώνης, στο Ohio Theater και στο θέατρο La Mama στη Νέα Υόρκη, στο Κρατικό Θέατρο της Νότιας Ινδίας στην πόλη Maisue και στην Ιταλία στο Comrapia degli iconoclasti στη Ρώμη.

Συνεργάστηκε στον Κινηματογράφο, όπου είναι μόνιμος συνεργάτης του Θεόδωρου Αγγελόπουλου και έχει κάνει σκηνικά και κουστούμια στις ταινίες του: «ΚΥΝΗΓΟΙ», «ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»,

(απέσπασε το βραβείο κουστουμιών στο 20ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 1980), «ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ», «Ο ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΟΣ», «ΤΟ ΒΛΕΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ», «ΜΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ» (απέσπασε το κρατικό βραβείο ποιότητα για την σκηνογραφία), και έχει συνεργασθεί σε ταινίες τους με τον Δημήτρη Μαυρίκιο, τον Γιώργο Σταμπουλόπουλο, τον Τάκη Λυκουρέση και τον Γιάννη Σμαραγδή. Έχει σκηνογραφήσει και κάνει κουστούμια σε πολύ σημαντικές παραστάσεις όπως: «ΙΚΕΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΡΩΑΔΕΣ» του Ευριπίδη, Αριστοφάνη «ΠΛΟΥΤΟΣ» και «ΒΑΤΡΑΧΟΙ», Αισχύλου «ΟΡΕΣΤΕΙΑ» με τον Θ.Ο. Κύπρου, όλα σε σκηνοθεσία Νίκου Χαραλάμπους, Σοφοκλή «ΗΛΕΚΤΡΑ», Αισχύλου «ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ», Ευριπίδης «ΥΦΙΠΥΛΗ» (παγκόσμια πρεμιέρα) και Μπίχνερ «ΒΟΪΤΣΕΚ» με το Αμφι-θέατρο του Σπύρου Ευαγγελάτου, Ευριπίδη «ΜΗΔΕΙΑ» και Σοφοκλή «ΗΛΕΚΤΡΑ» με τον θίασο Καρέζη- Καζάκου σε σκηνοθεσία Μίνου Βολανάκη, Σοφοκλή «ΤΡΑΧΙΝΙΕΣ» και Σαίξπηρ «ΤΡΟΪΛΟΣ και ΧΡΥΣΪΪΔΑ» σε σκηνοθεσία Νίκου Χαραλάμπους, Τ. Ουίλιαμς «ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ», Αριστοφάνη «ΙΠΠΕΙΣ» και Ευριπίδη «ΕΚΑΒΗ» και «ΚΥΚΛΩΠΑΣ σε σκηνοθεσία Διαγόρα Χρονόπουλου με το Κ.Θ.Β. Ελλάδος και με το Εθνικό Θέατρο, Αισχύλου «ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ» με τον Χαραλάμπους, Αριστοφάνη «ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ» με τον Χρονόπουλο, Σοφοκλή «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» (την παράσταση με την οποία ξαναζωντάνεψε μετά 2000 χρόνια η αρένα του Κολοσσαίου της Ρώμης) σε σκηνοθεσία Βασίλη Παπαβασιλείου κ.α.

Δούλεψε σε σημαντικές παραστάσεις στα Δ.Η.Π.Ε.Θ.Ε: Καλαμάτας, Σαίξπηρ «ΑΜΛΕΤ», Τσέχωφ «ΘΕΙΟΣ ΒΑΝΙΑΣ», Βάρναλη «ΑΤΤΑΛΟΣ Ο Γ'», Καμπανέλη «Ο ΜΠΑΜΠΑΣ Ο ΠΟΛΕΜΙΟΣ» με τον Νίκο Χαραλάμπους, Πάτρας, Μαριβώ «ΨΕΥΤΟΫΠΗΡΕΤΡΙΑ» με τον Βασίλη Παπαβασιλείου και με το Θεσσαλικό Θέατρο που ήταν ιδρυτικό μέλος και καλλιτεχνικός Διευθυντής του, έχει σκηνογραφήσει και κάνει κουστούμια σε πολλές παραστάσεις, μεταξύ των οποίων την ιστορική πια «ΗΛΕΚΤΡΑ» του Ευριπίδη και την «ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ» με τον Κώστα Τσιάνο, τον «ΚΥΚΛΟ ΜΕ ΤΗΝ ΚΙΜΩΛΙΑ» του Μπρεχτ με τον Κώστα Μπάκα, το «ΚΑΦΕΝΕΙΟ» και το «ΦΙΛΟΣ ΟΧΙ ΑΣΤΕΙΑ» του Γκολντόνη με τον Βασίλη Παπαβασιλείου, τον «ΓΛΑΡΟ» του Τσέχωφ με τον Νίκο Χαραλάμπους κ.α.

Έχει κάνει 16 ατομικές εκθέσεις σε Αθήνα, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βοστώνη, Η.Π.Α., ήταν ιδρυτικό μέλος του Κέντρου Εικαστικών Τεχνών και έχει λάβει μέρος σε όλες τις ομαδικές εκθέσεις του. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα, στη Λάρισα και στη Σκίτη, μικρό χωριό στους πρόποδες του Κισσάβου που αγναντεύει το Αιγαίο Πέλαγος.

Αναδιφώντας ένα πλούσιο αρχειακό υλικό, από αποκόμματα εφημερίδων, θεατρικών προγραμμάτων και ενημερωτικών φυλλαδίων, βρήκα πληθώρα από καλλιτεχνικά στοιχεία και σχόλια, όσον αφορά το έργο του καταξιωμένου συμπατριώτη μας σκηνογράφου και όχι μόνο, όπως: Από μια ενδυματολογική ζωγραφική παρουσίαση που

έγινε στη Δημοτική Πινακοθήκη της Λάρισας –Μουσείο Γ.Ι. Κασίγγρα από τις 4/12/1986 έως τις 4/01/1987 από θεατρικά και κινηματογραφικά έργα (...) μεταφέρω ένα απόσπασμα από τον χαιρετισμό του τότε Δημάρχου της Λάρισας και προέδρου της Δημοτικής Πινακοθήκης Αριστείδη Λαμπρούλη: «Ο Γιώργος Ζιάκας σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και στη συνέχεια με ξεχωριστό πάθος αφοσιώθηκε στη σκηνογραφία, όπου γνωρίζει ξεχωριστή επιτυχία ξεπερνώντας τα σύνορα της Ελλάδος.

Η άσωση τεχνική του κατάρτιση, σε συνδυασμό με την υψηλή εκφραστική του απόδοση, τον κατατάσσουν δίκαια στους καλύτερους Έλληνες σκηνογράφους». Επίσης υπήρξε από τους πρωτεργάτες της ίδρυσης του Θεσσαλικού Θεάτρου το 1975 μαζί με τους Κώστα Τσιάνο, Άννα Βαγενά, Ειρήνη Κασίγγρα και από το 1999-2002 ήταν Καλλιτεχνικός Διευθυντής. Για το Θ.Θ. ο Γιώργος Ζιάκας είπε: «Το Θεσσαλικό Θέατρο είναι δικό μας, το οραματισθήκαμε, το δημιουργήσαμε, το στηρίξαμε ο καθένας στον τομέα του. Φίλοι πολλοί, συμπολίτες και όχι, το αγάπησαν και το στήριξαν παντοιοτρόπως. Πλειάδες γνωστών ηθοποιών σήμερα, τα πρώτα τους βήματα τα έκαναν εδώ πάνω στο σανίδι της μικρής σκηνής του Θεάτρου του Δημοτικού Ωδείου Λάρισας, φιλόξενη στέγη και στοργική αγκαλιά στο ξεκίνημά του. Ο σπόρος της αποκέντρωσης έπεσε για όλη την Ελλάδα. Δημοτικά Θέατρα ξεφύτρωσαν παντού, το Θεσσαλικό Θέατρο ήταν ο σπόρος».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥΖΟΠΟΥΛΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Λεκτορας Του Εθνικου Μετσοβιου Πολυτεχνειου

Γεννήθηκε στις 15/11/1944 στο Συκούριο. Το 1948 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στη Λάρισα. Αποφοίτησε από το Α' Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας το 1962. Ως μαθητής το σχολικό έτος 1961-1962 έλαβε μέρος στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό της Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρείας και απέσπασε το Α' Βραβείο Πρακτικού και το Πανελλήνιο Βραβείο.

Το 1962 κατόπιν εξετάσεων πέτυχε στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών, στη Μαθηματική Σχολή και στη Σχολή Μηχανολόγων Ηλεκτρολόγων του Ε.Μ.Π. την οποία προτίμησε. Αποφοίτησε το 1967 με βαθμό διπλώματος «λίαν καλώς» παίρνοντας όλα τα χρόνια των σπουδών του υποτροφία. Παρακολούθησε το πρώτο έτος του Ινστιτούτου Επιμόρφωσης στη Διοικητική των Επιχειρήσεων της Α.Σ.Ο.Ε.Ε. την περίοδο 1970-1971. Από το 1968 εργαζόταν συνεχώς στο Ε.Μ.Π. ως βοηθός στο Εργαστήριο Υδροδυναμικών Μηχανών (Καθηγητής Ν. Αθανασιάδης), αρχικά άμισθος, κατόπιν το 1972 ωρομίσθιος, στη συνέχεια το 1980 ωρομίσθιος Επιστημονικός Συνεργάτης στην έδρα της Μηχανικής των ρευστών και Υδροδυναμικών Μηχανών και τέλος το 1993 μόνιμος σε προσωποπαγή θέση Επιστημονικού Συνεργάτη του τμήματος Μηχανολόγων Μηχανικών.

Το 2004 έγινε η ένταξή του σε μόνιμη θέση Δ.Ε.Π. (Διδακτικό Ερευνητικό Προσωπικό) της βαθμίδας του Λέκτορα. Παράλληλα προσλήφθηκε το 1070 στον Ο.Τ.Ε. όπου ασχολήθηκε με ηλεκτρομηχανολογικές και ηλεκτροπαραγωγικές εγκαταστάσεις διδάσκοντας ενίοτε και στη σχολή Προσωπικού του Ο.Τ.Ε. Από τον Ο.Τ.Ε. αποχώρησε το 2002 και έκτοτε εργάστηκε αποκλειστικά στο Πολυτεχνείο. Επί σειρά ετών δίδαξε στους αποφοίτους της σχολής Ευελπίδων στη Σχολή Τεχνικού Σώματος. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία έφεδρος Ανθυπολοχαγός Τεχνικού Σώματος (1967-1969). Γνωρίζει αππείσως Γερμανικά και Αγγλικά. Έχει συγγραφικό και ερευνητικό έργο και εκπόνησε μεταφράσεις Γερμανικών Επιστημονικών συγγραμμάτων. Το 1971 νυμφεύθηκε στο εκκλησάκι της Ζωοδόχου Πηγής στους Μύλους Συκουρίου, την Παρασκευή Αραμπατζόγλου πτυχιούχο Χημικό του Πανεπιστημίου Αθηνών, συγγραφέα και αρθρογράφο και απέκτησαν δύο γιους, τον Γεώργιο και τον Βασίλειο και δύο θυγατέρες, την Αναστασία και την Ευαγγελία. Η οικογένειά του κατοικεί στη Νέα Ιωνία Αθηνών.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΙΤΤΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Καθηγητής Ιστολογίας – Εμβρυολογίας

Γεννήθηκε στις 25-08-1945 στη Λάρισα όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Σπούδασε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών από το 1962 έως το 1968 και πήρε πτυχίο. Στην ίδια Σχολή αναγορεύθηκε διδάκτωρ με άριστα το 1975 και υφηγητής το 1985. Μετά την Μεταπτυχιακή Εκπαίδευση στην ειδικότητα της Παθολογικής Ανατομικής το 1976 και της ειδικότητας της Κυτταρολογίας το 1983, απέκτησε τους τίτλους του Παθολογοανατόμου και του Κυτταρολόγου. Στις ερευνητικές – επαγγελματικές δραστηριότητες κατατάσσονται: η Αιματοπαθολογοανατομία, η Ογκογένεση, η Ηπατική Αναγέννηση, οι Μηχανισμοί Απόπτωσης, η Ανάπτυξη – Δομή – Λειτουργία οργάνων ανοσολογικού συστήματος και η Οργανογένεση.

Μετεκπαιδεύτηκε με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. στην Αγγλία:

1. University of Sheffield Medical School Department of Pathology (1976-1978).
2. Στο ίδιο Πανεπιστήμιο από τον Αύγουστο έως τον Σεπτέμβριο του 1980.
3. Universitat Kiel Institut Fur Pathologic από τον Ιούνιο έως τον Σεπτέμβριο του 1983.

Έχει μια πλούσια Ακαδημαϊκή σταδιοδρομία διατελέσας:

1. Πανεπιστημιακός Βοηθός Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ, 1973
2. Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ, 1975
3. Πανεπιστημιακός Επιμελητής Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ 1976
4. Honorary Registrar: Department of Pathology University of Sheffield England 1976-1978

5. Υφηγητής Παθολογικής Ανατομικής Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ 1983
6. Επίκουρος Καθηγητής Παθολογικής Ανατομικής Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ 1983

7. Αναπληρωτής Καθηγητής Παθολογικής Ανατομικής Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ 1990

8. Καθηγητής Ιστολογίας – Εμβρυολογίας Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ από το 1993 έως και σήμερα.

Παράλληλα με την Ακαδημαϊκή του δραστηριότητα ασχολήθηκε και με οργανωτικά θέματα, τα οποία αφορούν το χώρο της Υγείας, έχοντας στο ενεργητικό του 18 διοικητικές θέσεις, ανάμεσά τους:

1. Οργανωτικός Γραμματέας του Ιατρικού τμήματος Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (1990-1992).

2. Αντιπρόεδρος της Δ.Ε. του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (1993).

3. Πρόεδρος Επιτροπής Ογκολογίας ΚΕΣΥ, (1998).

4. Αναπληρωτής Πρόεδρος της Εφορείας της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος (1998-2001).

5. Πρόεδρος του Κεντρικού Συμβουλίου Υγείας (ΚΕΣΥ) (2000-2001).

6. Πρόεδρος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου «Ανδρέας Συγγρός» (2000-2001).

7. Πρόεδρος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (2001-2003).

8. Αντιπρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών (2003-2006) και Πρύτανης στη συνέχεια.

Είναι μέλος σε 8 Επιστημονικές Εταιρείες στην Ελλάδα και το εξωτερικό και σε μερικές από αυτές ιδρυτικό μέλος.

Συνέβαλε να επιχορηγηθούν 14 ερευνητικά προγράμματα Υγείας, υπήρξε μέλος συμβουλευτικής επιτροπής σε 80 διδακτορικές διατριβές και συμβολή σε 7 διατριβές για Υψηγεία, έχει συγγράψει 10 κεφάλαια σε Ελληνικά και 4 κεφάλαια ξενόγλωσσα βιβλία, έχει επιμεληθεί και μεταφράσει 5 ξενόγλωσσα συγγράμματα και 1 έγχρωμο άτλαντα.

Έχει βραβευτεί στη μακροχρόνια καριέρα:

1. Μάιος 1999. Δεύτερο βραβείο του επάθλου «Σωτήρης Παπασταμάτης» για εργασία του στο 25ο ετήσιο Πανελλήνιο Ιατρικό Συνέδριο, από την Ιατρική Εταιρεία Αθηνών.

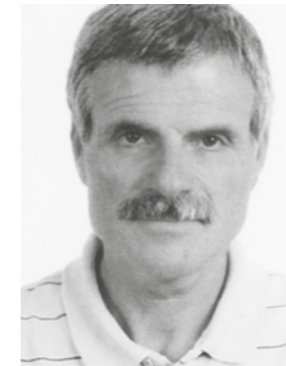
2. Δεκέμβριος 1999. Βραβείο της οικογένειας Δ. Μουσούλου για εργασία του από την Ακαδημία Αθηνών.

3. Απρίλιος 2000. Βραβείο «Γαληνός» για εργασία του στο 7ο Πανελλήνιο Συνέδριο Παθολογικής Ανατομικής από την Ελληνική Εταιρεία Γενικής Παθολογίας και Παθολογικής Ανατομικής κ.α.

Έκανε 200 δημοσιεύσεις επιστημονικών εργασιών σε διεθνή περιοδικά, 350 ανακοινώσεις και πρακτικά ελληνικών και διεθνών συνεδρίων, μονογραφίες σε ξενόγλωσσα βιβλία, ενώ οι αναφορές στη διεθνή βιβλιογραφία ξεπερνούν τις 2000.

Ο Καθηγητής και Πρύτανης κ. Χρήστος Κίττας τιμήθηκε στη Λάρισα και στο Συκούριο και με άλλους σπουδαίους επιστήμονες και πνευματικούς ανθρώπους: 1. Από την ΑΝΚΕΛ στο «Χατζηγιάννιο»

Πνευματικό κέντρο της Λάρισας στις 10 Ιανουαρίου 2001. 2. Από την Τ.Ε.Δ.Κ. Λάρισας και το Δήμαρχο Κωνσταντίνο Πανακούλη στο «Divani Palace» στις 13 Φεβρουαρίου 2009. 3. Από το Δήμο Νέσωνος στο Συκούριο μαζί με όλους τους καθηγητές των Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. του Δήμου, στις 22 Μαΐου 2005. Σημειώνεται ακόμη, πως διέτελεσε για βραχύ χρονικό διάστημα, από 16 Μαΐου 2012 έως 20 Ιουνίου 2012, Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης στην Υπηρεσιακή Κυβέρνηση του Πρωθυπουργού Παναγιώτη Πικραμένου (Πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας), προκειμένου να διεξαχθούν οι εκλογές της 17ης Ιουνίου 2012.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΤΤΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Γεννήθηκε το 1949 στη Λάρισα. Είναι έγγαμος και πατέρας δύο θυγατέρων. Ακαδημαϊκοί τίτλοι σπουδών:

1. Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Διευθυντής Εργοστασίου Γεωργικών Κατασκευών και Ελέγχου Περιβάλλοντος, Τμήματος Γεωπονίας Φυτικής Παραγωγής και Αγροτικού Περιβάλλοντος.

2. Υφηγητής Τμήματος Φυσικής Πανεπιστημίου Πάτρας.

3. Διδακτορικό δίπλωμα (Docteur Ingenieur) του Πανεπιστημίου Perpignan Γαλλίας.

4. Μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Θερμοδυναμική (Δ.Ε.Α.) του Πανεπιστημίου Perpignan Γαλλίας.

5. Μεταπτυχιακό δίπλωμα Μετεωρολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών.

6. Μεταπτυχιακό δίπλωμα στην Ηλιακή Ενέργεια του Πανεπιστημίου Perpignan Γαλλίας.

7. Δίπλωμα Γεωπόνου της Ανώτατης Γεωπονικής Σχολής Αθηνών.

8. Δίπλωμα Πολιτικού Μηχανικού της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Πάτρας.

9. Δίπλωμα Μηχανολόγου Μηχανικού της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Πάτρας.

Έχει υπέρ εικοσαετή εμπειρία στην Ανώτατη εκπαίδευση και έρευνα στον τομέα των Γεωργικών Κατασκευών, με έμφαση στα θερμοκήπια (κατασκευή – εξοπλισμός και βιοκλιματολογία), της εξοικονόμησης ενέργειας και της χρήσης Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (Α.Π.Ε.) στη Γεωργία. Συμμετείχε σε 22 Ευρωπαϊκά και εθνικά ερευνητικά προγράμματα σε 17 εκ των οποίων ως επιστημονικός υπεύθυνος. Έχει πλούσιο ερευνητικό και συγγραφικό έργο με 139 ερευνητικές εργασίες εκ των οποίων 51 δημοσιεύσεις άρθρων σε επιστημονικά περιοδικά με κριτές, 84 ανακοινώσεις σε διεθνή και εθνικά επιστημονικά συνέδρια και 4 μονογραφίες – διατριβές. Επίσης σειρά ανακοινώσεων σε ημερίδες, 5 Πανεπιστημιακά συγγράμματα και 1 βιβλίο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΛΙΖΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Καθηγητής Ορθοπεδικής Χειρουργικής και Τραύματος

Γεννήθηκε το 1954 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και το Γυμνάσιο. Το 1972 εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, απ' όπου αποφοίτησε το 1978. Πήρε την ειδικότητα του Ορθοπεδικού χειρουργού από την Ορθοπεδική Κλινική του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων το 1986 και συγχρόνως ολοκλήρωσε και την διδακτορική του διατριβή. Η εκπαιδευτική του εμπειρία είναι πλούσια και μακρά: Πανεπιστημιακή Κλινική Πλαστικής Χειρουργικής και Εγκαυμάτων του Ιατρικού Κέντρου της Λουμπλιάνα της Ελβετίας ως φοιτητής το 1976, στο L.A. county Med Center της Callifornia το 1987, Κλινικός Συνεργάτης στο Κέντρο «SOS MAIN» Χειρουργικής χεριού και Μικροχειρουργικής στο Στρασβούργο της Γαλλίας το 1988, εκπαίδευση στη χειρουργική του βραχιονίου πλέγματος στην Κλινική Longerei στη Λωζάνη το 1988, Fellowship στο Ορθοπεδικό τμήμα του «Duke University Medical Center Durham» στις Η.Π.Α. έως το 1991.

Πολλές και τιμητικές διακρίσεις που έλαβε: 2 πρώτα βραβεία σε Παγκόσμια Συνέδρια, 4 πρώτα βραβεία σε διεθνή συνέδρια, 14 πρώτα βραβεία σε Πανελλήνια συνέδρια, υποτροφία στις Η.Π.Α. ως International Travelling Fellow της American Orthopaedic Association, ανώτερη τιμητική διάκριση Kappa – Delta στο συνέδριο της ORTHOPEDIC RESEARCH SOCIETY ως συνεργάτης ερευνητής για την σειρά μελετών σχετικά με το «NON –REFLOW Phenomenon in the Microcirculation of the muscle» ως μέλος της ερευνητικής ομάδας του Duke University, βραβείο «RAOUL TUBIANA» στο Παρίσι το 1998, βραβείο «Marsall – Urist» στην Αμερική το 2003, βραβείο FINALIST από την Ευρωπαϊκή Ένωση (119 συμμετοχές) για το EU funded project USBONE (e Europe award for e – Health) στο Cork της Ιρλανδίας το 2004, βραβείο «Γεώργιος Νούλης» το 2007 στην Αθήνα και στην ESSKA. Επίσης, έχει περισσότερες από 150 διαλέξεις σε διεθνή συνέδρια και πάνω από 300 σε Ελληνικά. Υπήρξε Επισκέπτης Καθηγητής σε 27 Πανεπιστήμια της Αμερικής και της Ευρώπης.

Για την ερευνητική του δραστηριότητα έχει λάβει 6 χορηγίες από την Ευρωπαϊκή Ένωση, 5 από τη Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας, βραβεύσεις Ερευνητικών Πρωτοκόλλων από την Ελληνική Εταιρεία Χειρουργικής Ορθοπεδικής και Τραυματολογίας και χορηγίες από ιδιωτικούς φορείς και ατομικές χορηγίες. Ως μέλος Πανεπιστημιακών Σωμάτων υπήρξε Διευθυντής του Τομέα Χειρουργικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, επιβλέπων Καθηγητής για την εκπόνηση 55 διδακτορικών διατριβών υποψηφίων διδασκτόρων σε 21 χρόνια, μέλος εισηγητικής επιτροπής για την πλήρωση Πανεπιστημιακών θέσεων και μέλος εκλεκτορικών σωμάτων. Διετέλεσε Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής 25 Διεθνών και Ελληνικών Συνεδρίων – Συμποσίων. Είναι μέλος 17 Επιστημονικών Εταιρειών (σε 3 ιδρυτικό μέλος και σε 1 επίτιμο μέλος). Διετέ-

λεσε Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Λοιμώξεων Οστών και Αρθρώσεων (EBJIS) για 2 έτη 2005-2007 και επί 9 χρόνια ως και σήμερα μέλος Δ.Σ., συντονιστής για το Εθνικό Δίκτυο Δράσης στην Ελλάδα της «Δεκαετίας Οστών και Αρθρώσεων από το 2000 έως το 2010», Πρόεδρος της Επιτροπής Βιβλιοθήκης του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας το 1999, Διευθυντής και ιδρυτικό μέλος του Ινστιτούτου Βιοϊατρικής Έρευνας και Τεχνολογίας (IBET) και μέλος Δ.Σ. του ΚΕΤΕΑΘ, Πρόεδρος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας από το 2007 έως το 2011, Πρόεδρος της Ελληνικής Χειρουργικής Χεριού το 2002, Πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Μικροχειρουργικής το 2001, Πρόεδρος του τμήματος Λοιμώξεων της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργικής Ορθοπεδικής και Τραυματολογίας από το 2006 μέχρι σήμερα, Πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Διατατικής Ιστογέννεσης (ASAMI) από το 2009 έως το 2011, πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργικής Ορθοπεδικής Τραυματολογίας για το 2013, εκλεγμένο μέλος στο Διοικητικό Συμβούλιο του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχει διατελέσει εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου Ιωαννίνων Χατζηκώστα τα έτη 1985-1987 και επίσης μέλος του Δ.Σ. της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας Μουσείο Γ.Ι. Κασιόγρα την περίοδο 2010-2011.

Η συγγραφική του δραστηριότητα πλούσια. Μετρά περισσότερες από 200 ξενόγλωσσες δημοσιεύσεις, 35 ελληνικές δημοσιεύσεις, 160 δημοσιευμένες περιλήψεις και 25 κεφάλαια σε βιβλία στην Αγγλική.

Τέλος είναι συγγραφέας και επιμελητής έκδοσης 2 βιβλίων στην Αγγλική γλώσσα. 1. K.N. Malizos (ed) 2003. Reconstructive Microsurgery Georgetown, TX: Landes Bioscience. 2. K.N. Malizos και P.N. Soucacos (ed) 2007, "Infections of the Hand and Upper Limb", Paschalides, 2007. Instructional Course Book, FESSH. Επίσης αποτελεί μέλος Εκδοτικών Επιτροπών σε 6 διεθνή επιστημονικά περιοδικά και Ad Hoc reviewer σε 9 διεθνή περιοδικά. Είναι reviewer στο National Medical Research Council of Singarour, από το 2006 KAI Charter member of American Board of the Journal of Bone and Joint Surgery AM και International Deputy Editor.

Ο Κωνσταντίνος Μαλίζος είναι νυμφευμένος με την Ευαγγελία Τσιρώνη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Οφθαλμολογίας και Δ/τρια της Οφθαλμολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχουν δυο παιδιά, τον Νικόλα και την Αγγελική.

Σημειώνεται ότι είναι ιδρυτικό μέλος του Μορφωτικού Συλλόγου περιοχής Συκουρίου 1976 και διετέλεσε ο πρώτος εκλεγμένος γραμματέας του.

Αγαπά ιδιαίτερα τον τόπο που γεννήθηκε και ήταν ο χορηγός της έκδοσης του βιβλίου με τίτλο: «Οι γυναίκες του χθες και του σήμερα στο Συκούριο (1879-2010), το οποίο δόθηκε δωρεάν κατ' επιθυμίας του σε όλες τις οικογένειες του Συκουρίου και στάλθηκε και σε χώρες του Εξωτερικού σε απόδημους Συκουριώτες. Για την σπουδαία αυτή πράξη τοπικού Πολιτισμού, τον ευχαριστούμε πολύ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΘΩΜΑ
Διδάσκων στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Είναι δάσκαλος και Σχολικός Σύμβουλος 1ης Εκπαιδευτικής Περιφέρειας Δημοτικής Εκπαίδευσης Λάρισας. Πτυχιούχος του τμήματος Γαλλικής γλώσσας και Φιλολογίας του Α.Π.Θ., πτυχιούχος του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και διδάκτωρ Γλωσσολογίας του ίδιου τμήματος. Ως δάσκαλος έχει διδάξει τη Νεοελληνική Γλώσσα ως δεύτερη/ξένη γλώσσα σε σχολεία του εξωτερικού, ως επιμορφωτής δασκάλων έχει διδάξει στο Περιφερειακό Επιμορφωτικό Κέντρο (Π.Ε.Κ.) Λάρισας στο πρόγραμμα Ακαδημαϊκής και Επαγγελματικής Αναβάθμισης Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και στο μείζον πρόγραμμα επιμόρφωσης, ως Επιμορφωτής Β'. Έχει διδάξει επί οκταετία στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας με σύμβαση έργου (Π.Δ. 407/80) τα μαθήματα: «Θεωρητική Γλωσσολογία», «Νεοελληνική Γλώσσα», «Διδακτική της Νεοελληνικής ως δεύτερης/ξένης γλώσσας».

Είναι Υποδιευθυντής του Περιφερειακού Επιμορφωτικού Κέντρου Λάρισας (Π.Ε.Κ.). Έχει συνεργασθεί με τον Καθηγητή του Α.Π.Θ. κ. Δ. Παντεμαλή για τη συγγραφή εκπαιδευτικού υλικού «Η ζωή στις αρχαίες πόλεις» και το «Σχολείο στην Αρχαιότητα» για το Μουσείο του Δίου Πιερίας στο πλαίσιο του προγράμματος SOCRATES της Ευρωπαϊκής Ένωσης (1995-1996). Έχει συνεργασθεί με τον Καθηγητή του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Κ. Ναπ. Μήτση για τη συγγραφή του βιβλίου «Η διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση (1822-1933), παράθεση πηγών», 1999 εκδόσεις Gutenberg. Τομέας μελέτης και έρευνάς του αποτελεί η διδακτική της Νεοελληνικής Γλώσσας και ειδικότερα ο Γραπτός Λόγος, συμπεράσματα της οποίας έχουν δημοσιευθεί σε συλλογικούς τόμους και σε πρακτικά διαφόρων συνεδρίων. Είναι μέλος της Ελληνικής Εταιρείας εφαρμοσμένης Γλωσσολογίας.

Οι γονείς του Δημήτρη Καραδήμου στο παντοπωλείο που διατηρούσαν στην πλατεία Θέμιδος.

Καθηγητές Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γεννήθηκε στο Συκούριο Λάρισας όπου περάτωσε τις Γυμνασιακές σπουδές και σπούδασε Φυσική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Centre d' Administration des Entreprises του Πανεπιστημίου της Dijon – France, από όπου πήρε το D.E.S.S (Diplome d' Etudes Supérieures Specialisees) στην Οργάνωση και Διοίκηση των Επιχειρήσεων, με εξειδίκευση στην Πληροφορική των Επιχειρήσεων. Πήρε το διδακτορικό του δίπλωμα στην Πληροφορική των Αποφάσεων από το Τμήμα Μηχανικών Παραγωγής και Διοίκησης του Πολυτεχνείου Κρήτης, με θέμα: Ανάπτυξη ενός Ευφυούς Συστήματος Υποστήριξης Αποφάσεων για τη Σύνθεση και Διαχείριση Χαρτοφυλακίου.

Έχει εργασθεί ως σύμβουλος οργάνωσης-μηχανοργάνωσης, καθώς και σε θέματα ανάλυσης και προγραμματισμού Η/Υ σε διάφορες εταιρείες. Εργάστηκε επίσης, ως ερευνητής στο Εργαστήριο Σχεδιασμού και Ανάπτυξης Συστημάτων Υποστήριξης Αποφάσεων (ΕΡΓΑΣΥΑ), του Τμήματος Μηχανικών Παραγωγής και Διοίκησης του Πολυτεχνείου Κρήτης. Από το 1983 υπηρετεί στο ΤΕΙ Θεσσαλίας, όπου υπήρξε ερευνητής αλλά και επιστημονικός υπεύθυνος πολλών ερευνητικών προγραμμάτων. Σήμερα υπηρετεί στο ΤΕΙ Θεσσαλίας ως Καθηγητής, σε τακτική θέση, σε θέματα Πληροφορικής και Συστημάτων Υποστήριξης Αποφάσεων. Έχει διατελέσει Προϊστάμενος του Τμήματος Διοίκησης και Διαχείρισης Έργων, Πρόεδρος του Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων, καθώς και Διευθυντής της Σχολής Διοίκησης και Οικονομίας του ΤΕΙ Θεσσαλίας. Συμμετείχε στη διοργάνωση και σε επιστημονικές επιτροπές εθνικών και διεθνών επιστημονικών συνεδρίων και είναι κριτής (reviewer) επιστημονικών άρθρων σε έγκριτα επιστημονικά περιοδικά και πρακτικά συνεδρίων.

Είναι συγγραφέας βιβλίων, άρθρων και μελετών σε επιστημονικά περιοδικά και σε συλλογικούς τόμους, καθώς και σε πρακτικά εθνικών και διεθνών συνεδρίων σε θέματα Ευφυών και Πολυκριτηρίων Συστημάτων Υποστήριξης Αποφάσεων, με ευρεία αναγνώριση του επιστημονικού του έργου από τη διεθνή επιστημονική κοινότητα. Είναι μέλος επιστημονικών εταιρειών και οργανώσεων και έχει τιμηθεί από την Ελληνική Εταιρεία Επιχειρησιακών Ερευνών, καθώς και από το Δήμο Νέσσωνας για την καταξίωση και προσφορά στο χώρο της επιστήμης και της έρευνας. Έχει άριστη γνώση της Γαλλικής και πολύ καλή γνώση της Αγγλικής γλώσσας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Γεννήθηκε στις 23 Ιουλίου 1959 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Τεχνολογίας Τροφίμων της Σ.ΤΕ.ΤΡΟ.Δ. του Α.Τ.Ε.Ι.Θ., έχει πτυχίο Παιδαγωγικών σπουδών Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. και πτυχίο εργοδηγού Χημικού. Είναι κάτοχος Μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών (MSC) Περιβάλλον και Νέες Τεχνολογίες. Διδάσκει εργαστηριακά μαθήματα ως μόνιμο προσωπικό στη Σχολή Τεχνολογίας Γεωπονίας και Τεχνολογίας Τροφίμων και Διατροφής στο Αλεξάνδρειο Τ.Ε.Ι. Θεσσαλονίκης. Επίσης έχει διδάξει σε δημόσια και ιδιωτικά Ι.Ε.Κ. Ήταν υπεύθυνος ποιοτικού ελέγχου στην Αλευροβιομηχανία «ΑΛΑΤΙΝΗ» και είναι σύμβουλος για θέματα ποιοτικού ελέγχου σε άλλες αλευροβιομηχανίες. Συμμετέχει σε ερευνητικά προγράμματα του ΕΠΕΑΕΚ και σε επιμορφωτικά σεμινάρια του ΑΤΕΙ/Θ.

Έχει συμμετοχές σε συνέδρια και παρουσιάσεις εργασιών στο εσωτερικό και εξωτερικό. (ICCAS 2008 που πραγματοποιήθηκε στο Stavanger της Νορβηγίας, From Seet to Pasta: The Durum Wheat Chain – International Durum Wheat Symposium Bologna Italy). Επίσης δημοσιεύσεις εργασιών, Journal of food quality, στα πρακτικά των παραπάνω συνεδρίων κ.λ.π.

Είναι νυμφευμένος με τη Δήμητρα Δημητριάδου από τη Νέα Καλλί στη Κομοτηνή και έχουν ένα γιο τον Ευθύμιο και μία θυγατέρα την Ιωάννα- Μαρία. Κατοικούν στη Θεσσαλονίκη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΓΚΑΝΑΣ

Είναι γιος της αείμνηστης Σοφίας Τζούκα – Γκανά και εγγονός του γιατρού Βασ. Τζούκα. Γεννήθηκε στη Λάρισα και ολοκλήρωσε το Γυμνάσιο και το Λύκειο Συκουρίου, τον Ιούνιο του 1985. Ο Ιωάννης Γκανάς (πτυχιούχος του Τμήματος Μαθηματικών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, κάτοχος Master of Science in Management Sciences/ Operational Research από το Lancaster Management School και διδακτορικού τίτλου σπουδών στην Επιχειρησιακή Έρευνα από το Τμήμα Μαθηματικών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων), είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Επιχειρησιακής Έρευνας στο Τμήμα Λογιστικής και Χρηματοοικονομικής (πρώην Λογιστικής) του ΤΕΙ Ηπείρου, όπου υπηρετεί από το 2000. Διδάσκει μαθήματα Επιχειρησιακής Έρευνας, Στατιστικής και Πληροφοριακών Συστημάτων.

Από το Φεβρουάριο του 2013 είναι Αναπληρωτής Πρόεδρος του ΤΕΙ Ηπείρου και Πρόεδρος της Επιτροπής Εκπαίδευσης και Ερευνών του Ιδρύματος. Είναι Ιδρυματικός Υπεύθυνος του προγράμματος Erasmus. Διαθέτει πολυετή διδακτική εμπειρία στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση σε θέματα Επιχειρησιακής Έρευνας και Ποσοτικών

Μεθόδων Διοίκησης (ΤΕΙ Ηπείρου, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, ΕΑΠ, ΟΠΑ). Συνεργάζεται με το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο από το 2003 ως μέλος ΣΕΠ στη θεματική ενότητα Ποσοτικές Μέθοδοι (ΔΕΟ13).

Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζονται στο χώρο της Διαχείρισης Αποθεμάτων (Inventory Management) και της Εφοδιαστικής Αλυσίδας (Logistics Management). Το δημοσιευμένο επιστημονικό έργο του έλαβε πλήθος ετεροαναφορών (<http://scholar.google.gr/citations?user=LnsPcKkAAAAJ&hl=el>). Εργασίες του έχουν δημοσιευτεί σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά με κριτές, καθώς και σε πρακτικά διεθνών και εθνικών συνεδρίων.

Συμμετείχε είτε ως επιστημονικός υπεύθυνος είτε ως μέλος της κύριας ερευνητικής ομάδας στην υλοποίηση ερευνητικών και αναπτυξιακών προγραμμάτων. Εργάστηκε ως ανεξάρτητος σύμβουλος – επιχειρησιακός ερευνητής, συμμετέχοντας στην υποβολή και υλοποίηση ερευνητικών προγραμμάτων χρηματοδοτούμενων από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Διαθέτει πολυετή εμπειρία σε θέματα επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης. Εργάστηκε ως διευθυντής κατάρτισης σε πιστοποιημένα κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης, συμμετέχοντας στο σχεδιασμό, συντονισμό, διαχείριση προγραμμάτων κατάρτισης, και μελετητικών υπηρεσιών σε θέματα ανθρώπινων πόρων. Διετέλεσε πρόεδρος του Τμήματος Λογιστικής, τμηματικός υπεύθυνος του προγράμματος LLP – Erasmus, εκπρόσωπος του Τμήματος στην Επιτροπή Εκπαίδευσης και Ερευνών, υπεύθυνος για την εσωτερική αξιολόγηση του Τμήματος, μέλος επιτροπών αξιολόγησης επιστημονικών και εργαστηριακών συνεργατών.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Αξιωματικοί στους Βαλκανικούς Πολέμους – Μικράς Ασίας – Ιταλογερμανικής Κατοχής και Νεότεροι Έφεδροι

ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

του ΧΡΗΣΤΟΥ (1887-1921)

Σπούδασε στη σχολή Ευελπίδων και με το βαθμό του Λοχαγού πολέμησε στη Μικρά Ασία όπου φονεύθηκε ηρωικά στο ύψωμα Αρντοζ Νταγ στις 18 Αυγούστου 1921. Προς τιμή του υπάρχει οδός που φέρει το όνομά του στη συνοικία Φιλιππούπολη της Λάρισας και ομώνυμη στο Συκούριο.

ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

του ΣΤΕΡΓΙΟΥ (1891-1988)

Υπηρέτησε ως έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού στους Βαλκανικούς Πολέμους και στη Μικρά Ασία. Ήταν πτυχιούχος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και διετέλεσε επί σειρά ετών βουλευτής με το Εθνικό Κόμμα των Ελληνικό Συναγερμό και την Ε.Ρ.Ε.

ΤΖΟΥΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1889-1971)

Υπηρέτησε στους Βαλκανικούς Πολέμους ως Έφεδρος Ανθυπίατρος στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο του 1918 και πήρε μέρος στη Μικρασιατική εκστρατεία του 1920-1922. Για τις υπηρεσίες του τιμήθηκε από τους βασιλείς Κωνσταντίνο τον Α΄ και Αλέξανδρο. Σημειώνεται πως ήταν πτυχιούχος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΤΖΟΥΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1894-1985)

Υπηρέτησε ως έφεδρος Ανθυπολοχαγός Υγειονομικού στο Εσκή Σεχίρ και μετείχε σε σημαντικές επιχειρήσεις στο Ανατολικό Μέτωπο. Ήταν πτυχιούχος της Φαρμακευτικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ

του ΠΑΣΧΑΛΗ (1909 -1941)

Ήταν ο πρωτότοκος γιος του Πασχάλη Αθ. Καρακώστα συμβολαιογράφου «Κισσάβου». Φοίτησε στη στρατιωτική σχολή Υποψηφίων Εφέδρων Αξιωματικών και με το βαθμό του Έφεδρου Ανθυπολοχαγού Πεζικού έλαβε μέρος στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Εξ αυτού του γεγονότος απεβίωσε σε ηλικία 32 ετών.

ΚΙΤΤΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

του ΜΙΧΑΗΛ (1914-1986)

Ήταν ο δεύτερος γιος του Μιχαήλ και της Ζωής Κίττα. Υπηρέτησε ως Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο του 1940-41 όπου και τραυματίστηκε. Επαγγελματικά ασχολήθηκε με τις οικογενειακές επιχειρήσεις και επί μία εικοσαετία (1960-1980) ήταν έμπορος πετρελαιοειδών της εταιρείας «ΠΟΥΡΦΙΝΑ» έχοντας πρατήριο στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου.

ΧΑΔΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

του ΙΩΑΝΝΟΥ (1894-)

Έφεδρος (επ' ανδραγαθία) Ανθυπολοχαγός Πεζικού στη Μικρά Ασία. Υπέστη τρία ελαφρά τραύματα και τιμήθηκε με Αριστεία και τον Πολεμικό Σταυρό Β΄ τάξης. Ήταν επαγγελματίας κρεοπώλης και απόφοιτος του Δημοτικού Σχολείου Συκουρίου.

ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1902-1994)

Υπηρέτησε ως έφεδρος Ανθυπίατρος και επιστρατεύτηκε με το βαθμό του Υπολοχαγού του Υγειονομικού στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο του 1940-41. Ήταν πτυχιούχος της Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

1. Παπαζαχαρίας Αιμίλιος, 2. Κακαγιάννης Γεώργιος, 3. Τζούκας Βασίλειος, 4. Τσούκας Αθανάσιος, 5. Κίττας Χρήστος, 6. Χαδούλος Γεώργιος, 7. Ζησόπουλος Σωτήριος, 8. Καρακώστας Αγαθοκλής

1. Παπαθανασίου Δημήτριος, 2. Καρακώστας Κωνσταντίνος, 3. Αλιγκάς Αντώνιος, 4. Γκούντης Στέλλιος, 5. Σαραντόπουλος Αριστείδης, 6. Κουρεμένος Δημήτριος, 7. Κουλούντζιος Ιωάννης

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (1930-)

Γραμματειακές γνώσεις: Πτυχιούχος της Παντείου και της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. Υπηρέτησε Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού (1953-1955). Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος.

ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

του ΑΓΑΘΟΚΛΗ

Γεννήθηκε το 1932 στο Συκούριο. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού (1956-1958). Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος με τρεις γιούς, κάτοικοι Λάρισας.

ΑΛΙΓΚΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

του ΗΛΙΑ (1935-1999)

Γραμματειακές γνώσεις: Πτυχιούχος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Λάρισας. Κλάση 1956, Α.Σ.Μ. 67803. Βαθμός Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού (διαβιβαστής). Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος.

ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1936 στο Συκούριο. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος της σχολής Μηχανολόγων – Ηλεκτρολόγων του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Κλάση 1957, Α.Σ.Μ. 67705. Βαθμός Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Τεχνικού Σώματος. Τον Οκτώβριο του 1960 απολύθηκε μετά από 24μηνη θητεία. Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος και κάτοικος Αθηνών.

ΓΚΟΥΝΤΗΣ ΣΤΕΛΛΙΟΣ

του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1941 στο Συκούριο. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος της Ανώτατης Σχολής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών (Α.Σ.Ο.Ε.Ε.) Αθηνών. Υπηρέτησε τη στρατιω-

τική του θητεία (1967-1969) με βαθμό Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Οικονομικού. Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος, κάτοικος Λάρισας και Συκουρίου.

ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Γεννήθηκε το 1998 στο Συκούριο, όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές. Παρουσιάστηκε με την 80 Ε Ε.Σ.Σ.Ο. στο Κ.Ε.Ν. Κορίνθου και επιλέχθηκε (Υ.Ε.Α.) Μετατέθηκε στη Σχολή Πυροβολικού στο Μεγάλο Πεύκο, όπου μετά το πέρας της εκπαίδευσης ονομάστηκε Δόκιμος Έφεδρος Αξιωματικός Πυροβολικού (διαβιβαστής). Υπηρέτησε στην Καβύλη Ορεστιάδας και στο 1ο Επιτελικό γραφείο του Β' Σ.Σ. με έδρα τη Βέροια. Απολύθηκε με το βαθμό του Έφεδρου Ανθυπολοχαγού Πυροβολικού. Είναι έγγαμος και κάτοικος Συκουρίου.

ΚΟΥΛΟΥΝΤΖΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ

Γεννήθηκε το 1959. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος της Φυσικομαθηματικής Σχολής του Α.Π.Θ. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1982-1984) κλάση του 1980, Ε.Σ.Σ.Ο. 82 Δ'. Κατατάχθηκε στο 6ο Σύνταγμα Πεζικού στην Κόρινθο, μετατέθηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης Τεθωρακισμένων (Κ.Ε.Τ.Θ.) Αυλώνας και επιλέχθηκε Υ.Ε.Α. Την 1/4/1983 ορκίσθηκε Έφεδρος Ανθυπίαρχος Τεθωρακισμένων. Μετά από τρεις μεταθέσεις υπηρέτησε στην 1η στρατιά ως υπασπιστής του Επιτελάρχη αντιστράτηγου Τάγκα Ιωάννη. Απολύθηκε στις 4/12/1984. Είναι έγγαμος και κάτοικος Λάρισας.

1. Σαρακατσιάνος Αντώνιος, 2. Καραδήμος Δημήτριος, 3. Μακρής Ιωάννης, 4. Γούσιος Στέργιος,
5. Πανταζής Δημήτριος, 6. Πανταζής Νικόλαος – Αθανάσιος

ΣΑΡΑΚΑΤΣΙΑΝΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

του ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1959 στο Συκούριο. Γραμματικές γνώσεις: Απόφοιτος της Ανωτάτης Βιομηχανικής Σχολής, τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1985-1988) Έφεδρος Ανθυπολοχαγός στις Δυνάμεις Καταδρομών. Οικογενειακή κατάσταση, έγγαμος, κάτοικος Συκουρίου. Αριστερά ο Διοικητής της μονάδας και δεξιά ο Αντώνης το 1988.

ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

του ΘΩΜΑ

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1983-1986) εξ αναβολής λόγω σπουδών. Παρουσιάστηκε στο Κ.Ε. Άργους Ορεστικού με την ΣΤ' Ε.Σ.Σ.Ο. Μετεκπαιδεύτηκε στη Ρόδο και στη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών Πεζικού (Σ.Ε.Α.Π.) στο Ηράκλειο Κρήτης και έλαβε το βαθμό Δόκιμος Έφεδρος Αξιωματικός. Κατόπιν αίτησής του, επιλέχθηκε και υπηρέτησε στην Ελληνική Δύναμη της Κύπρου (ΕΛ.ΔΥ.Κ.) από τον Αύγουστο του 1984 στον Άγιο Ιωάννη Μαλούντας και στη Λευκωσία, έως τον Απρίλιο του 1986 που απολύθηκε με το βαθμό Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού. Είναι έγγαμος και κάτοικος Συκουρίου.

ΜΑΚΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1965. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος Παιδαγωγικής Ακαδημίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1985-1987), Ε.Σ.Σ.Ο. 85 Α' εξ αναβολής λόγω σπουδών. Κατατάχθηκε στο 576 Τάγμα Πεζικού στο Άργος Ορεστικό Καστοριάς, μετεκπαιδεύτηκε στο Κ.Ε.Β.Ο.Π. – Τ.Υ.Β. στην Αθήνα και στη Σ.Ε.Α.Π. Κρήτης. Στις 7/2/1987 ορκίστηκε Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού και απολύθηκε στις 7/6/1987. Είναι έγγαμος και κάτοικος Θεσσαλονίκης.

ΓΟΥΣΙΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΣ

του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1966. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος Παιδαγωγικής Ακαδημίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1989-1991). Κλάση 1987. Ε.Σ.Σ.Ο. 89 ΣΤ'. Κατατάχθηκε στο 6ο Σύνταγμα Πεζικού στην Κόρινθο και επιλέχθηκε Υ.Ε.Α. Στις 20/9/1991 ορκίστηκε Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού και απολύθηκε στις 17/11/1991. Είναι έγγαμος και κάτοικος Λάρισας.

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1967 στο Συκούριο. Γραμματικές γνώσεις: Πτυχιούχος της σχολής Λογιστών του Τ.Ε.Ι. Κοζάνης. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1991-1993). Κατατάχθηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης Πυροβολικού στη Θήβα, επιλέχθηκε Υ.Ε.Α. και μετεκπαιδεύτηκε στο Κέντρο Υλικού Πολέμου στη Λαμία. Απολύθηκε στις 21/6/1993 με βαθμό Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Φροντιστής Πυροβολικού. Είναι έγγαμος και κάτοικος Λάρισας.

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ – ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1969 στο Συκούριο, όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1990-1992). Κατατάχθηκε στο κέντρο Εκπαίδευσης Εφοδιασμού – Μεταφορών στη Σπάρτη και επιλέχθηκε Υ.Ε.Α., μετεκπαιδευθείς στη Σχολή Εφέδρου Αξιωματικών στη Σπάρτη. Μετατέθηκε στον 789 Λόχο Γενικών Μεταφορών στη Λάρισα και απολύθηκε στις 16/6/1992 με βαθμό Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Εφοδιασμού Μεταφορών.

Νεότεροι Αξιωματικοί Στρατού Ήρας

ΤΟΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Αντιστράτηγος Ε.Α.

Γεννήθηκε το 1956 στο Χειμάδι Λάρισας όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και μετά το εξατάξιο Γυμνάσιο στο Συκούριο. Το 1975 πέτυχε συγχρόνως στη Σχολή Ικάρων (τμήμα Ιπτάμενων) και στη Σχολή Ευελπίδων στην οποία εισήλθε και αποφοίτησε το 1979 ονομασθείς Ανθυπολοχαγός Τεθωρακισμένων (Ανθυπίλαρχος). Αποφοίτησε επιτυχώς από τα Σχολεία Βασικής και Προκεχωρημένης εκπαίδευσης των Τεθωρακισμένων καθώς και των Ειδικών Δυνάμεων (Ανορθόδοξου Πολέμου, καταστροφών, Αλεξιπτωτιστών) την Ανωτάτη Σχολή Πολέμου, την Διακλαδική Σχολή Επιτελών Εθνικής Άμυνας και τη Σχολή Εθνικής Άμυνας.

Ως κατώτερος και Ανώτερος Αξιωματικός υπηρέτησε: Διοικητής Ίλης Αρμάτων και Λόχου Καταδρομών, Διοικητής Επιλαρχίας Αρμάτων, Επιτελής σε Μονάδες και Σχηματισμούς Τεθωρακισμένων και Ειδικών Δυνάμεων, Επιτελής και Επιτελάρχης στην 79 Α.Δ.Τ.Ε. (Σάμος), Επιτελής στο ΓΕΕΦ (Κύπρος) και Διευθυντής Επιτελικού Γραφείου Σχεδίων – Επιχειρήσεων 1ης Στρατιάς. Ως ανώτατος Αξιωματικός διετέλεσε: Διευθυντής Α΄ Κλάδου 1ης Στρατιάς, Διοικητής XXIII Τεθωρακισμένης Ταξιαρχίας (Αλεξανδρούπολη), Επιτελάρχης 1ης Στρατιάς, Διοικητής του Β.Σ.Σ. (Βέροια) από το 2011 έως το 2013 απ' όπου αποστρατεύτηκε και του απονεμήθηκε ο τίτλος του επίτιμου Διοικητού Β.Σ.Σ.

Έχει τιμηθεί με όλα τα προβλεπόμενα μετάλλια και παράσημα του βαθμού του. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Βασιλική Γεωργίου Μίτζου και απέκτησαν μία θυγατέρα την Ευαγγελία, εκπαιδευτικό με MSC.

ΠΑΝΑΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ταγματάρχης Τεθωρακισμένων Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 28/9/1959 στη Λάρισα. Τελείωσε το Γυμνάσιο Συκουρίου και το 1977 κατόπιν εξετάσεων πέρασε στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Σ.Μ.Υ. Τρικάλων. Ακολούθησε την τεχνική εκπαίδευση στο Κέντρο Εκπαίδευσης Τεχνικού στην Πάτρα, στο εργοστάσιο βάσεως στην Αθήνα, και στα οπλικά συστήματα «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» στη Θήβα. Υπηρέτησε σε Μονάδες Τεθωρακισμένων στην Ξάνθη, στο Λιτόχωρο Πιερίας, στο Διδυμότειχο, στις Σέρρες και στη Σάμο. Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Τραγανού, Νηπιαγωγό, καταγόμενη από το Λιτόχωρο και απέκτησαν δύο γιούς τον Κωνσταντίνο και τον Δημήτρη. Ο πρώτος είναι Πολιτικός Μηχανικός του Πολυτεχνείου Ξάνθης και ο δεύτερος Ηλεκτρολόγος του Τ.Ε.Ι. Λάρισας. Αποστρατεύτηκε το 2002 με το βαθμό του Ταγματάρχη και ζει μονίμως με την οικογένειά του στο Λιτόχωρο.

ΒΑΒΑΣ ΑΣΤΕΡΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Αντισυνταγματάρχης Υλικού Πολέμου Ε.Α.

Γεννήθηκε το 1962 στο Συκούριο. Είναι απόφοιτος Ηλεκτρολόγος Εγκαταστάσεων Δημοσίας Μέσης Τεχνικής Σχολής. Εισήχθη στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Σ.Μ.Υ. Τάξη 81 Β΄. Υπηρέτησε σε σχηματισμούς και Μονάδες του Όπλου του. Φοίτησε στα προβλεπόμενα σχολεία του Όπλου του και συμμετείχε σε ειρηνευτικές αποστολές του Αφγανιστάν, Τάγμα Ειδικής Σύνθεσης Αφγανιστάν (Τ.Ε.Σ.Α.Φ.) περίπου ένα χρόνο. Παρασημοφορήθηκε με τα προβλεπόμενα για το βαθμό του παράσημα και τις προβλεπόμενες διαμνημονεύσεις για το βαθμό του από την Ελλάδα, το ΝΑΤΟ, την

Κύπρο και την Ιταλία. Αποστρατεύτηκε το 2014 με το βαθμό του Αντισυνταγματάρχη Υλικού Πολέμου –Πυροτεχνουργού (Υ.Π.-Π). Είναι νυμφευμένος και έχουν δύο θυγατέρες που σπούδασαν δασκάλες. Η οικογένεια διαμένει στο Συκούριο.

ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ταγματάρχης Πεζικού Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 5/11/1962 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Φοίτησε στη Λάρισα Μηχανικός Εσωτερικής Καύσης στο Κ.Α.Τ.Ε.Ε. και σε σχολή Λογιστών. Κατόπιν εξετάσεων εισήχθη το 1980 στη Σ.Μ.Υ. Τρικάλων και τον επόμενο χρόνο αποφοίτησε με το βαθμό του Μόνιμου Λοχία Πεζικού. Εκπαιδεύτηκε στα πιο κάτω σχολεία: Κ.Ε.Β.Ο.Π. Σχολή Πυροβολικού, Κ.Ε.Α.Π., Σχολή Πεζικού, Σχολή Τεθωρακισμένων και υπηρέτησε στις Μονάδες: 536 Μ.Τ. Πεζικού στο Πέπλο του Έβρου, Στρατιωτικές φυλακές Καβάλας, 286 Τ.Π. στη Μύρινα της Λήμνου, 646 Μ.Τ. Πεζικού Κομοτηνής, Σ.Μ.Υ. Τρικάλων, εκπαιδευτής, Λόχο Εθνοφυλακής στη Σύμη, Μονάδα Επιστράτευσης Καβάλας, 646 Μ.Π. στον Προβατώνα του Έβρου και, Μονάδα Επιστράτευσης Ελευθερούπολης Καβάλας απ' όπου αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Ταγματάρχη Πεζικού στις 3/3/2010.

Χόμπι του έχει το ποδόσφαιρο και το κολύμπι. Είναι νυμφευμένος με την Αναστασία Ναλμπάντη καταγόμενη από τη Λευκίμη Έβρου, πτυχιούχο Νοσηλεύτρια, και έχουν δύο θυγατέρες την Αυθεντία Κοινωνική Λειτουργό, και την Ελένη απόφοιτη Ι.Ε.Κ. Προσχολικής Αγωγής. Διαμένουν στην πόλη της Καβάλας.

ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ

Ταξίαρχος – Οικονομικός Επιθεωρητής Ε.α.

Γεννήθηκε το 1963 στη Λάρισα και μεγάλωσε στο Συκούριο. Οι γονείς του ήταν αγρότες. Πήγε στο Δημοτικό σχολείο, στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο Συκουρίου. Το 1981 πέτυχε την εισαγωγή του στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων και κατατάχθηκε ως μαθητής τον Σεπτέμβριο του 1981. Τον Ιούνιο του 1985 αποφοίτησε ονομασθείς μόνιμος Ανθυπολοχαγός. Κατατάχθηκε στο Στράτευμα και στο Σώμα Εφοδιασμού Μεταφορών όπου και υπηρέτησε σε διάφορες Μονάδες της χώρας μέχρι το 1998. Εκείνη τη χρονιά μετατάχθηκε με Προεδρικό Διάταγμα στην Οικονομική Επιθεώρηση του Στρατού Ξηράς μετά από εισιτήριες εξετάσεις. Υπηρέτησε ως Οικονομικός Επιθεωρητής στο Α.Σ.Σ. και στην 1η Στρατιά μέχρι το έτος 2013 κατέχοντας τη θέση Διευθυντού Ελεγκτικού αυτής. Τα έτος 2013 κρίθηκε από το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο στις τακτικές ετήσιες κρίσεις, ως ευδοκίμως τερματίσας την σταδιοδρομία φέρων τον βαθμό του Ταξίαρχου. Το 1995 νυμφεύθηκε την ομοχώριά μας Ασπασία Δημ. Νούλα και απέκτησαν δυο γιους, τον Κωνσταντίνο και τον Δημήτρη. Μετά τη συνταξιοδότησή του ασχολείται με τις γεωργικές καλλιέργειες που είναι το κύριο επάγγελμα της συζύγου του.

ΣΙΝΑΤΙΚΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ταγματάρχης Τεχνικού Σώματος Ε.Α.

Γεννήθηκε την 01/11/1963 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Έχοντας τάση προς τις τεχνικές εργασίες συνέχισε στο Επαγγελματικό Λύκειο της Λάρισας στον Τομέα Γεωργικών μηχανημάτων. Κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών (Σ.Μ.Υ.) Τρικάλων και αποφοίτησε με το βαθμό του Λοχία Τεχνικού Σώματος του Στρατού Ξηράς. Κατά τη διάρκεια της θητείας του υπηρέτησε σε αρκετές Μονάδες της Ελλάδος, παραμεθόριες και μη. Αποστρατεύθηκε με το βαθμό του Ταγματάρχη και έκτοτε ζει στη Λάρισα με τη σύζυγο και τις δύο θυγατέρες.

ΝΟΥΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ (1964-2004)

Γεννήθηκε στις 2/1/1964 στο Συκούριο όπου ολοκλήρωσε τις μαθητικές του σπουδές (Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο). Στη συνέχεια, φοίτησε στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών (Σ.Μ.Υ.) Τρικάλων για δύο χρόνια (1981-1983). Υπηρέτησε ως φροντιστής Πεζικού σε πολλές μονάδες: Γιαννιτσά, Λαγκαδά, Κομοτηνή, Καβάλα, Έβρο, Σύρο και Κατερίνη και φοίτησε και στις Ειδικές Δυνάμεις (Σχολή Αλεξιπρωτιστών). Τη διετία 2001-2002 υπηρέτησε στη Διεθνή Μονάδα του ΝΑΤΟ στο Δυρράχιο Αλβανίας. Δυστυχώς «έφυγε» πολύ νωρίς από τη ζωή στις 8/1/2004, μόλις 40 χρόνων, χτυπημένος από την επάρατο νόσο, αφήνοντας πίσω να τον θυμούνται τη σύζυγό του Μαρία Βασάλα και τα δύο του παιδιά, Ελεάννα και Ιωάννη. Η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο του Συκουρίου.

ΜΑΜΑΡΕΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Στρατιωτικός Ιατρός – Καρδιολόγος

Γεννήθηκε στις 3/2/1965 στη Λάρισα. Τελείωσε Δημοτικό σχολείο και το Ε' Λύκειο της Λάρισας το 1982. Την ίδια χρονιά μετά από εξετάσεις πέρασε μεταξύ των πρώτων στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή. Φοίτησε στο τμήμα Ιατρικής Σχολής Επιστημών και Υγείας του Α.Π.Θ. και έλαβε πτυχίο Ιατρικής το 1988 με βαθμό «Λίαν Καλώς». Ορκίσθηκε Ανθυπολοχαγός ιατρός. Εν συνεχεία, εκπαιδεύτηκε στη Σχολή Εφαρμογής Υγειονομικού στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο Αθηνών επί ένα χρόνο (1989-1990). Υπηρέτησε ως ιατρός Φρουράς Σπάρτης (1990-1991) και από τον Μάρτιο του 1991 ξεκίνησε η εκπαίδευση για την απόκτηση ειδικότητας Καρδιολογίας, αρχικά ως έμμισθος εσωτερικός βοηθός ιατρός της Α' Παθολογικής κλινικής του 401 Γ.Σ.Ν. Αθηνών και επί τριετία ως εσωτερικός βοηθός ιατρός της Πανεπιστημιακής Καρδιολογικής Κλινικής του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου Αθηνών. Κατόπιν εξετάσεων έλαβε τον τίτλο ειδικότητας Καρδιολογίας τον Μάιο του 1995. Έκτοτε υπηρέτησε ως Επιμελητής Καρδιολόγος στο 414 Στρατιωτικό Νοσοκομείο Ειδικών Νοσημάτων

1. Μπέλτσιος Αντώνιος, 2. Σινάτικας Σωτήριος, 3. Μαμαρέλης Ιωάννης, 4. Τουζόπουλος Γεώργιος, 5. Νούλας Νικόλαος

Πεντέλης και μετά μετατέθηκε στη Στρατιωτική Υγειονομική Υπηρεσία Μυτιλήνης Λέσβου, και επί δύο χρόνια διετέλεσε Επιμελητής Καρδιολόγος στην Καρδιολογική Κλινική του 401 Γ.Σ.Ν. Αθηνών.

Από τον Σεπτέμβριο του 2001 έως τον Σεπτέμβριο του 2003 μετεκπαιδεύτηκε στην επεμβατική Καρδιολογία στο Νοσοκομείο Kings College Hospital London UK και από τον Σεπτέμβριο του 2003 υπηρετεί ως Επιμελητής της Καρδιολογικής κλινικής του 417 Νοσηλευτικού Ιδρύματος Μετοχικού Ταμείου Στρατού (Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.) με το βαθμό του Ταγματάρχη Ιατρού. Έχει συμμετάσχει ενεργά με ικανό βαθμό ανακοινώσεων και εισηγήσεων σε Πανελλήνια και Διεθνή Συνέδρια, ενώ ερευνητικές εργασίες του έχουν δημοσιευθεί σε Ελληνικά και Αμερικανικά Καρδιολογικά περιοδικά.

ΤΟΥΖΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αντισυνταγματάρχης Ειδικών Δυνάμεων

Γεννήθηκε το 1972 στην Αθήνα. Είναι γιος Συκουριώτη Δημητρίου Τουζόπουλου και της Παρασκευής το γένος Αραμπατζόγλου. Το 1990 εισήχθη στη Σχολή Ευελπίδων από την οποία αποφοίτησε το 1994 ως Ανθυπολοχαγός Πεζικού. Την επόμενη χρονιά αποφοίτησε από τη σχολή Ειδικών Δυνάμεων στη Ρεντίνα Θεσσαλονίκης. Έκτοτε υπηρετεί στις Ειδικές Δυνάμεις σε διάφορα μέρη της Ελλάδας όπως σε Ασπρόπυργο, Κω, Σάμο, Αθήνα (Γ.Ε.Ε.Θ.Α.), Βόλο. Το 2013 αποφοίτησε από τη σχολή Πολέμου στη Θεσσαλονίκη. Σήμερα (2014) φέρει το βαθμό του Αντισυνταγματάρχη. Γνωρίζει Γαλλικά και είναι κάτοχος πτυχίου Proficiency της Αγγλικής γλώσσας. Είναι νυμφευμένος με την Άννη Μόσιο, αξιωματικό της Πολεμικής Αεροπορίας, απόφοιτο της σχολής Μηχανικών Αεροπορίας (Σ.Μ.Α.) της Σχολής Ικάρων και απέκτησαν δύο παιδιά.

1. Δημάκης Αντώνιος, 2. Καπογεώργος Δημήτριος, 3. Βλαχογιάννης Στυλιανός, 4. Μιχόπουλος Βασίλειος, 5. Γατσούνιας Αντώνιος, 6. Νταναβάρης Αναστάσιος

ΔΗΜΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ Αρχιλοχίας (ΤΧ)

Γεννήθηκε στις 14/9/1975 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, το Γυμνάσιο και φοίτησε στον Ο.Α.Ε.Δ. της Λάρισας στο τμήμα Τορναδόρων. Την 1/6/1992 κατατάχθηκε στο Στρατό Ξηράς ως Εθελοντής Πενταετούς Υποχρεώσεως (Ε.Π.Υ.)

Στο Κέντρο Κορίνθου και στο Τεχνητό Σώμα. Μετά την εκπονή της πενταετούς υποχρέωσης, εντάχθηκε στους Εθελοντές Μακράς Θητείας (Ε.Μ.Θ.) και με το βαθμό του Αρχιλοχία (ΤΧ) και ειδικότητα Τεχνίτης Τροχοφόρων Οχημάτων (Τ.Τ.Ο.) υπηρετεί στο 303 Π.Ε.Β. στο Όρχο Οχημάτων της Λάρισας. Είναι νυμφευμέ-

νος με την Αγγλίδα LORAINÉ NOLAN και απέκτησαν δύο θυγατέρες και ένα γιο. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εισήχθη στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών (Σ.Μ.Υ.) του Στρατού Ξηράς Τρικάλων στις 29/10/1990 και αποφοίτησε μετά από 2 χρόνια στις 11/6/1992 με το βαθμό του Λοχία και ειδικότητα Τεχνίτης Τηλεπικοινωνιών Πεζικού. Είναι κάτοχος πτυχίου LOWER της Αγγλικής γλώσσας. Σήμερα κατέχει το βαθμό του Ανθυπολοχαγού. Είναι νυμφευμένος από το 2007 και απέκτησαν ένα γιο και μία κόρη.

Αρχείο «ΦΩΝΗ» περιοχής Συκουρίου, τεύχος 210/2005, σελ. 3

ΚΑΠΟΓΕΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Υπολοχαγός Μηχανικού

Γεννήθηκε στις 26/5/1979. Η μητέρα του Νίκη είναι το γένος Δημητρίου Καπέλλα. Τελείωσε το 28ο Δημοτικό σχολείο και το 4ο Γενικό Λύκειο της Λάρισας το 1997 με «ΑΡΙΣΤΑ». Την ίδια χρονιά πέρασε στη Στρατιωτική σχολή Ευελπίδων (Οπλα) και κατά τη διάρκεια της φοίτησής του, αποφοίτησε από το σχολείο Ειδικών Δυνάμεων Ευελπίδων. Αποφοίτησε το 2001 ως ανθυπολοχαγός Μηχανικού και ακολούθως παρακολούθησε τη Σχολή Μηχανικού βασικό τμήμα Ανθυπολοχαγών, τη Σχολή Ειδικών Όπλων Ενόπλων Δυνάμεων και το Σχολείο Καταδρομών όπλων ετέρων κλάδων. Διετέλεσε εκπαιδευτής στο Κέντρο Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων του Μηχανικού στο Ναύπλιο. Από τον Ιούνιο του 2003 υπηρετεί στη Ρόδο και από 15/6/2004 προήχθη στο βαθμό του υπολοχαγού. Είναι κάτοχος πτυχίου Proficiency of Cambridge της Αγγλικής γλώσσας και Sorbonne 1 της Γαλλικής γλώσσας.

ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ανθυπασπιστής Πεζικού

Γεννήθηκε στις 4/1/1983 στη Λάρισα. Μεγάλωσε στο Συκούριο και αποφοίτησε από το Ενιαίο Λύκειο το 2000. Την ίδια χρονιά εισήχθη στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών (Σ.Μ.Υ.) Τμήμα Διοικητικών και αποφοίτησε με το βαθμό του Μόνιμου Λοχία Πεζικού στις 7/6/2002. Μετά την ολοκλήρωση των μετεκπαιδεύσεων στα σχολεία εφαρμογής, υπηρέτησε σε Μονάδες Πεζικού καθώς και σε θέσεις Διοικητικής Μέριμνας. Από τον Αύγουστο του 2013 υπηρετεί στο Ελληνικό Στρατηγείο Επιχειρήσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Σ.Ε.Ε.Ε.) στη Λάρισα. Εκτός Ελλάδας συμμετείχε στην ειρηνευτική αποστολή του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν το 2008 και στην αποστολή εκπαίδευσης της Ε.Ε. στο Μάλι της Αφρικής το 2013. Είναι απόφοιτος της σχολής Προγραμματιστών Η/Υ του Στρατού Ξηράς, της Διακλαδικής Σχολής Πληροφοριών και του Σχολείου Φωτοερμηνείας της

Πολεμικής Αεροπορίας. Είναι κάτοχος πτυχίου Lower της Αγγλικής γλώσσας. Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Χριστογιάννη καταγόμενη από τη Συκή Πυλίου και απέκτησαν ένα γιο, τον Αλέξανδρο.

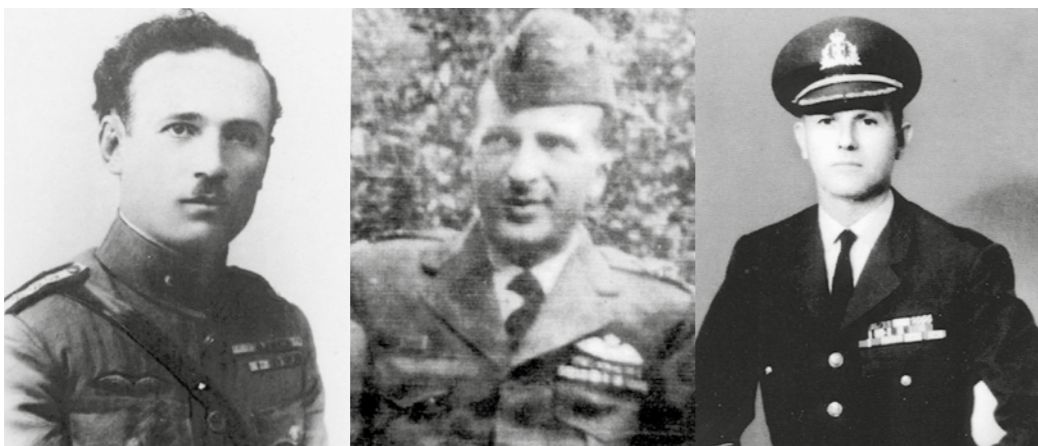
Βολή τυφεκίου ΑΚ -47 με πραγματικά πυρά στο Μάλι της Αφρικής, το Δεκέμβριο του 2013.

ΓΑΤΣΟΥΝΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ Ανθυπολοχαγός Πυροβολικού

Γεννήθηκε στις 24/8/1989 στο Συκούριο. Τα πρώτα σχολικά βήματα του Νηπιαγωγείου και της Α΄ τάξης του Δημοτικού τα έκανε στη Νήσο Λήμνο. Στη συνέχεια τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο Συκούριο και από τη Β΄ τάξη του Γυμνασίου λόγω της μετάθεσης του πατέρα του ως στρατιωτικού στο Σχηματάρι Βοιωτίας, ολοκλήρωσε το Γυμνάσιο και αποφοίτησε από το εκεί Λύκειο. Το 2007 συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις, πέτυχε υψηλή βαθμολογία και εισήχθη στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Στις 21/7/2011 ονομάστηκε Ανθυπολοχαγός Πυροβολικού (ΠΒ) και την επόμενη χρονιά αποφοίτησε από τη σχολή Πυροβολικού της Θήβας. Είναι κάτοχος πτυχίου Αγγλικής γλώσσας Proficiency και γνωρίζει άριστα πληροφορική. Τέλος, αγαπά τη μουσική και ιδιαίτερα το μπουζούκι.

ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ανθυπολοχαγός Πεζικού

Γεννήθηκε στις 8/8/1991 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο με «άριστα». Συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις του 2009 και πέτυχε την εισαγωγική του στην Στρατιωτική σχολή Ευελπίδων (Σ.Σ.Ε.) Το 2013 αποφοίτησε με βαθμό Ανθυπολοχαγός Πεζικού. Είναι κάτοχος πτυχίου Lower της Αγγλικής γλώσσας και χρήστης Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (Η/Υ). Έχει παρακολουθήσει μαθήματα μουσικής, τμήμα Πιάνου, στη Μουσική Σχολή του Δήμου Νέσσωνας και πήρε πτυχίο «Αρμονίας».

Αξιωματικοί της Πολεμικής Αεροπορίας

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΤΗΛΙΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ (1890-1969)

Αντιπτεράρχος Ε.Β.Α.

Γεννήθηκε το 1890 και ήταν το πρώτο παιδί από τα 7 της οικογένειας του Κων/νου και της Ελένης Τηλιού. Ο πατέρας του καταγόταν από τη Σπηλιά και η μητέρα του από τα Αμπελάκια Λάρισας. Ο Στέργιος Τηλιός πρωκατατάχθηκε στο Ιππικό και ως υπίλαρχος έκανε μετάταξη στην Αεροπορία Στρατού Ξηράς στον αντίστοιχο βαθμό. Με την ενοποίηση των δύο Αεροπορικών Διοικήσεων του Στρατού και του Ναυτικού, Νόμος 4451 της 19/12/1929, ήταν Σμήναρχος και Διοικητής του Όρχου Αεροπορίας Θεσσαλονίκης. Στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο διετέλεσε διοικητής της Ε.Β.Α. (Ελληνική Βασιλική Αεροπορία), αρχηγός της Α.Δ.Α.Σ. (Ανώτατη Διοίκηση Α' Αεροπορίας Στρατού) από τις 28/10/1940-4/4/1941 και διοικητής Α' Αεροπορίας Στρατιάς με βαθμό σμηνάρχου, Χ-Π (χειριστής - παρατηρητής αεροσκαφών). Με τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έγιναν στην Αγγλία εορταστικές εκδηλώσεις ΝΙΚΗΣ κατά του φασισμού και του ναζισμού και ο Στέργιος Κ. Τηλιός παρέστη ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Πολεμικής Αεροπορίας. Αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Αντιπτεράρχου.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ

Ένας ριψοκίνδυνος πιλότος

Γεννήθηκε το 1919 στο Συκούριο. Ο πατέρας του καταγόταν από τη Δημητσάνα και η οικογένειά τους είχε 3 αγόρια και 2 κορίτσια. Μετά τα εγκύκλια μαθήματα εισήχθη κατόπιν εξετάσεων στη Στρατιωτική Αεροπορία (σχολή Ικάρων) και αποφοίτησε. Σταδιοδρόμησε επάξια και τιμήθηκε με πολλές διακρίσεις και μετάλλια. Αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Αντισμηνάρχου. Στα χρόνια της νιότης, ήταν ριψοκίνδυνος και θαρραλέος πιλότος. Συνήθιζε για λόγους εντυπωσιασμού να πετά πάνω από το χωριό με αεροπλάνο τύπου «AYRO 621» δίπτερο, ελικοφόρο, χωρίς καλύπτρα κάνοντας ελιγμούς και φιγούρες που έκοβαν την ανάσα. Μετά τη συνταξιοδότησή του διετέλεσε επί μακρόν Δ/ντης του γραφείου της Ολυμπιακής Αεροπορικής Εταιρίας στη Λάρισα. Ήταν νυμφευμένος και οικογενειάρχης. Ζούσε στο Βόλο όπου απεβίωσε.

Σημείωση Επιμελητή Σ. Πράπα: Ήταν μία «σοκαριστική» έκπληξη όταν η γραμματέας μου Στέλλα Παπανδρεοπούλου που δακτυλογραφούσε το κείμενο, διασταυρώνοντας με τον πατέρα της τη συνωνυμία, ανακάλυψε ότι ήταν κλαδή του γενολογικού της δέντρου. Μικρός ο κόσμος.

ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Σμήναρχος Πολεμικής Αεροπορίας Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 21/1/1919 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με δύο παιδιά, την Ευανθία και τον Χρήστο. Σπούδασε στη Σιβιτανίδειο Δημόσια Τεχνική Σχολή, τμήμα Μεταλλοτεχνίας (1936-1940) και παράλληλα από το 1938 στο τμήμα της σχολής για την επάνδρωση της Πολεμικής Αεροπορίας με μόνιμα τεχνικά στελέχη και πήρε δύο πτυχία του Μηχανοτεχνίτη και του Μηχανοσυνθέτη αντίστοιχα. Στα τέλη Οκτωβρίου του 1940 κατατάχθηκε ως μόνιμο στέλεχος της Πολιτικής Αεροπορίας στη Βάση Τατοΐου και στο τμήμα Συντήρησης Αεροσκαφών. Η μονάδα του μετακινήθηκε στην Κρήτη, όπου μετά την κατάρρευση του μετώπου στο αεροδρόμιο του ΜΑΛΕΜΕ και την κατάληψη ολόκληρης της Κρήτης από τους Γερμανούς, αιχμαλωτίστηκαν την 1/6/1941 και παρέμειναν αιχμάλωτοι στο στρατόπεδο παιδικών εξοχών των Χανίων μέχρι το Φεβρουάριο του 1942. Επέστρεψε στο Συκούριο και τον Νοέμβριο του 1942 συνελήφθη από τους Ιταλούς και μαζί με 110 συμπατριώτες του οδηγήθηκαν στο Ιταλικό στρατόπεδο συγκέντρωσης ομήρων, στο γνωστό «Αντιαεροπορικό» όπου παρέμεινε μέχρι τον Μάιο του 1943. Τον Οκτώβριο του 1943 αναχώρησε από το πρόχειρο συμμαχικό αεροδρόμιο της Νεράιδας Καρδίτσας με αεροσκάφος C-47 (DACOTA) για τη Μέση Ανατολή

(Κάιρο) και εγγράφηκε στη δύναμη της Ελληνικής Πολεμικής Αεροπορίας Μέσης Ανατολής στις 22/10/1943. Αμέσως τοποθετήθηκε στα συνεργεία επισκευών αεροσκαφών και αεροκινητήρων στο Χελουάν στο αεροδρόμιο Ακίρ της Παλαιστίνης.

Στις 4/4/1944 μετατέθηκε στην 336 ΜΔ/Β στο αεροδρόμιο Μαρσά Ματρούχ, στη συνέχεια στο Ελαντέν Τομπρούκ και μετά στην Ιταλία για επιχειρήσεις στη Γιουγκοσλαβία. Με την 336 ΜΔ/Β επέστρεψε στην Ελλάδα στις 22/1/1944 και υπηρέτησε σε πολλές μονάδες μέχρι τις 26/3/1946. Υπηρέτησε σε μονάδες αεροσκαφών SPITFIRES και δίδαξε στις Σχολές Εκπαίδευσης Δίωξης και στη Σ.Τ.Υ.Α. Από 4/5/1949 έως 21/3/1950 με απόσπαση πήγε για εκπαίδευση στην Αμερική (Η.Π.Α.) CHANUTE AIR BASE. Από 28/10/1953 έως 3/5/1954 πήγε με το 13ο Σμήνος στην Κορέα. Από το 1955-1956 κατά τη διάρκεια της θητείας του φοίτησε στο νυχτερινό τμήμα της Σχολής Εργοδηγών στη Σιβιτανίδειο Δημόσια Σχολή και απέκτησε πτυχίο Εργοδηγού - Μηχανολόγου. Αποστρατεύτηκε κατόπιν αιτήσεώς του το 1971 και επί διετία δίδαξε στην ιδιωτική σχολή «ΚΡΟΝΟΣ» στην Αθήνα. Ο Ευάγγελος Χρ. Μπέλτσιος κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του καριέρας τιμήθηκε με 14 μετάλλια και προσφάτως έγινε «Πρέσβης Ειρήνης» για τη συμμετοχή του στον πόλεμο της Κορέας με το σμήνος αεροσκαφών C-47 DACOTA.

«ΠΡΕΣΒΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» Επίσημη Διακήρυξη

Ανθυποσμηναγός Ευάγγελος Μπέλτσιος

Είναι μεγάλη τιμή και ευχαρίστηση να εκφράσουμε την αιώνια Ευγνωμοσύνη της Δημοκρατίας της Κορέας και του λαού της για τις Υπηρεσίες που εσείς και οι συμπατριώτες προσφέρατε για την Ανοικοδόμηση και διατήρηση της ελευθερίας και δημοκρατίας μας. Ανακαλούμε με τρυφερότητα στις καρδιές μας τη μνήμη των Απεριόριστων θυσιών σας στην προσπάθειά σας να μας βοηθήσετε να επανεδραιώσουμε το Ελεύθερο Έθνος μας. Σε ευγνώμονα αναγνώριση της αφοσιωμένης συνεισφοράς σας, είναι Προνόμιό μας να σας ανακηρύξουμε «ΠΡΕΣΒΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» μαζί με τις καλύτερες ευχές του λαού της Δημοκρατίας της Κορέας. Ας επανηθροποιώσουμε λοιπόν τον αμοιβαίο μας σεβασμό και φιλία που ευχόμεθα να αντέξουν επί πολλές γενεές στο μέλλον.

Υπουργός
Υποθέσεις Πατριωτών και Παλεμάχων
Δημοκρατία της Κορέας

Προεδρεύων
Σύνδεσμος Παλιμάχων της Κορέας
Δημοκρατία της Κορέας

Απονεμήθηκε στις 15-12-2014

ΖΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Σμηναγός Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 13/1/1947 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Στη συνέχεια φοίτησε στην Τεχνική Σχολή «Λαρισσαϊκή» και πήρε πτυχίο μηχανοτεχνίτη. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία. Παρουσιάστηκε στις 25/9/1967 στην 113 Π.Μ. Θεσσαλονίκης και μετά την βασική εκπαίδευση μετατέθηκε στο Τατόι όπου έλαβε την ειδικότητα Μηχανοσυνθέτης. Υπηρέτησε στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα απ' όπου και απολύθηκε στις 15/1/1970. Τον Ιανουάριο του 1970 δήλωσε ανακατάταξη και υπηρέτησε με την ίδια ειδικότητα έως το 1994 που συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του Σμηναγού. Κατά τη θητεία του ως Αξιωματικού παρασημοφορήθηκε με τα προβλεπόμενα για το βαθμό του παράσημα. Ήταν νυμφευμένος με την αείμνηστη ομοχώριά μας Περσεφόνη Αντ. Φλώρου και από το γάμο τους απέκτησαν δυο αγόρια, τον Αντώνη και τον Γιώργο.

ΚΑΤΣΙΦΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ
Σμήναρχος Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 23/4/1953 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Εισήχθη στις 13/10/1970 στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Τ.Υ.Α.) και στις 16/9/1972 αποφοίτησε με ειδικότητα

του Ελεγκτή Αναχαίτησης. Στη συνέχεια τοποθετήθηκε στο RADAR του Χορτιάτη. Το 1974 μετατέθηκε στο RADAR της Λήμνου και το 1975 φοίτησε στη σχολή Πολιτικής Αεροπορίας και πήρε την εξειδίκευση του Ελεγκτή Εναερίου Κυκλοφορίας και τοποθετήθηκε στον Πύργο Ελέγχου της 110 Π.Μ. στη Λάρισα. Το 1981 μετατέθηκε στο Αεροδρόμιο της Λήμνου, και πάλι στην 110 Π.Μ. το 1983, όπου υπηρέτησε έως τις 8/6/2005 που αποστρατεύτηκε με 35ετή υπηρεσία «ως ευδοκίμως τερματίσας» με το βαθμό του Σμηναρχου. Είναι νυμφευμένος με τη Δήμητρα (Τούλα) και απέκτησαν μία θυγατέρα την Ελένη και ένα γιο τον Παναγιώτη. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΣΟΥΠΙΚΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
(1957-2013) Αντισμήναρχος Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 4/9/1957 στο Συκούριο. Το 1975 εισήχθη στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Τ.Υ.Α.) με την 27η σειρά και αποφοίτησε το 1977 με το βαθμό του Σμηνα. Μετά την εκπαίδευση και τις εξειδικεύσεις υπηρέτησε στην 115 Π.Μ. στα Χανιά, στην 111Π.Μ. στη Νέα Αγχίαλο και στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα. Στην 111 Π.Μ. υπηρέτησε με καθήκοντα επιθεωρητή συνεργειών COMM-NAY στην Πολεμική Μοίρα 346 και το 2006 του ανατέθηκαν καθήκοντα Διοικητή του 3ου Σμήνου έως την αποστράτευσή του. Το 1988 πήγε στην Αμερική, στο Ντάλας του Τέξας και ειδικεύτηκε στα

ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΗΛΙΑ
Αντισμήναρχος Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 8/11/1958 στο Γαρδίκι Τρικάλων και τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο στο Συκούριο. Τον Σεπτέμβριο του 1977 πέρασε στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Τ.Υ.Α.) και αποφοίτησε το 1979. Υπηρέτησε σε μονάδες, σχηματισμούς και Κέντρα Επιχειρήσεων μέχρι το 2010 που αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Αντισμηναρχου. Είναι οικογενειάρχης και κάτοικος Συκουρίου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Σμήναρχος εν ενεργεία

Γεννήθηκε το 1960 στο Συκούριο. Γονείς του ο Βασίλειος, η Ευαγγελία και η αδελφή του η Χρυσούλα, Αξιωματικός Υγειονομικού της Αεροπορίας. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο Συκουρίου το 1977. Ήθελε να γίνει πιλότος στην Πολεμική Αεροπορία αλλά δεν τα κατάφερε. Πέτυχε όμως στα Κ.Α.Τ.Ε.Ε. (νυν Τ.Ε.Ι.) Θεσσαλονίκης στο τμήμα Ηλεκτρολόγων, 2ος με υποτροφία και μετά το πρώτο εξάμηνο πήρε μεταγραφή στο Κ.Α.Τ.Ε.Ε. της Λάρισας. Το 1980 έδωσε εκ νέου εξετάσεις στη Σχολή Ικάρων /Ιπτάμενων και με τη βοήθεια του Θεού και της Παναγίας πέρασε 3ος /151. Τον Ιούνιο του 1984 αποφοίτησε 5ος /71 και μετατέθηκε

αεροσκάφη F-16. Είχε λάβει μέρος σε αποστολές του NATO, στη Βαλένθια της Ισπανίας το 1994 και στην Οράνς της Γαλλίας το 1998. Το 2005 πέρασε στη σχολή Πολέμου της Αεροπορίας και για τις προσφερθείσες υπηρεσίες του τιμήθηκε με όλα τα προβλεπόμενα παράσημα και μετάλλια. Το 2007 του απονεμήθη ο «Χρυσός Σταυρός» του Τάγματος του Φοίνικα από τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας. Ήταν γνώστης της Αγγλικής γλώσσας και το Φθινόπωρο του 2009 αποστρατεύτηκε με το βαθμό Αντισμηναρχου. Ήταν νυμφευμένος με τη Γεωργία Λιάπη και απέκτησαν δύο γιους τον Κων/νο και τον Τζαννή και μια θυγατέρα την Ιφιγένεια. Δυστυχώς απεβίωσε στις 3/1/2013 και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του Συκουρίου.

ΚΛΕΤΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Αντισμήναρχος (ΤΗΓ) Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 22/11/1957 στο Συκούριο, όπου πήγε στο Δημοτικό σχολείο και στο Γυμνάσιο. Πέρασε στη Σ.Τ.Υ.Α. το 1975 και αποστρατεύτηκε το 2008. Είναι νυμφευμένος με την Ευθυμία Πλατσά καταγόμενη από τη Μελιβοία Αγιάς της Λάρισας και απέκτησαν ένα γιο τον Γεώργιο, καθηγητή Φιλολογίας και μία θυγατέρα την Μαλαματίνα φοιτήτρια Ηλεκτρονικών και Τηλεπικοινωνιών. Διαμένουν στη Λάρισα.

στη Λάρισα στην 348 ΜΤΑ/RF-84 F. Ως ιπτάμενος μαχητικών αεροσκαφών μετατέθηκε στον Άραξο στα αεροσκάφη F/RF -104 G, στη Νέα Αγχίαλο στα F-16 C/D, και τέλος στη Λάρισα 348Μ/RF-4E Phantom. Ακολούθως υπηρέτησε στο Αρχηγείο Τακτικής Αεροπορίας (Α.Τ.Α.) στη Λάρισα δύο φορές για 14 συνολικά χρόνια, μέχρι σήμερα Απρίλιος του 2015 σε Επιτελικές και Διευθυντικές θέσεις.

Επίσης διετέλεσε επί Ζετία ως Διοικητής, Υποδιοικητής και Διευθυντής Επιχειρήσεων σε Μονάδα της Πολεμικής Αεροπορίας. Από τον Ιούλιο του 2009 έως τον Αύγουστο του 2011 υπηρέτησε με μετάθεση στην Κύπρο στο Αεροδρόμιο της Πάφου. Έχει επισκεφτεί με διάφορες αποστολές εκπαίδευσης, αρκετές χώρες της Ευρώπης (Γαλλία, Γερμανία, Σουηδία, Φιλανδία, Ε.Σ.Σ.Δ., Δανία, Ισπανία, Ιταλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Αλβανία). Έχει συμπληρώσει πάνω από 3,300 ώρες πτήσεις με αεροσκάφη της Πολεμικής Αεροπορίας και πάνω από 500 ώρες πτήσεις στην Αερολέσχη της Λάρισας.

Το 1986 νυμφεύθηκε και έχει δύο γιούς, τον Βασίλειο και τον Γεώργιο που είναι σήμερα Απρίλιος του 2015, μεταπτυχιακοί φοιτητές Ηλεκτρολόγος Μηχανικός (Αγγλία) και Πολιτικός Μηχανικός (Κύπρος) αντίστοιχα και το 1992 διαζεύχθηκε. Σήμερα τον Απρίλιο του 2015 υπηρετεί στο Α.Τ.Α. στη Λάρισα με το βαθμό του Σμηνάρχου. Διαμένει στη Νέα Πολιτεία της Λάρισας και στον ελεύθερο χρόνο του ασχολείται με το διάβασμα – κυρίως θρησκευτικών βιβλίων – με το κολύμπι και το ψάρεμα στον Αγιόκαμπο, με πτήσεις στην Αερολέσχη της Λάρισας, με ταξίδια και σερφάρει στο διαδίκτυο.

Οι γονείς έχουν πεθάνει, το 1993 η μητέρα και το 2003 ο πατέρας. Επισκέπτεται όμως το χωριό όπου διατηρεί το πατρικό του σπίτι. Θέλει να μείνει στην Πολεμική Αεροπορία ακόμα 2-3 χρόνια και όταν αποστρατευτεί να μείνει μόνιμα στο εξοχικό του στον Αγιόκαμπο, ψαρεύοντας, κολυμπώντας και καλλιεργώντας τη γη. Θέλει να ευχαριστήσει από καρδιάς τον συγγραφέα αυτού του βιβλίου, Ιωάννη Πράπα, για την υπομονή του, την ευγενή και ανιδιοτελή προσφορά

του, στα δρώμενα του χωριού μας.

Τέλος, σε όλους τους Συκουριώτες και Συκουριώτισες, γνωστούς και αγνώστους, εύχεται διαχρονικά, (σήμερα και στο μέλλον) να είναι δημιουργικοί, να προσπαθούν για το καλύτερο και να επιτυγχάνουν τους στόχους τους. Κλείνει με τον Κωστή Παλαμά που έγραψε: «Χρωστάμε σε όσους ήρθαν, πέρασαν, θα' ρθουν, θα περάσουν. Κριτές θα μας δικάσουν, οι αγέννητοι, οι νεκροί».

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΜΑΚΡΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ταξίαρχος της Πολεμικής Αεροπορίας Ε.Α.

Ο Χαράλαμπος Μακρής παρακάλεσε να εκτεθεί το βιογραφικό του στο πρώτο πρόσωπο επειδή θέλει, μιλώντας από ψυχής, αφενός να τιμήσει τους γονείς και τους δασκάλους του και αφετέρου να μεταφέρει ένα μήνυμα στους νεαρούς και μελλοντικούς αεροπόρους του χωριού, καθώς λέει πως η περιοχή είναι «αεροπαραγωγική». Ως συγγραφέας, δέχθηκα ευχαρίστως την ιδιαιτερότητα αυτή, συναισθανόμενος μη τυχόν, άθελά μου «μειώσω» την αληθοφάνεια του κειμένου κι έτσι αυτούσια και άνευ επεμβάσεώς μου το παρουσιάζω στους αναγνώστες του βιβλίου μου, ως έχει: «Γεννήθηκα στο Συκούριο το 1960, μοναχοπαίδι της Ευγενίας Δημητρίου Υφαντή και του Νικολάου Χαραλάμπους Μακρή. Παρέμεινα σ' όλη την παιδική και εφηβική ηλικία στο χωριό. Ανατράφηκα με τις οικονομικές δυνατότητες μιας φτωχής αγροτικής οικογένειας αλλά χωρίς μνήμες στέρησης, εκτός αυτής των καλοκαιρινών διακοπών. Σ' αυτό το διάστημα πήρα πολλά απ' τους γονείς μου, αλλά κυρίως: πολλή αγάπη από τη μητέρα μου, η κυρία Ευγενία είχε πάντα έναν καλό λόγο να πει και δεν κρατούσε κακία για κανέναν, και αξιοπρέπεια, τιμότητα, ευθύτητα, εργατικότητα... από τον πατέρα μου (μικρός θυμάμαι να επαναλαμβάνει την ίδια παραβολή όταν μιλούσαμε για αξίες: "... εκεί που καθόταν ένας αετός στο λημέρι του, βλέπει δίπλα του ένα σάλιαγκα. Πως κατάφερε κι έφτασε εδώ πάνω εσύ, τον ρώτησε. Και το σαλιγκάρι απάντησε: γλείφοντας και με τα κερατάκια μου».

Από μικρός παρατηρούσα αυτές τις μηχανές που περνούσαν, συνήθως ζευγάρια πάνω απ' το χωριό – και οι άλλοι πρέπει να επηρεάστηκαν απ' αυτό, γιατί πολλούς αεροπόρους έχουν τα χωριά μας – και θυμάμαι από την Τρίτη Γυμνασίου αποφάσισα να γίνω Αεροπόρος. Πολεμιστής όμως. Ξεκινήσαμε το Δημοτικό με τη γλυκύτητα της Μαίρης Χατζή και το τελειώσαμε με την αυστηρότητα του κυρίου Αντώνη Ζουπανιώτη. Είχαμε καλούς και άξιους καθηγητές, τον Θωμά Χαντζηγούλα, τον Αριστείδη Παπουτσή... (θυμίζω τους πιο δημοφιλείς). Μαθητεύσαμε στα φροντιστήρια του Φάνη Τακούδη και Γιώργου Σαμαρά, μνηθήκαμε στα Μαθηματικά, ιδιαίτερα στη Γεωμετρία από τον Παναγιώτη Μπαλατσό. Ήμασταν μια αχώριστη ομάδα: Ελένη Κωστακοπούλου (Δασολόγος), Λάμπρος Αρκούδας (Ιατρός), Δημήτριος Δημητρίου (Ιπτάμενος Π.Α.), Αθανάσιος Λιακόπουλος (Γεωπόνος), Αθανάσιος Κόκκαλης (Χημικός Τ.Ε.Ι.), Ιωάννης Κουλουντζιος (Καθηγητής

Μαθηματικός). Λύναμε ασκήσεις παντού: στο σπίτι, στο σχολείο, στο φροντιστήριο, δια αλληλογραφίας, στο σινεμά του Πανταζή (Κοντζιά), στα Ζαχαροπλαστεία του Κανελλόπουλου και του Τσιάκαλου... παντού.

Καλοκαίρι του 1977, συλλογή της σοδειάς: Δεύτερο βραβείο στον Πανελλήνιο διαγωνισμό της Μαθηματικής Εταιρείας και εισαγωγή με πρωτιά στο τμήμα Ιπτάμενων της Σχολής Ικάρων. Θυμάμαι τότε τον πατέρα μου σαν να περπατούσε λίγα εκατοστά πάνω από το έδαφος. Εννοείται ότι κορνιζάρισε το απόκομμα της «Ελευθερίας» με τα ονόματα των εισαγομένων στη Σ.Ι., με πρώτο και υπογραμμισμένο βέβαια το δικό μου.

Δεν με μύησε κανείς στα «κόλπα» της αεροπορικής οικογένειας. Αποφοίτησα το 1981 από την Σ.Ι. εικοστός πρώτος, στην 53η σειρά Ιπτάμενων. Ζήτησα να πετάξω μονοθέσιο μαχητικό A-7 H. Οι περισσότεροι τότε θεωρούσαμε υποτιμητικό να πάμε σε αεροσκάφη διθέσια, εκπαι-

δευτικά ή μεταφορικά. Εκπαιδευτήκα στα A-7 H CORCAIR, στη Σούδα, μαζί με το φίλο και συμμαθητή μου στη Σχολή Λεωνίδα Τσιούτρα από το Πουρνάρι. Ο Λεωνίδας έμεινε στην Κρήτη και εγώ πήγα στη Λάρισα στην 347 MB της 110 Π.Μ.

Η Μοίρα έγινε το δεύτερο σπίτι μου. Ήταν μια πολύ καλή ομάδα. Ανδρώθηκα σαν αεροπόρος και βίωσα έντονες καταστάσεις: πολλή μελέτη και συνεχή αξιολόγηση, πίεση στα όρια της αντοχής μέρα και νύχτα, χαρές και επιτυχίες, συνεχής εγρήγορση, τον κίνδυνο στα όριά του. Στην κρίση του 1987 «φορτώσαμε» τα A-7 ετοιμοπόλεμοι, πραγματικά έτοιμοι να νικήσουμε. Την κρίση των Ιμίων την θυμάμαι και ντρέπομαι. Τέσσερις συμπολεμιστές μας χάθηκαν στα δώδεκα χρόνια, ανάμεσά τους ο Κωνσταντίνος Ευαγγέλου Καραλής από την Ελάτεια, πρωτοετής μου στη Σχολή, φίλος, νεαρό παλικάρι, καλός αεροπόρος. Παρά λίγο να χαθώ και γω: 9 Μαρτίου 1983, νυχτερινή πτήση, μετά το Άγιο Όρος για Λήμνο, vertigo, εγκατάλειψη, πτώση με αλεξίπτωτο στη θάλασσα.

Στήθηκε μια μεγάλη επιχείρηση διάσωσης με αεροσκάφη, ελικόπτερα και πλοία. Μετά από τρεις ώρες με βρήκε το διασωστικό του Πολεμικού Ναυτικού από τον Μαρμαρά με καπετάνιο τον Χρήστο Γκόλμα από το Βόλο με τον οποίο γίναμε φίλοι. Ο πατέρας μου από τότε κάτι τάζει στους Αγίους Σαράντα. Πέταξα 2010 ώρες με τα A-7 H. Από τον πρώτο μου γάμο απέκτησα δυο γιους. Τον Νικόλαο Μακρή (1983) και τον Ευάγγελο (1986).

Η ζωή μου το 1992 ήρθε τα πάνω κάτω, δεν ακολούθησα την 347 MB στη μετακίνησή της στον Άραξο και έτσι η με καλές προδιαγραφές επαγγελματική μου εξέλιξη έμεινε μετέωρη. Τοποθετήθηκα, στην πραγματικότητα κάλυψα κενό, Αξιωματικός Επιχειρήσεων στην 370 ΜΕΕ με αεροσκάφη T-33. Έτσι, αντί να προχωρήσω στην Τρίτη γενιά αεροσκαφών, γύρισα στην πρώτη. Εργάστηκα όμως με συνέπεια. Έγινα διοικητής της 370 ΜΕΕ και την Άνοιξη του 1996 μεταφερθήκαμε στην 114 Π.Μ. της Τανάγρας στο 366 ΣΕΕ. Είχα στις διαταγές μου νεαρούς αεροπόρους και παρά το απλό έργο του Σμήνους μας (επιτήρηση δασών, μεταφορά

αεροπόρων στα νησιά, εκπαίδευση ελεγκτών), αρχίσαμε μια πραγματική εκπαίδευση αεροπόρων σε όλο το φάσμα των ασκήσεων. Οι νεαροί είχαν πάρει τα πάνω τους.

Είχα ήδη αρχίσει μαθήματα φλάουτου από τη Λάρισα με ένα φίλο Βαγγέλη Βαλασό και συνέχισα στη Χαλκίδα με έναν εξαιρετικό φλαουτίστα και ιδιαίτερο άνθρωπο τον Σπύρο Παπικινό με τον οποίο γίναμε καλοί φίλοι. Παράλληλα είχα ξεκινήσει γλυπτική σε ξύλο με επιρροές από τη σχέση μου με τον Στέλιο Παπανικολάου. Αργότερα ασχολήθηκα πιο εντατικά με περισσότερα υλικά και κατάφερα να παρουσιάσω μια ατομική έκθεση στην Πρέβεζα το 2000: «Ασκήσεις Ελευθερίας».

Γνώρισα τη νέα σύντροφό μου την Ευδοκία Γκοράτσα, Αξιωματικό και αυτή της της Π.Α. καταγόμενη από την Καμαρίνα της Πρέβεζας. Μένουμε στο Φάρο Αυλίδας, ένα παραλιακό χωριό επτά λεπτά από το αεροδρόμιο, δε θέλαμε να ζούμε σε πόλεις, ζούσαμε τις χαρές της Εύβοιας.

Στις 17 Φεβρουαρίου 1997. Είχαμε προγραμματιστεί να πετάξουμε ένα ζεύγος T-33: Απογείωση από Τανάγρα προσγείωση στη Σούδα και επιστροφή. Ο φαντάρος βοηθός στο γραφείο επιχειρήσεων ρώτησε ποιο αεροπλάνο θα ήθελα να πάρω, «αεροπλάνο δε διαλέγω ποτέ, δώσε μου όποιο θέλεις». Τα T-33 ήταν πολύ παλιά αεροσκάφη. Στην απογείωση από την Σούδα μπλόκαραν τα φρένα, το T-33 βγήκε έξω από τον διάδρομο ακυβέρνητο, έπιασε μεγάλη φωτιά. 25% εγκαύματα τρίτου βαθμού, πέντε μήνες νοσοκομείο, τέσσερα χειρουργεία, ανεξίτηλα σημάδια.

Πέταξα κοντά στις 1000 ώρες T-33. Από τότε δεν ξαναπέταξα. Αποφάσισα και ζήτησα από την υπηρεσία μου να μετατεθώ στην 131 ΣΜ στο Ακτιο, απέναντι από την Πρέβεζα, να έχει και η σύντροφός μου βοήθεια από δικούς της. Εκεί γεννήθηκαν οι δύο κόρες μας, η Δηώ Μακρή (1997) και η Ευγενία –Δανάη (1999).

Επιγραμματικά η αεροπορική μου διαδρομή έχει ως εξής:

1977-1981: Σχολή Ικάρων, 1981-1992: 110 Πτέρυγα Μάχης, 347 Μοίρα Βομβαρδισμού, A-7 H απλός χειριστής έως διοικητής Σμήνους,

1992-1994: 110 Π.Μ., Επιτελείο.

1994-1996: 110 Π.Μ., 370 Μοίρα Επιχειρησιακής Εκπαίδευσης, T-33 Αξιωματικός Επιχειρήσεων.

1996: 110 Π.Μ. 370 Μ.Ε. Διοικητής, 1996-1997: 114 Π.Μ. 366 ΣΕΕ Διοικητής, 1997-2001: 131 Σμηναρχία Μάχης Διευθυντής Επιχειρήσεων και Εκπαίδευσης, 2001-2003: Διοικητής Μοίρας Α.Τ.Α. Επιτελής και Διευθυντής της Διεύθυνσης Πληροφοριών.

Αποστρατεύτηκα το 2011 με το βαθμό του Ταξίαρχου. Έκανα σχέσεις και φιλίες βασισμένες στην καλή επαγγελματική συνεργασία και σε ξεκάθαρα αισθήματα αμοιβαίας εκτίμησης και σεβασμού. Τήρησα με ευλάβεια το γράμμα του νόμου: Αποχή από οποιοδήποτε μηχανισμό πολιτικού κόμματος. Έτσι ούτε στο εξωτερικό πήγα, ούτε στρατηγός έγινα. Μπορώ όμως να λέω ότι υπηρέτησα με τιμή και αξιοπρέπεια, σαν μαχητής αεροπόρος, στην Πολεμική Αεροπορία.

Από το 2011 ζω στη νέα μου πατρίδα την Καμαρίνα της Πρέβεζας, στην περιοχή του Ζαλόγγου, ένα ωραίο μέρος για να ζει κανείς. Ο Όλυμπος, ο Κίσσαβος, το Συκούριο και οι φίλοι μου, εκεί είναι πάντα μέσα στην καρδιά μου».

ΝΟΥΛΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ

Σμηναγός Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 9/11/1960 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και το Λύκειο. Το 1978 πέρασε στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Τ.Υ.Α.) και αποφοίτησε με ειδικότητα «Εφοδιαστή». Πρωτομετατέθηκε στο 202 ΚΕΑ/ΕΛ. Στην Αθήνα και εν συνεχεία στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα όπου υπηρέτησε επί πενταετία και εκπαιδύτηκε ως χειριστής Η/Υ και σε σχολείο που εκπαιδύτηκε στο Μηχανογραφημένο Ηλεκτρονικό Σύστημα Παρακολούθησης Υλικού. Η επόμενη μετάθεσή του ήταν στην 111 Π.Μ. της Νέας Αγχιάλου και η τελευταία στη Δ.Α.Κ. όπου εκπαιδύτηκε στη διακίνηση καυσίμου μέσω αγωγών και αντλιοστασίων από τον Ασπρόπυργο έως το Οφρίνιο Καβάλας. Το 2008 αποστρατεύτηκε με

το βαθμό του Σμηναγού. Είναι νυμφευμένος (1997) με την Άννα Αντωνίου Γούσιου από την Όσσα και απέκτησαν δύο γιους και μια θυγατέρα κατά χρονολογία γέννησης, Κωνσταντίνα, Ισμήνη και Παναγιώτης –Αντώνης. Η οικογένειά τους κατοικεί στο Συκούριο.

ΓΑΤΣΟΥΝΙΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Επισμηναγός (ΤΗΓ) Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 8/10/1963 στην Όσσα όπου πήγε στο Δημοτικό Σχολείο και τελείωσε το Γυμνάσιο και το Λύκειο στο Συκούριο. Κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Τ.Υ.Α.) στις 24/10/1983 και αποφοίτησε το 1985 με το βαθμό του Σμηναγού και ειδικότητα Ηλεκτρολόγου. Τοποθετήθηκε στην 110 Π.Μ. στην 337 ΜΠΚ και εργάστηκε στα αεροσκάφη F-4E, RF-4E. Υπηρέτησε επίσης στην 130 Σμηναρχία Μάχης (Σ.Μ.) της Λήμνου και στην 114 Π.Μ. στην Τανάγρα. Η εκπαίδευσή του, εκτός των αεροσκαφών που έγινε στην 117 Π.Μ. στην Ανδραβίδα, περιλάμβανε και φοίτηση στα επόμενα σχολεία: Σχολείο Ταχείας Αποκατάστασης Ζημιών Μάχης Αεροσκαφών (Τ.Α.Ζ.Μ.Α.) στο Ελληνικό. Σχολείο Ψυκτικών. Σχολείο Εκπαιδευτών Εδάφους (ΣΕΠΕ – ISD). Σχολείο Ασφάλειας Πτήσεων και Εδάφους (Σ.Α.Π.Ε.) στην Αεροπορική Βάση της Δεκέλειας (Τατόϊ). Σχολείο Επιμόρφωσης Αξιωματικών Αεροπορίας (Σ.Ε.Α.Α.) Σχολή Πολέμου Αεροπορίας (Σ.Π.Α.). Εκπαιδύτηκε και στα

Αντιαεροπορικά Συστήματα στα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα (Ε.Α.Σ.) στη Μάνδρα Αττικής. Είναι γνώστης της Αγγλικής γλώσσας με πτυχίο LOWER. Είναι νυμφευμένος με την Μαρία Κων. Νταναβάρα και απέκτησαν ένα γιο, τον Αντώνη, αξιωματικό του Στρατού Ξηράς εκ της Σχολής Ευελπίδων και μία θυγατέρα την Κωνσταντίνα, φοιτήτρια του τμήματος Οικονομίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, στο Βόλο. Διαμένουν στο Συκούριο.

Ο Κωνσταντίνος Γατσουινιάς από το έτος 2010 είναι ο εκδότης της τριμηνιαίας τοπικής οχτασέλιδης εφημερίδας του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου «φωνή περιοχής Συκουρίου» με αριθμό τευχών από 42 έως 59 και έπεται συνέχεια...

ΣΤΑΦΙΔΑΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Επισμηναγός Ιπτάμενος

Γεννήθηκε τον Δεκέμβριο του 1972 στην Στουτγάρδη της Δυτικής Γερμανίας και είναι γιος του Δημητρίου και της Σοφίας Σταφίδα. Μεγάλωσε στο Συκούριο όπου και ολοκλήρωσε τις μαθηματικές του σπουδές, το Δημοτικό Σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Εισήλθε στη Σχολή Ικάρων Ιπτάμενων στο τμήμα Ιπτάμενων τον Σεπτέμβριο του 1991 απ' όπου και αποφοίτησε με το βαθμό του Ανθυποσμηναγού τον Ιούνιο του 1995. Μετά την αρχική του εκπαίδευση σε αεροσκάφη T-37 ΚΑΙ T-2 τοποθετήθηκε στην 114 Π.Μ. όπου υπήρξε χειριστής Αεροσκαφών Mirage F-1 στην 342 Μοίρα παντός καιρού. Το 2001 μετατέθηκε στην 110 Π.Μ. σαν χειριστής Αεροσκαφών F-16 της 346 Μοίρας όπου και υπηρέτησε μέχρι τον Μάιο του 2010. Από τον Μάιο του 2010 και μέχρι τον Αύγουστο του 2014 διετέλεσε Επιτελής του Τμήματος Ηλεκτρονικού Πολέμου του Α.Τ.Α. στη Λάρισα. Από

τον Σεπτέμβριο του 2014 είναι σπουδαστής της Ανώτατης Διακλαδικής Σχολής Πολέμου (Α.Δι.Σ.ΠΟ) στην Θεσσαλονίκη. Έχει παρακολουθήσει όλα τα προβλεπόμενα σχολεία και εκπαιδεύσεις του κλάδου του και είναι κάτοχος πτυχίου Αγγλικής και Γαλλικής γλώσσας. Είναι νυμφευμένος με την Πηνελόπη Νταρλαγιάννη και έχουν δύο γιους, τον Δημήτρη και τον Νίκο.

ΖΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ιπτάμενος της Πολεμικής Αεροπορίας

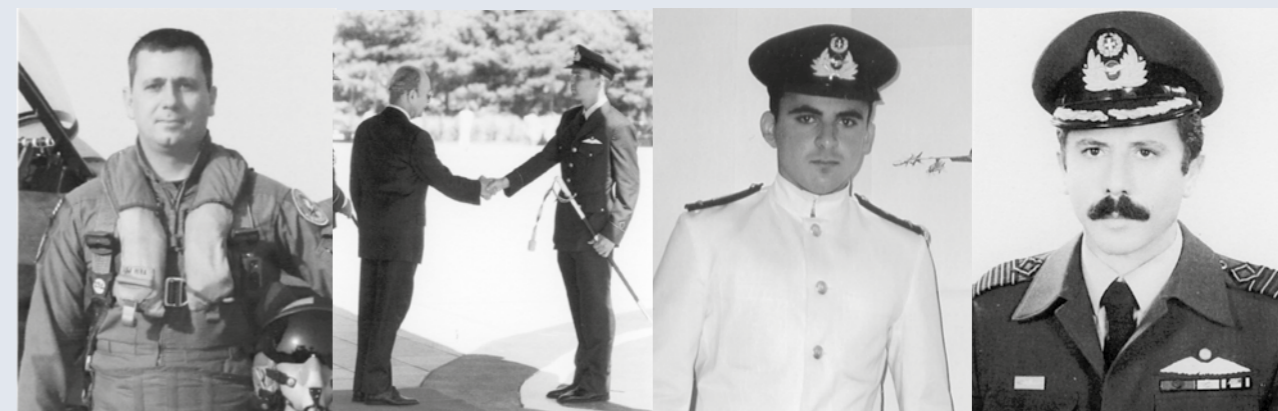
Γεννήθηκε στις 4/2/1982 στο Συκούριο όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο Συκουρίου. Στις Πανελλαδικές εξετάσεις του 1999 πέρασε στη Σχολή Πολιτικών Έργων Υποδομής, την οποία δεν παρακολούθησε. Την επόμενη χρονιά (2000) ξαναέδωσε Πανελλαδικές εξετάσεις και πέρασε στη Σχολή Ικάρων, τμήμα Ιπτάμενων. Κατά τη διάρκεια της φοίτησής του στη σχολή, περάτωσε επιτυχώς τη στρατιωτική, την ακαδημαϊκή και την πτητική εκπαίδευση σε τρεις τύπους αεροσκαφών(T-41D, T-GA, Y-2E) συμπληρώνοντας συνολικά 250 ώρες πτήσης. Αποφοίτησε τον Μάιο του 2004 ως αξιωματικός (Ανθυποσμηναγός) Ιπτάμενος της Πολεμικής Αεροπορίας. Έχει πτυχία LOWER του Cambridge και HIGHER της PALSΟ της Αγγλικής γλώσσας.

Αρχείο «φωνή περιοχής Συκουρίου» τεύχος 210/2005, σελ.3

ΤΟΥΖΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σμηναγός της Πολεμικής Αεροπορίας

Γεννήθηκε το 1982 στην Αθήνα. Είναι γιος του Συκουριώτη Δημήτριου Τουζόπουλου και της Παρασκευής το γένος Αραμπατζόγλου. Το 2000 εισήχθη στη Σχολή Μηχανικών Αεροπο-

ρίας (Σ.Μ.Α.) της Σχολής Ικάρων από την οποία αποφοίτησε το 2004 ως Ανθυποσμηναγός. Σήμερα (2014) φέρει το βαθμό του Σμηναγού. Γνωρίζει Γερμανικά και είναι κάτοχος πτυχίου Proficiency της Αγγλικής γλώσσας. Είναι νυμφευμένος με την Μαριλένα Κων. Βλαχογιάννη από το Συκούριο, αξιωματικό της Πολεμικής Αεροπορίας, απόφοιτο της Σχολής Μηχανικών Αεροπορίας (Σ.Μ.Α.) της Σχολής Ικάρων και απέκτησαν έναν γιο, τον Δημήτρη. Και οι δύο υπηρετούν στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα.

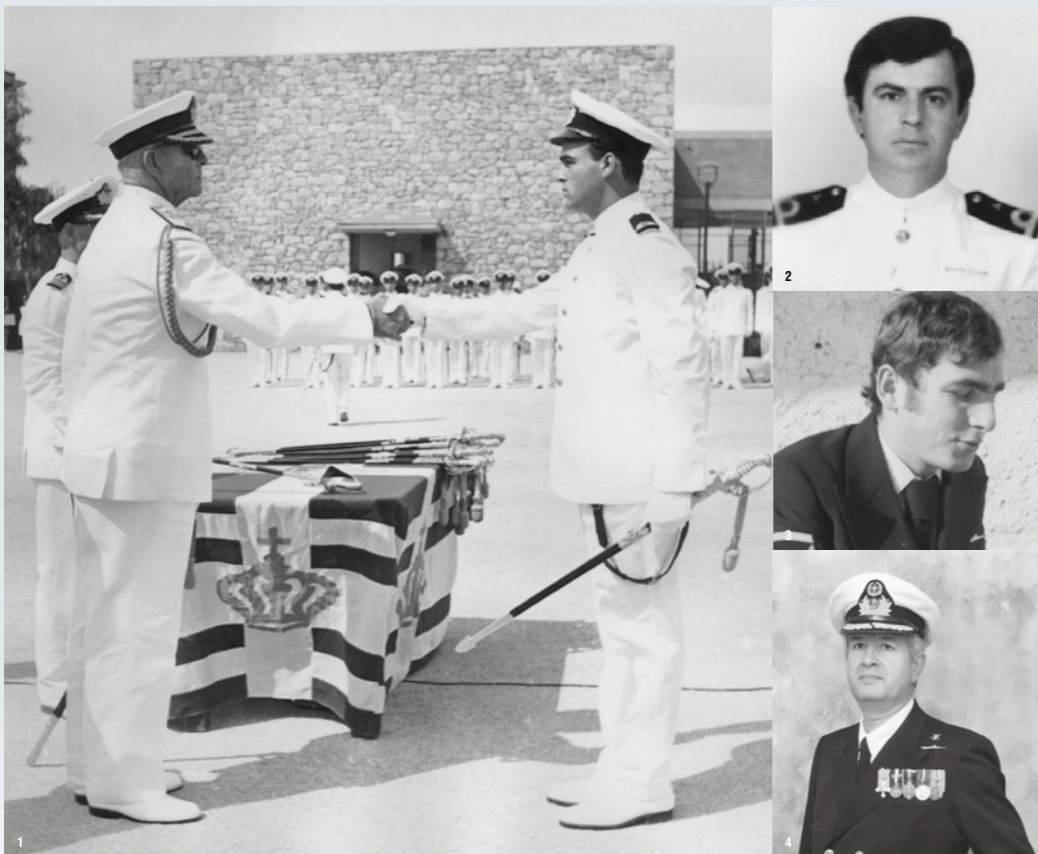
ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΣΤΗΣ

του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Χειριστής Αεροσκαφών Πολεμικής Αεροπορίας

Από την συμπατριώτισσα κ. Δέσποινα Αθαν. Ζιάκα που διαμένει στο Βόλο, έλαβα το παρακάτω βιογραφικό για τον αείμνηστο σύζυγό της Κωστή Δημητρούλοπουλο, που υπήρξε χειριστής αεροσκαφών της Πολεμικής Αεροπορίας. «Γεννήθηκε το 1932 στη Βροχίτσα Ηλείας, ένα χωριό στις παρυφές του Πύργου

και ήταν γόνος εξαμελούς οικογένειας. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο στον Πύργο. Κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη σχολή Ικάρων και έγινε Ιπτάμενος αξιωματικός της Πολεμικής Αεροπορίας. Υπηρέτησε σε υπεύθυνες διοικητικές και επιτελικές θέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Φοίτησε σε όλα τα προβλεπόμενα σχολεία της ειδικότητάς του και εκπαιδεύτηκε στις Η.Π.Α. Αποφοίτησε από την Ανωτέρα Σχολή Πολεμικής Αεροπορίας (Α.Σ.Π.Α.) και τη Σχολή Εθνικής Άμυνας (Σ.ΕΘ.Α.). Ήταν μετρίοφρων, σεμνός και συγκρατημένος. Υπήρξε υπόδειγμα ικανότητας, αφοσίωσης, συμπεριφοράς και ήθους, απ' όπου και αν πέρασε. Ήταν λάτρης του αρχαιοελληνικού πνεύματος και είχε κανόνα το «πάντων πραγμάτων μέτρον άνθρωπος». Εκτός της στρατιωτικής του καριέρας, είχε και συγγραφικό ταλέντο γράφοντας δυο σπάνια βιβλία με τίτλους: «Στα ύψη των μαχητικών αεροσκαφών» και «Η κραυγή του Έλληνα». Δυστυχώς «έφυγε» το 2007 για το μακρύ ταξίδι χωρίς επιστροφή αφήνοντας την σύζυγο και το γιο τους Δημήτρη να τον θυμούνται».

1. Κίττας Γεώργιος, 2. Τσιουμάρης Αθανάσιος, 3. Παππάς Αστέριος, 4. Παπαζαχαρίας Ιωάννης

Αξιωματικοί του Πολεμικού Ναυτικού

ΚΙΤΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σημαιοφόρος του Πολεμικού Ναυτικού

Γεννήθηκε το 1943 στη Λάρισα όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Στις 20/9/1959 εισήχθη στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων (Μηχανικών) του Βασιλικού (τότε) Ναυτικού και το 1963 αποφοίτησε με το βαθμό του Σημαιοφόρου (τεχν.). Στη συνέχεια υπηρέτησε επί ένα χρόνο στο «Β.Π. ΛΟΓΧΗ» και μετά εγκατέλειψε το Ναυτικό για να σπουδάσει σε Αγγλικό Πανεπιστήμιο Μηχανολόγος – Ηλεκτρολόγος. Ορκωμοσία των

νέων Σημαιοφόρων κατά την οποία ο Γεώργιος Ν. Κίττας έπαιρνε το ξίφος από το Βασιλιά Παύλο, (20/9/1963).

ΤΣΙΟΥΜΑΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σημαιοφορος Πολεμικού Ναυτικού Αποστρατος

Γεννήθηκε το 1949 στο Συκούριο. Το 1964 εισήχθη στη Σχολή Ναυτοπαίδων του Πολεμικού Ναυτικού και αποφοίτησε το 1967. Μετά από

ένα χρόνο τελείωσε και την ειδικευση μηχανικού. Το 1969 κατόπιν επιθυμίας του φοίτησε στη Σχολή Υποβρυχίων και μετά το πέρας τοποθετήθηκε στο υποβρύχιο «ΠΟΣΕΙΔΩΝ». Το 1972 επιλέχθηκε πλήρωμα παραλαβής του υποβρυχίου «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ» από την Αμερική και το 1983 τοποθετήθηκε στο υποβρύχιο «ΚΑΤΣΩΝΗΣ» από το οποίο με αίτησή του αποστρατεύτηκε από τις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού με το βαθμό του Σημαιοφόρου. Στην παρούσα περίοδο είναι εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου των Ελληνικών Υποβρυχίων. Είναι νυμφευμένος με τη Στέλλα Αναγνωστοπούλου και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Σοφία και ένα γιο το Δημήτρη. Κατοικούν στην Αθήνα.

ΠΑΠΠΑΣ ΑΣΤΕΡΙΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Ανθυπασπιστής Πολεμικού Ναυτικού, Απόστρατος

Γεννήθηκε στις 11/8/1953 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και 3 τάξεις του Γυμνασίου. Τον Αύγουστο του 1968 κατατάχθηκε στη Σχολή Ναυτοπαίδων του Πολεμικού Ναυτικού στον Πόρο και τον Ιούνιο του 1971 αποφοίτησε με βαθμό Δόκιμος Κελευστής και ειδικότητα Τορπιλητού. Μετά από εκπαίδευση στο «Κ.Ε. Κανελλόπουλος» μετατέθηκε στο «Α/Τα ΒΕΛΟΣ» όπου παρέμεινε ένα χρόνο και από το 1973 έως το 1981 υπηρέτησε στα υποβρύχια. Ήταν στην αποστολή παραλαβής του υποβρυχίου «ΚΑΤΣΩΝΗΣ» από την Αμερική (1974) και στη συνέχεια υπηρέτησε: Στο «Α/Τ ΛΟΓΧΗ» στο «Α/Τ ΑΙΓΑΙΟ» και στη Διεύθυνση Ναυτικών Όπλων στο Ναύσταθμο Σαλαμίνας. Στις 2/1/1988 υπέβαλε παραίτηση και αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Ανθυπασπιστή. Είναι νυμφευμένος με την Άννα Λυτρίβη και απέκτησαν μία θυγατέρα, τη Μαρία και δύο γιους τον Ιωάννη και τον Βασίλειο. Κατοικούν όλοι τους στο Ναύπλιο.

ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Αντιπλοίαρχος του Πολεμικού Ναυτικού Ε.Α.

Γεννήθηκε στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Το 1978 εισήχθη στη Στρατιωτική σχολή Δοκίμων Ηλεκτρονικών του Πολεμικού Ναυτικού και ανθυποβρυχιακών συστημάτων και αποφοίτησε το 1981. Μετατέθηκε στο νεοαποκτηθέν «Α/Τα ΝΕΑΡΧΟΣ» τύπου Fletcher. Κατά τη διάρκεια του 1981 εισήχθη στη Σχολή Υποβρυχίων απ' όπου αποφοίτησε και εν συνεχεία μετατέθηκε στο νεότευκτο υποβρύχιο «ΩΚΕΑΝΟΣ» τύπου 209. Έλαβε μέρος με το υποβρύχιο που υπηρετούσε σε όλες τις επιχειρήσεις του Πολεμικού Ναυτικού (Χώρα, Sismik, Ίμια και σε πολλές άλλες σημαντικές για τη χώρα, γνωστές και μη στο ευρύ κοινό). Υπηρέτησε στα υποβρύχια έως τον Οκτώβρη του 1997 και μετατέθηκε στο Γενικό Επιτελείο Ναυτικού, Διεύθυνση Εξοπλισμών, Τμήμα εκσυγχρονισμού υποβρυχίων. Στα τέλη του 2000 μετατέθηκε στο Κίελο της Γερμανίας με ομάδα αξιωματικών του Π.Ν. ως inspector (επιθεωρητής κατασκευής) για την υλοποίηση κατασκευής του πρώτου εκ των 4 νέων υπερσύγχρονων υποβρυχίων τύπου 214 του Π.Ν. Το Καλοκαίρι του 2004 επέστρεψε από τη Γερμανία και μετατέθηκε στον Προμηθευτικό Οργανισμό του Π.Ν. όπου παρέμεινε έως το 2008. Ως Ανώτερος Αξιωματικός μετατέθηκε στη Στρατιωτική Διοίκηση Ανατολικής Μεσογείου, Διεύθυνση Επικοινωνιών και το 2012 με αίτησή του αποστρατεύτηκε. Είναι νυμφευμένος με την Ιωάννα Καραδήμα και απέκτησαν μία κόρη τη Μαρία που σπουδάζει Διαιτολόγος – Διατροφολόγος και ένα γιο τον Ευθύμιο που σπουδάζει Ιατρός. Η οικογένεια κατοικεί στα Μελίσσια Αττικής.

ΔΗΜΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Αντιπλοίαρχος Πολεμικού Ναυτικού Ε.Α.

Γεννήθηκε στις 2/6/1962 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Κατόπιν εξετάσεων το 1979 εισήχθη στη σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών Ηλεκτρονικών Ναυτικού με βαθμό Διόπου και αποφοίτησε το 1982 με βαθμό Κελευστή. Τοποθετήθηκε σε διάφορες υπηρεσίες του Στόλου και υπηρεσίες Ξηράς. Συγκεκριμένα υπηρέτησε: Στο Α/Τα Σφενδόνη, στο Α/Τα Κρήτη, στο Κέντρο Εκπαίδευσης «ΠΑΛΑΣΚΑΣ» στη Σχολή Ξένων Γλωσσών. Εκπαιδεύτηκε στην Αμερική (1984-1985) σε σχολεία του Ναυτικού, στο Α/Τα Αποστόλης (1985-1991), στο Α/Τα Κουντουριώτης, στη Φ/Γ Ήπειρος, στο Ναύσταθμο Σαλαμίνας σε δύο περιόδους ως προϊστάμενος Συνεργείου Link (συσκευών ανταλλαγής εικόνας μεταξύ πλοίων και θαλάμων επιχειρήσεων), στο Επιτελείο

Γ.Ε.Ε.Θ.Α./ΔΑΣΕΠΕ και Γ.Ε.Ε.Θ.Α./ΔΙΔΥΠ και στο Τάγμα Γ.Ε.Ε.Θ.Α. (Προϊστάμενος Εφοδιασμού – Διαχείρισης) απ' όπου κατόπιν αιτήσεώς του αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Αντιπλοίαρχου. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του συμμετείχε στις κρίσεις του 1987 στο Αιγαίο, της πρώην Γιουγκοσλαβίας και των Ιμίων. Φοίτησε επιτυχώς σε όλα τα προβλεπόμενα σταδιοδρομικά σχολεία της ειδικότητάς του και κατά την μετεκπαίδευση στις Η.Π.Α. και στη Γερμανία έλαβε έξι πτυχία. Έχει τιμηθεί με όλα τα προβλεπόμενα για το βαθμό του παράσημα, μετάλλια και διαμνημονεύσεις. Είναι νυμφευμένος με την Ειρήνη Ζάρρα και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Αναστασία πτυχιούχο του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, τη Ζωή φοιτήτρια τοπογράφο – Μηχανικό του Τ.Ε.Ι. Αθηνών και ένα γιο, τον Αποστόλη μαθητή Λυκείου. Η οικογένεια κατοικεί στο Νέο Ηράκλειο Αττικής.

ΜΟΥΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ του ΠΑΝΤΕΛΗ

Ανθυπασπιστής Πολεμικού Ναυτικού

Γεννήθηκε στις 13/10/1979 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις του 1998 και εισήχθη στη Σχολή Μόνιμων Υπαξιωματικών Ναυτικού, (Σ.Μ.Υ.Ν.) Στο πτυχίο της αποφοίτησής του αναφέρεται: «Φοίτησε τα εκπαιδευτικά έτη 1998-1999 και 1999-2000 και κρίθηκε άξιος για Κελευστής Ειδικότητας (ΗΝ/ΑΣ). Σκαραμαγκάς 27/7/2000. Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ – ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Μ. ΚΑΝΑΡΗΣ Π.Ν.». Μετά την αποφοίτησή του υπηρέτησε στο Ι 175 Α/Τα ΙΚΑΡΙΑ με Κυβερνήτη τον Αντιπλοίαρχο Γ. ΡΗΓΑΝΑΚΟ Π.Ν. και σήμερα υπηρετεί με το βαθμό του Ανθυπασπιστή. Είναι νυμφευμένος και πατέρας δύο αγοριών.

ΠΑΠΠΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Ανθυπασπιστής Πολεμικού Ναυτικού

Γεννήθηκε το 1980 και συνεχίζει την παράδοση του πατέρα του στο Πολεμικό Ναυτικό. Εισήχθη μετά από τις Πανελλήνιες εξετάσεις του 2000 στη Σχολή Μόνιμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Μ.Υ.Ν.) και σήμερα υπηρετεί με βαθμό Ανθυπασπιστή και ειδικότητα Ηλεκτροτεχνίτης Χειριστής στο υποβρύχιο «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ» παραλαβής από τη Γερμανία το 2010. Είναι νυμφευμένος με παιδιά και κατοικούν στο Ναύπλιο.

ΓΚΟΥΝΤΗΣ ΘΩΜΑΣ του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Υποπλοίαρχος (Μηχανικός)
Πολεμικού Ναυτικού

Γεννήθηκε στις 31/7/1984 στη Λάρισα όπου τελείωσε το 15ο Δημοτικό σχολείο, το 14ο Γυμνάσιο και το 9ο Λύκειο. Εισήχθη στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων το 2002 και αποφοίτησε στις 10/7/2006 με το βαθμό του Σημαιοφόρου (Μ). Έχει διέλθει εκπαίδευση σε πλήθος σταδιοδρομικών σχολείων του Πολεμικού Ναυτικού με σημαντικότερο το σχολείο Αξιωματικών Επι-

στασιών το 2009. Έχει συμμετάσχει σε διεθνές συνέδριο μαθητών Στρατιωτικών Ακαδημιών το 2006 στη Βάρνα, υπό την αιγίδα της Βουλγαρικής Ναυτικής Ακαδημίας, όπου έχει δημοσιεύσει μελέτη για σύστημα εντοπισμού ταχέως κινούμενων στόχων (PLL in GPS System). Συνεχίζει τη φοίτησή του στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο Τμήμα Διεθνών Ευρωπαϊκών και Οικονομικών Σπουδών. Ομιλεί Αγγλικά και Γερμανικά.

Έχει υπηρετήσει σε μονάδες της Διοίκησης Φρεγατών (Φ/Γ ΣΑΛΑΜΙΣ) από το 2006 -2013 ως Αξιωματικός Επιστασιών και ως Βος Μηχανικός. Τα ο καλοκαίρι του 2013 τοποθετήθηκε στο ΥΠΕΘΑ στη Γενική Διεύθυνση Αμυντικών Εξοπλισμών και Επενδύσεων ως μέλος Διεύθυνσης Μηχανολογικών και Ναυπηγικών Κατασκευών, καθώς και ως μέλος Ομάδας Ελέγχου Ποιότητας του Ναυπηγικού Κλιμακίου Ελευσίνας (Ναυπηγία Ελευσίνας). Έχει επιλεχθεί ως πλήρωμα παραλαβής της υπάς πυραυλάκατου (ΤΠΚ ΡΙΤΣΟΣ) που ναυπηγείται στο ναυπηγείο Ελευσίνας για το Πολεμικό Ναυτικό. Έχει καταλάβει την πρώτη θέση στο μαθητικό πρωτάθλημα καλαθοσφαίρισης Νομού Λάρισας με την ομάδα του 9ου Λυκείου το 2002.

Έχει διακριθεί σε πανελλήνιους αθλητικούς αγώνες καλαθοσφαίρισης ως μέλος της ομάδας της σχολής Ναυτικών Δοκίμων καταλαμβάνοντας την 1η θέση (2004), τη 2η (2003) και την 3η (2006) θέση αντίστοιχα. Έχει εκπροσωπήσει την Ελλάδα και τις Ελληνικές ένοπλες δυνάμεις ως σημαιοφόρος στις Βρυξέλλες το 2007 κατά τον εορτασμό για την επέτειο συμπλήρωσης 25 ετών από την ίδρυση της Ε.Ε. Έχει παρασημοφορηθεί 3 φορές με Διαμνημόνευση συμμετοχής σε Ειρηνικές Αποστολές στην Επιχείρηση UNIFIL MARORS το 2007-2008 στο Λίβανο.

1. Παναγιώτης Καπέλλας, 2. Κωνσταντίνος Μπακάβος, 3. Κωνσταντίνος Μουστάκας, 4. Γεώργιος Τουζόπουλος, 5. Βασίλειος Μπέλτσιος

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΠΕΛΛΑΣ
του ΠΕΡΙΚΛΗ (1887-1971)**

Υπηρέτησε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο του 1912-13, και ήταν στο τιμητικό άγημα των τσο-λιάδων που συνόδευαν τη σορό του δολοφονη-θέντα βασιλιά Γεωργίου του Α΄, από τον Μητρο-πολιτικό Ναό Αθηνών έως το βασιλικό κτήμα του Τατοΐου στις 20/3/1913.

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΚΑΒΟΣ
του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1902-1983)**

Υπηρέτησε στην Ανακτορική Φρουρά το 1924.

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ
του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (1912-1989)**

Υπηρέτησε στην Ανακτορική Φρουρά το 1932 και έφεδρος στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940-41 όπου τραυματίστηκε.

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ
του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1915-2001)**

Ναύτης στο θωρηκτο «Γ. Αβέρωφ»

Γεννήθηκε στις 18.10.1915 στο Μεγάλο Κεσερλί και ήταν επαγγελματίας τενεκετζής-υδραυλικός. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1936-1938) στο Πολεμικό Ναυτικό ως πυροβολητής

στα αντιαεροπορικά κανόνια των 75 χιλ. στο θωρηκτό «Γ. Αβέρωφ». Το πλοίο ήταν μεγάλο, βαρύ, με χοντρά μεταλλικά πλευρά, ατμοκίνητο, έκαψε κάρβουνα και είχε 24 φούρνους. Σε ομα-λές συνθήκες το πλήρωμα και οι επιβάτες έφτα-ναν τους 600 ενώ είχε δυνατότητα για 1200. Με το «Γ. Αβέρωφ ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη, στο Πρίντεζι, στο Σαουθάμπτον της Αγγλίας, στη Λισαβόνα απ' όπου έκαναν και ανθράκευση (προ-μήθεια του κάρβουνου) και στο Αλγέρι.

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥΖΟΠΟΥΛΟΣ
του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ(1915-1976)**

Στρατιώτης

Πολέμησε στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο του 1940-41. Με την υποχώρηση του Ελληνικού Στρατού ήρθε στο χωριό πεζός από το Αλβα-νικό Μέτωπο και λόγω των κακουχιών και των κρουσπαγημάτων χρειάστηκε να νοσηλευτεί. Εργάστηκε λογιστής στο Γεωργικό Πιστωτικό Συνεταιρισμό και πωλήσεως καπνού Συκου-ρίου (1943-1945) και από το 1948 στη Λάρισα στην Ένωση Γεωργικών Συνεταιρισμών. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Αναστασία το γένος Γερογιάννη και απέκτησαν δύο θυγα-τέρες την Βασιλική, δασκάλα, την Φανή καθη-γήτρια μαθηματικών και έναν γιο τον Δημήτρη λέκτορα του Ε.Μ.Π. Αθηνών.

Αρχείο οικογένειας Δημητρίου Γ. Τουζόπουλου, Αθήνα

Ειδικές Δυνάμεις

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Ο πρώτος αλεξιπτωτιστής

Γεννήθηκε την 1η Απριλίου 1940 στην Όσσα. Είναι της κλάσης του 1961 και υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία από τον Οκτώβριο του 1963 στις Δυνάμεις Καταδρομών και στη Σχολή Αλεξιπτωτιστών Ασπροπύργου, παίρνοντας το βαθμό του δεκανέα. Εκπαιδεύτηκε κάνοντας 29 πτώσεις από 700-800 μ. στο έδαφος από αεροσκάφη «C-130 και DACOTA» (27 την ημέρα και 2 τη νύχτα) με πλήρη εξοπλισμό και του απονεμήθηκε δίπλωμα αλεξιπτωτιστή. Θεωρείται πτυχιούχος από 10/5/1962. Διοικητής της Σχολής ήταν ο Αγαμέμνων Γκράτζιος Αντισυνταγματάρχης Πυροβολικού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΠΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Αλεξιπτωτιστής

Γεννήθηκε στις 15/5/1956 στο Συκούριο. Είναι της κλάσης του 1976 Α' και υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Δυνάμεις Καταδρομών από 21/1/1976 έως 21/5/1978. Μετά την βασική εκπαίδευση στο Μεγάλο Πεύκο, ειδικεύτηκε στην 3η Μοίρα Αμφίβιων Καταδρομών στο Λουτράκι ως χειριστής καταδιωκτικών σκαφών. Εν συνεχεία εκπαιδεύτηκε στη Σχολή Αλεξιπτωτιστών Ασπροπύργου και στη Σχολή Ανιχνευτών Θαλάσσης στην Γ' Μ.Α.Κ. Χίου. Στη Σχολή Αλεξιπτωτιστών έκανε περισσότερες από 50 πτώσεις στη στεριά και στη θάλασσα από αεροσκάφη «NOR ATLAS» C-130 και «DACOTA» και του απονεμήθηκε δίπλωμα αλεξιπτωτιστή. Θεωρείται πτυχιούχος αλεξιπτωτιστής από τις 22 Νοεμβρίου 1977. Διοικητής της Σχολής ήταν ο Κωνσταντίνος Τσίντζας Ταγματάρχης Πεζικού.

Παρέα συνυπηρετούντων αλεξιπτωτιστών στην είσοδο της Σχολής Αλεξιπτωτιστών Ασπροπύργου. Όρθιος, δεύτερος από αριστερά ο Ιωάννης Μιχ. Κλωστράκης (1/6/1984).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΛΩΣΤΡΑΚΗΣ του ΜΙΧΑΗΛ

Αλεξιπτωτιστής

Γεννήθηκε την 1η.10.1963 στο Συκούριο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Δυνάμεις Καταδρομών από 3/10/1983 έως 3/8/1985. Παρουσιάστηκε στο Μεγάλο Πεύκο και μετά από δίμηνη βασική εκπαίδευση μετατέθηκε στο 480 Τάγμα Διαβιβάσεων όπου εκπαιδεύτηκε ως χειριστής ασυρμάτου και στα σήματα Μορς δηλαδή στον κώδικα Μορς, παίρνοντας πτυχίο με βαθμό 100% της ολικής βαθμολογίας. Λόγω της αρίστευσής του, έλαβε τιμητική διάκριση και συνέχισε στη Σχολή Αλεξιπτωτιστών Ασπροπύργου. Έλαβε το πτυχίο του αλεξιπτωτιστή κάνοντας πτώσεις με αλεξιπτο και πλήρη εξάρτηση από αεροσκάφη «C-130 και ελικόπτερα Σινούκ». Θεωρείται πτυχιούχος αλεξιπτωτιστής από 29/6/1984. Διοικητής της Σχολής ήταν ο Δημήτριος Κυριάκος Αντισυνταγματάρχης Πεζικού.

ΗΛΙΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Αλεξιπτωτιστής

Ο Ηλίας Μαργαρίτης, γεννήθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 1984 στο Συκούριο Λάρισας, σε μια αγροτική οικογένεια. Το 1990 φοίτησε στο Δημοτικό σχολείο Συκουρίου και συνέχισε στο Γυμνάσιο και Λύκειο Συκουρίου. Από το 2002 σπούδασε στο Τ.Ε.Ι. Λάρισας Διοίκηση Επιχειρήσεων αλλά δεν τελείωσε τις σπουδές του καθώς το 2005 κατατάχθηκε σαν Επαγγελματίας Οπλίτης στο Στρατό Ξηράς. Όλα τα τρία χρόνια σπουδών εργαζόταν στα κτήματα του πατέρα του και ως σερβιτόρος σε καφετέρια της Λάρισας και του Συκουρίου.

Εκπαιδεύτηκε το 2005 στην Τρίπολη και στην Καλαμάτα για 7 μήνες και από εκεί τοποθετήθηκε στον 30 Λόχο Διαβιβάσεων στον Λαγό Διδυμοτείχου έως το 2010. Αμέσως μετά μετατέθηκε στο Βόλο στον 32 Λόχο Διαβιβάσεων και από εκεί πέρασε επιτυχώς το Σχολείο ΣΠΕΕΠΟΠΕΔ των Ειδικών Δυνάμεων στη Ρεντίνα και το 2011 αποφοίτησε επιτυχώς ως αλεξιπτωτιστής από τη Σχολή Αλεξιπτωτιστών στον Ασπρόπυργο. Το 2013 μετατέθηκε στη Ρεντίνα στον 14 Λόχο Διαβιβάσεων όπου υπηρέτησε για 2 χρόνια και από το 2015 υπηρετεί έως και σήμερα στο 32 Λόχο Διαβιβάσεων στο Βόλο. Όλα αυτά τα χρόνια πέρασε και άλλα σχολεία όπως Ραδιοβιοχημικού πολέμου, Α/Α άμυνας, Ναρκοπολέμου κ.α.

Παντρεύτηκε το 2006 και απέκτησε μια κόρη την Έλενα. Ξαναπαντρεύτηκε το 2018 με την Λιάμπα Βασιλική γεννηθείσα το 1985 στη Λάρισα, τελειόφοιτη Πληροφορικής και εργάζεται ως ιδιωτική υπάλληλος. Αναπτύσσουνε δύο κόρες τη Παναγιώτα και την Αθανασία που γεννήθηκαν το 2017 και 2019 αντίστοιχα. Του αρέσει το κυνήγι της πέρδικα – μπεκάτσας και το ψάρεμα spinning από την ακτή.

Αρχείο της οικογένειας

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΟΥΛΑΣ του Ιωάννη

Γεννήθηκε στις 23/1/1964 στο Συκούριο. Υπηρέτησε Εύζωνος στην Προεδρική Φρουρά από το 1984 έως το καλοκαίρι του 1985. Στη φωτογραφία ευσταλής με την Κρητική στολή εντός του Προεδρικού Μεγάρου, (1985).

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΣΟΛΙΑ

Ντουλαμάς ο: επενδύτης φουστανελοφόρου «επιχιτώνιο» του εύζωνα, του τσολιά. Πισλί το: είναι το «γιλέκο» από τη στολή του τσολιά με τα μανίκια αφόρετα και κρεμασμένα πίσω στην πλάτη. Σελάχι το: η δερμάτινη ζώνη, θήκη στην οποία τοποθετούσαν τα φορητά όπλα τους οι φουστανελοφόροι π.χ. πιστόλες κ.α. Τσαρούχι το: παπούτσι των ευζώνων της προεδρικής φρουράς με την χαρακτηριστική κόκκινη φούντα στο μπροστινό άνω άκρο. Φάριον το: λέγεται και «φέσι». Είναι το κάλυμμα της κεφαλής των Ελλήνων Ευζώνων. Φουστανέλα η: φούστα με πολλές πτυχές «λαγμιόλα» συνήθως λευκή, που αποτελούσε τμήμα της παραδοσιακής ελληνικής ανδρικής φορεσιάς.

Αρχείο της οικογένειας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΡΟΔΗΜΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εθελοντής

Γεννήθηκε το 1933 στο Συκούριο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία εθελοντής στην Ελληνική Πολεμική Αεροπορία (1953-1955). Παρουσιάστηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης Αράξου και στη συνέχεια μετατέθηκε στο Τατόϊ όπου έλαβε την ειδικότητα μηχανικός αυτοκινήτων. Υπηρέτησε στο Α.Τ.Α. και στην 111Π.Μ. στη Μονάδα 142 ΣΑΕ. Απολύθηκε τον Μάιο του 1955.

ΘΩΜΑΣ ΤΣΟΥΜΑΡΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Γεννήθηκε το 1942 στο Συκούριο. Τον Απρίλιο του 1963 παρουσιάστηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης Μηχανικού στο Ναύπλιο. Μετά τη βασική εκπαίδευση υπηρέτησε στην Αλεξάνδρεια, στο Στρατηγείο της Βέροιας και στη Μεγαλόπολη της Αρκαδίας στην Πελοπόννησο. Απολύθηκε ανήμερα του Πάσχα το 1965.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΡΙΤΣΑΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Γεννήθηκε στις 7/10/1943 στο Συκούριο. Τον Ιανουάριο του 1964 παρουσιάστηκε στο Τάγμα Εκπαίδευσης Νεοσύλλεκτων (Τ.Ε.Ν.) Τρικάλων. Μετά τη βασική εκπαίδευση υπηρέτησε στο 645 Τάγμα Θεωρακισμένων Πεζικού (Τ.Τ.Π.) στο Καρατάσου Θεσσαλονίκης και στο 628 Τάγμα Πεζικού στις Φιλιάτες Θεσπρωτίας. Απολύθηκε στις 23/12/1965.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΡΙΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Γεννήθηκε στις 28/11/1940 στο Συκούριο. Παρουσιάστηκε το 1961 στο Κέντρο Βασικής Εκπαίδευσης Καλαμάτας και στη συνέχεια μετατέθηκε στο Λόχο Υποψηφίων Βαθμοφόρων (Λ.Υ.Β.) στις Σέρρες όπου μετά από εκπαίδευση απέκτησε τους βαθμούς του Δεκανέα και αργότερα του Λοχία Πεζικού. Υπηρέτησε στο 505 Τάγμα Πεζικού της Αλεξανδρούπολης στη Διμοιρία Επιδείξεων μόνον για τον Βασιλέα Παύλο και τη Βασίλισσα Φρειδερίκη φέροντες στις επωμίδες της στρατιωτικής του στολής το μονόγραμμα «Π και το έμβλημα του στέμματος». Απολύθηκε το 1963.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΜΠΕΝΗΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Γεννήθηκε στις 5/3/1939 στο Συκούριο. Είναι απόφοιτος της Σχολής Εργοδηγών Μηχανολόγων. Παρουσιάστηκε το 1960 στο Κέντρο Εκπαίδευσης «Κανελλόπουλος» στο Σκαρμαμαγκά και μετά την προπαίδευση είχε την ειδικότητα του ναύτη στρατεύσιμου μηχανικού. Τοποθετήθηκε στο Α/Τ Αλφειός το οποίο μεταφέρθηκε στη Μάλτα για παροπλισμό και στη συνέχεια στο Α/Τ Βέλος με Αντιπλοίαρχο τον Α. Γιαννόπουλο. Απολύθηκε στις 5/2/1963.

ΘΗΒΑΙ Κ.Ε.Π 16-11-68
 χαρισμένη εσά αγαπη-
 μένα μου εξαδεσφάκια.
 Θανάση
 υ.
 Βαγγελίτσα.
 Βαγγέλης

Ο αιώνιος Ευάγγελος Λιακόπουλος σύζυγος της Παυλίας Αλίγκα. Απέκτησαν ένα γιο, τον Αντώνη.

ΠΩΣ ΕΤΡΩΓΑΝ ΟΙ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

Έτρωγαν πάντα βιαστικά σε λέσχες που ήταν κοντά στα μαγειρεία, αλλά και στον εξωτερικό χώρο όταν το επέτρεπε ο καιρός. Επάνω ο Γεώργιος Αυτ. Στούμπος 44ης Ε.Σ.Σ.Ο. (Εκπαιδευτική Σειρά Στρατευσίμων Οπλιτών) που υπηρέτησε στο Πεζικό (1957-1959) και απολύθηκε με το βαθμό του Λοχία. Κάτω ο Στέλιος Βας. Κακαγιάννης στο Κ.Ε.Ν. Κορίνθου. Υπηρέτησε στο Υγειονομικό (1972-1975) και απολύθηκε με το βαθμό του έφεδρου Ανθυπολοχαγού.

Δύο πρώην υπηρετήσαντες στην Ε.Σ.Α., αριστερά ο Τάσος Δ. Χαδουλός και δεξιά ο Κώστας Ζήση Αλίγκας, βρέθηκαν μαζί στην επιστράτευση της 20ης Ιουλίου 1974 στο Μπουνάρμπασι του Κυψελωχωρίου. Ως κληρωτοί είχαν παρουσιασθεί στις 16/10/1968 στο Κ.Ε.Ν. Καλαμάτας, μετατέθηκαν στο Κέντρο Εκπαίδευσης της Ε.Σ.Α. στο Γουδί, και είχαν ειδικότητες τεχνίτης οχημάτων ο Τάσος και Τροχονόμος δικυκλιστής ο Κώστας. Είχαν απολυθεί στις 24/11/1970.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΡΑΠΑΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Γεννήθηκε στις 2/11/1968 στο Συκούριο. Είναι απόφοιτος του 3ου Λυκείου της Λάρισας, πτυχιούχος της Σχολής Λογιστών «ΚΟΝΤΟΛΕΦΚΑ» της Αθήνας, κάτοχος πτυχίου LOWER της Αγγλικής γλώσσας και επί ένα χρόνο πήγαινε στο Λαϊκό Σχολείο Παραδοσιακής Μουσικής του Αριστείδη Μόσχου στην Αθήνα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1989-1991) στο Πολεμικό Ναυτικό. Παρουσιάστηκε στις 2/11/1989 στο Κέντρο Εκπαίδευσης «Κανελλόπουλος» στο Σκαραμαγκά. Μετά την προπαίδευσή του έλαβε την ειδικότητα Σηματογράφου και μετατέθηκε στο Αρματαγωγό ΚΩΣ. Ταξίδεψε στα νησιά του Αιγαίου και Ιονίου πελάγους συμμετέχοντας σε Νατοϊκές ασκήσεις και νηοψίες στον κόλπο του Σουέζ και δύο φορές στην Κύπρο. Έλαβε το απολυτήριο του από το πλοίο που υπηρετούσε, ενώ αυτό διεξήγαγε απόβαση στον όρμο της Νέας Αγχιάλου (άσκηση Παρμενίων) στις 12/9/1991.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΑΠΑΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Κελευστής Στρατεύσιμος

Γεννήθηκε στις 15/11/1969 στη Λάρισα. Είναι πτυχιούχος Φυσικοθεραπευτής της Σχολής Επαγγελματιών Υγείας – Πρόνοιας του Τ.Ε.Ι. Αθήνας και κάτοχος πτυχίου LOWER της Αγγλικής γλώσσας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πολεμικό Ναυτικό. Ανήκει στην 95 Δ.Ε.Σ.Ο και παρουσιάστηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης «ΠΑΛΑΣΚΑΣ» στο Σκαραμαγκά στις 17/7/1992. Μετά την προπαίδευση έλαβε ειδικότητα στα «ραντάρ επιφάνειας» με βαθμό Κελευστής Στρατεύσιμος και μετατέθηκε στο παρατηρητήριο του ραντάρ στην Κλειώ Μανταμάδου της Λέσβου. Εκεί υπηρέτησε την υπόλοιπη θητεία του, μέχρι τις 17/2/1994 που απολύθηκε.

Στρατιώτες θύματα εν καιρώ ειρήνης

Στο υπέρτατο προς την πατρίδα ιερό χρέος, νέα παιδιά που υπηρετούσαν τη στρατιωτική τους θητεία, έχασαν τη ζωή τους όχι σε περίοδο πολέμου, αλλά σε μία άκρως ειρηνική περίοδο. Οι στρατιώτες αυτοί ήταν:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (ΧΑΝΤΖΙΟΣ) του ΕΥΘΥΜΙΟΥ 23 ετών

Γεννήθηκε στις 7/10/1937 στο Συκούριο και ήταν επαγγελματίας σοβατζής. Υπηρετούσε στο 602 Τάγμα Πεζικού στο Κιλκίς ως οπλοπολυβολητής. Συμμετείχε σε άσκηση του ΝΑΤΟ με πραγματικά πυρά και ενώ η άσκηση είχε λήξει, ένα αεροπλάνο την τελευταία στιγμή συνέχισε να πυροβολεί με αποτέλεσμα να σκοτωθούν δύο στρατιώτες στις 31/8/1960. Ένας από αυτούς ήταν και ο Αντώνης. Τιμές στο νεαρό απέδωσε τιμητικό άγημα του στρατού και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΙΟΥΡΑΣ του ΙΩΑΝΝΗ 23 ετών

Γεννήθηκε στις 27/1/1941 στο Συκούριο και ήταν επαγγελματίας σιδηρουργός. Υπηρετούσε στο 301 Π.Ε.Β. Αγίων Αναργύρων Αττικής. Κατά πληροφορίες συγγενών του, χτυπήθηκε για άγνωστους λόγους στο κεφάλι με αποτέλεσμα να επέλθει το μοιραίο στις 10/3/1964. Τιμές απέδωσε στρατιωτικό άγημα, ενώ παιάνιζε πένθιμα στρατιωτική μπάντα. Η σορός του άτυχου συμπατριώτη ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία στη Νιγρίτα Σερρών. Είχε επιλεγεί για να υπηρετήσει στην Ελληνική Δύναμη της Κύπρου (ΕΛ. ΔΥ.Κ.) και επρόκειτο να περάσει να αποχαιρετήσει τους γονείς του. Καθ' οδόν ερχόμενος με το δικό του Ι.Χ. αυτοκίνητο, στο ύψος του Πλαταμώνα τον χτύπησε κινούμενη νταλικά και τραυματίστηκε βαριά. Αμέσως μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο της Κατερίνης όπου παρά τις προσπάθειες των γιατρών κατέληξε. Η κηδεία ήταν πάνδημος ενώ πένθιμα παιάνιζε η στρατιωτική μπάντα. Ήταν 18 Μαρτίου 1989.

Αρχείο της οικογένειας

Ύψιστον χρέος τιμής στους πεσόντες κατά τους πολέμους

Ο γιατρός Βασίλειος Αντ. Τζούκας, πρώην πρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου, με την κατάθεση του στεφάνου, εκφώνησε και μικρό συγκινητικό λόγο στους αθάνατους νεκρούς στις 25/3/1956. «... Αθάνατοι νεκροί. Σήμερα, οι αδελφοί, οι συγγενείς και οι φίλοι και οι εν όπλοι συνάδελφοί σας, μνήμονες των προς υμάς υποχρεώσεών των και υψηλόν προς τα πεπρωμένα επιτελούντες καθήκον, κλίνουσι γόνυ ταπεινόν προ των ψυχών υμών, υποσχόμενοι πως το όνομά σας θα παραμείνει ανεξιτήλως χαραγμένον στις ψυχάς των, παραδίδοντες τούτον εις την Αθανασίαν. Τον στέφανον τούτον καταθέτω ως ελάχιστον φόρον ευγνωμοσύνης, σας διαβεβαιώνω, ότι αι ψυχαί σας πάντοτε θα μας καθοδηγούν προς το καθήκον και τα ιδανικά της φυλής. Αιωνία σας η μνήμη τετιμημένοι και ένδοξοι νεκροί».

Αρχείο της οικογένειας

Ο Βασίλειος Αντ. Πολύζος, πρόεδρος της Κοινότητας καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων, (25/3/1965).

Ο Κωνσταντίνος Γεωργ. Τρικαλιώτης, πρόεδρος της Κοινότητας καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων (25/3/1969).

Ο Αργύριος Θωμά Αργυρίου, πρόεδρος της Κοινότητας καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων, (28/10/1977).

Ο Κωνσταντίνος Μιχ. Νταναβάρας, πρόεδρος του Αγροτικού Συλλόγου Συκουρίου καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων, (28/10/1977).

Κατάθεση στεφάνου εκ μέρους του συλλόγου αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης μετά την αναγνώρισή της. Εικονίζονται, ο καταθέτων το στεφάνι Βασίλειος Ευάγγελου Μπαμπανιάρης, δίπλα ο Νίκος Βασιλείου Πράπας και πίσω τους οι Κων/νος Μιχ. Νταναβάρας και Κλεάνθης Καρλιγκιώτης, (28/10/1983). Αρχείο κ. Ηλέκτρας Λιόγκα – Νταναβάρ

ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ

Το πρώτο λαμπρό κατόρθωμα της Εθνικής Αντίστασης. Αστραποβόλημα μέσα στο σκοτάδι της τριπλής Κατοχής. Σάλπισμα για αντίσταση των σκλαβωμένων λαών κατά του ναζισμού. Μήνυμα ελπίδας και κουράγιου για τους λαούς της σκλαβωμένης Ευρώπης. Ο ήχος της ανατίναξης και η λάμψη της, έδειξε το δρόμο του αγώνα για τη λευτεριά. Η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου έγινε στις 26 Νοεμβρίου 1942. Έλαβαν μέρος 150 αντάρτες του Άρη Βελουχιώτη, 60 αντάρ-

τες του Ναπολέοντα Ζέρβα και 12 Άγγλοι σαμποτέρ με επικεφαλής τον Έντυ Μάγιερς. Με την ανατίναξη διεκόπη για 6 εβδομάδες ο εφοδιασμός των Γερμανικών στρατευμάτων του Ρόμμελ στην Αφρική. Η Εθνική Αντίσταση αναγνωρίστηκε με το νόμο 1285/1982 και καθιερώθηκε ετήσιος Πανελλαδικός εορτασμός η επέτειος της Μάχης του Γοργοπόταμου στις 25/11/1942. (Στοιχεία από το Μουσείο Εθνικής Αντίστασης Ρεντίνας – Αγράφων).

Ο Γεώργιος Αθ. Σαΐτης, πρόεδρος του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο Ηρώων (28/10/1983).

Η Μαργαρίτα Γεωργίου Παπαζαχαρία, η πρώτη εκλεγείσα γυναίκα πρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου, καταθέτει δάφνινο στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων (28/10/1993).

Ο Χρήστος Λεωνίδα Κουμπούρας, πρώην Δήμαρχος του Καποδιστριακού Δήμου Νέσσωνος καταθέτει δάφνινο στεφάνι στα θύματα από τα Ιταλογερμανικά στρατεύματα Κατοχής, στο Μνημείο της Εθνικής Αντίστασης (26/9/1999).

Ο Τάκης Χρ. Κακαγιάννης, πρόεδρος της Ελεγκτικής Επιτροπής του Κυνηγετικού Συλλόγου Συκουρίου καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο των Ηρώων, (28/10/1984).

Αστυνομικοί - Χωροφύλακες - Πυροσβέστες

ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ (1895-1960)

Υπηρέτησε στη Χωροφυλακή εθελοντής. Στο ατομικό του βιβλιάριο καταγράφεται: «1916-31 Μαρτίου κατετάγη εις Χωροφυλακήν ως εθελοντής δια τρία έτη. Δ.Α.Χ. 5515/1916. Σφραγίδα – υπογραφή δυσανάγνωστη».

ΜΑΚΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΣΠΥΡΟΥ (1918-1983)

Ο «Ρέφας» όπως ήταν γνωστός, υπηρέτησε στην Ελληνική Βασιλική Χωροφυλακή με το βαθμό του ενωμοτάρχη στον Τύρναβο την περίοδο 1947-1950.

Αρχείο της οικογένειας

ΔΕΣΠΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1898-1990)

Κατατάχθηκε στη Χωροφυλακή το 1922 και υπηρέτησε 25 χρόνια, διωχθείς από την υπηρεσία λόγω που είχε γίνει γνωστός ο αρραβώνας του με τη Συκουριώτισσα Αμαλία Πέτρου Κουρίτσα, που ο Νόμος απαγόρευε το γάμο, λαμβάνοντας μία μικρή αποζημίωση και χωρίς να συνταξιοδοτηθεί.

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1921-1996).

Χωροφύλακας σκοπός στην κεντρική πύλη του Α' Αστυνομικού Τμήματος Τροχαίας της Λάρισας το 1948 και τροχονόμος που ρύθμιζε «ανυπαρκτη» κυκλοφορία οχημάτων σε κεντρική οδό της Λάρισας, το 1949.

Αρχείο της οικογένειας Κων/νου Αλίγκα

ΑΡΜΠΕΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (1900-1949)

Ήταν της κλάσης του 1920 με Α.Σ.Μ. 593. Υπηρέτησε στη Χωροφυλακή και τιμήθηκε με μετάλλια ανδρείας.

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1924-2005)

Γεννήθηκε στη Λουτροπηγή του Νομού Καρδίτσας και υπηρέτησε στο σταθμό Χωροφυλακής Συκουρίου. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Γεωργία Δημ. Γλυμπάτσα και απέκτησαν δυο γιους τον Δημήτρη και τον Γιώργο.

ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ο Τάκης Βασ. Κομνηνός υπενωμοτάρχης Χωροφυλακής το 1926. Στο πίσω μέρος της φωτογραφίας έγραφε: «Τη Χαρίζω στ' αγαπημένα μου ξαδέλφια Αντώνη και Πολυξένην εις ένδειξιν αγάπης και εκτιμήσεως άκρας. Λάρισα 7 Αυγούστου 1926. Τάκης Κομνηνός».

Αρχείο κ. Ερμιόνης Καλούσιου - Λάρισα

ΒΛΙΤΣΙΟΣ ΘΩΜΑΣ του ΣΕΡΑΦΕΙΜ (1924-1984)

Γεννήθηκε στον Ελληνόπυργο του Νομού Καρδίτσας και υπηρέτησε στο Σταθμό Χωροφυλακής Συκουρίου από το 1950 έως την συνταξιοδότησή του. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μου Ελένη Γεωργίου Τριανταφύλλου.

1. Παπαζαχαρίας Νικόλαος, 2. Δεσπούλης Κωνσταντίνος, 3. Κομνηνός Παναγιώτης, 4. Μακρής Κωνσταντίνος, 5. Αρμπένης Γεώργιος, 6. Καπετάνιος Βασίλειος, 7. Καλότυχος Χαρίλαος, 8. Βλίτσιος Θωμάς

ΛΑΔΟΚΟΥΚΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1926-2001)

Γεννήθηκε το 1926 στην Καλαμπάκα Τρικάλων. Υπηρέτησε ως ενωμοτάρχης στο Σταθμό Χωροφυλακής Συκουρίου από το 1950 έως την συνταξιοδότησή του. Στις 29/12/1955 νυμφεύθηκε την ομοχώριά μας Άννα Ηλία Αλίγκα και απέκτησαν δύο θυγατέρες, τη Μαρία και τη Γεωργία. Απεβίωσε στις 3/11/2001 και η σορός του ενταφιάσθηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Γεννήθηκε το 1944 στην Ιτέα της Λάρισας όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πυροβολικό (1964-1966) με ειδικότητα σκοπευτής. Στις 11/11/1967 κατατάχθηκε στην Ελληνική Χωροφυλακή και φοίτησε στη Σχολή της Ρόδου. Μετά το πέρας της εκπαίδευσης υπηρέτησε: Στη νήσο Κω (1968-1969), στις φυλακές του Πειραιά 3 μήνες το 1969, στη Φούστανη Πέλλας (1969-1975), στην Αρναία Χαλκιδικής (1975-1976), στο Κίτρος Πιερίας (1976-1977), στο Κουτσόχερο της Λάρισας (1977-1980), στο Συκούριο της Λάρισας (1980-1984), στη Σούρπη Μαγνησίας (1984-2001).

Έκτοτε είναι συνταξιούχος από τις 2/2/2001 και με τη σύζυγό του κατοικούν στο Συκούριο.

ΑΛΙΓΚΑΣ ΗΛΙΑΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Υπαστυνόμος Β΄

Γεννήθηκε στις 2/5/1967 στο Συκούριο όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα το 1985. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία, καταταγείς το 1988 στο 604 Τάγμα Πεζικού του Κιλκίς και από κει μετατέθηκε στις Ειδικές Δυνάμεις Καταδρομών. Υπηρέτησε στο Μεγάλο Πεύκο σε παραμεθόριο νησί του Ανατολικού Αιγαίου και στο 13ο Σύνταγμα Καταδρομών, απ' όπου απολύθηκε με το βαθμό του Λοχία και ειδικότητα καταδρομέας και ανιχνευτής θαλάσσης. Στις 28/12/1990 κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Αστυφυλάκων Γρεβενών και μετά το πέρας της εκπαίδευσης τοποθετήθηκε στην Αστυνομική Δ/ση Θεσσαλονίκης, όπου υπηρέτησε σε μάχιμες υπηρεσίες τάξης και

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Αστυνόμος Α΄

Γεννήθηκε στις 20/7/1977 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο το 1995. Στα μαθητικά του χρόνια υπήρξε αθλητής του Γυμναστικού Συλλόγου «ΠΕΛΑΣΓΟΣ» της Λάρισας και πρώτευσε στους Πανθεσσαλικούς Σχολικούς Αθλητικούς αγώνες του 1992. Το 1996 κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Αστυφυλάκων και μετά την αποφοίτηση τοποθετήθηκε στην Χαλκίδα. Το 1998 συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις, ήταν επιτυχών και εισήχθη στη σχολή Αξιωματικών της Ελληνικής Αστυνομίας. Αποφοίτησε τον Ιούνιο του 2002 με το βαθμό Υπαστυνόμος Β΄ και η ορκωμοσία έγινε παρουσία του Προέδρου Της Δημοκρατίας κ. Κωστή Στεφανόπουλου. Το 2008 υπηρέτησε ως Αστυνομικός Σύνδεσμος στην Ελληνική Πρεσβεία της Βηρυτού στο Λίβανο. Σήμερα κατέχει το βαθμό του Αστυνόμου Α΄ και είναι Δ/ντης του Τμήματος Δίωξης Λαθρομετανάστευσης Γόννων. Είναι πτυχιούχος της αγγλικής γλώσσας. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Χρύσα – Μαρία Κ. Μπέλτσιου, μουσικό και απέκτησαν δυο γιους τον Αναστάσιο, τον Γιώργο και μία θυγατέρα την Άννα. Κατοικούν στο Συκούριο.

κρατικής ασφάλειας. Το 1993-1994 κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Αρχιφυλάκων. Υπηρέτησε κατ' απόσταση σε Υπηρεσία των Αθηνών και των Κυκλάδων και το 1994 τοποθετήθηκε στα ακριτικά Δωδεκάνησα στη νήσο Κω, όπου υπηρέτησε έως το 1999, απ' όπου μετατέθηκε στην Αστυνομική Δ/ση Λάρισας και υπηρετεί ως αξιωματικός σε μάχιμες και επιτελικές θέσεις. Στην αστυνομική του καριέρα ασχολείται ενεργά και με το συνδικαλιστικό Αστυνομικό Κίνημα, διατελέσας μέλος στο Δ.Σ. (ταμίας, αντιπρόεδρος και αντιπρόσωπος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας). Σημειώνεται στα παιδικά-εφηβικά του χρόνια ασχολήθηκε ενεργά με τον Προσκοπισμό στο χωριό, καθώς επίσης και με το Αθλητικό Σωματείο Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσαβος». Είναι νυμφευμένος με την Αικατερίνη Θεόφιλου Γκαναβούρα, νησιώτισσα στην καταγωγή από την Κω και απέκτησαν δύο γιούς τον Αντώνη και τον Παναγιώτη, μαθητές του Δημοτικού σχολείου. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΣΑΪΤΗΣ ΑΧΙΛΛΕΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πυραγός

Γεννήθηκε το 1970 στο Συκούριο. Αποφοίτησε από το Λύκειο Συκουρίου το 1987 και το 1988 εισήχθη στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) στο τμήμα Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού (Τ.Ε.Φ.Α.Α.) και αποφοίτησε το 1992 με ειδικότητα στο ποδόσφαιρο. Μετά τη στρατιωτική του θητεία το 1995, επέστρεψε στο χωριό και διετέλεσε προπονητής της ομάδας ποδοσφαίρου του «Κίσαβου» και διοργάνωσε τα τμήματα υποδομής του Συλλόγου (προπαιδικό και παιδικό). Το 1996 εισήχθη,

μετά από διαγωνισμό, στη Σχολή Πυροσβεστών και τον Μάιο του 1997 τοποθετήθηκε στη Διοίκηση Πυροσβεστικών Υπηρεσιών Πειραιά, στον 4ο Πυροσβεστικό Σταθμό Κερασινίου, ως Πυροσβέστης. Το 2001 εισήχθη στην σχολή Αρχιπυροσβεστών (Υπαξιωματικών) και το 2002 στη Σχολή Αξιωματικών της Πυροσβεστικής Ακαδημίας, απ' όπου αποφοίτησε το 2005 με τον βαθμό του Ανθυποπυραγού. Στη συνέχεια μετατέθηκε στην Π.Υ. Ιεράπετρας για ένα χρόνο και μετά επέστρεψε στην Αθήνα και τοποθετήθηκε στην Διοίκηση Πυροσβεστικών Υπηρεσιών Πειραιά, αρχικά στον 4Ο Π.Σ. και κατόπιν στο Γραφείο Πυρασφάλειας της Διοίκησης. Εκεί παρέμεινε περίπου 7 χρόνια, τον τελευταίο χρόνο ως Προϊστάμενος Γραφείου και στη συνέχεια μετακινήθηκε στο Αρχηγείο του Πυροσβεστικού Σώματος (Α.Π.Σ.), στην Διεύθυνση Πυρόσβεσης – Διάσωσης ως Τμηματάρχης του Τμήματος Πυρασφάλειας Αεροδρομίων, με το βαθμό του Πυραγού. Είναι νυμφευμένος και έχουν ένα γιο 7 ετών. Κατοικούν στο Κουκάκι της Αθήνας.

ΠΡΑΠΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ Πυρονόμος

Γεννήθηκε το 1970 στο Συκούριο. Αποφοίτησε από το Λύκειο Συκουρίου το 1988. Συμπλήρωσε τις σπουδές του στην Αθήνα στο τμήμα Η/Υ Συστημάτων του Τ.Ε.Ι. Πειραιά. Υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία ως τεχνίτης Διαβιβαστής κατά τη διάρκεια της οποίας φοίτησε στη Σχολή Εκπαίδευσης Τεχνιτών Τηλεπικοινωνίας. Από το 1996 έως το 1999 εργάστηκε ως τεχνικός Πληροφορικής και ως καθηγητής σε Ι.Ε.Κ. και Λύκεια της Λάρισας. Τον Δεκέμβριο του 1999 κατατάχθηκε με προσόν το πτυχίο του στις τάξεις του Πυροσβεστικού Σώματος και από τότε υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Το 2002 αποφοίτησε από τη σχολή Υπαξιωματικών της Πυροσβεστικής Ακαδημίας και υπηρετεί σε διάφορες Επιτελικές θέσεις. Σήμερα υπηρετεί στο τμήμα Τηλεπικοινωνιών Κεντρικής Μακεδονίας έχοντας περιοχή ευθύνης τη Βόρεια Ελλάδα. Είναι νυμφευμένος με τη Βασαλία Καραγιάννη και απέκτησαν τρία παιδιά.

1. Ευάγγελος Γκουντής, 2. Βασίλειος Νούλας, 3. Μιχαήλ Μούρος, 4. Ζαχαρίας Γκάνιαρης

Πολιτικό Προσωπικό Υπουργείου Εθνικής Άμυνας

Ο Ευάγγελος Βάιου Γκουντής, πολιτικός υπάλληλος της Πολεμικής Αεροπορίας από το 1970 έως το 1997 στον κλάδο Μ.Ε. Μηχανοτεχνιτών – Ηλεκτροτεχνιτών, παραλαμβάνει τιμητική πλακέτα από τον Διοικητή της Μοίρας στις 2/1/2001.

Ο Βασίλειος Κων/νου Νούλας πολιτικός υπάλληλος στην 361 Π.Α.Π. από τις 24/5/1960 έως τις 21/7/1990 στην κατηγορία Μ.Ε. Διοικητικού – Λογιστικού, παραλαμβάνει το αναμνηστικό έμβλημα της Μονάδας και την εικόνα της Παναγίας από τον Διοικητή της Μονάδας συνταγματάρχη κ. Μποζίκα Παναγιώτη, τον Ιούλιο του 1990.

Ο Μιχαήλ Αλέξανδρου Μούρος πολιτικός υπάλληλος της Πολεμικής Αεροπορίας από το 1981 έως το 2011 στον κλάδο ΧΡΩΣΤΗΣ, παραλαμβάνει τιμητική πλακέτα από τον Πρόεδρο του Συλλόγου Πολιτικών Υπαλλήλων κ. Γεώργιο Μπαλτσά, στις 18/12/2011.

Ο Ζαχαρίας Ιωάννη Γκάνιαρης, γεννήθηκε το 1960 στο Σμυρναϊκό οικισμό της Θήβας και ενηλικιώθηκε στη Νέα Ιωνία Βόλου. Προσλήφθηκε πολιτικός υπάλληλος το 1986 στο Στρατό Ξηράς στον κλάδο Οδηγός Αυτοκινήτων, όπου εργάζεται μέχρι σήμερα. Είναι έγγαμος και κάτοικος Συκουρίου.

ΙΑΤΡΙΚΗ
Μητέρα όλων των επιστημών
Πατέρας της ο Ιπποκράτης

Οι τρεις Συκουριώτες γιατροί της γενιάς του 1954 που διέτρεξαν μαζί την ίδια διαδρομή από το νηπιαγωγείο μέχρι και την ολοκλήρωση των πανεπιστημιακών τους Σπουδών. Αριστερά ο Θεοφάνης Γεωρ. Μωραΐτης, δεξιά ο Σωτήριος Νικ. Πράπας και καθιστός ο Κωνσταντίνος Νικ. Μαλίζος.

Ο Όρκος του Ιπποκράτη είναι ο όρκος που δίνουν οι απόφοιτοι της Ιατρικής Σχολής πριν ασκήσουν το ιατρικό επάγγελμα.

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να προσπαθήσει να γράψει κανείς και να αποδώσει με λέξεις τη ζωή, το έργο και την τεράστια προσφορά των γιατρών μας, στην περιοχή και στην επικράτεια γενικότερα. Η φήμη τους ξεπερνά τα σύνορα της Ελλάδος. Το επιστημονικό έργο του καθενός είναι συνδεδεμένο με την προσωπικότητά του και την εποχή του. Κάθε βιογραφικό σημείωμα είναι πρώτα και κύρια παρουσίαση, είναι πληροφορία και όχι κριτική για το έργο τους. Ζητώ συγγνώμη για τυχόν λάθη και παραλείψεις και τούτο, διότι από την συλλογή του υλικού που άρχισε πριν από χρόνια, μέχρι την έκδοση του βιβλίου, ενδεχομένως έχουν μεταβληθεί και τροποποιηθεί κάποια στοιχεία. Οι καταχωρισμένοι ας με κρίνουν επιεικώς.

ΜΑΚΡΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1880-1944)

Παθολόγος

Γεννήθηκε το 1880 στο Κάντισκο Καστοριάς, στη σκλαβωμένη Ήπειρο. Η οικογένειά τους μετά την ενσωμάτωση της Θεσσαλίας στο Ελληνικό κράτος το 1881, εγκαταστάθηκε στο Πουρνάρι όπου αγόρασε χωράφια και ελαιώνες.

Σπούδασε στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πήρε πτυχίο Παθολόγου στις 2/1/1910 με βαθμό «λίαν καλώς». Στα πρώτα χρόνια εργάστηκε ως κοινοτικός ιατρός στο Μακρυχώρι του τώως Δήμου Νέσσωνος και στη συνέχεια ιδιώτευσε στο Μέγα Κεσερλί, με γνώρισμα την γενναιοδωρία του προς τους φτωχούς πάσχοντες μέχρι το τέλος της ζωής του. Το 1911 νυμφεύθηκε την Άννα Κων. Τηλιού από την Όσσα και απέκτησαν τρεις γιους και δύο θυγατέρες. Μετά το γάμο τους κατοίκησαν στο Συκούριο.

Ο Φίλιππος Μακρής ασχολήθηκε και με τα κοινά. Διετέλεσε πρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου από τις 24/10/1938 έως τις 7/3/1942. Η προεδρία του συνέπεσε με την περίοδο της Κατοχής και δεν άφησε ολοκληρωμένο έργο. Στις 31 Αυγούστου 1944 έχασε αναίτια τη ζωή του, δυστυχώς, από αντιφρονούντες Έλληνες.

ΠΑΤΣΟΥΚΑΣ ΠΑΥΛΟΣ του ΑΧΙΛΛΕΑ (1889-1941)

Παθολόγος

Η καταγωγή του ήταν από τα Ιωάννινα και πριν εγκατασταθεί στο Μέγα Κεσερλί ήταν δημότης του Δήμου Αθηναίων (1911). Εργάστηκε ως έμμισθος κοινοτικός ιατρός στο Μακρυχώρι (1913) και στο Συκούριο από το 1929 έως την Κατοχή.

Από το δελτίο κίνησης του πληθυσμού της Κοινότητας Συκουρίου του έτους 1941 διαβάζουμε: «Παύλος Αχ. Πατσούκας εξετελέσθη υπό των Γερμανών δι' αυτοκινήτου, παρασυρθείς υπ' αυτού. Απρίλιος του 1941, ετών 52».

ΤΖΟΥΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
του **ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1889-1971).**

Γεννήθηκε στις 6/12/1889 στο Μεγάλο Κεσερλί. Οι γονείς του κατάγονταν από την Ελήμιτσα της Καστοριάς.

Σπούδασε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πήρε το πτυχίο στις 3/12/1914 με βαθμό «λίαν καλώς». Ως επιστήμονας ιατρός υπήρξε άριστος και θετικός στις διαγνώσεις του. Ήταν γιατρός «ανάργυρος». Σπανίως έπαιρνε λεφτά από τις επισκέψεις που έκανε,

ενώ έδινε και φάρμακα στους αναξιοπαθόντες.

Ασχολήθηκε και με τα κοινά του χωριού. Διετέλεσε από το 1925 έως το 1952 με ενδιάμεσα κενά, κοινοτικός σύμβουλος και πρόεδρος, αφήνοντας ένα τεράστιο έργο και μία διαχρονική υποδομή. Από το 1916 ήταν νυμφευμένος με την Ελένη Νικ. Πολύζου και απέκτησαν μία θυγατέρα, τη Σοφία.

Απεβίωσε στις 14/10/1971 σε ηλικία 82 ετών και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της γενέθλιας γης.

Ο Βασίλειος Αντ. Τζούκας, καθιστός 4ος από αριστερά με συμφοιτητές της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, το 1914.

Αρχείο της οικογένειας

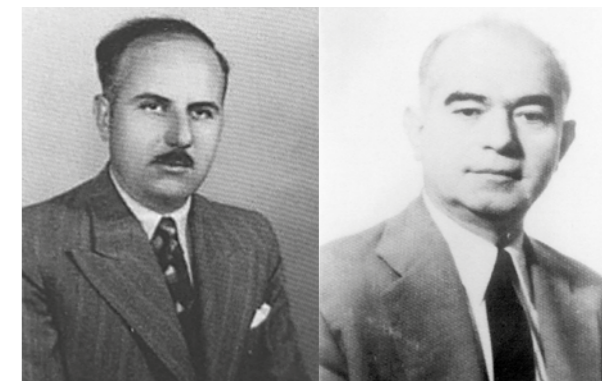
ΖΕΓΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(1900-1983)

Γεννήθηκε το 1900 στο Μεγάλο Κεσερλί. Ο πατέρας του κατάγονταν από τη Δάρδα Κορυτσάς της Β. Ηπείρου και η μητέρα του Αναστασία Δημητρίου Τηλιού, από τη Σπηλιά. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές, έδωσε εξετάσεις στη Σχολή Χωροφυλακής Αθηνών, εισήχθη και φοίτησε κανονικά. Με το βαθμό του Ενωμοτάρχη υπηρέτησε στην Κομοτηνή και στο Κατάκωλο, αλλά η ιδιότητα αυτή δεν του άρεσε και ύστερα από ένα εξαντλητικό διάβασμα που γινόταν τις νύχτες με την «γκαζόλαμπα» έδωσε εξετάσεις και εισήχθη στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, παίρνοντας πτυχίο οδοντιάτρου με διάκριση.

Για μικρό χρονικό διάστημα εργάστηκε στην Αθήνα, μετά στη γενέτειρά του και τελικά εγκαταστάθηκε στη Λάρισα όπου είχε ένα οδοντιατρείο στην οδό Κωστή Παλαμά, αριθ.2. Νυμφεύθηκε στην Αθήνα την Έλλη Γεωργίου Τριανταφύλλου και απέκτησαν ένα γιο, τον Βάσο και μία θυγατέρα, τη Γιούλα. Τα παιδιά τους σπούδασαν και έγιναν και αυτά οδοντίατροι. Απεβίωσε στις 24 Φεβρουαρίου 1983 και η σορός του ενταφιάστηκε στην Αθήνα.

ΚΩΤΟΥΛΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(1901-1984) Δρ. Ιατρός Χειρουργός

Γεννήθηκε το 1901 στο Μεγάλο Κεσερλί. Το 1919 τελείωσε το Γυμνάσιο της Λάρισας και πήγε στη Γερμανία να σπουδάσει Ιατρική. Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Βόννης, όπου έκανε και την διδακτορική του διατριβή. Πήρε τη χειρουργική ειδικότητα δίπλα στους καλύτερους καθηγητές της εποχής. Έγινε επιμελητής στη Χειρουργική Κλινική του Λιμενικού Νοσοκομείου του Αμβούργου και στη συνέχεια πήγε στο Βερολίνο όπου εργάστηκε στο νοσοκομείο «Άγιος Θωμάς». Ενδιάμεσα (1928-1930) ήρθε στην Ελλάδα για να υπηρετήσει στην ύπαιθρο ως γιατρός στο Νεστόριο της Καστο-

ριάς. Πριν από τον πόλεμο, γύρω στο 1935 ήρθε ξανά στην Ελλάδα, στην Θεσσαλονίκη και συνεργάστηκε με τον Καθηγητή Χειρουργικής κ. Σιγάλα. Αρνούμενος να προσαρμοσθεί στην κατάσταση της νεοσύστατης τότε Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, δεν δέχθηκε την Πανεπιστημιακή έδρα που του προσφέρθηκε και επέστρεψε στο Βερολίνο. Συνέχισε να εργάζεται επικεφαλής χειρουργός στο νοσοκομείο «Άγιος Θωμάς» ακόμη και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τον τελευταίο χρόνο του πολέμου φυλακίστηκε από τους Γερμανούς, μαζί με άλλους Έλληνες που ζούσαν στην πόλη αυτή. Μετά την καταστροφή του Βερολίνου από τους συμμαχικούς βομβαρδισμούς αποφάσισε να γυρίσει Ελλάδα. Κατέληξε στη Θεσσαλονίκη, όπου εργάστηκε ως χειρουργός εφαρμόζοντας νέες για τα ελληνικά δεδομένα της εποχής μεθόδους και διατηρώντας σε υψηλά επίπεδα την ασκούμενη Ιατρική. Ήταν νυμφευμένος με την Ελισσάβη Σιαπέρα, ιατρό Παθολόγο και απέκτησαν δύο παιδιά.

Εκτός από την Ιατρική, ήταν λάτρης της μουσικής, έπαιζε μαντολίνο, κιθάρα και πιάνο. Η επιθυμία του να επιστρέψει στο πατρικό του σπίτι στο Συκούριο εκπληρώθηκε μόνο λίγα χρόνια πριν το θάνατό του. Απεβίωσε το 1984 στη Θεσσαλονίκη και η σορός του σύμφωνα με την επιθυμία του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

1. Προγρης Γεώργιος, 2. Ζησόπουλος Σωτήριος, 3. Καπέλλας Σωτήριος

ΠΡΟΓΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (1901-1965)
 Οδοντίατρος

«Γεννήθηκε το 1901 στο Συκούριο και πέθανε το 1965 στη Λάρισα. Από τους πρώτους πτυχιούχους του Οδοντιατρικού Σχολείου Αθηνών, πήρε το δίπλωμα του οδοντιάτρου το 1925 και για διετία εργαζόταν στο χωριό του το Συκούριο, μέχρι το 1927 και από τη χρονολογία αυτή τον βρίσκουμε εγκατεστημένο στη Λάρισα, να εξασκεί το οδοντιατρικό του επάγγελμα στην οδό Παλαιστίνης 2, στο ιδιόκτητο ιατρείο του. Ακόμη και στη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής έμεινε πιστός στο πόστο του εξασκώντας την επιστήμη του χωρίς καμιά διακοπή... Ο αείμνηστος συνάδελφος χρημάτισε πρόεδρος του Συλλόγου Οδοντιάτρων Λάρισας εκλεγόμενος συνεχώς για περίπου μία δεκαπενταετία και έθεσε τις βάσεις για την μετέπειτα άνοδό του, που είναι ένας από τους καλύτερους επαρχιακούς συλλόγους της χώρας... Ήταν νυμφευμένος με την Μίτσα Καζαντζοπούλου που ζει ακόμα με τις αναμνήσεις του συζύγου της... Το έργο του όμως σταμάτησε απότομα το 1965. Η ευαίσθητη καρδιά του τον πρόδωσε. Οι υποθήκες του μας κάνουν να τον έχουμε πρότυπο αφήνοντας τη σφραγίδα του σαν καλός επιστήμονας, συνδικαλιστής και επαγγελματίας».

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Το παραπάνω κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο του οδοντιάτρου Μπαρμπί Βοζαλή με τίτλο: «Πορτραίτα πρωτοπόρων οδοντιάτρων της Λάρισας», Λάρισα 2006.

ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1902-1994)
 Ιατρός Παθολόγος

Γεννήθηκε το 1902 στο Μέγα Κεσερλί. Ο πατέρας του κατάγονταν από το Βίσσεσκο της υπόδουλης τότε Ελλάδας και η μητέρα του

ήταν από το Μέγα Κεσερλί. Σπούδασε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πήρε πτυχίο Παθολόγου. Άσκησε καθήκοντα έμμισθου Κοινοτικού Ιατρού με φροντίδα τους άπορους κατοίκους του Συκουρίου από 1ης Ιουλίου 1932 μέχρι τέλους Αυγούστου 1945. Ως ιατρός των απόρων είχε τις εξής υποχρεώσεις: Να πηγαίνει προς πάσαν ασθενούσαν οικογένειαν άνευ άλλης τινός αμοιβής ή εις οιοδήποτε ασθενούν μέλος αυτής αδιακρίτως φύλλου, ηλικίας, διάρκειας της νόσου είτε παροδικής είτε χρονίας. Να εκτελεί την υγειονομικήν υπηρεσίαν της Κοινότητας προς πρόληψη και καταπολέμηση των επιδημικών νόσων π.χ. από το έλος του Τσιβασι, από τα νερά των πηγαδιών και του υδραγωγείου, από τα απορρίμματα κ.λ.π. Επίσης διετέλεσε μέλος της Επιτροπής Παιδικής Διατροφής Συκουρίου το 1946. Μετά το 1950 εγκαταστάθηκε οικογενειακώς στη Λάρισα. Απεβίωσε το 1994.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
του ΧΡΗΣΤΟΥ (1922-2007)
 Ιατρός Γενικής Ιατρικής

Γεννήθηκε το 1922 στο Συκούριο. Φοίτησε στο Ημιγυμνάσιο Συκουρίου και αποφοίτησε από το Γυμνάσιο της Λάρισας. Εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) και το 1947 διέκοψε τις σπουδές για να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Το 1950 απολύθηκε και συνέχισε τις σπουδές παίρνοντας το πτυχίο. Για μικρό χρονικό διάστημα εργάστηκε ως Φαρμακευτικός αντιπρόσωπος και στη συνέχεια έκανε το Αγροτικό του, στην Υδρούσα της Φλώρινας. Μετά το Αγροτικό εργάστηκε ως ιατρός Γενικής Ιατρικής στη Φλώρινα και παράλληλα εξυπηρετούσε τους ασφαλισμένους του Ι.Κ.Α. και του Ο.Σ.Ε. Μετά τη συνταξιοδότησή του το 1991, η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη. Απεβίωσε στις 19-11-2007.

1. Ζέγγος Βάσος, 2. Παπαθεοδώρου Νικόλαος, 3. Κίτας Στυλιανός

ΖΕΓΓΟΣ ΒΑΣΟΣ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1930-1983)
Οδοντίατρος

Γεννήθηκε στις 29/10/1930 και ήταν το πρώτο παιδί του Κώστα και της Έλλης, το γένος Γεωργίου Τριανταφύλλου. Η μητέρα του, ήταν γόνος αριστοκρατικής οικογένειας με καταγωγή από το Ικόνιο της Μ. Ασίας και ήρθε στην Ελλάδα πριν την Μικρασιατική καταστροφή. Γνώριζε άπταιστα πέντε ξένες γλώσσες και είχε λάβει μουσική παιδεία. Την αγάπη της για την μουσική την εμφύσησε και στο γιο της Βάσο, ο οποίος διδάχθηκε βιολί, τραγουδούσε και χόρευε υπέροχα. Με το πέρασ των εγκύκλιων σπουδών, κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και έλαβε το

πτυχίο του οδοντιάτρου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος Αξιωματικός στην Καστοριά, στη Χίο και στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στη Λάρισα όπου άνοιξε Οδοντιατρείο. Ήταν νυμφευμένος με τη Μαίρη, κόρη του συμβολαιογράφου Νικολάου Ψαθά και της Ισμήνης το γένος Χατζηφόρου, η οποία του χάρισε δύο γιούς, τον Κώστα και τον Νίκο. Ήταν άτομο με πολλά ενδιαφέροντα, ανιδιοτελής για τα κοινά και υπό την σημαία της Ε.Δ.Η.Κ. έθεσε υποψηφιότητα για βουλευτής στις εκλογές του 1981. Υπήρξε εξαιρετικός επιστήμονας, καλός οικογενειάρχης, πολύ αγαπητός στις παρέες του και έχαιρε σεβασμού και εκτίμησης της τοπικής κοινωνίας και όχι μόνο. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να χαρεί και να καμαρώσει την οικογένεια, τα παιδιά και τα εγγόνια του. Απεβίωσε στις

16/2/1983 από οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της Λάρισας.

ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Δρ. Μαιευτήρ – Χειρουργός – Γυναικολόγος

Γεννήθηκε τον Απρίλιο του 1938 στο Συκούριο κατά τη διάρκεια της διακονίας του πατέρα του στον ι.ν. των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης ως ιερέα. Από το 1940 η οικογένειά τους μετακόμισε στη Λάρισα, όπου διαμένει μέχρι σήμερα. Την στοιχειώδη εκπαίδευση παρακολούθησε στο 4ο Δημοτικό σχολείο της Λάρισας και τη μέση εκπαίδευση στο Β' Γυμνάσιο Αρρένων. Κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) και μετά την αποφοίτησή του υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος Αξιωματικός (ανθυπίατρος) επί δύο χρόνια. Εκπλήρωσε την υποχρεωτική υπηρεσία υπαίθρου στο Λιβάδι Ελασσόνας επί τρία χρόνια. Μετεκπαιδεύτηκε στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και της Κολωνίας της Γερμανίας, απ' όπου απέκτησε τον τίτλο της ειδικότητας του Μαιευτήρος – Χειρουργού – Γυναικολόγου. Η διδακτορική του διατριβή είχε τίτλο: «Ωφελήματα εκ της χρήσεως του σικουουλκού εις την Μαιευτική» και από το 1975 εξασκεί την ειδικότητά του στη Λάρισα. Παράλληλα με την άσκηση της σπουδαίας επιστήμης που υπηρετεί, είναι φανατικός ιστοριοδίφης της Θεσσαλικής Ιστορίας, εκδότης και συγγραφέας ιστορικών βιβλίων και μελετών.

ΚΙΤΑΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Νευρολόγος – Ψυχίατρος

Γεννήθηκε τον Αύγουστο του 1952 στη Λάρισα όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Α' Γυμνάσιο Αρρένων το 1970. Την ίδια χρονιά εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστη-

μίου Αθηνών και αποφοίτησε το 1976 με βαθμό πτυχιούχου «λίαν καλώς». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Στρατό Ξηράς από τον Σεπτέμβριο του 1976 ως ιατρός Μονάδας και ως εσωτερικός βοηθός στην Παθολογική κλινική του 404 Γ.Σ.Ν. μέχρι τον Ιανουάριο του 1979 που απολύθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 1979 διορίστηκε ως βοηθός της Παιδιατρικής κλινικής του Γ.Ν. Λάρισας προς εκπλήρωση της υποχρέωσης υπαίθρου έως τον Φεβρουάριο του 1980. Υπηρέτησε ως βοηθός της χειρουργικής Κλινικής στο ίδιο Νοσοκομείο από τον Φεβρουάριο έως τον Απρίλιο του 1980. Τον Απρίλιο του 1980 διορίστηκε βοηθός στην Α' Κλινική του Κρατικού Ψυχιατρείου Θεσσαλονίκης για τη λήψη της ειδικότητας του Νευρολόγου – Ψυχιάτρου. Τον Ιούλιο του 1981 διορίστηκε βοηθός στη Νευρολογική Κλινική του Αιγινήτειου Νοσοκομείου στο οποίο τελείωσε την υποχρεωτική του θητεία τον Ιούλιο του 1982. Τον Οκτώβριο του 1982 μετά από εξετάσεις έλαβε τον τίτλο της ειδικότητας του Νευρολόγου – Ψυχιάτρου.

Επί 6 μήνες εκπαιδεύτηκε στην Ηλεκτροφυσιολογία και με υποτροφία του Ελληνο-Γαλλικού Συνδέσμου εργάστηκε στο Παρίσι στο Νοσοκομείο Pitie – Salpetriere στο νευρολογικό τμήμα εγκεφαλικών επεισοδίων ως βοηθός επί ένα εξάμηνο. Τον Νοέμβριο του 1983 εγκαταστάθηκε στη Λάρισα όπου ασκεί ελεύθερο επάγγελμα έως σήμερα. Παράλληλα εργάστηκε όλα αυτά τα χρόνια ως Δ/ντης στο Νευρολογικό Τμήμα Ιδιωτικής Κλινικής. Επίσης εργάστηκε ως Νευρολόγος στο Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας από τον Αύγουστο του 1984 μέχρι τέλους Μαρτίου 1986. Από τον Σεπτέμβριο του 1996 είναι επιστημονικός συνεργάτης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στο Νευρολογικό τμήμα της Ιατρικής, διδάσκοντας από έδρα ή κάνοντας την κλινική άσκηση του μαθήματος της Νευρολογίας. Είναι νυμφευμένος και έχουν δύο θυγατέρες την Ευαγγελινή (Εύα) γιατρό Νευρολόγο – Ψυχοθεραπεύτρια και την Στυλιανή, Φαρμακοποιό. Είναι κάτοικοι Λάρισας.

ΜΙΖΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΖΗΣΗ

Ιατρός Γενικής Ιατρικής

Γεννήθηκε στις 21/11/1953. Γέννημα θρέμμα του Συκουρίου. Είναι πτυχιούχος Ιατρικής και Χειρουργικής Ιατρικής του Πανεπιστημίου της Νεάπολης της Ιταλίας και απόκτησε ειδικότητα Γενικής Ιατρικής στο Γενικό Νοσοκομείο της Λάρισας και στο Νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ της Θεσσαλονίκης. Εργάστηκε στο Περιφερειακό Ιατρείο Στομίου ως Αγροτικός Ιατρός, στο Κέντρο Υγείας Γόννων ως Επιμελητής Β' Αναπληρωτής Διευθυντής και ως Υπεύθυνος Συντονισμού Ιατρικής Υπηρεσίας και προγραμματισμού. Έχει συμμετάσχει σε συνέδρια που αφορούν τις ειδικότητες της Γενικής Ιατρικής (Καρδιολογικά, Ορθοπεδικά, Πνευμονολογικά, Ψυχιατρικά και Ρευματολογικά). Γνωρίζει άριστα την Ιταλική και Αγγλική Γλώσσα.

ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δρ. Ιατρός Ορθοπαιδικός – Χειρουργός

Γεννήθηκε στις 2/3/1954 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, τις τρεις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου, αποφοίτησε από το Α' Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας το 1972. Την ίδια χρονιά κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και αποφοίτησε στις 2/3/1979. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο 216 ΚΙΧΝΕ της Αλεξανδρούπολης και απολύθηκε τον Μάρτιο του 1981. Εκπλήρωσε την υπηρεσία υπαίθρου στα Αγροτικά Ιατρεία του Πετρίλου και του Βλοχού του Νομού Καρδίτσας. Ειδικεύτηκε στην Ορθοπεδική Κλινική του Παν. Ιωαννίνων απ' όπου απέκτησε τον τίτλο της ειδικότητάς του το 1986 και τον τίτλο του διδάκτορα το 1990. Εργάστηκε επί ένα εξάμηνο στα Πολυιατρεία του Ι.Κ.Α. Λάρισας (1986) και επί 13 χρόνια στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο της Καρδίτσας (1986-1999). Από τον Οκτώβριο του 1999 εργάζεται ως αναπληρωτής διευθυντής στην ορθοπεδική Χειρουργική Κλινική του Περιφερειακού Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Θεσσαλίας. Είναι νυμφευμένος

με τη Χάιδω Μέμτσα καθηγήτρια Φιλόλογο και απέκτησαν δυο γιούς και δύο θυγατέρες. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΠΡΑΠΑΣ ΣΩΤΗΡΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ιατρός Καρδιοχειρουργός

Ο Σωτήρης Πράπας είναι Καρδιοχειρουργός και Διευθυντής της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ερρίκος Ντυνάν» την οποία οργάνωσε ο ίδιος από την έναρξη της λειτουργίας του, τον Φεβρουάριο του 2001. Γεννήθηκε στις 14/9/1954 στο Συκούριο. Είναι γιος του αξέχαστου Νίκου Βασ. Πράπα και της Βασιλικής το γένος Νικολάου Αντωνίου, καταγόμενη από την Μαρμαρίνη Αγιάς και έζησε στο Συκούριο τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και τις τρεις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου στο χωριό. Όμως η έλλειψη πρακτικής κατεύθυνσης του Γυμνασίου, τον ανάγκασε να συνεχίσει (όπως και άλλους συμμαθητές του) στο Α' Πρακτικό Γυμνάσιο της Λάρισας, απ' όπου και αποφοίτησε. Το 1972 εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) και αποφοίτησε το 1978. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1979-1981) στο ΚΙΧΝΕ Αλεξανδρούπολης. Ολοκλήρωσε την ειδικότητα του στην Καρδιοχειρουργική και Θωρακοχειρουργική στο Νοσοκομείο «Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ» της Θεσσαλονίκης (1982-1989) με δασκάλους τον Καθηγητή Παναγιώτη Σπύρου και τον Αθανάσιο Οικονομόπουλο. Το 1990 έλαβε τον τίτλο της ειδικότητας του Καρδιοχειρουργού. Μετεκπαιδεύτηκε στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «BROMPTON» του Λονδίνου την διετία (1989-1991) ως συνεργάτης των Shore, Linkln και Lennox. Εργάστηκε ως επιμελητής Β' του Ε.Σ.Υ. στο Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία» (1991-1993) και ως Επιμελητής Α' στο «Ωνάσειο» Καρδιοχειρουργικό Κέντρο (1993-2000) στη Γ' Καρδιοχειρουργική Κλινική με Δ/ντή τον Παλατιανό. Είναι από τους πρωτοπόρους της εφαρμογής της τεχνικής «BY PASS» σε πάλλουσα καρδιά στην Ελλάδα, μέθοδο που ο ίδιος με διάφορους νεω-

τερισμούς μετεξέλιξε σε ακόμη πιο ασφαλή και αποτελεσματική για τον ασθενή και θιασώτης της χρήσης σύνθετων αρτηριακών μοσχευμάτων με την τεχνική της εκτροπής των μαστικών. Συγκεκριμένα η εφαρμογή της πρωτοποριακής τεχνικής «Π- graft» για την ολική επαναιμάτωση της καρδιάς χωρίς εξωσωματική κυκλοφορία και χειρισμούς στην ανιούσα αορτή, αποτελεί προσωπική του επινόηση και έχει αναγνωρισθεί διεθνώς.

Έχει προσκληθεί για ανακοίνωση και διδασκαλία της μεθόδου σε πάνω από 30 χώρες της Αμερικής, της Ευρώπης, της Αφρικής και της Ασίας, ενώ σε άλλες 6 διενήργησε χειρουργεία σε νοσοκομεία των χωρών αυτών για τη ζωντανή της παρουσίαση. Από το 2002 ξεκίνησε την εφαρμογή μιας δεύτερης πρωτοποριακής τεχνικής για την εξωτερική επαναδιαμόρφωση της γεωμετρίας της αριστεράς κοιλίας (μετά από έμφραγμα) σε πάλλουσα καρδιά, μέθοδος που χρησιμοποιείται για πρώτη φορά διεθνώς. Είναι υποψήφιος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος 8 Διεθνών Καρδιοχειρουργικών Εταιριών καθώς και 4 Ελληνικών. Το 2004 ανέλαβε μία σημαντική για το χώρο της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής προσπάθεια. Οργάνωσε και ανέδειξε την «Ευρωασιατική γέφυρα» Καρδιοχειρουργών από τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή, με στόχους τη στενότερη συνεργασία, την ανταλλαγή γνώσεων, το γκρέμισμα των συνόρων και την προώθηση της φιλίας και συνεργασίας των λαών. Εικοσιοχτώ χώρες των περιοχών που προαναφέρθηκαν συγκρότησαν την «Euro Asian Bridge» με την

Ελλάδα να κατέχει μέσω της πρωτοβουλίας του Σωτήρη Πράπα μία ηγετική θέση.

Το 2005 εμφύτεψε για πρώτη φορά βλαστοκύτταρα στο μυοκάρδιο, το 2006 παρουσίασε τη μέθοδό του ζωντανά στο ακρωατήριο του Πανευρωπαϊκού Συνεδρίου Καρδιοαγγειοχειρουργικής στην Αγία Πετρούπολη της Ρωσίας, το 2008 οργάνωσε το Παγκόσμιο Καρδιοαγγειοχειρουργικό Συνέδριο στην Κω και το 2009 επιλέχθηκε από την εταιρεία Medtronic στους 8 κορυφαίους χειρουργούς πάλλουσας καρδιάς ανά τον κόσμο. Το 2012 έλαβε μια κορυφαία επίσης διάκριση, καθώς επιλέχθηκε ως αντιπρόεδρος της Παγκόσμιας Καρδιοθωρακοχειρουργικής Εταιρείας, θέση που κατέχει έως σήμερα. Τη διετία 2016-2018 ήταν πρόεδρος της αντίστοιχης ελληνικής εταιρείας.

Είναι νυμφευμένος με την Ευαγγελία Μαργαρίτη, ομοχώρια και απέκτησαν τρεις θυγατέρες: Την Βασιλική που είναι Ιατρός αναισθησιολόγος, την Ματίνα ιατρό κλινικής γενετικής που εργάζεται στην Αγγλία και την Ηλιάνα απόφοιτο του Παντείου Πανεπιστημίου. Ο Σωτήρης έχει χόμπι του τη φωτογραφία που του δίνει μεγάλη ευχαρίστηση και έχει εκδόσει δύο φωτογραφικά λευκώματα με τίτλο «Μικρά αντίο» και «Όπου ταξίδεψε η καρδιά» από τις εκδόσεις Καστανιώτη, καθώς και το «Νίκες καρδιάς» με την ιστορία της ελληνικής καρδιοχειρουργικής. Έχει άρρηκτους συναισθηματικούς δεσμούς με τα χωριά του Δήμου Νέσσωνος και ιδιαίτερα τη γενέτειρά του καθώς τον συνδέουν μνήμες και άνθρωποι. Υπήρξε από τους ιδρυτές του Μορφωτικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου (Μ.Ε.Σ.)

Συκουρίου το 1976 και διετέλεσε πρώτος Πρόεδρος στην πρώτη τετραετία της μακρόχρονης πορείας του. Σήμερα δεν παραλείπει να στηρίξει κάθε πολιτιστική ή άλλη πρωτοβουλία που είναι προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης και προόδου του τόπου μας. Το 2004 ήταν χορηγός της έκδοσης του βιβλίου με τίτλο: «Το Συκούριο στους πολέμους από το 1897 έως το 1949» το οποίο κατ' επιθυμία του δόθηκε ΔΩΡΕΑΝ στους κατοίκους του Συκουρίου και όχι μόνο. Τον ευχαριστούμε πολύ.

ΠΑΠΑΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Ειδικός Ενδοκρινολόγος

Γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου 1956 στη Λάρισα. Ο πατέρας του Δημήτριος ήταν έμπορος και η μητέρα του Καίτη, θυγατέρα του Συκουριώτη Καθηγητή – Λυκειάρχη Ιωάννη Παύλου Μακρή. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές, το 1974 κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πήρε πτυχίο το 1981 με βαθμό «λίαν καλώς». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1981-1982) και στη συνέχεια έκανε το υποχρεωτικό Αγροτικό, στο Αγροτικό Ιατρείο του Σταυρού Φαρσάλων (1982-1984) και υπηρέτησε επί δύο μήνες και στο Αγροτικό Ιατρείο Συκουρίου. Άρχισε ειδικότητα Παθολογίας στη Β' Παθολογική Κλινική του Γ.Ν. Λάρισας τον Ιούλιο του 1984 και εργάστηκε εκεί μέχρι τον Απρίλιο του 1987, οπότε άρχισε τη

εξειδίκευση στην Ενδοκρινολογία –Μεταβολισμό στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης. Τον Ιούνιο του 2001 απέκτησε τον τίτλο της ειδικότητας του Ενδοκρινολόγου και από τότε εργάζεται στο Ιατρείο του στη Λάρισα. Κατά την περίοδο αυτή συμμετείχε σε επιστημονικές εργασίες που δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά του εσωτερικού και του εξωτερικού καθώς και ανακοινώσεις σε διάφορα συνέδρια. Από το 1992-1994 ήταν μέλος του Δ.Σ. της Ελληνικής Ενδοκρινολογικής Εταιρείας. Είναι νυμφευμένος με την Άννα Σιμογιάννη, καθηγήτρια Γαλλικών και απέκτησαν δυο γιούς, τον Δημήτρη φοιτητή της Ιατρικής σχολής του Α.Π.Θ. και τον Γιάννη μαθητή Λυκείου. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΚΤΟΥΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
Μουσικός – Ιατρός

Γεννήθηκε το 1958 στη Θεσσαλονίκη. Φοίτησε ως υπότροφος στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης και στο Κρατικό Ωδείο της πόλης (δίπλωμα πιάνου το 1977). Κατά τη φοίτησή του στο Κρατικό Ωδείο διακρινόταν πάντα για το μουσικό και, ιδιαίτερα, για το πιανιστικό του ταλέντο. Σπούδασε ιατρική, στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, παρακολουθώντας παράλληλα σεμινάρια πιάνου στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 1982 σταμάτησε τις πτυχιακές του εξετάσεις και πήγε στη Βιέννη για να συνεχίσει τις μουσικές του σπουδές. Το 1985 επέστρεψε για σύντομο

χρονικό διάστημα στην Ελλάδα για τις πτυχιακές του εξετάσεις στην Ιατρική και αποφοίτησε ως Ιατρός. Το 1987 αποφοίτησε με έπαινο και πρώτο βραβείο από την Ακαδημία Μουσικής και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Βιέννης. Αμέσως προσλήφθηκε ως μουσικός εκπαιδευτής στο Ωδείο της πόλης της Βιέννης όπου και εργάστηκε μέχρι το 1991, επιστρέφοντας ενδιάμεσα στην Ελλάδα για την εκπλήρωση της στρατιωτικής του θητείας. Μεταξύ 1982-1991 έδωσε πολλά ρεσιτάλ και συναυλίες με ορχήστρα στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Αυστρία, Αυστραλία, Αγγλία, Γερμανία, Ισλανδία, Κύπρο, Φιλανδία). Το 1991 αναγκάστηκε να διακόψει την καριέρα του και να επιστρέψει στην Ελλάδα πάσχοντας από ανιάτο νόσημα.

ΤΣΟΥΜΑΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ
Ιατρός Βιοπαθολόγος

Γεννήθηκε στις 23/12/1959 στην Κρακοβία της Πολωνίας. Ο πατέρας του Ιωάννης Αθ. Τσούμαρης κατάγεται από το Συκούριο και η μητέρα του Αναστασία, το γένος Τουφεξή, από τη Λευκίμη Έβρου. Στην Κρακοβία τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο και στη συνέχεια, σπούδασε στην Ιατρική Σχολή. Αποφοίτησε το 1989. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα για μόνιμη εγκατάσταση εργάστηκε ως Αγροτικός Ιατρός στο Κέντρο Υγείας Παλαμά Καρδίτσας τα έτη 1996-1997. Από το 1998 ξεκίνησε ειδικότητα Βιοπαθολογίας και εργάστηκε στο

Τζάνειο Γενικό Νοσοκομείο Πειραιά. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Κων. Χατζή, επίσης Ιατρό αναισθησιολόγο και απέκτησαν δύο παιδιά. Διαμένουν στον Πειραιά.

ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ
Χειρουργός Οδοντίατρος

Γεννήθηκε στις 13/5/1960 στο χωριό Αποϊνι Μονοφασίου Ηρακλείου Κρήτης. Από το 1967 η οικογένειά τους έφυγε από την Κρήτη και εγκαταστάθηκε στον Πειραιά. Τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και εν συνεχεία το Γ' Γυμνάσιο του Πειραιά παίρνοντας απολυτήριο με βαθμό 18,7 και για 0,6 της μονάδας δεν εισήχθη στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 1978 γράφτηκε στην έδρα της Στοματολογίας του Πανεπιστημίου CLUZ – NAPOCA της Ρουμανίας και αποφοίτησε το 1984. Εκπλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία στο Λόχο Υγειονομικού του Τάγματος Πεζοναυτών Βόλου (1984-1986) όπου εκτελούσε χρέη οδοντίατρου. Αφυπηρετώντας από το στρατό, εργάστηκε στο ιατρείο της συζύγου του (οδοντίατρος και συμφοιτήτρια) στη Λάρισα και από το 1986 μέχρι σήμερα εργάζεται στο ιατρείο του στο Συκούριο, αγαπώντας και τιμώντας τους κατοίκους της περιοχής που τον περιέλαβαν με αγάπη. Είναι νυμφευμένος με την Παρασκευή Βησσαρίωνα Γακοπούλου και απέκτησαν την Αριστέα φοιτήτρια της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και τον Χρήστο μαθητή Λυκείου.

ΜΙΖΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Δερματολόγος - Αφροδισιολόγος

Γεννήθηκε στις 28/11/1966 στη Λάρισα, όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές. Σπούδασε στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης από το 1984-1990 και πήρε πτυχίο με βαθμό «λίαν καλώς». Στις 10/10/2000 απέκτησε τον τίτλο ειδικότητας Δερματολόγου –Αφροδισιολόγου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο 404 Γ.Σ.Ν. Λάρισα από το 1990-1992 χωρίς ειδικότητα. Υπηρέτησε ως Αγροτικός Ιατρός στο Κέντρο Υγείας Ελασσόνας από το 1992-1993. Ασκήθηκε ως ειδικευόμενος Παθολογίας στο Γενικό Νοσοκομείο Καρδίτσας από το 1993-1995. Διετέλεσε Αναπληρωτής Καθηγητής στο 3ο Τεχνικό Λύκειο του Βόλου το 1997 και στο Ι.Ε.Κ. Λάρισα όπου δίδαξε μαθήματα Υγειονομικού περιεχομένου και το μάθημα της Δερματολογίας αντίστοιχα. Από το 1997-2000 ασκήθηκε στην ειδικότητα της Δερματολογίας –Αφροδισιολογίας στην Πανεπιστημιακή Κλινική του Νοσοκομείου Δερματικών και Αφροδισίων Νόσων Θεσσαλονίκης. Από το 2001 εργάζεται μέχρι σήμερα ως Δερματολόγος –Αφροδισιολόγος στο ιδιωτικό ιατρείο του στη Λάρισα. Συμμετέχει σε επιστημονικές ανακοινώσεις σε ιατρικά περιοδικά και παρακολουθεί τακτικά ιατρικά συνέδρια σχετιζόμενα με την ειδικότητά του στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι νυμφευμένος και έχουν ένα παιδί.

ΖΕΓΓΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΒΑΣΟΥ

Παθολόγος

Γεννήθηκε στις 16/8/1968 στη Λάρισα, όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές. Στη συνέχεια, κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Ιατρική σχολή του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης και στις 15 Μαρτίου 1995 έλαβε το πτυχίο με βαθμό «λίαν καλώς». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1995-1996) ως οπλίτης ιατρός. Εκπλήρωσε την υποχρεωτική υπηρεσία υπαίθρου στο Κέντρο Υγείας Γόννων (1996-1998) και τοποθετήθηκε για ειδίκευση στην Παθολογία (1998-2000)

στη Β' Παθολογική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Καρδίτσας και από το 2000-2003 ομοίως, στο Περιφερειακό Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισα, αποκτώντας τον τίτλο της ειδικότητας «Παθολογία» στις 9/10/2003. Έκτοτε εργάζεται στο ιδιωτικό του Ιατρείο στη Λάρισα. Έχει παρακολουθήσει εκπαιδευτικά σεμινάρια, επιστημονικά συνέδρια, έκανε δημοσιεύσεις με άλλους συναδέλφους του πάνω σε ιατρικά θέματα, σε επιστημονικά περιοδικά στην Ελλάδα και το Εξωτερικό. Επί πλέον έχει και εκπαιδευτική δραστηριότητα: με την παράδοση κύκλου μαθημάτων Νευρολογίας στο τμήμα Νοσηλευτικής διετούς φοίτησης στο Γενικό Νοσοκομείο Καρδίτσας (1998-2000) και συμμετοχή στα εκπαιδευτικά μαθήματα της Παθολογίας Ε.Σ.Υ. του Π.Π.Γ.Ν. Λάρισα, ως εισηγητής κατά τη διάρκεια της ειδίκευσης. Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Ευτυχίου Πατσιδίη και απέκτησαν δυο γιούς, τον Βασίλη και τον Ευτύχιο.

ΚΥΡΙΜΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ιατρός Γενικής Ιατρικής

Γεννήθηκε τον Απρίλιο του 1978 στη Λάρισα. Γονείς του είναι οι Συκουριώτες Βασίλειος Κυρίμης και Κωνσταντίνα Γεωργίου Ζία, κάτοικοι της Λάρισα. Σπούδασε στην Ιατρική Σχολή της Φιλιππούπολης Βουλγαρίας από τον Σεπτέμβριο 1999 έως τον Νοέμβριο του 2005. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (2006-2007) στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών του Στρατού, στη νήσο Λήμνο ως Ιατρός – οπλίτης. Εκπλήρωσε την υποχρεωτική του υπηρεσία υπαίθρου στο Περιφερειακό Ιατρείο της Βερδικούσας Λάρισα (2008-2009). Εργάστηκε στο Κέντρο Αποκατάστασης “ANIMUS” της Λάρισα (επιστημονικός συνεργάτης) από τον Μάρτιο του 2010 έως τον Οκτώβριο του 2010 και από τον Νοέμβριο του 2010 άρχισε να κάνει την ειδικότητα της Γενικής Ιατρικής στο Γενικό Νοσοκομείο Τρικάλων. Τον Δεκέμβριο του 2014 μετά από εξετάσεις απέκτησε τον τίτλο της ειδικότητας του Ιατρού Γενικής Ιατρικής. Έχει άριστη γνώση της Βουλγαρικής γλώσσας.

ΚΥΡΙΜΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Οδοντίατρος

Γεννήθηκε στις 13/4/1982 στη Λάρισα. Γονείς του είναι οι Συκουριώτες Βασίλειος Κυρίμης και Κωνσταντίνα Γεωργίου Ζία, κάτοικοι Λάρισα. Αποφοίτησε από το 4ο Λύκειο Λάρισα το 2000. Σπούδασε στην Οδοντιατρική Σχολή της Φιλιππούπολης Βουλγαρίας, παίρνοντας πτυχίο Master Degree, Doctor of Dental Medicine και ολοκλήρωσε τον μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στον τομέα των οδοντικών εμφυτευμάτων, χειρουργική τοποθέτηση και προσθετική αποκατάσταση (2010-2011) στο Shrewsbury της Αγγλίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (2008-2009) στο Υγειονομικό Σώμα εκτελώντας καθήκοντα οδοντίατρου στην παραμεθόριο νήσο Μεγίστης (Καστελόριζο) και στο 404 Στρατιωτικό Νοσοκομείο της Λάρισα. Στο ξεκίνημα

της οδοντικής του καριέρας εργάστηκε το 2007 βοηθός οδοντίατρου σε ιδιωτικό οδοντιατρείο της Λάρισα και από τον Ιούλιο του 2009 έως τον Νοέμβριο του 2014 σε οδοντιατρική κλινική στο Longton της Αγγλίας (Longton Dental Practice) στη θέση του χειρουργού οδοντίατρου, ενώ μετά την μετεκπαίδευσή του πάνω στα οδοντικά εμφυτεύματα το 2011, παρέιχε τις υπηρεσίες του και ως επιστημονικός συνεργάτης. Εργάστηκε επίσης και στην Πολυκλινική του Stone της Αγγλίας (Stone Dental Practice). Τον Νοέμβριο του 2014 επέστρεψε στην Ελλάδα. Έχει παρακολουθήσει συνέδρια, ημερίδες, διαλέξεις με θεματικό αντικείμενο που σχετίζεται με τον τίτλο των σπουδών του, και 26 σεμινάρια. Είναι νυμφευμένος με την Κρίστα Καράνη, επίσης οδοντίατρο και διατηρούν μαζί οδοντιατρείο στη Λάρισα. Τέλος είναι γνώστης της Βουλγαρικής και Αγγλικής γλώσσας.

ΚΑΤΣΙΦΩΤΗΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Χειρουργός Ουρολόγος

Γεννήθηκε στο Συκούριο τον Ιανουάριο του 1951, γιος του Κωνσταντίνου και της Ελένης Κατσιφώτη, κατοίκων του Συκουρίου.

Φοίτησε τα τέσσερα πρώτα χρόνια στο Γυμνάσιο Συκουρίου και στη συνέχεια στο 1ο Πρακτικό Λύκειο Λάρισας, από το οποίο και αποφοίτησε το 1969. Την ίδια χρονιά μετά από εισαγωγικές εξετάσεις (Ακαδημαϊκό) πέρασε στην Ιατρική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία αποφοίτησε το 1975.

Πήρε άδεια άσκησης επαγγέλματος στις αρχές του 1977.

Μετά τη Στρατιωτική θητεία διάρκειας 28 μηνών, υπηρέτησε για δύο χρόνια στον Υγειονομικό Σταθμό Ελασσόνας. Αρχισε ειδικότητα το 1981 στη Χειρουργική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας για ένα χρόνο και μετά στην Ουρολογική Κλινική του ίδιου Νοσοκομείου για άλλο ένα χρόνο. Συνέχισε και ολοκλήρωσε τον απαιτούμενο χρόνο ειδικότητας στην Ουρολογία, στην Πανεπιστημιακή Ουρολογική Κλινική του Γενικού Λαϊκού Νοσοκομείου Αθηνών.

Πήρε τον τίτλο ειδικότητας το Νοέμβριο του 1985. Από τον Ιανουάριο του 1986 μέχρι το Νοέμβριο του 1987 μετεκπαιδεύτηκε στο Εδιμβούργο της Βρετανίας στο «Urology Department of Royal Infirmary, Edinburgh» και στο «University Department of Surgery/Urology, Western General Hospital, Edinburgh».

Το 1988 αναγορεύτηκε Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών με βαθμό άριστα.

Το Νοέμβριο του 1987 κατέλαβε θέση Επιμελητή Β' στην Ουρολογική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών «Πολυκλινική», όπου συνέχισε ως επιμελητής Α' και μετά από το 2002 ως Διευθυντής του Τμήματος, μέχρι τον Αύγουστο του 2013. Το Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, η Ουρολογική Κλινική μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Ελευσίνας «Θριάσιο», όπου διέυθυνε την Ουρολογική Κλινική του Νοσοκομείου. Το Δεκέμβριο του 2019 συνταξιοδοτήθηκε.

Κατά τη διάρκεια της ειδικότητας στην Πανεπιστημιακή Ουρολογική Κλινική του Λαϊκού Νοσοκομείου και κατά τη μετεκπαίδευσή του στο Εδιμβούργο, ασχολήθηκε με ειδικά αντικείμενα της Ουρολογίας όπως, «Ενδοουρολογία», «Ακράτεια Ούρων στον Άνδρα και τη Γυναίκα», «Ουροδυναμική και Νευροουρολογία», «Ογκολογία Ουροποιητικού» και «Υπογονιμότητα».

Συμμετείχε σε πολλά Ελληνικά και Διεθνή Συνέδρια, καθώς και σε άλλες επιστημονικές εκδηλώσεις, με ανακοινώσεις καθώς και ως ομιλήτης ή προεδρεύων σε στρογγυλά τραπέζια και διαλέξεις. Ελαβε μέρος στην διοργάνωση διαφόρων Ημερίδων και Συνεδρίων στην Ελλάδα, πάνω σε θέματα σχετικά με αντικείμενα στα οποία έχει εξειδικευτεί.

Έχει δημοσιεύσει για διάφορα θέματα της Ουρολογίας, σε Ελληνικά και Διεθνή περιοδικά. Ελαβε μέρος στη συγγραφή κεφαλαίων σε βιβλία που αφορούν την Ουρολογία και τις διάφορες υποειδικότητες της Ουρολογίας. Επίσης έλαβε μέρος Ελληνικά και Διεθνή Ερευνητικά πρωτόκολλα.

Διετέλεσε Ειδικός Γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου της «Ελληνικής Ουρολογικής Εταιρείας», Γραμματέας και Αντιπρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του «Τμήματος Ουροδυναμικής Νευροουρολογίας και Γυναικολογικής Ουρολογίας» της Ελληνικής Ουρολογικής Εταιρείας. Ήταν μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού «Ελληνική Ουρολογία», αντιπρόεδρος της «Επιτροπής Επαγγελματικών και Επιστημονικών Θεμάτων» της Ελληνικής Ουρολογικής Εταιρείας. Επίσης είναι μέλος της «Ευρωπαϊκής Ουρολογικής Εταιρείας» της «Διεθνούς Ουρολογικής Εταιρείας» και της «Διεθνούς Εταιρείας Εγκράτειας».

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ

ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΣΤΕΦΑΝΟΥ (1889-1972)

Γεννήθηκε το 1889 στο Ασαρλίκ (Οσσα) του τέως Δήμου Νέσσωνος. Σπούδασε στη Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και επιστρέφοντας στο Συκούριο άνοιξε φαρμακείο στην πλατεία της αγοράς (παζάρι). Έλαβε μέρος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και έφθασε μέχρι την γραμμή της Σμύρνης, ως έφεδρος ανθυπολοχαγός. Νυμφεύθηκε το 1925 την Βασιλική Γκουντινά από τη Σπηλιά και απέκτησαν τέσσερα παιδιά. Λόγω της Κατοχής και των εμφυλίων έριδων το φαρμακείο του κατεστράφη και το 1946 εγκαταστάθηκε οικογενειακώς στη Λάρισα, όπου εργάστηκε υπεύθυνος του Φαρμακείου του Ο.Σ.Ε. Ο Νικόλαος Στεργίου Κακαγιάννης διετέλεσε: Πρόεδρος και αντιπρόεδρος της τριμελούς Διοικούσας Επιτροπής της Κοινότητας Συκουρίου, από 7/3/1942 -27/11/1942 και Μέλος της Επιτροπής Παιδικής Διατροφής, βοήθεια σε τρόφιμα που έστειλε η "UNRRA" κυρίως για τα παιδιά το 1946. Απεβίωσε το 1972 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο της Λάρισας.

ΤΣΟΥΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1894-1985)

Γεννήθηκε το 1894 στο Μέγα Κεσερλί και ήταν ο δεύτερος γιος του Αντωνίου Τζούκα και αδελφός του γιατρού Βασιλείου Τζούκα. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Σχολαρχείο στο χωριό και το 1912 γράφτηκε στη Φαρμακευτική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και αποφοίτησε το 1917. Υπηρέτησε στη Μικρά Ασία ως Ανθυπολοχαγός του Υγειονομικού και μετείχε σε σημαντικές επιχειρήσεις. Το 1923 άρχισε την επαγγελματική του σταδιοδρομία ιδρύοντας φαρμακείο στη Θεσσαλονίκη, όπου ανέπτυξε έντονη κοινωνική και επαγγελματική δραστηριότητα ως μέλος του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου, του συνεταιρισμού Φαρμακοποιών Θεσσαλονίκης, του Ερυθρού σταυρού, κ.α. Μετά το θάνατο της συζύγου του και την αποκατάσταση των παιδιών του, εγκαταστάθηκε στο Συκούριο που ιδιαίτερα αγαπούσε και συνέβαλε στην πολιτιστική ανάπτυξη του χωριού, ασχολούμενος με την ιστορική έρευνα και εκδίδοντας το βιβλίο με τίτλο: «Το Συκούριο, πρώην Μέγα Κεσερλί του τέως Δήμου Νέσσωνος, Ιστορία –Λαογραφία – Αναμνήσεις, Θεσσαλονίκη 1982» και τα έσοδα από την πώλησή του εκχώρησε στην εκκλησία. Απεβίωσε το έτος 1985 και σύμφωνα με την επιθυμία του, η ταφή της σορού του έγινε στον οικογενειακό τάφο του Κοιμητηρίου Συκουρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1900-1943)

Γεννήθηκε το 1900 στον Αμπελώνα της Λάρισας και είχε σπουδάσει στη Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Πτυχιούχος άνοιξε φαρμακείο στο Συκούριο, όπου νυμφεύτηκε την Παμφίλη Ηλία Σινάτικα και απέκτησαν δυο γιους και μία θυγατέρα. Στις 28/9/1943 αναίτια εκτελέστηκε από τους Γερμανούς στη Λάρισα, μαζί και με άλλους πατριώτες. Έκτοτε το φαρμακείο λειτούργησε χρόνια από τη σύζυγό του και τα παιδιά του (κληρονόμοι), έχοντας την επιστημονική φροντίδα άλλων φαρμακοποιών, επί αντιμισθία.

ΜΑΚΡΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ (1923-2007)

Βοηθός Φαρμακείου

Γεννήθηκε στο Συκούριο και μετά το σχολείο άρχισε να εργάζεται στο φαρμακείο του Γεωργίου Ρακατσάνη στο χωριό και στην Κατοχή στου Δημητρίου Καραθάνου στη Λάρισα, έως το 1977 που άνοιξε ο γιος του Ιωάννης φαρμακείο και παρέμεινε στη μάχιμη φαρμακευτική. Το 1960 κατόπιν εξετάσεων στη Νομαρχία της Λάρισας, εκρίθη «άξιος, ικανός δια την άσκηση του επαγγέλματος Βοηθού Φαρμακοποιού». Απεβίωσε στις 14/10/2007 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου.

ΜΑΚΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1945-2009)

Γεννήθηκε στη Λάρισα και μετά τα εγκύκλια μαθήματα το 1965 πέρασε στη Σιβιτανίδειο Τεχνική Σχολή Ηλεκτρονικών και ύστερα από δύο χρόνια πέρασε στη φαρμακευτική σχολή του Α.Π.Θ. και πήρε πτυχίο του φαρμακοποιού το 1972. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως Ανθυπολοχαγός Υλικού Πολέμου. Στις 11/12/1977 εγκαίνιασε το ιδιόκτητο φαρμακείο του στη Λάρισα, έχοντας συνεργάτη τον πατέρα του Αντώνιο. Ασχολήθηκε και με τα κοινά του κλάδου του. Ήταν νυμφευμένος με τη Χρύσα Παπαϊωάννου (υπάλληλο Τραπεζίης) και απέκτησαν δύο θυγατέρες. Απεβίωσε στις 19/10/2009 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο της Λάρισας.

ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Γεννήθηκε στις 30/9/1948 στη Λάρισα. Πατέρας του ήταν ο Βασίλειος Κακαγιάννης και παππούς του, ο τέως Δήμαρχος Νέσσωνας, Αστέριος Κακαγιάννης. Μητέρα του ήταν η Χρυσούλα (Χρυσουγή) Νικολάου Παππά από το Συκούριο. Μεγάλωσε στη Λάρισα όπου πήγε στο Δημοτικό σχολείο και τελείωσε το Α΄ Γυμνάσιο – Λύκειο Αρρένων. Σπούδασε φαρμακευτική στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και Διοίκηση Επιχειρήσεων στην Α.Σ.Ο.Ε.Ε. Αρχικά εργάστηκε στο Εθνικό Οργανισμό Φαρμάκων Ε.Ο.Φ., μετά σε φαρμακείο του Λονδίνου και από το 1976 διατηρεί φαρμακείο στην Ηλιούπολη Αθηνών. Παράλληλα σπούδασε Ομοιοπαθητική δίπλα στον καθηγητή Βυθούλκα και έχει οργανώσει και διευθύνει από το 1978 το πρώτο ομοιοπαθητικό εργαστήριο στην Ηλιούπολη. Εξειδικεύθηκε στην φυτοθεραπεία και αρωματοθεραπεία παρακολουθώντας μαθήματα δίπλα σε Άγγλους και σε Γάλλους εκπαιδευτές. Με σκοπό την μελέτη, καταγραφή και διάδοση των παραδοσιακών θεραπειών, που αποτελούν κομμάτι της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, ιδρύθηκε το 1955 η Ελληνική Εταιρεία Εθνοφαρμακολογίας της οποίας είναι ιδρυτικό μέλος και πρώτος Πρόεδρος αυτής. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1972-1975) ως έφεδρος Ανθυπολοχαγός Υγειονομικού. Γνωρίζει Αγγλικά, Γαλλικά και Τουρκικά. Είναι νυμφευμένος με την Κλειώ Εμμανουήλ, οδοντίατρο και απέκτησαν δύο θυγατέρες, τη Χρυσουγή και την Ελευθερία, που σπούδασαν Φαρμακευτική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Οικογενειακώς κατοικούν στην Αθήνα.

ΛΑΝΑΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (1953-2010)

Γεννήθηκε το 1953 στη Λάρισα από πατέρα που καταγόταν από το Πουρνάρι και μητέρα από τα Αμπελάκια. Μετά τα εγκύκλια μαθήματα, το 1972 πέρασε στη Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και αποφοίτησε το 1977. Από τον Οκτώβριο του 1977 διατηρούσε φαρμακείο στο Συκούριο. Αγαπούσε τους αναξιοπαθούντες και τους βοηθούσε με κάθε δυνατό τρόπο. Ήταν κάτοχος πτυχίων της Γαλλικής και Αγγλικής γλώσσας. Την περίοδο 1989-1991 είχε διατελέσει και πρόεδρος της τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας «Ο Κίσαβος». Ο αδόμητος θάνατός του τον Φεβρουάριο του 2010, λύπησε την κοινωνία του Συκουρίου και της περιοχής. Η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο των Αμπελακίων.

ΜΠΕΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Γεννήθηκε στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το σχολείο και το Γυμνάσιο. Σπούδασε φαρμακευτική στην Κατάνια της Ιταλίας. Είναι νυμφευμένος με την Αικατερίνη Κουταβά, επίσης φαρμακοποιό και απέκτησαν μία θυγατέρα την Ευαγγελία και ένα γιο τον Σωτήρη. Οι γονείς ζούνε και εργάζονται στο Συκούριο, όπου έχουν και το φαρμακείο τους.

ΠΡΑΠΑΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι του ΩΑΝΝΗ

Γεννήθηκε στις 15/11/1969 στη Λάρισα, όπου μετά το Δημοτικό και το Γυμνάσιο συνέχισε στο Α΄ Τ.Ε.Λ. στο τμήμα Βοηθών Ιατρικών και Βιολογικών Εργαστηρίων και πέτυχε υψηλές βαθμολογίες και στις 3 τάξεις, παίρνοντας πτυχίο με «Άριστα» 18 12/13. Αποτέλεσμα υψηλής βαθμολογίας, ήταν η υποτροφία του Ι.Κ.Υ. και η άνευ Πανελληνίων εξετάσεων εισαγωγή του στο Τ.Ε.Ι. της Αθήνας, στη σχολή Επαγγελματιών Υγείας – Πρόνοιας, Τμήμα Φυσικοθεραπείας. Στη εν λόγω Σχολή φοίτησε από το 1987-1991. Μετά την πτυχιακή του εργασία έλαβε στις 13/5/1992 το πτυχίο του Φυσικοθεραπευτή. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1992-1994) στο Πολεμικό Ναυτικό με βαθμό Κελευστής στρατεύσιμος. Είναι νυμφευμένος με την Ευαγγελία Αθ. Τεγούση, πτυχιούχο Φυσικής Αγωγής του Α.Π.Θ. και απέκτησαν ένα γιο και δύο θυγατέρες. Κατοικούν και εργάζονται στη Λάρισα.

ΓΚΙΟΥΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Νοσηλεύτης – Μαιευτής

Γεννήθηκε στις 18/11/1969 στη Λάρισα, από γονείς Συκουριώτες. Μετά το Δημοτικό και το Γυμνάσιο, συνέχισε και είναι απόφοιτος της Νοσηλευτικής του Α' Τ.Ε.Λ. Λάρισας και πτυχιούχος της Μαιευτικής των Επαγγελματιών Υγείας και Πρόνοιας του Τ.Ε.Ι. της Αθήνας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1993-1994) στο Υγειονομικό. Εργάστηκε σε ιδιωτική κλινική και ως Νοσηλεύτης εργάζεται στο κέντρο Προστασίας Ατόμου με Αναπηρία «Ο ΑΡΙΣΤΕΥΣ». Είναι νυμφευμένος με την Ασήμω Βασ. Μεγακλή καταγόμενη από τη νήσο Σαλαμίνα, πτυχιούχο Μαία του Τ.Ε.Ι. της Αθήνας και απέκτησαν δυο γιους, τον Βαλεντίνο και τον Βασίλη. Κατοικούν και εργάζονται στη Λάρισα.

Υπάλληλοι του Δημοσίου και του Ο.Τ.Α.

Το Πολυδύναμο Ιατρείο Συκουρίου

Δύο εξαιρετικοί επιστήμονες γιατροί, που ο κόσμος τους αγαπά, τους εκτιμά και τους εμπιστεύεται την υγεία του, είναι: αριστερά ο κ. Γεώργιος Δ. Μουζάκης και δεξιά ο κ. Ηλίας Σ. Ντάμπος, Επιμελητές Α΄ με ειδικότητα στη Γενική Ιατρική, προσφέρουν υπηρεσίες τους με σιγουριά και αγάπη στους πάσχοντες κατοίκους της περιοχής Συκουρίου, από το 2002 μέχρι σήμερα!

Το Αγροτικό Κτηνιατρείο Συκουρίου

Το Κτηνιατρείο έχει περιοχή ευθύνης δώδεκα χωριά της περιοχής Συκουρίου, που έχουν αναπτυγμένη κτηνοτροφία και μεγάλη διακίνηση ζώων ζώντων. Παρακολουθεί τις τυχόν παρουσιαζόμενες ασθένειες και τις καταπολεμά με εξυγιαντικά προγράμματα προσπαθώντας έτσι τη Δημόσια Υγεία! Σήμερα, το 2014, είναι επανδρωμένο με την υπεύθυνη πτυχιούχο κτηνίατρο κ. Αικατερίνη Φακή και τον Κωνσταντίνο Γεωργίου Μπάκαβο, υπάλληλο γενικών καθηκόντων από το 1982.

Το Γραφείο Γεωργικής Ανάπτυξης

Το Γραφείο Γεωργικής Ανάπτυξης Συκουρίου λειτουργεί από το 1953 με περιοχή ευθύνης δέκα χωριά. Είναι ο σύνδεσμος των αγροτών με το Υπουργείο Γεωργίας και παίζει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της γεωργίας και της Κτηνοτροφίας στην περιοχή μας.

Στη φωτογραφία ο Προϊστάμενος, Γεωπόνος κ. Γεώργιος Μπαμνάρης που υπηρετεί σε αυτό από το 1996.

Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία (Ε.Λ.Τ.Α.)

Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία (Ε.Λ.Τ.Α.) Συκουρίου, λειτουργούν με τρεις υπαλλήλους. Στη φωτογραφία στο μέσον ο Προϊστάμενος Δημήτριος Επαμεινώνδα Σολωμός, αριστερά ο ταχυδρομικός διανομέας Γεώργιος Αθανασίου Κόκκας και οι δύο κατάγονται από τη γειτονική Ελάτεια και δεξιά ο Χαδούλης Βασιλείου Χαδοούλης ταχυδρομικός διανομέας από το Συκούριο, (Αύγουστος 2014).

Οι Ταχυδρόμοι του παρελθόντος

Αριστερά ο Ηλινόδωρος Χρ. Καπέλλας ήταν «αγροτικός» Ταχυδρόμος πηγαίνοντας στα πεδινά χωριά με ποδήλατο και στην ορεινή Σπηλιά με ένα άσπρο άλογο (έφιππος) Ταχυδρόμος. Απεβίωσε το 1986. Δεξιά ο Κωνσταντίνος Τόσκας ήταν «αστικός» ταχυδρόμος στο Συκούριο και στη Λάρισα. Απεβίωσε το 1954. Κάτω ο Γεώργιος Νι. Κλέτσας ήταν «αστικός» στην Αγιά και στο Συκούριο (1951-1986). Είναι νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Μαλαματή Βασ. Μπάκαβου και απέκτησαν δύο γιούς και μία θυγατέρα. Από το 1992 κατοικούν στη Λάρισα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΔΕΡΙΑΔΗΣ του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ (1911-1974)

Γραμματέας της Κοινότητας

Γεννήθηκε στις 14/11/1911 στο Μεγάλο Κεσερλί όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και μετά πήγε στη Λάρισα στο τετρατάξιο Γυμνάσιο Αρρένων. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο 4ο Σύνταγμα Πεζικού ως τηλεφωνητής, το 1940-41 στην Αλβανία και το 1948-1949 στο 88ο Τάγμα Εθνοφρουράς ως ασυρματιστής. Διετέλεσε Κοινοτικός Κλητήρας από 20 Μαρτίου 1937, προσωρινός γραμματέας από 13 Απριλίου 1945 έως τις 25 Μαΐου 1947 που έγινε μόνιμος, δίνοντας τον της υπηρεσίας όρκο ενώπιον του Ειρηνοδίκη Κισσάβου Βασιλείου Δημ. Δρίτσα. Ήταν ληξιαρχος από 13 Μαΐου 1961, του απονεμήθη ηθική αμοιβή στις 24 Μαρτίου 1953. Παραίτηθηκε από την Υπηρεσία στις 5/2/1971. Ήταν νυμφευμένος με την Ελένη Κων. Κόκκα και απέκτησαν δύο γιούς και μία θυγατέρα. Απεβίωσε στις 24/4/1974 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΝΑΓΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (1930-2004)

Γραμματέας της Κοινότητας

Γεννήθηκε στις 11/3/1930 στο μικρό οικισμό Τουρκομουσλί, νέα ονομασία «Φιλίκια» της Κοινότητας Χαράς του Νομού Λάρισας και μεγάλωσε στο χωριό Χαρά. Ήταν απόφοιτος του Α΄ Γυμνασίου Αρρένων της Λάρισας και διετέλεσε γραμματέας στις Κοινότητες Κουτσοχέρου και Νέων Καρυών. Στη δική μας υπηρέτησε από το 1970 έως το 1988 που συνταξιοδοτήθηκε με τον βαθμό Τμηματάρχης. Ενδιαφέρθηκε και για τα κοινά του κλάδου του διατελέσας Πρόεδρος του Συλλόγου Συνταξιούχων Κοινοτικών Υπαλλήλων. Φοίτησε στη σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου και επί 5 χρόνια έψαλλε στον Ι.Ν. Αγίου Ιωάννου Καλοχωρίου και κατά διαστήματα βοηθούσε από το αριστερό ψαλτήρι στον Ι.Ν. του χωριού μας. Επίσης διετέλεσε Γενικός Αρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας «Ο Κίσαβος» τα έτη 1976-1979 και 1982-1983. Το 1988 του απονεμήθηκε ο τίτλος του Επίτιμου Γραμματέα Κοινότητας Συκουρίου. Ήταν νυμφευμένος, οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Απεβίωσε στις 2/11/2004 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1936-2006)

Γραμματέας Κοινότητας Συκουρίου

Γεννήθηκε το 1936 στην Κρήνη Τρικάλων, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια το δτάξιο Γυμνάσιο Τρικάλων. Το 1959 προσλήφθηκε ως ημερομίσθιος γραφέας και το 1961 διορίστηκε βοηθός γραμματέα στην Κοινότητα Συκουρίου, λόγω της παραίτησης του Μενέλαου Βασ. Τουλόπουλου, επί προεδρίας Χρήστου Αθ. Μανίτσα. Τον Μάρτιο του 1964 προήχθει στο βαθμό του γραφέως Α' τάξεως και τον Ιανουάριο του 1969 πήρε μετάθεση ως γραμματέας σε ομοιόβαθμο κενή οργανική θέση στην Κοινότητα Ελατειάς επί προεδρίας Σωτηρίου Αν. Σολωμού, όπου εργάστηκε μέχρι το 1988 που συνταξιοδοτήθηκε. Αγαπούσε πάρα πολύ την δουλειά που έκανε, μα περισσότερο τους ανθρώπους του χωριού. Χαρά του ήταν να βοηθά και να εξυπηρετεί τον καθημερινό κάτοικο του χωριού, γι' αυτό και αγαπήθηκε. Ήταν νυμφευμένος με την Αργυρώ, το γένος Καραγιάννη, με την οποία απέκτησαν δύο γιούς. Απεβίωσε τον Απρίλιο του 2006 μετά από δυσίατη ασθένεια «Parkinson» και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της γενέτειράς του.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΤΕΡΗΣ του ΗΛΙΑ

Γραμματέας της Κοινότητας

Γεννήθηκε στις 26/7/1959 στο Συκούριο από πατέρα Καλαρρυτινό και μητέρα από την Ελάτεια της Λάρισας. Ολοκλήρωσε την στοιχειώδη και την Μέση Εκπαίδευση στη γενέτειρά του. Τον Μάρτιο του 1991 διορίστηκε γραμματέας στην Κοινότητα Συκουρίου. Σήμερα ως υπάλληλος του Οργανισμού Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) του Δήμου Τεμπών, κατέχει τη θέση ευθύνης του Τμηματάρχη (Προϊστάμενος Διοικητικών Υπηρεσιών – Τμήμα στο οποίο υπάγεται και το γραφείο Προσωπικού του Δήμου Τεμπών. Στις 24/5/1995 νυμφεύθηκε την Ελένη Αθ. Μάντζιου από το γειτονικό Πουρνάρι και απέκτησαν δύο αγόρια, τον Ηλία και τον Αθανάσιο. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΥΣΙΚΟΣ του ΜΑΝΘΟΥ

Γραμματέας της Κοινότητας – Ταμίας

Γεννήθηκε στις 25 Ιουνίου 1962 στο Συκούριο από γονείς Σπηλιώτες. Μεγάλωσε στη Σπηλιά όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και το Γυμνάσιο και Λύκειο στη Λάρισα το 1980. Το 1984 διορίστηκε Γραμματέας της Κοινότητας Σπηλιάς και το 1999 με την εφαρμογή του Καποδιστριακού προγράμματος μεταφέρθηκε η έδρα εργασίας του στο Συκούριο, έχοντας αντικείμενο τα έσοδα του Δήμου Νέσσωνος. Από το 2002 στελεχώνει ως Προϊστάμενος τη λειτουργία του Κέντρου Εξυπηρέτησης Πολιτών (Κ.Ε.Π.) Συκουρίου. Το 2005 με τη λειτουργία της Ταμειακής Υπηρεσίας του Δήμου Νέσσωνος, υποστηρίζει και Ταμειακά όλα τα Νομικά Πρόσωπα του Δήμου και από το 2011 που θεσπίστηκε ο Καλλικρατικός Δήμος Τεμπών παραμένει βοηθός Ταμίας του ΠΟ.ΔΗ.ΝΕ., ενώ παράλληλα είναι ανταποκριτής του Ο.Γ.Α Συκουρίου. Ήταν νυμφευμένος με την Αναστασία Ευθ. Τζούρα από την Σπηλιά και απέκτησαν δύο γιούς, τον Μάνθο και τον Ευθύμιο. Η σύζυγός του, το 2003 απεβίωσε από βαρύ εγκεφαλικό επεισόδιο και το 2010 νυμφεύθηκε την Αγγελική Νικ. Στούμπου από το Συκούριο και απέκτησαν έναν γιο, τον Νικόλα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Κοινοτικός Υδρονομέας – Υδραυλικός

Γεννήθηκε στις 18/2/1949 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και από το 1975-1981 εργάστηκε στο Φανοποιείο του πατέρα του που ήταν στην πλατεία της αγοράς (παζάρι). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία εθελοντής στην Πολεμική Αεροπορία (1968-1970) με ειδικότητα πυροβολητής. Προσλήφθηκε στην Κοινότητα Συκουρίου και ορκίστηκε επί προεδρίας του Αργύρη Αργυρίου την 01/10/1981 ως υδρονομέας (εργάτης ύδρευσης) με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, αορίστου χρόνου και συνταξιοδοτήθηκε ως υδραυλικός του κλάδου Δ.Ε. Τεχνιτών με το βαθμό Β' στις 2/6/2011. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώριά του Μαρία Ιω. Κόκκαλη και απέκτησαν μία θυγατέρα, τη Χρυσούλα, Τραπεζικό Υπάλληλο της Α.Τ.Ε – Πειραιώς στη Λάρισα και δύο γιούς το Βασίλη και τον Γιάννη. Κατοικούν στο Συκούριο. Στην φωτογραφία ο Γεώργιος Β. Μπέλτσιος μέσα στο πρώτο θολωτό υδραγωγείο Συκουρίου (ανενεργό σήμερα) στη θέση «ΜΥΛΟΙ» κατασκευής του 1902 επί δημαρχίας Χρήστου Ζαχ. Παπαζαχαρία και χωρητικότητας 300μ3 πόσιμου νερού, σηκώνει τον βαρύ στούμπο (τάπα) που ήταν για την εκροή των υδάτων και τον καθαρισμό της δεξαμενής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Κλητήρας

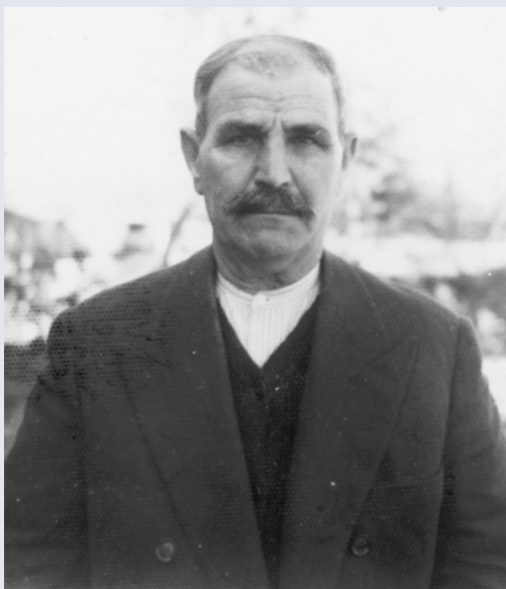
Γεννήθηκε στις 10/9/1960 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Είναι γιός πολύτεκνης οικογένειας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό ως χειριστής «μπαζούκας» (1979-1981). Το 1982 προσλήφθηκε κλητήρας στην Κοινότητα Συκουρίου και υπηρετεί μέχρι και σήμερα στον Καλλικρατικό Δήμο Τεμπών. Την τριετία 1999-2001 φοίτησε και είναι πτυχιούχος της σχολής Κεραμικής Τέχνης της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας. Νυμφεύθηκε το 1989 τη Σταυρούλα Καρδάρα υπάλληλο του Δήμου Κιλελέρ και απέκτησαν δύο γιούς. Τον Βασίλειο –Παρασκευά πτυχιούχο της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κρήτης και τον Δημήτριο φοιτητή της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Οι γονείς κατοικούν στον Πλατύκαμπο Λάρισας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΑΝΤΟΓΛΟΥ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Είναι υπάλληλος του Δήμου Νέσσωνας από την 1η Ιανουαρίου 2007 μέχρι σήμερα. Η ειδικότητά του είναι οδηγός απορριμματοφόρου και εκτελεί την αποκομιδή των απορριμμάτων από τα χωριά: Συκούριο, Όσσα, Χειμάδι, Καλοχώρι, Νέσσωνας, Κυψελοχώρι, Σπηλιά, και από όπου αλλού του ζητηθεί από τον Καλλικρατικό Δήμο Τεμπών.

ΓΕΩΡΓΙΑ - ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ - ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑ

Ο πατέρας Ιωάννης Δημ. Μωραΐτης και ο γιος Γεώργιος.

Αρχείο οικογένειας Γεωργίου Μωραΐτη

Προπολεμικά και μέχρι το 1950 ο αλωνισμός γινόταν στο Μεγάλο Μεριά από αλωνιστικά συγκροτήματα και αποτελούνταν από: 1) φορητό ατμολέβητα (καζάνι) ή από αυτοκινούμενο που το νερό θερμαίνονταν με άχυρα, ξύλα ή κάρβουνα 2) την κυρίως αλωνιστική μηχανή την (πατόζα) 3) την κοσκίνα και 4) το αυτοκίνητο έλξεως (για το συγκρότημα του Νικ. Κίττα ήταν μάρκας JEFREY και το έλεγαν ο Τζεφρής) που τα μετέφερε από το γκαράζ στον Μεγάλο Μεριά. Συγκροτήματα είχαν οι εξής:

1. Νικόλαος Μιχ. Κίττας την γνωστή πατόζα «Ανδριάννα»
2. Νικόλαος Γ. Τσιφλίκας – Παναγιώτης Μιχόπουλος
3. Ηλίας Στ. Ήλος
4. Δημήτριος Χρ. Μπέλτσιος
5. Αντώνιος Π. Αλίγκας – Αθανάσιος Ζιάκας
6. Αδερφοί Ιωάννου Μωραΐτη, 5 αδέρφια

ΓΕΩΡΓΙΑ

Η αλωνιστική μηχανή «Πατόζα» του Ιωάννη Δημ. Μωραΐτη

Τις πληροφορίες για το αλωνιστικό συγκρότημα της οικογένειας του Ιωάννη Μωραΐτη τις άντλησα όταν ζούσε ο 76χρονος γιος του Γεώργιος, ο οποίος ασχολήθηκε κατ' εξοχήν με το γεωργικό επάγγελμα. Με τον πατέρα του και τ' αδέρφια του Δημήτριο, Αντώνιο, Στέργιο και Θεόδωρο δημιούργησαν συνεταιρικός επιχείρηση με αλωνιστικό συγκρότημα που αποτελούνταν από το ατμοκάζανο, την πατόζα και την κοσκίνα και αλώνιζαν σιτάρια, κριθάρια και βρόμη στα χωριά Συκούριο, Χειμάδι, Τοιβασί, Κυψελοχώρι και Μακρυχώρι από το 1946 έως το 1960.

• Στο Συκούριο τα αλώνια γινόταν στον Μεγάλο Μεριά και ήταν:

1. τα πρώιμα που άρχιζαν του Αγ. Κωνσταντίνου και διαρκούσαν 15 ημέρες, και τις ποσότητες που αλώνιζαν ήταν μικρές και
2. τα γενικά που άρχιζαν από τις 15 Ιουνίου και τελείωναν στα τέλη Αυγούστου. Αυτός ήταν ο κανονικός αλωνισμός και οι ποσότητες που αλώνιζαν πολύ μεγάλες.

• Οι παραγωγοί μετέφεραν τα δεμάτια από τα χωράφια (κουβάλος) στον Τρανό Μεριά με τα κάρρα ή με τα ζώα, και έφτιαχναν τις θημωνιές με κατάλληλο πλέξιμο (στάχωμα) αδιάβροχες που απείχαν η μία από την άλλη 8 μέτρα περίπου, όσο χρειαζόταν για να μπορεί ανάμεσά τους να διέρχεται η πατόζα. Χωροταξικά οι θημωνιές στην έκταση του Τρανού Μεριά, τα «σημάδια» όπως τις έλεγαν, ήταν αναπτυγμένες ως εξής:

1. Των Μπελτσαίων, πολλές θημωνιές δίπλα από το γήπεδο.
2. Των Μπουζαίων, λίγο πιο μακριά, εκεί που ήταν δυο μουριές.
3. Των Αθανάσιου Μαργαρίτη και Αντώνιου Λιακόπουλου, περίπου στο δέλτα του νεκροταφείου.

4. Των Μιχοπουλαίων, οι θημωνιές αυτές ήταν πολλές, κάτω από το νεκροταφείο, όπου σήμερα είναι η ποτίστρα για να πίνουν τα ζώα νερό. Το «σημάδι» αυτό διαρκούσε 10 ημέρες και όλοι οι επιχειρηματίες που είχαν πατόζες επιζητούσαν ποιος να τα αλωνίσει.

5. Των αδελφών Βασιλείου και Παύλου Κουλούντζου κοντά στην καλύβα του Γ. Τσιμογιάννη.

6. Των αδελφών Γκαντόγλου και Σπύρου Σπυρόπουλου και άλλων πολλών παραγωγών, που καταλάμβανε όλο το βόρειο τμήμα του Τρανού Μεριά, και διαρκούσε και αυτό ένα 10ημερο. Όσον αφορά το «παρακράτημα» δηλ. το ποσοστό επί τοις εκατό % που θα πλήρωναν όλοι οι παραγωγοί στην αλωνιστική περίοδο, γινόταν με τους επιχειρηματίες και τους παραγωγούς και γνώριζαν εκ των προτέρων τι θα πληρώσουν.

• Το Αλωνιστικό Συγκρότημα περιελάμβανε:

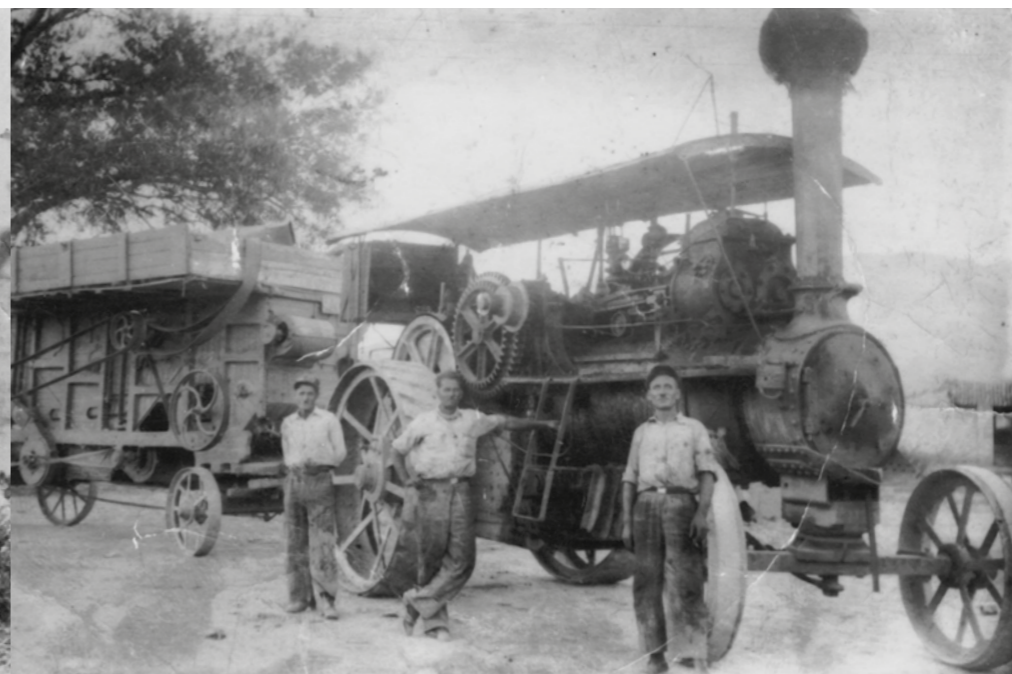
– Έναν ατμολέβητα δικύλινδρο (καζάνι) αυτοκινούμενο, δυνάμει 12 ατμοίπων που χρησιμοποιούσαν νερό και για την καύση ξύλα ή κάρβουνα (κωκ) και παράγονταν ατμός. Στο καζάνι υπήρχε ενσωματωμένο το βολάν και με ιμάντα συνδέονταν στην πατόζα και της έδινε κίνηση. Το καζάνι αυτό μετά από 2 χρόνια (τα πρώτα της λειτουργίας) αντικαταστάθηκε με τρακτέρ τύπου «CATERPILLAR» που έκαιγε πετρέλαιο.

– Την αλωνιστική μηχανή (πατόζα) συστήματος Ρούστον 54 ιντσών.

– Την κοσκίνα (βοηθητικό μηχάνημα) που σε αυτήν άλλαζαν τα κόσκινα για κάθε είδος γεννήματος (σιτάρι, κριθάρι, βρόμη).

• Το απαιτούμενο προσωπικό για την καλή λειτουργία του συγκροτήματος έπρεπε να εργάζονται:

– Ένας θερμοστάτης για τον ατμολέβητα ή οδηγός για το τρακτέρ.

Στην πρώτη φωτογραφία μόνος του ο Βασίλειος Αλίγκας και στη δεύτερη από αριστερά οι: Κωνσταντίνος Καρατζόγλου, Νικόλαος Μακρής, (Σιαφάκας), πίσω ο Αθανάσιος Ζιάκας, με το ψαθάκιο Βασίλειος Παύλου Αλίγκας και με τα χέρια πίσω ο Γεώργιος Ν. Γερογιάννης. Καθιστοί: ο Νικόλαος Ζιάκας, ο Κλεάνθης Καρλιγκιώτης και στον ατμολέβητα ο Κων/νος Παπαζαχαρίας.

Αρχείο κ. Δέσποινας Ζιάκα-Δημητροπούλου, Βόλος, και κ. Σοφία Βας. Αλίγκα, Συκούριο

- Ένας μηχανικός που ήταν η ψυχή, όσον αφορά την καλή λειτουργία του συγκροτήματος με τον βοηθό του.
- Ένας λιπαντής με το βοηθό του.
- Οχτώ εργάτες (από 4 στη βάρδια) που άλλαζαν κάθε 2 ώρες οι οποίοι έριχναν με τους αποδότες (δικουλές) τα δεμάτια από τις θημωνιές στην πατόζα, πριν εφευρευθεί το ανεβατόρι.
- Δύο Ταϊστές
- Δύο κόφτες που έκοβαν τα σχοινιά από τα δεμάτια με τους σβανάδες (τσεκμέδες) ήταν τα δεματικά που ήταν από στάχνα
- Δύο πασαδόροι
- Ένας βιγλαδόρος (σκοπός) ο οποίος έβαζε τα σακιά και γέμιζαν με το αλεσμένο προϊόν στις βίγλες (οπές). Αυτές ήταν 3, δύο για το σιτάρι, κριθάρι και βρόμη και 1 για τα σκύβαλα δηλαδή σπασμένοι κόκκοι σιταριού κ.α. που ήταν τροφή για τις κότες.

- Ένας ανεμιδιάρης που τραβούσε την ανεμίδα που έπεφτε από τα στάχνα κάτω από την πατόζα με την τσουγκράνα.
- Ένας παραλήπτης, ζυγιστής και διαχειριστής που κρατούσε τα λογιστικά βιβλία εσόδων - εξόδων και πλήρωνε το προσωπικό. Αυτός ήταν ο γενικός υπεύθυνος σ' όλη την αλωνιστική περίοδο και ήταν συνήθως άτομο που είχε γνώση σε οικονομικά θέματα.
- Το ωράριο εργασίας ήταν 8ωρο ανά βάρδια 2x8=16 ώρες την ημέρα. Άρχιζε από τις 4 το πρωί και τελείωνε στις 8 το βράδυ, με ενδιάμεσα διαλείμματα για το φαγητό (μεσημέρι - βράδυ) και κολασιό (πρωί - απόγευμα) που παρείχαν ο ιδιοκτήτης της αλωνιστικής μηχανής ή οι παραγωγοί αναλόγως τη συμφωνία που είχαν, δηλαδή με ψωμί ή ξύψωμα (χωρίς ψωμί). Εξαιρέση αποτελούσε ο θερμοαστής ο οποίος άρχιζε

Αλωνιστικό συγκρότημα αποτελούμενο από το ατμοκάζανο με το ψηλό φουγάρο και πίσω την αλωνιστική μηχανή (πατόζα) στο Συκούριο το 1948. Στο μέσον της φωτογραφίας ο μηχανικός Κωνσταντίνος Γκορτσούλης (Γκόλτσος), έχοντας αριστερά τον Ιωάννη Μακρή και δεξιά τον Δημήτριο Γαλλιό.

Αρχείο Αθανασίου Θεοφ. Μπετχαβέ, Λάρισα

- στη μία μετά τα μεσάνυχτα για να ανάψει, να ζεσταθεί και να σηκώσει ατμό ο ατμολέβητας, ώστε να δώσει κίνηση στην πατόζα.
- Μηχανικοί του συγκροτήματος υπήρξαν περιοδικά οι: Νικόλαος Μαλίζος, Κωνσταντίνος Κατσιφώτης, Κωνσταντίνος Παπαζαχαρίας και Ιωάννης Περ. Σιδέρης λιπαντής, Γεώργιος Τσιφλίκας και από το 1951 ο Γεώργιος Ιω. Μωραϊτής
- Τα έσοδα: Χωρίς αβαρίες (ζημιές) σε χρονιά με καλή σοδειά η πατόζα ημερησίως αλώνιζε 17,000 οκάδες και σε όλη την αλωνιστική περίοδο έφτανε τις 600,000 οκάδες, ενώ το παρακράτημα άγγιζε τις 50-55,000 οκάδες.
- Τα έξοδα: Τα ημερήσια έξοδα (ημερομίσθια εργατών, καύσιμα και λιπαντικά) ανέρχονταν στις 300-350 οκάδες και συνολικά δεν ξεπερνούσε τις 12.000 οκάδες. Το υπόλοιπο το μοιράζονταν τα 5 αδέρφια με τον πατέρα τους,

Ήταν μία οικογενειακή για την εποχή της, επικερδής επιχείρηση.

Αλώνια στον μεγάλο Μεριά το 1947.

Ο ατμολέβητας με το ψηλό φουγάρο και τις μεγάλες σιδερένιες ρόδες, ανήκε στους συνεταίρους Αθανάσιο Κ. Ζιάκα και Αντώνιο Παύλου Αλίγκα που αλώνιζε στον Μεγάλο Μεριά στις 25/06/1947. Σημειώνεται ότι το αλωνιστικό συγκρότημα στις 20/6/1950 αλώνιζε στο γειτονικό Μακρυχώρι. Εκεί, συνεπεία εργατικού ατυχήματος, «υπέστη συντριπτικό κάταγμα κρανίου ο μηχανικός Αντώνιος Π. Αλίγκες, ετών 39, κάτοικος Συκουρίου, σύμφωνα με την ληξιαρχική πράξη θανάτου που εξέδωσε η Κοινότητα του Μακρυχωρίου».

ΤΑ ΚΑΡΑ

Διπλόκαρο της Αβερωφειού Γεωργικής Σχολής Λάρισας

Τρίτος από αριστερά ο μαθητής Γεώργιος Νικ. Κορδέλλας (1919-1922), Πτυχιούχος μεσογεωπόνος που υπηρέτησε στην Έδεσσα, στην Κρήτη, μετατάχθηκε στο Υπουργείο Παιδείας και δίδαξε ως καθηγητής σε αστικά σχολεία στη Λάρισα, στην Καρδίτσα και στη γενέτειρά του, το Συκούριο. Το διπλό κάρο έσυραν δύο άλογα, ή ένα άλογο και ένα βόδι, ή δύο βόδια.

Αρχείο Αντωνίου Γ. Κορδέλλα, Λάρισα

Άχυρο και Καλαμωτά

Όταν τελείωνε τον αλώνισμα, ο παραγωγός έριχνε το άχυρο με τις ξύλινες ή μεταλλικές αχυροδικούλες επάνω στο «καλαμωτό» του κάρου και το μετέφερε στον αχυρώνα του σπιτιού του, για να έχει τροφή για τα ζώα του. Καλαμωτό σημαίνει «φράχτης» που στην περίπτωση μας ήταν συρμάτινος και στηριζόταν σε 4 ή 6 «χάλπια» ξύλα ύψους 1,80 μ. το καθένα, στερεωμένα ανά δύο ή ανά τρία δεξιά και αριστερά σε ειδικές μεταλλικές υποδοχές που είχαν οι παραπέτες του κάρου.

Στη φωτογραφία ο γεωργός Ηλίας Νικ. Γκαντόγλου επάνω στο καλοφωρτομένο «καλαμωτό» πλησίαζε στον αχυρώνα του σπιτιού του, το καλοκαίρι του 1953. Αρχείο της οικογένειας

Χειροκίνητη μηχανή (πρέσα) που έκαναν αχυροδέματα στ' αλώνια στο «Μικρό Μεριά» στις 12/8/1955. Από αριστερά οι πρεσαδόροι Κωνσταντίνος Γεωργίου Καπέλλας και Γεώργιος Στούμπος. Δεξιά ο ταϊστής Αντώνιος Στούμπος. Αρχείο οικογένειας Γεωργίου Καπέλλα

Καπνομεσίτης του 1945

Ο καπνομεσίτης Αλέξανδρος Αθ. Μπέλτσιος συνόδευε τη σούστα φορτωμένη με δέματα καπνού, που είχε αγοράσει από καπνοπαραγωγό του Σικουρίου για λογαριασμό της γνωστής Καπνοβιομηχανίας αφών ΚΑΡΕΛΙΑ το 1945. Μετά το 1950 υπήρξε γενικός αντιπρόσωπος των τσιγάρων «ΚΑΡΕΛΙΑ» για ολόκληρη τη Θεσσαλία και τη Δυτική Μακεδονία.

Σημειώνεται ο πατέρας του Αθανάσιος Ιω. Μπέλτσιος προπολεμικά υπήρξε καπνομεσίτης (1935-1938) για λογαριασμό της Καπνοβιομηχανίας Β. Καραβασίλη Α.Ε. με έδρα την Αθήνα και υποκαταστήματος στον Πύργο και τη Θεσσαλονίκη.

Αρχείο Βασιλείου Ιω. Μπέλτσιου

Η Επιτροπή του Οργανισμού Καπνού του 1964

Η επιτροπή ήταν τριμελής: την αποτελούσαν ένας υπάλληλος αντιπρόσωπος του Οργανισμού Καπνού από τον Βόλο, ένας αντιπρόσωπος των καπνοβιομηχάνων και ένας αντιπρόσωπος των καπνοπαραγωγών.

Στη φωτογραφία η επιτροπή εκτελούσε δειγματοληψία σε στέγκι (δέμα) καπνού για να βαθμολογήσει την ποιότητά του, ώστε να συντάξει το σχετικό εκτιμητήριο με την τιμή που θα έπρεπε να πωληθεί ο καπνός και να το δώσει στον παραγωγό. Όρθιοι από αριστερά: Γεώργιος Ν. Γερογιάννης, Κων/νος Ιω. Καραδήμος, Κων/νος Γκουλιάρης και Αντώνιος Αντωνιάδης. Καθιστοί από αριστερά: Κωνσταντίνος Ντίνας αντιπρόσωπος των καπνοβιομηχάνων, από το γειτονικό Πουρνάρι και ο Δημήτριος Πολύζος, αντιπρόσωπος των καπνοπαραγωγών.

Ευχαριστώ και από τη θέση αυτή τον Κων/νο Γκουλιάρη για τις πληροφορίες που μου έδωσε.

Αρχείο Κων/νου Ιω. Καραδήμου

ΜΙΚΗΛΑΟΣ ΤΣΟΥΓΙΑΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ, ΣΙΚΟΥΡΙΟΥ				
ΤΙ ΜΟ Δ Ο Γ Ι Ο Ν				
'Αίμα διατεθέντων κατ' έρωθ σιγάρεττων εις τήν Κοιν. Σικουρίου				
Τ έ ρ ο ς	Κατά έριθρος	Τιμή έκδοτου	Όλική τιμή	
Καρέλια	11	X	10.120 =	111.300
Πακαστρέτος	8	X	2.800 =	22.400
Κατοδγγος	4	X	2.800 =	11.200
Καρέλια	4	X	2.800 =	11.200
Εθνος	4	X	3.500 =	14.000
Καρατς	4	X	500 =	2.000
Σύνολον έρωθων				173.500
Συνέστην τή 27-10-1964				
'Εξουρθε εις τό γνήσιον τής έναντι επιγραφής Κωνσταντίνου Ντίνας 'Ο Πρόεδρος Κοιν. Σικουρίου				Νικ Τσούγιας

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ

Παραδοσιακές έννοιες του ποιμενικού βίου Α΄ Για τα πρόβατα

Αγκλίτσα, η: λέγεται και «κλίτσα ή κλούτσα». Είναι ένα ξύλινο εργαλείο του τσομπάνου. Έχει μήκος από 150-180 εκ. και καταλήγει σε κεφαλή. Κλούτσες υπάρχουν οι απλές – καθημερινές που τις χρησιμοποιούν για να στηρίζονται και να πιάνουν τα πρόβατα από τα πόδια και οι καλές, οι λεγόμενες «βαριές» των τσελιγκάδων που έχουν κεντήματα και τις παίρνουν όταν πηγαίνουν στα πανηγύρια, στην αγορά και στην πόλη. Οι κλούτσες κατασκευάζονται από ξύλα: κρνιαάς, ελιάς, κέδρου, οξιάς, αγριομηλιάς, φιλικιού, κ.α., ενώ οι παραστάσεις της κεφαλής είναι παρμένες από τη φύση, όπως λουλούδια, πουλιά.

Αλαταριά, η: μέρος με επίπεδες πλάκες όπου οι κτηνοτρόφοι παλιότερα άπλωναν αλάτι τριμμένο με πίτυρα για να «αλμυρίσουν» τα αιγοπρόβατα και τα γελάδια. Το αλάτι την περίοδο του «μαρκάλου ή προουσιάλου» είχε αφροδισιακές διεγερτικές ιδιότητες. Σήμερα το αλάτι το απλώνουν στις κουπάνες κάθε οκτώ ημέρες και τα ζώα τρώνε τις άλλες τροφές καλύτερα.

Αρχιτσέλιγκας, ο: ο πρώτος μεταξύ των τσελιγκάδων, δηλαδή ο κτηνοτρόφος μεγάλων κοπαδιών.

Βαρβατίλα, η: άσχημη μυρωδιά, κακοσμία, του βαρβάτου τράγου, του επιβήτορα κριαριού κατά την περίοδο του «οργασμού».

Βούρλο, το: παλαβό πρόβατο που στέκεται όρθιο και φέρνει στροφές αριστερά, δεξιά. Η βουρλαμάρα προέρχεται από μία φούσκα με υγρά που έχει στον εγκέφαλο.

Γκισέμι, το: το «κριαρί» αρσενικό πρόβατο που οδηγεί το κοπάδι στη βοσκή.

Ζυγούρι, το: αρνί ηλικίας ενός χρόνου.

Κουλιάστρα, η: το πρώτο γάλα των θηλαστικών ζώων μετά τη γέννα, το οποίο είναι παχύρρευστο και με πολύ βούτυρο. Η κουλιάστρα στο φαΐ

της είναι υπόγλυκη και ύστερα από 2 ημέρες το γάλα καθαρίζει και γίνεται κανονικό.

Κούρος, ο: το κούρεμα των προβάτων γινόταν δύο φορές το χρόνο. Το πρώτο το ονόμαζαν «κουλοκούρισμα» και γινόταν στις αρχές Απριλίου και το άλλο το κανονικό στις αρχές Ιουνίου τότε που πιάνουν οι ζέστες. Από κουλοκούρισμα τα μαλλιά είναι κοντά γιατί προέρχονται από την κοιλιά και την ουρά και λέγονται «κουλόκουρα» ενώ τα μαλλιά από το κούρεμα του Ιουνίου είναι μακριά και τουφωτά. Το μαλλί του κάθε πρόβατου χωριστά λέγεται «πλοκάρι». Τα πρόβατα τα έπιαναν, τα έβαζαν κάτω, με το ένα χέρι τα κρατούσαν και με το άλλο τα κούρευαν με τα «κουροψάλιδα».

Μαρκάλισμα, το: το ζευγάρι των κριαριών με τις προβατίνες.

Μάρκαλος, ο: η εποχή οργασμού των προβάτων.

Μαρκάτι, το: ξινό γιαούρτι (πυτιά) που ρίχνουμε στο γάλα και πήζει και γίνεται το κανονικό γιαούρτι.

Μαρτζέλια, τα: δύο κρεάτινα «σκουλαρίκια» όχι πολύ μεγάλα που κρέμονται κάτω από το λαιμό των προβάτων και των γιδιών.

Μαστάρι, το: ο μαστός γαλακτοφόρου ζώου από το οποίο γίνεται το άρμεγμα.

Μηρκαστικό, το: είναι το χορτοφάγο ζώο που αναμασά την μασηθείσα τροφή, δηλαδή την φέρνει από το στομάχι ξανά στο στόμα για καλύτερη μάσηση.

Μουνούχι, το: λέγεται το τσιοκανισμένο ή στριμμένο αρσενικό πρόβατο, γίδι ή γουρούι που του κόβουν τους γεννητικούς αδένες και γίνονται στείρα.

Ξινόγαλο, το: αποβουτυρωμένο γάλα, με όξινη γεύση.

Οβελίας, ο: ο ψημόμενος αμνός επί της σούβλας, «αρνί της σούβλας».

Οξός, ο: παράσιτο που βγαίνει πάνω στα έλατα, στις βαλανιδιές και ενίοτε και στις καστανιές. Είναι γαλακτοφόρο και τρώγεται από τα αιγοπρόβατα και τα γελάδια. Συλλέγεται τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο.

Παρμάρα, η: αρρώστια στα αιγοπρόβατα και στα γελάδια, που τους κόβεται το γάλα «αγαλαξία». Σε βαριά μορφή επέρχεται η τύφλωση, ασπρίζουν τα μάτια και δε βλέπουν. Προβιά η: το δέρμα των προβάτων.

Πυτιά, η: υγρό του στομαχιού των ενός μηνός μηρυκαστικού ζώων, που οι κτηνοτρόφοι και οι τυροκόμοι το χρησιμοποιούν για να πήξουν το γάλα, άλλως «μαγιά» για να κάνουν το τυρί.

Σαλαμούρα, η: τυρόγαλο με μπόλοκο αλάτι, «αρμύρα» για το τυρί.

Σκάρος, ο: η έξοδος του κοπαδιού για νυχτερινή βοσκή, γύρω στα μεσάνυχτα για μια-δύο ώρες.

Στάλος, ο: σκιερός τόπος ξεκούρασης των κοπαδιών κατά το μεσημέρι.

Στρούγκα, η: μαντρί περιφραγμένο, όπου περιορίζουν τα πρόβατα για να τα αρμέξουν. Σχετική είναι και η φράση: «βάρεσαν στρούγκα».

Στρουγκόλιτο, το: λέγεται και «στρουγκόπετρα». Είναι η πέτρα – κάθισμα που βρίσκεται στην έξοδο της στρούγκας όπου κάθεται ο αρμεχτής με το καρδάρι ανάμεσα στα πόδια του και περνώντας η προβατίνα από μπροστά του την αρμέγει.

Τσαγγάδα, η: προβατίνα που έχασε το μικρό της και την αρμέγουν ή την θηλάζουν με άλλο μικρό, για να μη χάσει το γάλα.

Τσαρδάκι, το: πρόχειρο στέγαστρο ανοιχτό από όλες τις μεριές, φτιαγμένο με ξύλινες φούρκες και ξύλινα δοκάρια τις «τέμπλες» και από πάνω έριχναν κλαδιά. Στα τσαρδάκια κατέφευγαν τα αιγοπρόβατα για να προστατευθούν από τον καλοκαιρινό ήλιο και γι' αυτό τα έφτιαχναν δίπλα ή κάτω από μεγάλα δέντρα για να έχουν περισσότερη δροσιά.

Χειμαδιά, το: μέρος κατάλληλο προ διαχείμαση του κοπαδιού, προφυλαγμένο από τις κακουχίες του χειμώνα.

Η Προβατοτροφία

Το πρόβατο είναι θηλαστικό και μηρυκαστικό ζώο. Λέγεται μηρυκαστικό από την κατασκευή που έχει το πεπτικό του σύστημα που επιτρέπει να καταπίνει σχεδόν αμάσητη μεγάλη ποσότητα τροφής και να την ξαναμασά αργότερα. Για να γίνει ο μηρυκασμός το πεπτικό σύστημα είναι χωρισμένο σε 4 μέρη: 1). Την μεγάλη κοιλιά, 2). Τον κεκρύφαλο, 3) τον εχίνο και 4). Τον ήνυστρο.

Το θηλυκό πρόβατο λέγεται «προβατίνα» και το αρσενικό «κριάρι». Ο πολλαπλασιασμός γίνεται τους μήνες Αύγουστο έως Οκτώβριο. Η προβατίνα ύστερα από κύηση πέντε μηνών γεννά ένα ή δύο αρνιά. Η ζωή του πρόβατου μπορεί να φθάσει και τα 10 χρόνια. Σε κάθε κοπάδι υπάρχουν τα γαλάρια θηλυκά, τα στέρφα (στείρα) θηλυκά που δε γεννούν, και υπάρχουν και τ' αρνιά (οιαμνοί) που θηλάζουν, τα αρνιά γάλακτος.

Την Άνοιξη Μάρτιο και Απρίλιο που αρχίζουν οι ζέστες τα κόβουν τα μαλλιά κάτω από την κοιλιά, την ουρά και (τσιμπούν) λίγο και τα πόδια. Το κούρεμα αυτό λέγεται «κουλοκούρεμα» και τα μαλλιά «κουλόκουρα». Το μήνα Μάιο τα κουρεύουν σ' όλο το σώμα και το μαλλί από κάθε πρόβατο χωριστά το λένε «πλοκάρι». Τον μήνα που γίνεται ο «κούρος» η οικογένεια του ιδιοκτήτη του κοπαδιού βρίσκεται επί ποδός με τα «κουροψάλιδα» στα χέρια και κουρεύουν.

Οι γυναίκες μαζεύουν τα πλοκάρια, τα βάζουν στα σακιά και αφού πρώτα τα ξεχωρίσουν κατά χρώμα, τα επεξεργάζονται κατάλληλα (τα πλένουν, τα γράνουν, τα γνέθουν) και μετά τα υφαίνουν στον αργαλειό και φτιάχνουν όλο τον ρουχισμό της οικογένειας, από τα προικιά της κόρης μέχρι τα μάλλινά του τσοπάνη, και τα δίμιτα για τα ρούχα του γαμπρού.

Τελειώνοντας ο κούρος, όλοι κάθονται και τρώνε ψημένο αρνί, πίτες, κ.α. πολλά, πίνουν χορεύουν, τραγουδούν και εύχονται για μεγαλύτερο «μαξούλι» την επόμενη χρονιά.

Προβατοτρόφοι: Γκουτζαμάνης Σπύρος Δημ., Ζαϊρές Κωνσταντίνος Γεωργ., Μοσχοβίτης Βασίλειος Κων., Μπακαγιάννης Κωνσταντίνος Σωτ., Μπακαγιάννης Παναγιώτης Σωτ., Μπα-

καγιάννης Σωτήριος Κων., Πούλιος Ιωάννης Νικ., Σακογιάννης Γεώργιος Νικ., Σακογιάννης Σωτήριος Γεωρ., Τσιούμαρης Γεώργιος Νικ., Φασούλας Γεώργιος Χρ., Φασούλας Θεόδωρος Αθ., Φασούλας Χρήστος Απόστ., Φασούλας Χρήστος Γεωρ.

Ευχαριστώ τον προβατοφόρο κ. Σωτήριο Γεωργίου Σακογιάννη για τις πολύτιμες πληροφορίες που μου έδωσε. Τον ευχαριστώ πολύ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΟΥΛΑΣ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1894-1966)

Ο Αρχιτσέλιγκας

Γεννήθηκε στις 5/12/1894 στα Άγραφα και ήταν το πέμπτο παιδί της οικογένειας. Η οικογένεια ήταν φτωχή και ήρθε και εγκαταστάθηκε στο Λουτρό της Λάρισας, μετά στην γειτονική Όσσα

και στη συνέχεια στον Νέσσωνα (Τζαμί) όπου υπήρχε πολλή δουλειά στο Τσιφλίκι Κουκουτάρα. Εκεί δούλεψε με το σύστημα του «αντίσπορου» δηλαδή ο τσιφλικός παρείχε το δικαίωμα της πλήρους χρήσεως και καρπώσεως της γης στον καλλιεργητή, (χωρίς να διαμένει στο τσιφλίκι του) αντί προσυμφωνημένου ενοικίου 1- 1,5 σταμπόλια σιτάρι ή 2 σταμπόλια καλαμπόκι. Μετά από σκληρή εργασία αγόρασε δική του γη 300 στρεμμάτων, έκανε ένα κοπάδι από 350 πρόβατα, είχε αρκετά κεφάλια γελάδια και δύο ζευγάρια άλογα για να οργώνει τη γη του.

Ήταν ο πρώτος γεωργός που χρησιμοποίησε τρακτέρ «LANZ» με σιδερένιες ρόδες. Το 1937 εγκαταστάθηκε οικογενειακώς στο Συκούριο, όπου έζησε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ήταν νυμφευμένος με τη Ζωή Βας. Τουρλακοπούλου από το Συκούριο και απέκτησαν τρία αγόρια και δύο κορίτσια.

Β' Για τα γίδια

Βιτούλι, το: το χρονιάρικο αρσενικό ή θηλυκό κατσίκι.

Γιδαριά, η: μέρος που συγκεντρώνονται τα γίδια του χωριού και τα πηγαίνει ο γιδάρης στο βουνό να τα βοσκήσει επί πληρωμή, και το βράδυ τα επιστρέφει στη γιδαριά, απ' όπου τα παίρνει ο κάθε ιδιοκτήτης.

Γκισέμι, το: το «τραγί» για τα γίδια που είναι «στριμμένο» δηλαδή στείρο, με τα μεγάλα κέρατα και το χαρακτηριστικό πηγούνι (γένι), το οποίο οδηγεί το κοπάδι. Το γκισέμι έχει στο λαιμό κρεμασμένο το πιο μεγάλο μπρούτζινο κυπρί (το χοντροκούδουνο).

Γκίοσα, η: γερασμένη γίδα που έπαψε να γεννά.

Γκουρμπάνι, το: αρνί ή κατσίκι που έσφαζαν στα πανηγύρια.

Ερίφιο, το: είναι το μικρό κατσίκι.

Καλαμοβύζα, η: γίδα που έχει μαστάρι, βυζί με μεγάλη ρώγα (θηλή).

Κανούτα, η: γίδα με γκριζο τρίχωμα.

Κόρμπα, η: είναι η μαύρη γίδα.

Κουτσοκέρα, η: γίδα με σπασμένο το ένα κέρατο.

Ρούσα, η: κοκκινότριχη γίδα.

Σιούτα, η: γίδα που δεν έχει κέρατα.

Φλόρα, η: η ολόασπρη γίδα.

Η αιγοτροφία

«Αιξ» κοινώς γίδα. Είναι ζώο θηλαστικό και μηρυκαστικό που την εκτρέφουμε για το γάλα, το κρέας, το μαλλί και το δέρμα της. Οι γίδες λέγονται και «κατσίκες» και τα αρσενικά «τραγιά». Τα αρσενικά που οδηγούν το κοπάδι στη βοσκή λέγονται «γκισέμια» και είναι ευνουχισμένα (όχι βαρβάτα). Τα γίδια χαρακτηρίζονται από ένα μικρό γένι που έχουν από κάτω από το σαγόνι, το μακρουλό κεφάλι, τα κέρατα που είναι μεγαλύτερα στα αρσενικά και έχουν μικρή και όρθια ουρά. Η γίδα εγκυμονεί επί πέντε μήνες και γεννά συνήθως ένα-δύο κατσίκια τα οποία θηλάζει (ερίφια γάλακτος).

Τα γίδια είναι φυτοφάγα. Η τροφή τους είναι οι τρυφεροί βλαστοί, που κόβει από τα χαμηλά δέντρα και τα φυτά. Κάνει καταστροφές στα μικρά δέντρα και στους θάμνους και μπορεί να καταστρέψει τη βλάστηση και ολόκληρου βουνού. Το γάλα που μας δίνει είναι υγιεινό και ευκολοχώνευτο. Το κρέας της κατσίκας είναι πιο ελαφρό από το αρνίσιο, και το τρίχωμά της είναι σκληρό. Το δέρμα καταλλήλως κατεργαζόμενο χρησιμοποιείται στην κατασκευή δερμάτινων ειδών, παπούτσια, γάντια κ.α. Τα κατσίκια θηλάζουν από τον Ιανουάριο έως τέλος Απριλίου, και μετά, το γάλα παραδίνεται στο γαλατά για παραγωγή των γαλακτοκομικών προϊόντων.

Αιγοτρόφοι: Γκουντάρας Δημήτριος Κων., Ζαφείρης Γεώργιος, Ζαφείρης Ιωάννης Γεωρ., Ζαφείρης Χρήστος Γεωρ., Καλαντζή Γεωργία Βασ., Καλαντζή Γεωργία Δημ., Καλαντζής Δημήτριος Ευθ., Κασιβελος Παντελής Χρ., Μπάκαβου Αγορή Μιχ., Πούλιος Γεώργιος, Τσιάρας Κωνσταντίνος Χριστοφόρου, Τσιάρας Νικόλαος Χριστοφόρου, Τσιάρας Αθανάσιος Κων., Τσιάρας Χριστόφορος Κων. (φωτογραφία).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Υπεύθυνος Αγελαδοτροφικής Μονάδας

Γεννήθηκε ανήμερα την 21η Μαΐου 1972 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Σπούδασε στην ιδιωτική σχολή «ΔΕΛΤΑ» στη Θεσσαλονίκη και πήρε πτυχίο Ηλεκτρονικού με γνώσεις Ραδιοφωνίας, Τηλεόρασης, Video κ.α. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό (1992-1994) στην Κόρινθο, Αθήνα και Λήμνο. Μετά το στρατιωτικό του εργάζεται επαγγελματικά στην οικογενειακή επιχείρηση που ίδρυσε πριν αρκετά χρόνια ο πατέρας του Χρήστος Δημ. Πολύζος. Είναι νυμφευμένος με τη Νικολέτα Βασ. Κώτσια, πτυχιούχο Κοινωνικής Πολιτικής και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Αθηνών και απέκτησαν δυο αγόρια, τον Χρήστο και τον Βασίλη. Κατοικούν στο Συκούριο. Δραστηριοποιείται από 20ετίας και πλέον στον τομέα της αγελαδοτροφίας. Σε συνάντηση που είχαμε μου είπε: «Μία γενική αγελαδοτροφική μονάδα αποτελείται: 1) από τις μάνες, τα θηλυκά ζώα που γεννούν, 2) από τα φρεσκογεννημένα μικρά μοσχάρια αρσενικά και θηλυκά, 3) από τις μοσχίδες, τα θηλυκά ζώα που θα αντικαταστήσουν τις μάνες και 4) τα αρσενικά που τα εκτρέφουν κυρίως για πάχυνση και τα πωλούν.

Το αρσενικό λέγεται μοσχάρακι μέχρι τους 21 μήνες, λέγεται δαμάλι από 21-28 μήνες και ταύρος από και πάνω μέχρι που θα γίνει 15 ετών. Στη συνέχεια τόνισε: οι μοσχίδες που θα γίνουν μάνες πρέπει να έχουν τους 18 μήνες και γονιμοποιούνται με «τεχνητή σπερματέγ-

χυση» που κάνει ο ίδιος, από σπέρμα ξένης προέλευσης και ελεγμένων αποδόσεων. Η εγκυμοσύνη διαρκεί 9 μήνες και γεννά ένα θηλυκό τη μοσχίδα ή αρσενικό το μοσχάρι, και σε ποσοστό 10% μπορεί να γεννήσει και δύο (δίδυμα). Σημειώνει δε με έμφαση, πως ο κύκλος περιόδου της αγελάδας είναι ίδιος με τον μηνιαίο κύκλο της γυναίκας. Έχει έμμηνο ρύση κάθε 25 ημέρες».

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΜΠΑΚΑΒΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ – Ο ΒΟΥΚΟΛΟΣ

Από το 1945 και επί σειρά ετών ήταν «βουκόλος» γελαδάρης στα γελάδια του χωριού επί πληρωμή από τους ιδιοκτήτες. Έβοσκε τα ζώα τους εις τις παρυφές του Κίσαβου σε μια απόσταση από το χωριό 15-20 χλμ περίπου. Κάθε πρωί συγκέντρωνε τα ζώα σε κοπάδι, στη γελαδαριά, στον «Πλάτανο του Μανίκα», στη συνοικία Τασλάρ, σήμερα λέγεται «Κισσάβου», και στη συνέχεια τα πήγαινε για να βοσκήσουν μέχρι τις θέσεις Μουριές, Ουρλίστρα, Καραγάτσι, οδηγώντας τα με φωνές, σφυρίγματα και τραγούδια.

Τυχερός ήταν όταν κάποτε μια γελάδα γεννούσε κατά τη διάρκεια της βοσκής την ημέρα. Τότε, κατ' αρχήν έβαζε το μοσχάρι και βύζαινε, μετά άρμεγε το υπόλοιπο γάλα της γελάδας την λεγόμενη «κουλιάστρα», την οποία έβραζε και συνέτρωγε με τους άλλους τσοπάνους που έβοσκαν τα γιδοπρόβατα στην ίδια περιοχή. Το βράδυ κατηφορίζοντας έπαιρνε στους ώμους του σαν μικρό παιδί το

μοσχάρι, βάρους 15-20 κιλών περίπου και το παρέδιδε στον ιδιοκτήτη τον οποίο εύχονταν να του ζήσει, παίρνοντας και το χαρτζιλίκι για την απεριόριστη βοήθεια που πρόσφερε. Αυτή ήταν η καθημερινή ζωή του συμπατριώτη μας Τηλέμαχου Χρήστου Μπάκαβου.

Κων/νος Γεωρ. Τρικαλιώτης, Συκούριο 19/9/2013

Κτηνοτροφικός Σύλλογος Συκουρίου

Ιδρύθηκε και αναγνωρίστηκε από το Πρωτοδικείο της Λάρισας τον Ιούλιο του 1950 με πρόεδρο της τριμελούς επιτροπής τον Νικόλα Ιω. Τσούμαρη, γενικό γραμματέα του Παντελή Σιδέρη Νταναβάρα και το μέλος Χρήστο Αθ. Δημόπουλος. Από τις 31/01/1951 έως τις 16/11/1955 πρόεδρος και γενικοί γραμματείς διετέλεσαν:

Πρόεδροι:

Ιωάννης Στεργίου Κουρίτας,
Χρήστος Αθ. Δημόπουλος,;
Παντελής Σιδέρη Νταναβάρας

Γενικοί Γραμματείς:

Παντελής Σιδέρη Νταναβάρας,
Μιχαήλ Κων. Νταναβάρας

Παντελής Σιδέρη
Νταναβάρας

Χρήστος Αθ.
Δημόπουλος

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑ

Ο μελισσάς

Η επιστήμη αναγνωρίζει ότι η μεγαλύτερη υπηρεσία που προσφέρει η μέλισσα στη φύση και στον άνθρωπο είναι η γονιμοποίηση των ανθέων. Από τις μέλισσες παράγεται το μέλι από το νέκταρ των ανθέων κατόπιν επεξεργασίας, το κερί και ο βασιλικός πολτός. Μέσα σε κάθε κοινωνία μελισσιού (κυψέλη) συνυπάρχουν 3 είδη κατοίκων.

1). Η μάνα ή βασίλισσα. Το μόνο τέλειο θηλυκό έντομο ικανό για την αναπαραγωγή. Το σώμα της είναι μακρύτερο και χονδρότερο από της εργάτριας, έχει μικρά φτερά και ζωηρά χρώματα, εκκολάπτεται σε 15 ημέρες και ζει από 2 έως και 5 χρόνια.

2). Οι εργάτριες. Είναι θηλυκά έντομα ακατάλληλα όμως για αναπαραγωγή, έχουν εξαιρετικά ανεπτυγμένο το αίσθημα του προσανατολισμού, εκκολάπτονται σε 21 ημέρες και ζουν κατά την παραγωγική εποχή 40-60 ημέρες, ενώ τον χειμώνα 3-4 μήνες. Οι εργάτριες λέγονται και «συλλέκτριες ή ανθολόγες» και αυτές φέρνουν τη γύρη και το νέκταρ. Κάνουν πολλές δουλειές όπως: α) σκοποί- φύλακες στην είσοδο της κυψέλης για να μην μπαίνουν ξένες μέλισσες μέσα, β) καθαρίστριες, καθαρίζουν τα κελιά της κηρήθρας για να γεννήσει η βασίλισσα και γ) παραμάνες που ταΐζουν τις προνύμφες του γόνου με βασιλικό πολτό και ένα μείγμα από νερό, μέλι και γύρη.

3). Οι κηφήνες. Είναι τα αρσενικά έντομα που δεν έχουν κεντρί (η βασίλισσα και οι εργάτριες έχουν) και είναι απαραίτητοι για την γονιμοποίηση της βασίλισσας. Είναι μεγαλύτεροι, χοντρότεροι και ξεχωρίζουν από τις μέλισσες από το μαύρο σκούρο χρώμα, είναι τεμπέληδες, τρέφονται με νέκταρ και όχι επεξεργασμένο μέλι και όταν υπάρχει έλλειψη νέκταρος οι εργάτριες τους πετούν έξω και πεθαίνουν από την πείνα.

ΚΗΡΗΘΕΡΕΣ

Οι μέλισσες τρώνε μέλι και φτιάχνουν κερί, το οποίο είναι μια λιπαρή ουσία που παράγει η μέλισσα από τους κηρογόνους αδένες που βρίσκονται στην κοιλιά της. Από τους αδένες αυτούς το κερί βγαίνει σε λέπια και η μέλισσα το πιάνει με τα πόδια, το φέρνει στο στόμα και το πλάθει με τις σιαγόνες για να φτιάσει τις κηρήθρες. Τα κελιά είναι όλα εξάγωνα. Των εργατριών, όλα ίδια, των κηφήνων μεγαλύτερα και της βασίλισσας μακριά και μεγάλα για να χωρούν βασιλικό πολτό. Οι κυψέλες είναι συνήθως διώροφες ξύλινες ή και τριώροφες σε δυνατό παραγωγικό μελισσι με πληθυσμό 30-40χιλ. μελισσών.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Αυτή εκκολάπτεται σε μεγάλο βασιλοκέλι ή μανοστάσιο που τροφοδοτείται αποκλειστικά με βασιλικό πολτό. Μετά την εκκόλαψή της αφού περάσουν 2-3 ημέρες βγαίνει από την κυψέλη με καλό ζεστό καιρό και πετάει ψηλά

παιχνιδίζοντας στον αέρα για να γονιμοποιηθεί. Την ακολουθούν πολλοί κηφήνες και ζευγαρώνει μόνο με έναν, τον πιο γρήγορο και δυνατό, πληρώνοντας με τη ζωή του τη γονιμοποίηση της βασίλισσας, γιατί στο ζευγάρι αποσπώνται τα γεννητικά του όργανα και πέφτει κάτω νεκρός. Αφού επιστρέψει στην κυψέλη της, οι μέλισσες την καθαρίζουν, της αποσπών τα μόρια του κηφήνα που εξέχουν από τον κόλπο της και μετά από 48 ώρες αρχίζει να γεννά, αφήνοντας σε κάθε κελί ένα αυγό και ένα σπερματοζωάριο. Κατά τη διάρκεια της γέννας οι μικρές μέλισσες, οι παραμάνες την ταΐζουν στο στόμα με βασιλικό πολτό το οποίο είναι γάλα πυκνό που παράγεται στους φαρυγγικούς αδένες όταν τρέφονται με γύρη και μέλι. Χωρίς γύρη δεν παράγεται βασιλικός πολτός και τότε σταματά η γέννα. Στον καιρό της μεγάλης ανθοφορίας άνοιξη και καλοκαίρι η βασίλισσα γεννά μέχρι και 30.000 χιλ. αυγά ημερησίως. Σταματά να γεννά τον χειμώνα λόγω ψύχους.

ΣΜΗΝΟΥΡΓΙΑ

Τον Απρίλιο και Μάιο που υπάρχει μεγάλη ανθοφορία και έρχεται πολύ νέκταρ μέσα στην κυψέλη, οι μέλισσες τροφοδοτούν πολύ τη βασίλισσα που γεννά συνέχεια και ο πληθυσμός αυξάνει (υπάρχει πρόβλημα χώρου) και τότε ένα μέρος του πληθυσμού όλων των ηλικιών και ειδικοτήτων μαζί με την παλιά βασίλισσα φεύγει και φωλιάζει αλλού, όπως σε κοιλότητες δένδρων, βράχων ή κρέμεται σε κλαδιά δένδρων. Το σμήνος που έφυγε λέγεται «αφεσμός» και ο μελισσοκόμος με κατάλληλο τρόπο τον πιάνει και τον τοποθετεί σε νέα κυψέλη. Στη μητρική κυψέλη ήδη έχουν φτιαχτεί μανοστάσια και από τις βασίλισσες που θα εκκολαφθούν μία μόνο θα επιζήσει μετά από μονομαχία με τις άλλες. Εδώ χρησιμοποιεί για πρώτη φορά το κεντρί της, ενώ όταν ο μελισσοκόμος την έχει στα χέρια του δεν τον σιμπάζει.

ΤΡΥΓΟΣ

Ανάλογα με την ανθοφορία της περιοχής ο μελισσοκόμος μετακινεί τα μελίσσια του για να έχει τη μεγαλύτερη δυνατή απόδοση. Δένδρα, λουλούδια και θάμνοι που δίνουν νέκταρ και γύρη είναι οι αμυγδαλιές νωρίς την Άνοιξη, ροδακινιές, αχλαδιές, ιτιές, ακακίες, καστανιές και τα κωνοφόρα έλατα και πεύκα που δίνουν άφθονο μελίτωμα (περιέχει λίγο μέλι). Επίσης τα μπουρντένια, η ρίγανη, η μέντα, το σαρπούνι, το αρίτσιο, το τριφύλλι, η καρβαριά, η ερείκη, (σουσούρα), η παλιουριά, η βαμβακιά, η αγριοβαμβακιά, και το θυμάρι που δίνει άριστο μέλι. Ο τρύγος γίνεται συνήθως τον Μάιο με τις πρώτες ανθοφορίες και τον Ιούλιο όταν τα κελιά στα τελάρα έχουν σφραγισθεί πάνω από 90%. Στο χωριό μας οι μελισσοκόμοι πλήρωναν από το 1887 φόρο «επί των μελισσίων» χρησιμοποιώντας πρωτόγονες κυψέλες, ενώ σήμερα ο τρόπος εκμετάλλευσης έχει αλλάξει προς το καλύτερο. Μόνο που σήμερα υπάρχουν και οι αρρώστιες όπως τα ακάρεια, η σηψαιμία, ο κηρώσκορος κ.α. που ο μελισσοκόμος δαπανά μεγάλα χρηματικά ποσά για να τις καταπολεμήσει.

Οι μελισσοκόμοι στο χωριό μας τα τελευταία 60-70 χρόνια ήταν και είναι: Αλίγκας Αντώνιος Ηλία, Αρβανιτογιάννης Γεώργιος Κων., Γκαντόγλου Κωνσταντίνος Αντ., Γκουντιντάς Νικόλαος Αντ., Δημόπουλος Χρήστος Αθ., Δοξαράς Ιωάννης Κων., Κακαγιάννης Ευάγγελος Ρίζου, Κακαγιάννης Ρίζος Νικ., Κατσιάνης Χρήστος Νικ., Μπέλτσιου Βασιλική Κων., Μωραΐτης Γεώργιος Κων., Μωραΐτης Παναγιώτης Κων., Νούλας Κωνσταντίνος Αθ., Νταής Χαδούλης Ευαγγ., Πράπας Νικόλαος Χρ., Πράπας Χρήστος Νικ., Τσακίριδης Κωνσταντίνος Δημ., Ζέστας Χρήστος Ιω.

Τελειώνοντας το θαυμαστό της φύσης κεφάλαιο των μελισσών, ευχαριστώ και από τη θέση αυτή τον μελισσοκόμο Ιωάννη Κων. Δοξαρά για τις αναλυτικές πληροφορίες που μου έδωσε και που ο ίδιος είναι βαθύς γνώστης της κοινωνίας των μελισσών αφού τις φροντίζει από ηλικίας 15 χρονών!

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ

Εμπορικές επιχειρήσεις – Καταστημάτωνάρχες

Στο Συκούριο υπάρχει Σωματείο Εμποροεπαγγελματιοτεχνών που ιδρύθηκε το 1979 και το 1988 μετονομάστηκε σε «ΕΝΩΣΗ». Ως πρωτοβάθμιο όργανο είναι εγγεγραμμένο στην Ομοσπονδία της Λάρισας, η οποία ανήκει στην Γ.Σ.Ε.Β.Ε. Ελλάδας. Τα όργανα της Ένωσης είναι η Γενική Συνέλευση των μελών, το 5μελές Δ.Σ.

και η 3μελής Εξελεγκτική Επιτροπή. Οι αρχαιρεσίες γίνονται κάθε 2 χρόνια. Πρόεδροι διετέλεσαν: Κακαγιάννης Δημήτριος Χρ., Καραδήμος Θωμάς Γεωργ., Ντίνιας Μιχαήλ Βασ., Γρηγορίου Στέργιος Χρ., Πράπας Νικόλαος Κων., Κακαγιάννης Κων/νος Χρ., Πράπας Βασίλειος Νικ., Λανάρας Κων/νος Ιω., Πάσχος Γεώργιος Ιω. κ.α.

Ο υδραυλικός Κωνσταντίνος Β. Μπέλιτσιος, ιδιοκτήτης και δημιουργός της επιχείρησης γενικού εμπορίου, με τον γιο του Βασίλειο στην είσοδο του καταστήματός τους στην πλατεία της αγοράς (παζάρι), το 2014.

Ο Αντώνιος Δημ. Μπλιός, πτυχιούχος του Τμήματος Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων με ειδικότητα στη Λογιστική, του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, έμπροσθεν του Λογιστικού του γραφείου που διατηρεί στην πλατεία της αγοράς (παζάρι), το 2014.

Ο Γεώργιος Κων. Αδαμόπουλος έμπροσθεν από το κουρείο του, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) το 2014.

Ο Χρήστος Αθ. Λανάρας στην είσοδο του κρεοπωλείου του, στην πλατεία της αγοράς, (παζάρι) το 2013.

Ο Θεόδωρος Κων. Παπαστεργίου είναι γέννημα θρέμμα της Όσας. Από το 1965 έως το 2007 εργάστηκε στο 15ο Κ.Τ.Ε.Λ. Νομού Λάρισας, απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε. Στην πορεία των 42 χρόνων εργάστηκε ως: εισπράκτορας, αποθηκάριος, ελεγκτής στη γραμμή συγκοινωνίας Λάρισας – Θεσσαλονίκης και εκδότης εισιτηρίων. Από το 2007 είναι ο σταθμάρχης και ο εκδότης των εισιτηρίων στο Πρακτορείο Συκουρίου.

Η Ευτυχία (Εφη) Καραμήτσιου και ο Απόστολος Γεωργ. Ζώγας εμπρός στο καφέ «PLAZA» που διατηρούν στη νότια πλευρά της πλατείας της αγοράς (παζάρι) το 2014.

Ο Παναγιώτης Κων/νου Κρικέλης στην είσοδο της ιδιόκτητης ταβέρνας (πρώην παντοπωλείο) επί της πλατείας της αγοράς (παζάρι) το 2014.

Ο έμπορος Δημήτριος Κων. Μητροδής και η υπάλληλος Μαρία Κορδέλλα – Κλωστράκη μπροστά στο κατάστημα πωλήσεων ειδών βιβλιοπωλείου, παιχνιδιών, δώρων, τσιγάρων, αναψυκτικών και άλλων εποχιακών που βρίσκεται στη συμβολή της οδού Αγίου Κωνσταντίνου και πλατείας της αγοράς (παζάρι), το 2013.

Το καφέ – μπαρ "CLASSIC" και ο ιδιοκτήτης Στέφανος Κων. Κωτούλας, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) το 2013.

Ο Αθανάσιος Σωτ. Αγγέλης με τη σύζυγό του Ιφιγένεια στην είσοδο της ταβέρνας τους (πρώην Κωτούλα), στην πλατεία της εβδομαδιαίας αγοράς (παζάρι) το 2013.

Ο Μιχαήλ Ιω. Γερογιάννης στην είσοδο της ταβέρνας του, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) το 2013.

Ο Ιωάννης Κων. Κασιάνης, ιδιοκτήτης του μεζεδοπωλείου «ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΡΙ» επί της πλατείας της αγοράς (παζάρι) τον Ιούλιο του 2014.

Ο Χαδούλης Νικ. Χαδουλός πτυχιούχος της Σχολής Λογιστών του Ζήση Παναγιωτακόπουλου της Λάρισας, διεκπεραιώνει λογιστικές υποθέσεις και ασφάλειες από το γραφείο του που βρίσκεται από το 1984 έως σήμερα στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου στο Συκούριο.

Ο ιδιοκτήτης του παντοπωλείου – οπωροπωλείου Γεώργιος Βασιλείου Καλτσής, (δισέγγονος της αείμνηστης Ελένης Αθ. Χολεβά), στην είσοδο του καταστήματός του στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου, το 2014.

Το φαστ – φουντ με την επωνυμία «TAX BURGER» και τον ιδιοκτήτη του Νικόλαο Σπύρου Παπαζαχαρία με τη σύζυγό του Αικατερίνη Χαδούλη Ζαφειρή, στην Κεντρική οδό Αγίου Κωνσταντίνου, τον Σεπτέμβριο του 2014.

Ο ιδιοκτήτης του «καφέ» Μιχαήλ Δη. Πατσιάς στην είσοδο του καταστήματός του στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2014.

Ο έμπορος ειδών κιγκαλερίας (σιδηρικά, χρώματα κ.α.) Γεώργιος Βασ. Ζίας, στην είσοδο του καταστήματός του, στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2014.

Ο Τηλέμαχος Ζαχαρία Γκάνιαρης, Διπλωματούχος Μεταδευτεροβάθμιας Επαγγελματικής Κατάρτισης «ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΛΗΨΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ» του Ιδιωτικού Ι.Ε.Κ. «Ε.Σ.Ρ.» τριετούς φοίτησης Θεσσαλονίκης, εμπρός από το οικογενειακό κατάστημα ΦΩΤΟ-REX που διαθέτει studio καλλιτεχνικής φωτογραφίας και επιπλέον καλύπτει βιντεοσκοπήσεις – φωτογραφίες αρραβώνων, γάμων, βαπτίσεων, γενεθλίων, κ.α. Το κατάστημα βρίσκεται στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου.

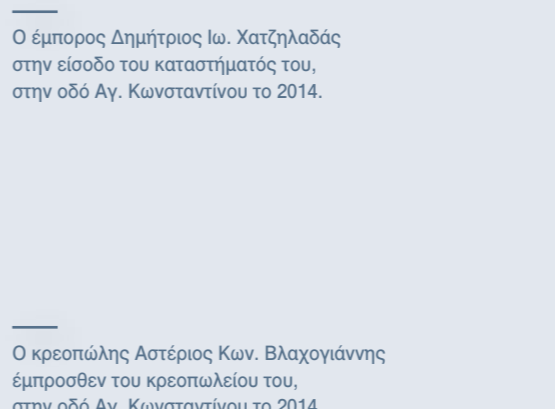
Ο κουρέας ανδρικών κομμώσεων Βασίλειος Αντ. Παλαμίδας στην είσοδο του κουρείου του, στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2013.

Ο Γεώργιος Ευθ. Τρικαλιώτης, πτυχιούχος της Σχολής Διοίκησης Επιχειρήσεων και Οργανισμών του Ανοικτού Πανεπιστημίου, διατηρεί Γραφείο Γενικών Ασφαλίσεων στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου από το 2006 έως σήμερα.

Πατέρας και γιος. Το μεγάλο εμπορικό κατάστημα με την επωνυμία «ΠΑΣΧΟΣ» ιδρύθηκε από τον πατέρα Ιωάννη Μιχ. Πάσχο και συνεχίζει επιτυχώς την επιχείρησή ο γιος του Γεώργιος, (2014).

Ο έμπορος Δημήτριος Ιω. Χατζηλαδάς στην είσοδο του καταστήματός του, στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2014.

Ο κρεπωλής Αστέριος Κων. Βλαχογιάννης εμπροσθεν του κρεπωλείου του, στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2014.

Ο Κωνσταντίνος Σ. Αλίγκας, ιδιοκτήτης Βιοτεχνίας Μεταλλικών Επίπλων, εργάσθηκε από το 1975 έως το 2000 στο εργαστήρι του, κατασκευάζοντας βιβλιοθήκες, γραφεία, μεταλλικές ντουλάπες, είδη εξοχής, κ.α. Το εργαστήρι βρίσκεται δίπλα στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Συκουρίου.

Ο ιδιοκτήτης και τεχνικός Γεώργιος Δημ. Ράπτης στο συνεργείο επισκευής μοτοσυκλετών με επίσημη εξουσιοδότηση από τη HONDA, APRILIA, PIAGGIO, και MOTOCUCCI και με εξειδίκευση στις BMW, DUCATI, και SUZUKI. Το συνεργείο βρίσκεται πλησίον της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Συκουρίου.

Το ζεύγος Αντώνιος Δημ. Μουρογιάννης και Αφροδίτη Γεωργ. Πασαπόρτη στην είσοδο του καταστήματός τους, στο Σούπερ Μάρκετ επί της πλατείας Ρήγα Φεραίου, το 2014.

Ο Χαράλαμπος Παν. Μακρής, ιδιοκτήτης του καφέ – μπαρ «ΜΠΑΡΟΣ» στην ομώνυμη πλατεία, το 2014.

Ο Δημήτριος Νικ. Γκαντόγλου, ιδιοκτήτης του καφέ – μπαρ «ΜΑΞΙΜΟΥ» στην πλατεία Μπάρος (Ρήγα Φεραίου), το 2014.

Ο Ιορδάνης Γεωργίου Νεμπεγλέρας έμπροσθεν του καφέ- μπαρ «Nebe» που βρίσκεται στη νότια πλευρά της πλατείας Ρήγα Φεραίου, το 2014.

Εύγλωττη επωνυμία που τα λέει όλα. Ο ιδιοκτήτης Δημήτριος Χαρίλαου Καλότυχος έμπροσθεν της ταβέρνας – πιτσαρίας που λειτουργεί από το 1979 στην πλατεία Ρήγα Φεραίου, (2014).

Το προσωπικό του Σούπερ Μάρκετ «Λάρισα», μπροστά στο κατάστημα το καλοκαίρι του 2013. Από αριστερά: Τζιατζιάφης Γρηγόριος, Παπαγεωργίου Δροσιά – Γκουλιάρα, Ευρμακέζη Πηνελόπη, Νάστου Αθανασία – Κοκκινοθανοπούλου και Μπίμπου Αλεξάνδρα – Ζιώγα. Στην πίσω σειρά από αριστερά: Τζιούρας Βασίλειος Ιππ., Γκανάς Θεόδωρος από τη Λάρισα και Μακρής Ιωάννης Χρ. Σημειώνεται την ώρα της φωτογράφισης δεν είχαν υπηρεσία δύο υπάλληλοι: Η Κατσιάνη Μαρία – Σινάτικα και η δεσποινίς Ουρανία Αριστ. Γλυμπάτσα, την οποία ευχαριστώ και από τη θέση αυτή, για τα ονοματεπώνυμα των συναδέλφων της που μου έδωσε.

«Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ» Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ «ΡΕΦΑ»

Αυτή βρίσκεται στη γωνία της πλατείας Μπάρος με την οδό Αγίου Κωνσταντίνου που ενώνει τις δύο πλατείες Μπάρος – Παζάρι. «Ρέφας» ήταν το παρωνύμιο του Κων/νου Σπύρου Μακρή, γαμπρού του Κωνσταντίνου Σακελλαρίου στην κόρη του Σταυρούλα. Στον πίσω εξωτερικό χώρο, υπήρχε η γνωστή πίστα «ΚΛΗΜΑΤΑΡΙΑ» όπου τους Καλοκαιρινούς μήνες έβλεπες τις Κυριακές που γινόταν συνήθως η βόλτα από τη μία πλατεία στην άλλη, να λικνίζονται τα νεανικά κορμιά στους ήχους ελληνικών και ξένων τραγουδιών. Για αρκετά χρόνια την ταβέρνα την νοίκιαζε ο Κων/νος Ηλία Ήλιου. Όταν ανέλαβαν τη διαχείριση ο «Ρέφας» με τη σύζυγό του, εργάστηκαν με όρεξη και μεράκι και ύστερα από λίγα χρόνια κατεδάφισαν την παλιά ταβέρνα και έχτισαν ένα σύγχρονο κτήριο ευρύχωρο, φωτεινό και κυρίως με θέρμανση και κλιματισμό. Εργολάβος κατασκευαστής ήταν ο Κωνσταντίνος Μάντζιος από το Πουρνάρι. Σήμερα στην ταβέρνα εργάζονται τα παιδιά τους Ειρήνη και Γιάννης, διαθέτοντάς την επίσης και για κοινωνικούς σκοπούς, γάμους, βαπτίσεις, μνημόσυνα κ.α. Ο «Ρέφας» απεβίωσε και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού μας. Στη φωτογραφία ο γιος του Γιάννης, το έτος 2015.

Ο ιδιοκτήτης καταστήματος υποδημάτων Κωνσταντίνος Βασ. Ανδρεόπουλος, στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου, το 2013.

Το πρακτορείο εφημερίδων, περιοδικών, λαχείων και ΠΡΟ-ΠΟ του Γεωργίου Δημ. Χατζηλαδά, στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου το 2013.

Ο Άγγελος Δημ. Κακαγιάννης, ιδιοκτήτης του καφέ- μπαρ «ΟΜΕΡΤΑ» επί της οδού Αγ. Κωνσταντίνου, το 2014.

Ο ιδιοκτήτης του φαστφουντάδικου (ταχυφαγείο) με την επωνυμία «PLANET» Αθανάσιος Μπακαγιάννης επί της κεντρικής οδού Αγίου Κωνσταντίνου, τον Σεπτέμβριο του 2014.

Ο Δημήτριος Κων. Καραδήμος, ιδιοκτήτης του café Bar «ΡΟΔΟΝ» στη συμβολή των οδών Βασιλείου Τζούκα και Αγ. Κωνσταντίνου, το 2014.

Η τέχνη για τον μοναδικό στις μέρες μας ζαχαροπλάστη του χωριού, είναι πατροπαράδοτη. Την δίδαξε ο πατέρας Γεώργιος Κανελλόπουλος και στους τρεις γιους του, αλλά μόνον ο Νίκος συνέχισε την «παράδοση». Στη φωτογραφία εντός του καταστήματός του, τον Σεπτέμβριο του 2014.

Το κατάστημα Γεωργικών Εφοδίων του Κων/νου Χρ. Κακαγιάννη και της κόρης του Βιβής, πτυχιούχου Τεχνολόγου Γεωπόνου, Διοίκηση Γεωργικών Εκμεταλλεύσεων Θεσσαλονίκης και Φυτικής Παραγωγής κλάδος Δενδροκομίας, Λάρισα, έξωθεν του καταστήματός τους, το 2013.

Ο Χρήστος Κων/νου Παπαχρήστος εργάστηκε από το 1966 στις πάσης φύσεως κατασκευές σιδήρου και σήμερα τα παιδιά του Κωνσταντίνος δεξιά και Άγγελος αριστερά, εργάζονται στις σύγχρονες κατασκευές κουφωμάτων «Αλουμινίου» παραγωγής του εργοστασίου «ΕΞΑΛΚΟ». Το γραφείο, η έκθεση κουφωμάτων και το κατασκευαστικό εργαστήριο βρίσκονται πλησίον του Λυκείου Συκουρίου, (Καλοκαίρι 2014).

Ο Σταύρος Αθ. Κρίτσας εικονίζεται έμπροσθεν του περιπτέρου του που βρίσκεται πλησίον του Λυκείου Συκουρίου, (2013).

Ο Θωμάς Αθαν. Αντωνίου Γεωπόνος Φυτικής Παραγωγής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, εμπρός από το κατάστημά του, πλησίον του γηπέδου Συκουρίου, (2013).

Η «Συκουρεία γη». Κατάστημα γεωργικών εφοδίων του Γεωργίου Νικ. Γερογιάννη, πτυχιούχου της Σχολής Τεχνολόγων Γεωπονίας του Τ.Ε.Ι. Λάρισας με τη σύζυγό του Δήμητρα το γένος Δημ. Ζάγουρα, πηγαίνοντας προς την Όσσα, το 2014.

Οι αδελφοί, αριστερά ο Θεοφάνης και δεξιά ο Ηλίας Κων/νου Σταφίδα, στην είσοδο του συνεργείου βουλκανιζατέρ και αλλαγής ελαστικών, πλησίον του γηπέδου Συκουρίου, το 2014.

Οι αδελφοί Γεώργιος αριστερά και Νικόλαος δεξιά, παιδιά του Ευάγγελου Αχ. Συρμακέζη, στην είσοδο του εργαστηρίου κουφωμάτων αλουμινίου και σιδηρών κατασκευών, Αύγουστος του 2014.

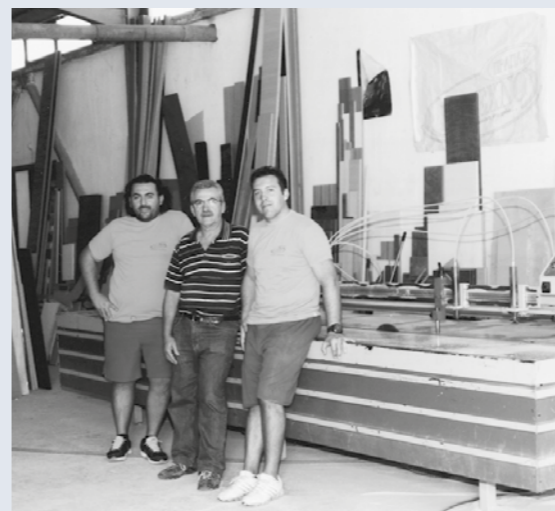
Ο ιδιοκτήτης Ιωάννης Ζήση Γκανάτσιος αριστερά με το γιο του Ζήση, μπροστά στις αντλίες του πρατηρίου υγρών καυσίμων που βρίσκεται στην έξοδο – είσοδο του χωριού, προς και από τη Λάρισα, το 2014.

Ο ιδιοκτήτης Στέργιος Κων. Τσιακμάκης, αριστερά και ο υπάλληλος Πέτρος Γ. Φασούλας δεξιά, στην είσοδο συνεργείου επισκευής και συντήρησης παντός τύπου αυτοκινήτων, τον Αύγουστο του 2014. Το σέρβις λειτουργεί στο χώρο αυτό από το έτος 2000.

Ο ιδιοκτήτης του συνεργείου επισκευής αυτοκινήτων Ευάγγελος Αντ. Ζέλφος αριστερά, με τον υπάλληλο Θεοφάνη Νικολάου Καραποστόλη, τον Σεπτέμβριο του 2014. Το συνεργείο λειτουργεί στο χώρο αυτό από το έτος 2001.

Το εργοστάσιο επίπλων με την επωνυμία «ΕΝΤΕΧΝΟ» ΕΠΙΠΛΑ ΠΡΑΠΑ, βρίσκεται στην είσοδο Συκουρίου ερχόμενοι από τη Λάρισα. Στη φωτογραφία στο μέσον ο πατέρας Σωτήριος Κων. Πράπας με τους γιους του, δεξιά τον Νικόλαο και αριστερά τον Κωνσταντίνο, το 2014.

Οι αδελφοί Γεώργιος (αριστερά) και Κωνσταντίνος (δεξιά) Χρήστου Δαρδιώτη, με την υπάλληλο στο μέσον Μαρία Γκουντή, μπροστά από το κατάστημα με την επωνυμία «ΑΡΤΟΠΟΪΑ – ΑΡΤΟΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ΔΑΡΔΙΩΤΗ» το 2014.

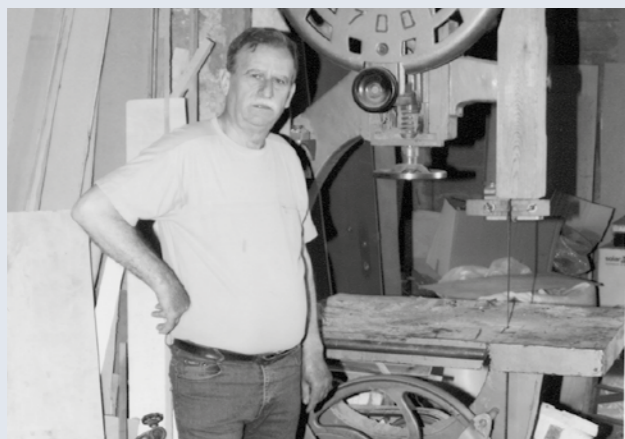
Ο Παύλος Δημ. Καραμήτσιος ιδιοκτήτης του καφέ-μπαρ στο τέρμα της οδού Βασιλείου Τζούκα, πριν τα πλατάνια Παπαζαχαρία, το 2014.

Οι τεχνίτες Ξυουργοί, ο πατέρας Κωνσταντίνος Μιχ. Κοκκινοθανόπουλος με τους γιους του, αριστερά τον Μιχάλη και δεξιά τον Ανδρέα γύρω από την αυτοσχέδια Ξυλόσομπα που είχαν εντός του εργαστηρίου τους, απέναντι από το Δημοτικό Σχολείο, το 1964.

Ο πατέρας Ζήσης Αντωνίου Τσιακμάκης, ο μηχανοξυλουργός, με τους γιους του τον Αντώνη αριστερά και τον Γιάννη δεξιά, εντός του ξυλουργικού τους εργαστηρίου. Ο πατέρας τους άρχισε να εργάζεται από το 1945 στο καροποιείο του Αλέκου Παπαχατζή στη Λάρισα και το 1958 άνοιξε σε ιδιόκτητο χώρο ξυλουργείο στο Συκούριο. Ήταν ο μόνος ξυλουργός που διέθετε «μηχανικό καταρράκτη» στον οποίο έβγαζαν οι ξυλουργοί και οι οικοδόμοι της ευρύτερης περιοχής, οικοδομήσιμη ξυλεία.

Ο ιδιοκτήτης Παναγιώτης Κ. Μοσχοβίτης στο ανενεργό του εργαστήριο κατασκευής ξυλουργικών εργασιών, εντός του οικισμού, το 2015.

Ο συνταξιούχος ξυλουργός Νικόλαος Κων. Πράπας στο ανενεργό εργαστήριό του, που βρίσκεται στη θέση «Μεριατζικός» εντός του οικισμού, τον Σεπτέμβρη του 2014.

Ο πατέρας και ο γιος μέσα στο ξυλουργικό τους εργαστήριο στη γειτονιά «Μεριάς Τζιούρα». Πρόκειται για τον συνταξιούχο ξυλουργό – επιλοποιό Κωνσταντίνο Ιωάννη Παπαλιόλιο και το γιο του Ιωάννη, το 2014.

Ο ιδιοκτήτης Θεόδωρος Νικ. Βλαχογιάννης, πρώην επαγγελματίας ξυλουργός και νυν συνταξιούχος, εντός του ανενεργού του εργαστηρίου κατασκευής επίπλων, κουφωμάτων και ειδών κουζίνας, το 2015.

Ο Γρηγόριος Δημοσθένη Γούλας εντός του εργαστηρίου του με την επωνυμία «Εργαστήριο –Στιλβωτήριο Επίπλων και Κουφωμάτων» που βρίσκεται από το 1986 στο δρόμο κάτω από την Αστυνομία, πηγαίνοντας προς τον Μεγάλο Μεριά, (Οκτώβριος του 2014).

Ο Σπύρος Γεωργίου Σπυρόπουλος, γιος του μοναδικού επαγγελματία καρεκλά που δε ζει, μέσα στο ξυλουργικό του εργαστήριο που βρίσκεται στο «Κονάκι» συνοικία Αγ. Κωνσταντίνου, (Αύγουστος του 2014).

Ο εμπειροτέχνης εργολάβος δημοσίων και ιδιωτικών έργων Σωτήριος Χρ. Φετάκης, με τον γιο του Χρήστο μπροστά στο JCB/3CX σε μια στάση της εργασίας τους, έξω από το Λαογραφικό Μουσείο, στις 20/11/2014.

Πατέρας και γιος. Ο πατέρας Αριστοτέλης Ευάγγελου Ηλίας δεξιά, ιδρυτής καταστήματος στη Λάρισα από το 1988 με «είδη δώρων, οικιακού εξοπλισμού και είδη κυνηγιού» με το γιο του Ευάγγελο, εντός του καταστήματος τους επίσης οδού Μεγάλου Αλεξάνδρου, το 2015.

Επάγγελμα πατροπαράδοτο. Ο Στέργιος Χρήστου Λανάρας, εν ώρα εργασίας στο υπερ-σύγχρονο κρεοπωλείο του, που λειτουργεί από το Νοέμβριο του 2008 στην οδό Καρδίτσας του συνοικισμού «Νεράιδα» της Λάρισας το 2015.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΤΕΡΟΙ

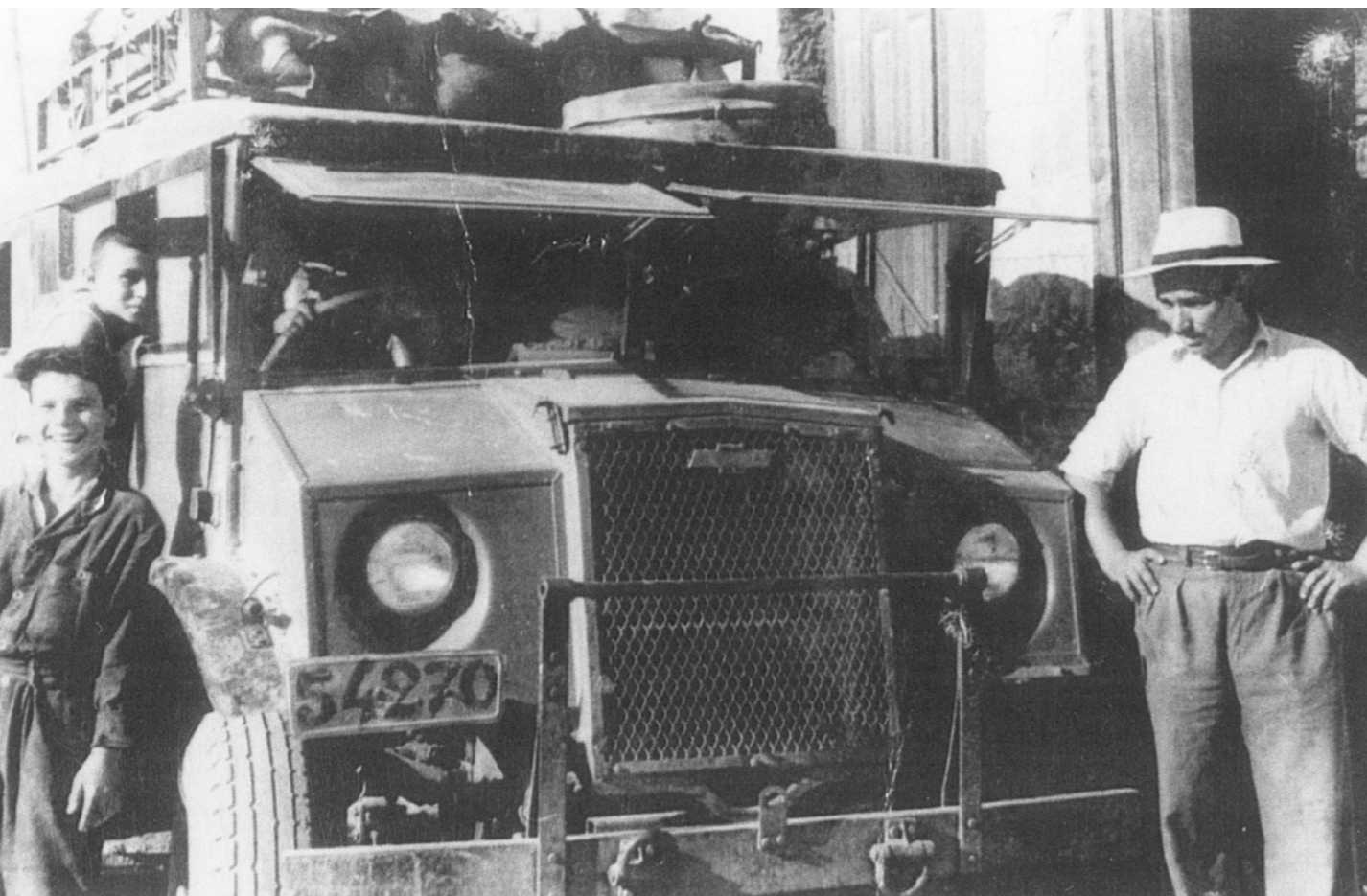
Ο Γεώργιος Περικλή Γώγος (1901 – 1942), γεννήθηκε στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με μια θυγατέρα κι ένα γιο. Το 1928 ήταν οδηγός και ιδιοκτήτης επιβατικού αυτοκινήτου CHEVROLET/ 5 θέσεων, το 1930 οδηγός και ιδιοκτήτης FORD/5 θέσεων, το 1934 συνιδιοκτήτης με τον Βασίλειο Ιω. Σαμαρά λεωφορείου CHEVROLET/ 8 θέσεων κλειστό, το 1938 ιδιοκτήτης λεωφορείου CHEVROLET /19 θέσεων με αριθμό κυκλοφορίας 36846 και οδηγό τον ίδιο με σοφεράκι το γιο του Νικόλαο (Λάκη) Γώγο.

Συνεταιρικά, με Συκουριώτες εμπλεκόμενους στον ίδιο επαγγελματικό χώρο, το 1936 ένα FORD/5 θέσεων και το 1937 ένα CHEVROLET /8 θέσεων, επιβατικά ανοιχτά. Το λεωφορείο

CHEVROLET/19 θέσεων στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο επιτάχθηκε και καταστράφηκε. Το Ελληνικό κράτος ανά δύο παθόντες αυτοκινητιστές, τους έδινε και ένα Τζέιμς. Τον Απρίλιο του 1948 το επιβατικό "COMMERCIALE" των κληρονόμων του και οδηγό το γιο του Λάκη, λεηλατήθηκε και πυρπολήθηκε.

Μετά το 1950 η θυγατέρα του Μαρία, σύζυγος Δημητρίου Γεροθανάση ήταν συνιδιοκτήτρια λεωφορείων του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ. Λάρισας, με ποσοστό 1/3 MERCEDES/32 θέσεων και BET-FORD/ 50 θέσεων με τους Ζήση Αστ. Μητσιούλη και Θεοφάνη Μιλτ. Παπαθανασίου.

Σημειώνεται ο γιος του Λάκης Γώγος ήταν ιδιοκτήτης αγοραιούχος ταξί VOLGA και ACADIAN /5 θέσεων με έδρα το Συκούριο.

Ο Αθανάσιος Νικ. Παπαθανασίου ήταν οδηγός και ιδιοκτήτης (1928-1932) ενός επιβατικού ανοιχτού μάρκας FORD/5 θέσεων, με αριθμό κυκλοφορίας 6638, ήταν οδηγός και συνιδιοκτήτης CHEVROLET/ 8 θέσεων (1937-1938) και οδηγός και ιδιοκτήτης λεωφορείου CHEVROLET/ 19 θέσεων (1940-1941), που καταστράφηκε και αντικαταστάθηκε από «Καρνάβαλο» βλ. φωτογραφία. Από το 1956 και εντεύθεν ο γαμπρός του Παναγιώτης Χαρ. Κασιφάτης υπήρξε οδηγός και συνιδιοκτήτης του 50% MERCEDES/32 θέσεων. Στη φωτογραφία δεξιά, με τον εισπράκτορα Στέλιο Μακρυγιάννη, από την Όσσα.

Το πρακτορείο επιβατικών αυτοκινήτων ήταν δεξιά της πλατείας της αγοράς (παζάρι) το 1932. Πράκτορας ήταν ο Δημήτριος Νικ. Δημητρίου (1899-1978), ο αποκαλούμενος «λιμενάρχης» και ιδιοκτήτης ενός επιβατικού μάρκας FORD/ 5 θέσεων από το 1928.

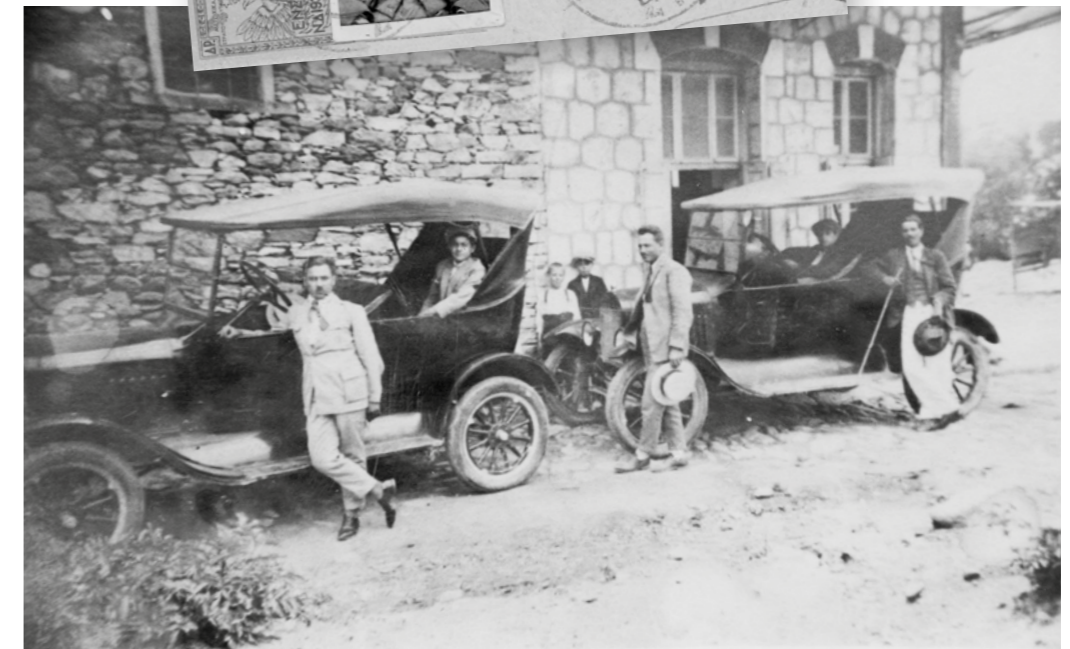
Ο Κωνσταντίνος Ιω. Γιαννακόπουλος δεξιά, (1902-1974), υπήρξε οδηγός, ιδιοκτήτης και συνιδιοκτήτης επιβατικού ανοιχτού μάρκας FORD/ 5 θέσεων, ιδιοκτήτης λεωφορείου CHEVROLET /19 θέσεων και συνιδιοκτήτης μισού Τζέημς, που έδωσε το κράτος από το καταστραφέν λεωφορείο στη διάρκεια της εμφύλιας σύρραξης.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο οδηγός και ιδιοκτήτης Ευάγγελος Λαζ. Βουλγαράκης (1902-1946), μπροστά στο 2ο/5θέσιο FORD, συναισθανόμενος την επικινδυνότητα του επαγγέλματος είχε κάνει ασφάλεια ζωής για 20 χρόνια στο Εθνικό Ίδρυμα Ασφαλείων για δύο 5/θέσια FORD που είχε στην κατοχή του, με το ποσό των 50.000 δρχ. των ασφαλιστρών πληρωτέων ανά τρίμηνο. Αριθμός ασφαλιστηρίου 500251/16.09.1928.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ

Ο Κωνσταντίνος Μιχαήλ Ζης (1926-2012), γεννήθηκε στο Λεβίδι του νομού Αρκαδίας, όπου εργαζόταν οδηγός σε φορτηγό SCANIA 5 τόνων. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Ελισάβετ Ευαγγέλου Βουλγαράκη και απέκτησαν ένα γιο τον Βαγγέλη.

Από το 1950 έως το 1989 είχε μια πλούσια επαγγελματική σταδιοδρομία ως οδηγός και ως συνιδιοκτήτης με τους κληρονόμους του Ευάγγελου Βουλγαράκη. Εργάστηκε και στα τρία λεωφορεία VOLVO/24 και 50 θέσεων και ΝΤΟΪΤΣ 32 θέσεων.

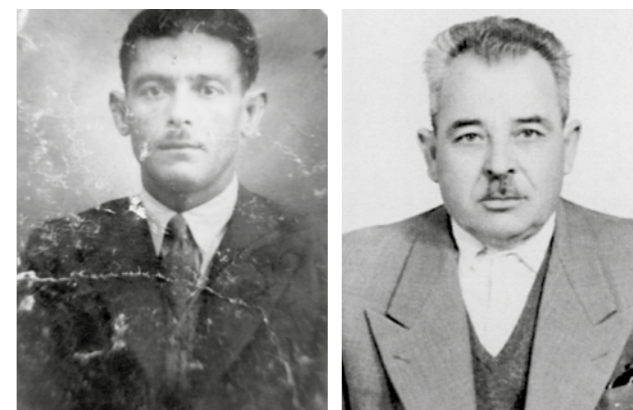
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Κωνσταντίνος Ευαγγέλου Βουλγαράκης, γεννήθηκε το 1933 στο Συκούριο και διαμένει στη Λάρισα. Είναι οικογενειάρχης με δύο θυγατέρες και ένα γιο. Από το 1950 έως το 1986 εργάστηκε εισπράκτορας στο λεωφορείο της οικογένειας, οδηγός - αντικαταστάτης των μονίμων (ρεπούχων) οδηγών, ελεγκτής του 4ου ΚΤΕΥΛ Θεσσαλίας και Πιερίας, οδηγός αστικού λεωφορείου 100 θέσεων και φορτηγού της Μεταφορικής Εταιρείας των αδελφών Σαμαρά στη Λάρισα.

Ο Νικόλαος Ευαγγέλου Βουλγαράκης, γεννήθηκε το 1935 στο Συκούριο και διαμένει στη Λάρισα. Είναι οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Από το 1952 έως και το 1993 εργάστηκε εισπράκτορας στο λεωφορείο της οικογένειας, οδηγός και οδηγός λεωφορείου του Συνεταιρισμού του 15ου ΚΤΕΛ Λάρισας, ελεγκτής, σταθμάρχης στο νέο Υπεραστικό Σταθμό Λεωφορείων και σταθμάρχης και προϊστάμενος κίνησης. Διετέλεσε: αιρετό μέλος του Δ.Σ. του 15ου ΚΤΕΛ επί προεδρίας Λουκά Χατζηβασιλείου και 2) μέλος της επιτροπής παρακολούθησης των εργασιών κατασκευής του νέου Υπεραστικού Σταθμού Λεωφορείων της Λάρισας.

Ο Γεώργιος Ευαγγέλου Βουλγαράκης (1938-2014), ήταν οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Από το 1952 έως το 1997 εργάστηκε σοφεράκι και εισπράκτορας στο λεωφορείο της οικογένειας VOLVO / 24 θέσεων, εκδότης εισιτηρίου στο πρακτορείο Συκουρίου, ελεγκτής στις γραμμές Συκουρίου και Τεμπών, εκδότης εισιτηρίων στη Λάρισα, εκδότης στο νέο Υπεραστικό Σταθμό Λεωφορείων και από το 1990 έως το 1997 ήταν ο σταθμάρχης που συντόνιζε την εύρυθμη λειτουργία του ΚΤΕΛ με την συνεργασία και του γραφείου κίνησης.

Ο Γεώργιος Νικ. Σιδέρης (1903-1966) ήταν οδηγός και συνιδιοκτήτης επιβατικού ανοιχτού μάρκας FORD/ 5 θέσεων με αριθμό κυκλοφορίας 14427.

Ο Αθανάσιος Κων. Ζιάκας (1910-) ήταν οδηγός από το 1932 και ιδιοκτήτης φορτηγού CHEVROLET, ιδιοκτήτης λεωφορείου CHEVROLET /12 θέσεων, συνιδιοκτήτης λεωφορείου CHEVROLET /19 θέσεων, και ιδιοκτήτης φορτηγού.

Ο Ηλίας Νικ. Σιδέρης (1912 – 1994) ήταν οδηγός σε φορτηγά VOLVO και οδηγός - συνιδιοκτήτης κατά το 1/3 Δ.Χ. επιβατικού λεωφορείου MERCEDES/32 θέσεων.

Ο Αγαθοκλής Σωτηρίου Λιακόπουλος (1912 – 1982) ήταν γέννημα – θρέμμα Συκουριώτης. Οικογενειάρχης με μια θυγατέρα και ένα γιο, κάτοικο Λάρισας. Προπολεμικά υπήρξε: Το 1932 οδηγός και ιδιοκτήτης φορτηγού ανοικτού CHEVROLET, το 1936 οδηγός και ιδιοκτήτης λεωφορείου ανοικτού CHEVROLET /14 θέσεων, το 1936 και το 1937 FORD /5 θέσεων επιβατικό ανοιχτό και CHEVROLET /8 θέσεων επίσης ανοιχτό, (τα δύο τελευταία συνεταιρικά) και το 1938 οδηγός και συνιδιοκτήτης με τους Αθανάσιο Κ. Ζιάκα και Ευάγγελο Λαζ. Βουλγαράκη λεωφορείου κλειστού CHEVROLET /19 θέσεων. Μεταπολεμικά ήταν ιδιοκτήτης δύο λεωφορείων MERCEDES/32 θέσεων το καθένα. Για αρκετά χρόνια διετέλεσε πρόεδρος του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ. Νομού Λάρισας.

Στη φωτογραφία καθιστός δεξιά, με παρέα Συκουριωτών, στο κέντρο Αλκαζάρ της Λάρισας, το 1936.

Στη φωτογραφία τέταρτος από αριστερά στο πορθμείο (Περαταριά) του Πηνειού ποταμού προς τους Γόνους, το 1953.

Ο Νικόλαος Κων. Αθανασούλης (1913-2000) οδηγός και ιδιοκτήτης ελκυστήρα, οδηγός λεωφορείου CHEVROLET /19 θέσεων, οδηγός φορτηγού και βυτιοφόρου του εργολάβου Δημητρίου Καρανασάση, και συνιδιοκτήτης κατά το 1/3 λεωφορείου MERCEDES/32 θέσεων.

Ο Θεοφάνης Κωνσταντίνου Μπέτχαβεζ (1916 – 2002), γεννήθηκε το 1916 στον Ευαγγελισμό της Λάρισας. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Ελένη Ιω. Σαμαρά και απέκτησαν δύο γιούς και μία θυγατέρα. Εργάστηκε: βοηθός μηχανικού στην Ηλεκτρική Εταιρεία του Μιχαήλ Κίττα, οδηγός ελκυστήρων κτηματιών, οδηγός- συνιδιοκτήτης του 50% φορτοταξί τύπου «ΤΑΟΥΝΟΥΣ» Γερμανικής κατασκευής, με συνétaιρο τον Γεώργιο Αθανασούλη, πολλά χρόνια με έδρα τη Λάρισα. Απεβίωσε στις 4/12/2002.

Ο Βαλεντίνος Κωνσταντίνου Γκιούρης (1927 – 1996), γεννήθηκε το 1927 στο Συκούριο. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώρια Αναστασία Νικ. Πράπα και απέκτησαν μία θυγατέρα και ένα γιο, κάτοικοι Λάρισας.

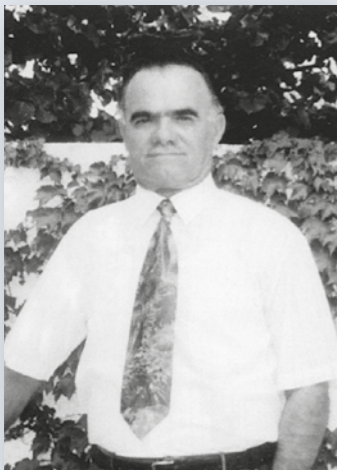
Από το 1944 – 1988 εργάστηκε: οδηγός σε φορτηγό ΝΤΟΪΤΣ /3,5 τόνων, σε αστικό λεωφορείο ΝΤΟΪΤΣ 23 θέσεων, σε λεωφορεία του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ. ΝΤΟΪΤΣ /23 θέσεων και FIAT/24 θέσεων, οδηγός σε ταξί CHEVROLET /5 θέσεων, με νυχτερινή 10ετή βάρδια, συνιδιοκτήτης του 50% ταξί HOLDEN/5 θέσεων και ιδιοκτήτης ταξί FIAT POLSKI /5 θέσεων και VOLKSWAGEN -JETTA /5 θέσεων με έδρα τη Λάρισα. Στη φωτογραφία αριστερά, με το αστικό λεωφορείο στο Αλκαζάρ, και στο μέσον ο εισπράκτορας Βύρων Μπελούλης, το 1949. Απεβίωσε στις 20/5/1996 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

Ο Σωτήριος Χρ. Πόγρης (1930- 2003) εργάστηκε σοφεράκι, οδηγός φορτηγού, λεωφορείου FORD/ 24 θέσεων, συνιδιοκτήτης σε πουλμανάκι ΜΠΟΡΒΑΚ/ 15 θέσεων, ιδιοκτήτης λεωφορείου MAGIROUS /50 θέσεων και συνιδιοκτήτης λεωφορείου MERCEDES 302 εκτελώντας ταξίδια στο εξωτερικό.

Ο Ιωάννης Περικλή Σιδέρης εργάστηκε σοφεράκι σε φορτοεπιβατικό «καρνάβαλο», σε λεωφορείο CHEVROLET/ 19 θέσεων, οδηγός φορτηγού MERCEDES /6 τόνων, λεωφορείων FORD/24 θέσεων και MERCEDES/ 32 θέσεων και οδηγός- ιδιοκτήτης φορτηγού TOYOTA 8 τόνων.

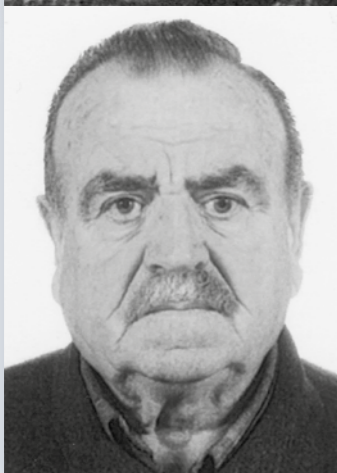

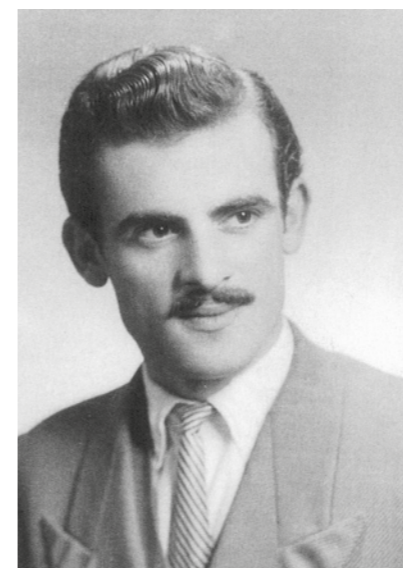
Ο Ζήσης Αστ. Μητσιούλης (1930 – 2010), γεννήθηκε στο Ομόλιο της Λάρισας. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Όλγα Δημητρίου Γκουντή και απέκτησαν δύο θυγατέρες. Από το 1949 – 1997 εργάστηκε: σοφεράκι και οδηγός φορτηγού του ιδιοκτήτη Βασ. Σαμαρά, οδηγός και ιδιοκτήτης φορτηγού MERCEDES 8 τόνων, οδηγός και συνιδιοκτήτης κατά το 1/3 του λεωφορείου 24 θέσεων, MERCEDES/ 32 θέσεων και BETFORD/ 50 θέσεων με τους Θεοφάνη Μιλτ. Παπαθανασίου και Μαρίας Γεωργ. Γώγου και οδηγός και συνιδιοκτήτης του 50% λεωφορείου MERCEDES 50 θέσεων με τον Ιωάννη Βακαλούλη από την Τσαριτσάνη. Απεβίωσε στις 27/12/2010.

Ο Βασίλειος Σπύρου Παπαζαχαρίας (1931–2008) εργάστηκε σοφεράκι σε Τζέμης, οδηγός λεωφορείων στο 15ο Κ.Τ.Ε.Λ., οδηγός στη Μεταφορική Εταιρεία «ΕΡΜΗΣ» και στην Κατασκευαστική Εταιρεία «ΕΔΟΚ», οδηγός και ιδιοκτήτης φορτηγών TOYOTA 5 τόνων και MERCEDES 10 τόνων. Το τελευταίο μετά τη συνταξιοδότησή του, το ανέλαβε ο γιός του Σπύρος.

Ο Βασίλειος Χαδούλης Χαδουλός εργάστηκε: οδηγός φορτηγού στο πρακτορείο «ΕΡΜΗΣ», οδηγός φορτηγού του ιδιοκτήτη Αχιλλέα Μπουρνόβα, οδηγός μικρού λεωφορείου που εκτελούσε δρομολόγια Λάρισα – Σπηλιά και οδηγός – ιδιοκτήτης Δ.Χ. τρικύκλων ωφέλιμων φορτίων 350 κιλών και 1000 κιλών αντίστοιχα με έδρα το Συκούριο.

Ο Στέργιος Βασ. Πράπας από το 1977-2002 εργάστηκε: οδηγός και ιδιοκτήτης Δ.Χ. τρικύκλου μάρκας MOTO EMIL, ελληνικής κατασκευής, βενζινοκίνητο, ωφέλιμου φορτίου 350 κιλών και φορτοταξί μάρκας OM, Ιταλικής κατασκευής, πετρελαιοκίνητο και ωφέλιμου φορτίου 1000 κιλών με έδρα και τα δύο το Συκούριο.

Ο Ευάγγελος Αθ. Καραγιάννης από το 1949-1993 εργάστηκε: βοηθός μηχανικού στην Πολεμική Αεροπορία, σοφεράκι στα λεωφορεία του Κ.Τ.Ε.Λ. επί της οδού Γαριβάλδη στη Λάρισα, οδηγός-συνιδιοκτήτης του 50% ταξί CHEVROLET 5 θέσεων, οδηγός αυτοκινήτου στην Πειραματική Υγειονομική Μονάδα του Υπουργείου Υγείας και οδηγός στο 15ο Κ.Τ.Ε.Λ. μόνιμος και εφεδρικός.

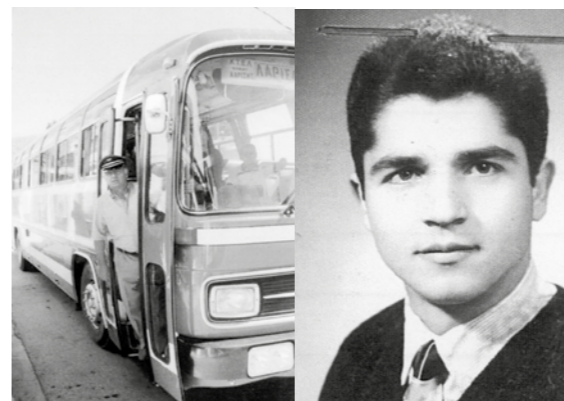
Ο Γεώργιος Κωνσταντίνου Καρλιγκιώτης, γεννήθηκε το 1937 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με ένα γιο. Κάτοικος Λάρισας. Από το 1956-2000 εργάστηκε: σοφεράκι στο λεωφορείο του Αθανασίου Νικ. Παπαθανασίου, οδηγός σε πουλμανάκι τύπου ΜΠΟΡΒΑΚ 15 θέσεων του τουριστικού γραφείου «Τα Ωραία Τέμπη», οδηγός σε λεωφορείο 50 θέσεων στην Αθήνα, οδηγός-αντικαταστάτης των μονίμων (ρεπούχων) οδηγών του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ., οδηγός και συνιδιοκτήτης ταξί MITSUBISHI 5 θέσεων στη Λάρισα και οδηγός –συνιδιοκτήτης του 50% λεωφορείου, που προήλθε από την πώληση του ταξί.

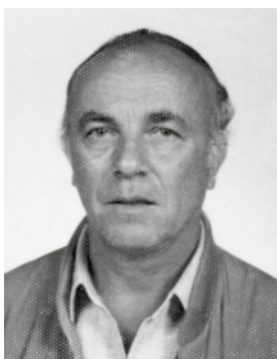
Ο Αναστάσιος Νικολάου Βασιλείου, γεννήθηκε το 1938 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Κάτοικος εν ζωή Λάρισας. Από το 1955-2002 εργάστηκε: σοφεράκι και εισπράκτορας στο λεωφορείο του Αγαθοκλή Σωτ. Λιακόπουλου, οδηγός φορτηγού VOLVO 6,5 τόνων, οδηγός λεωφορείου VOLVO 32 θέσεων, οδηγός και ιδιοκτήτης φορτηγού VOLVO 10 τόνων και φορτηγού ρυμουλκού μετά ρυμουλκουμένου των διεθνών μεταφορών TIR, SCANIA 140 πετρελαιοκίνητο ωφέλιμου φορτίου 22 τόνων, οδηγός και συνιδιοκτήτης λεωφορείου VOLVO 32 θέσεων και ιδιοκτήτης λεωφορείου MERCEDES 50 θέσεων με αριθμό κυκλοφορίας ΡΙΖ 7050.

Ο Δημήτριος Ιωάννης Κασιάνης, γεννήθηκε το 1939 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με μία θυγατέρα και ένα γιο. Από το 1959-1998 εργάστηκε: Εισπράκτορας στο 15ο Κ.Τ.Ε.Λ. μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες, στα λεωφορεία FORD 24 θέσεων και MERCEDES 32 θέσεων των αδελφών – συνιδιοκτητών Ρήγα και Θεοδώρου Ιω. Μωραΐτη, στο MERCEDES 32 θέσεων του Νικολάου Κων. Αθανασούλη, στο MERCEDES 32 θέσεων του Παναγιώτη Χαρ. Κασιφώτη, στο MERCEDES 50 θέσεων του Ζήση Μητσιούλη και των συνιδιοκτητών τους και σε διάφορα άλλα λεωφορεία που καθόριζε το γραφείο κίνησης.

Ο Στέλλιος Νικολάου Παπαζαχαρίας, γεννήθηκε το 1940 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με τρεις θυγατέρες. Από το 1959-1999 εργάστηκε: εισπράκτορας στο 15ο Κ.Τ.Ε.Λ. ελεγκτής στη γραμμή Λάρισα-Βόλος και από το 1971-1998 ελεγκτής στη γραμμή Λάρισα- Θεσσαλονίκη.

Ο Νικόλαος Κωνσταντίνου Καρλιγκιώτης, γεννήθηκε το 1941 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με μία θυγατέρα, κάτοικος Λάρισας. Από το 1958-1999 εργάστηκε: εισπράκτορας λεωφορείου 24 θέσεων των συνιδιοκτητών Ζήση Μητσιούλη και Δημητρίου Γεροθανάση, λεωφορείου SCANIA 32 θέσεων του Ευριπίδη Καουνά και οδηγός λεωφορείων SETRA 50 θέσεων του τουριστικού γραφείου των αδελφών Χριστώνη Λάρισα, MERCEDES 32 θέσεων των συνιδιοκτητών αδελφών Ρήγα και Θεοδώρου Ιω. Μωραϊτή, οδηγός -συνιδιοκτήτης ταξί MITSUBISHI 5 θέσεων στη Λάρισα και οδηγός λεωφορείου 50 θέσεων των κληρονόμων Μαλίτα - Άγγελου Μπίμτσα.

Ο Βασίλειος Αργυρίου Τσόγκας, γεννήθηκε το 1943 στο Συκούριο. Οικογενειάρχης με 2 θυγατέρες. Από το 1961-1978 εργάστηκε: σοφρακι και εισπράκτορας στο λεωφορείο MERCEDES 32 θέσεων των συνιδιοκτητών Παναγιώτη Χαρ. Κατσιφώτη και Αντωνίου Γιουβανούλη, στο λεωφορείο MERCEDES 32 θέσεων των συνιδιοκτητών Κωνσταντίνου Πασιά από το Πουρνάρι και Γ. Παναγιωτακόπουλου από τη Λάρισα και στο λεωφορείο VOLVO 50 θέσεων των κληρονόμων συνιδιοκτητών του Ευάγγελου Βουλγαράκη και Κωνσταντίνου Ζη.

Ο Χρήστος Νικ. Πάσχος, γεννήθηκε στις 18/4/1944 στο Συκούριο και κατοικεί στη Λάρισα. Οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Ο Χρ. Πάσχος πριν αναφερθεί στην προσωπική του σταδιοδρομία μου έκανε την εξής επισήμανση: Οι οδηγοί και οι εισπράκτορες ανήκαν σε δύο κατηγορίες: ήταν οι τακτικοί και οι αναπληρωματικοί ή εφεδρικοί οι οποίοι αντικαθιστούσαν τους τακτικούς (ρεπούχους). Οι οδηγοί και των δύο κατηγοριών προσλαμβάνονταν αποκλειστικά από τους ιδιοκτήτες των λεωφορείων, ενώ οι εισπράκτορες από το 1952 και μετά, από την επιχείρηση του Κ.Τ.Ε.Λ.,

και ήταν μόνιμοι υπάλληλοι. Το 15ο Κ.Τ.Ε.Λ. είχε Συνεταιρισμό με συνεταιρικά αυτοκίνητα στα οποία μέτοχοι ήταν όλοι οι ιδιοκτήτες. Επαγγελματικά από το 1966 ως το 2002 ήταν μόνιμος εισπράκτορας του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ. Στα χρόνια αυτά εργάστηκε με την κασετίνα και τα εισιτήρια στο χέρι σε πολλά λεωφορεία, αλλά κυρίως α) στο αυτοφερόνυμο (λεωφορείο άνετο, πολυτελές και σύγχρονο) MERCEDES 32 θέσεων του ιδιοκτήτη Λούκουτου από τα Φάρσαλα το οποίο κυκλοφόρησε στις αρχές του 1975 με αριθμό παρμπρίζ 12 και β) στο λεωφορείο των συνιδιοκτητών Κωνσταντίνου Ζη και των κληρονόμων του Ευάγγελου Βουλγαράκη με αριθμό παρμπρίζ 27. Από το 1981 και μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 2002 υπήρξε αιρετό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της «Ένωσης Προσωπικού Αστικού και Υπεραστικού Κ.Τ.Ε.Λ.» του Νομού Λαρίσης. Κατά την περίοδο αυτή το προσωπικό ωφελήθηκε σε πολλά θεσμικά αιτήματα, διατελέσας αντιπρόεδρος και ταμίας της Ένωσης.

Οι αδελφοί **Στέργιος** και **Γεώργιος Βάβας**, παιδιά του Χαδούλη και της Κωνσταντινιάς Μητροδήμου, εδώ και πολλά χρόνια δραστηριοποιούνται στο χώρο του τουρισμού. Έχουν στη Λάρισα

ΝΙΚΟΛΑΪΤΗΣ ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ
ΦΟΡΤΩΤΙΚΟ Ο.Α.Σ.
ΑΡΙΘ. ΑΥΤ. ΤΙ 7801
ΘΗΛ. 01885 - ΣΥΚΟΥΡΙΟ

Διευθυντής: Νίκος Νταναβάρας
Αριθ. Δελτ. No 72

ΦΟΡΤΩΤΙΚΗ
(Άρθρο 25 κ.φ.ε.)
1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΣΤΕΡΓΙΟΣ Σ. ΚΟΥΡΙΤΑΣ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ
ΤΙ 2703 Δ.Α.Σ.
ΣΥΚΟΥΡΙΟΝ ΘΗΛ. 0158

ΦΟΡΤΩΤΙΚΗ
(Άρθρο 25 κ.φ.ε.)
1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

Αριθ. Φορτίου: 15

Επίσημο
Όνομα: Νίκος Νταναβάρας
Όνομα πατρός: Κωνσταντίνος Νταναβάρας
Διεύθυνση: ΣΥΚΟΥΡΙΟΝ

ΑΡΙΘ. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ
Όνομα: Νίκος Νταναβάρας
Διεύθυνση: ΣΥΚΟΥΡΙΟΝ

ΕΙΔΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ
Καύσιμα	5000	
Λάδι		
Λάδι Τρακ		
Λάδι 2512		
Λάδι 2512		
Λάδι 2512		

ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΔΡΑΧ.

Παρατηρήσεις: Έναρξη 18-1-86

Νίκος Νταναβάρας ιδιοκτήτης φορτηγού

ΓΡΑΦΕΙΟ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

THESSALOS
EXPRESS

Σ. ΒΑΒΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗ 16 - ΛΑΡΙΣΑ
ΤΗΛ.: (041) 257100 - 257090 TLX. 295359

Τουριστικό Γραφείο με την επωνυμία "THESSALOS" και με τα υπερ-πολυτελή λεωφορεία, σύγχρονα και άνετα, μεταφέρουν με ασφάλεια τους Έλληνες τουρίστες και όχι μόνο, σε μέρη της Ελλάδας και σε κράτη του εξωτερικού, Ευρώπη, Ασία. Το όνομά τους αποτελεί αδιαμφισβήτη σταθερή εγγύηση ασφάλειας και κυρίως δείχνει τον άριστο επαγγελματισμό που έχουν, αφήνοντας στους ταξιδευτές τις καλύτερες των εντυπώσεων!

Ο **Ευθύμιος Κων. Σελήνης**, γεννήθηκε στο Συκούριο. είναι ηλεκτρολόγος οχημάτων, πτυχιούχος της Σχολής Εργοδηγών Αυτοκινήτων «η Λαρισαϊκή».

Ο Θύμιος όπως είναι γνωστός, εφεύρε μια πατέντα για τον έλεγχο των πίσω φώτων λειτουργίας του STOP των αυτοκινήτων που κατέθεσε στο Υπουργείο Ανάπτυξης στις 29/9/2005 και αναγνωρίστηκε με αριθμό σήματος 181.265 και ισχύει μόνον για την Ελλάδα. Η πατέντα του ονομάζεται: "BRAKE - LIGHTS CONTROL" και δίνει άμεση λύση στον εντοπισμό βλαβών στα πίσω φώτα διεύθυνσης ή απλά στον έλεγχο λειτουργίας των λαμπτήρων του STOP.

Διετέλεσε πρόεδρος του νέου Συλλόγου Ηλεκτρολόγων παντός τύπου οχημάτων του νομού Λάρισας (1999-2001) και μαζί με τον αδελφό του Αντώνη εργάζονται στο ιδιόκτητο ηλεκτρολογείο τους, στην οδό Διγενή. Από το 1980 κατοικεί με την οικογένειά του στη Λάρισα.

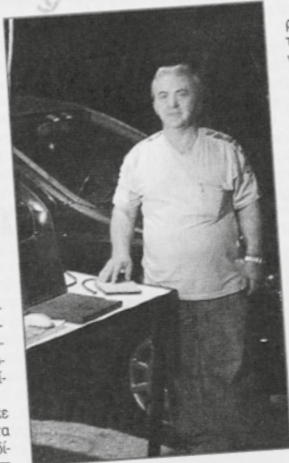
Εφημερίδα Ελευθερία, 15-10-2005, αρ. φύλλου 29390

**ΚΑΤΟΧΥΡΩΘΗΚΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠ. ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Πατέντα για τον έλεγχο λειτουργίας
των φώτων του stop στα αυτοκίνητα**

Η βλάβη στο ηλεκτρικό κύκλωμα φώτων του αυτοκινήτου μπορεί να είναι απλά ενοχλητική αλλά και να αποβεί μοιραία τόσο για τους οδηγούς όσο και για τους συνεπιβάτες. Δυστυχώς, σήμερα λίγα και πανάκριβα αυτοκίνητα διαθέτουν σύστημα άμεσης παρακολούθησης καλής λειτουργίας των φώτων στο καντράν του οδηγού. Η πλειοψηφία των οχημάτων δεν είναι εφοδιασμένα με αντίστοιχα συστήματα επισήμανσης βλαβών. Το κενό αυτό έρχεται να καλύψει η εφευρετική του Λαρισαίου, προέδρου του συλλόγου Διπλωματούχων Ηλεκτρολόγων Αυτοκινήτου κ. Ευθυμίου Σελήνη.

Η πατέντα που κατατέθηκε και κατοχυρώθηκε πρόσφατα στο υπουργείο Ανάπτυξης δίνει οριστική και άμεση λύση στον εντοπισμό βλαβών στα φώτα διεύθυνσης ή πιο απλά στον έλεγχο λειτουργίας των λαμπτήρων του «stop».

Το πατενταρισμένο ηλεκτρικό κύκλωμα μπορεί να τοποθετηθεί σε κάθε είδος οχήματος, φτηνά και γρήγορα, μόλις σε 15 λεπτά της ώρας και κρίνεται απαραίτητο σε όλα σχεδόν τα επαγγελματικά αυτοκίνητα και όχι μόνο.

Αυτοκίνητα πρώτης προτεραιότητας βέβαια θεωρούνται τα σχολικά οχήματα, τα ασθενοφόρα, τα φορτηγά, ταξί κ.λπ. Η τοποθέτησή του θα πρέπει βέβαια να γίνεται μόνο από πτυχιούχους ηλεκτρολόγους αυτοκινήτων. Σημειώνεται πως το σύστημα έχει δοκιμαστεί και περιμένει να λανσαστεί στην τοπική και όχι μόνο αγορά, ενώ ο κατασκευαστής του δίνει απεριόριστη εγγύηση.

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ
Το όλο ηλεκτρικό κύκλωμα δουλεύει απλά. Αποτελείται από δύο ηλεκτρονικά εξαρτήματα τα οποία τοποθετούνται στο αυτοκίνητο με σκοπό τον άμεσο έλεγχο λειτουργίας των λαμπτήρων του stop. Κατόπιν στο ταμπλό του αυτοκινήτου τοποθετείται ειδική λυχνία ώστε η βλάβη να γίνεται άμεσα αντιληπτή από τον οδηγό. Η λυχνία ανάβει με το πάτημα του πεντάλ φρένων και παρέχει ολοκληρωτικό έλεγχο σε όλο το κύκλωμα του stop (Ασφάλεια, βαλβίδα, λαμπτήρες). Ας σημειωθεί πως το σύστημα ελέγχου είναι πλήρως στεγανοποιημένο.

ΓΙΑ ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΦΟΡΤΗΓΑ ΑΥΤΙΤΑ 12 V & 24 V
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΔΙΑΘΕΣΗ ΕΥΘ. Κ. ΣΕΛΗΝΗΣ - ΔΙΓΕΝΗ 8
ΛΑΡΙΣΑ ΤΗΛ. 6932415034

You
To party ξεκινάει!!
σήμερα
2 dj's play for you

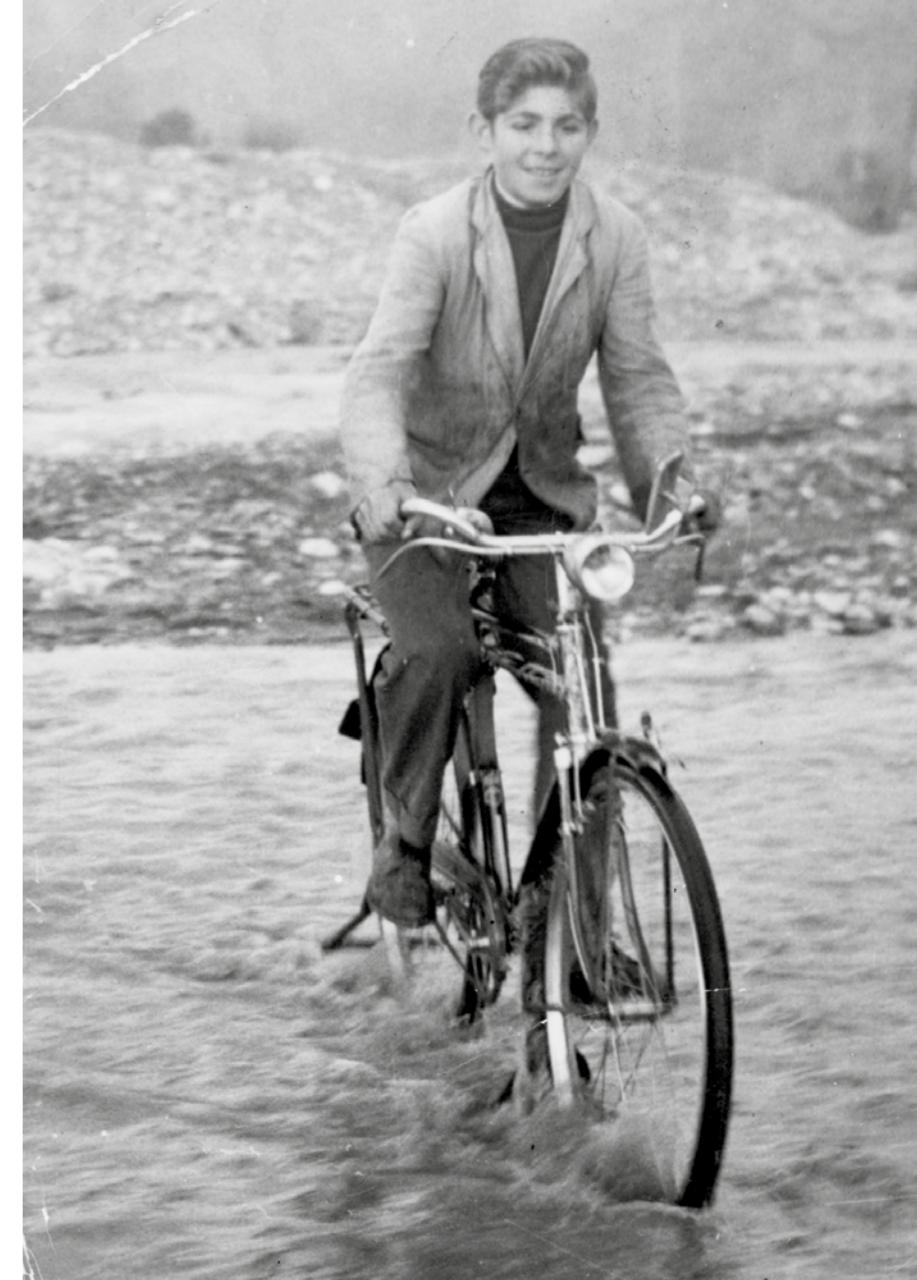
Μανωλάκη 13-15 Λάρισα * Τ

ΕΠΟΧΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΤΡΟΧΟΙ

Η παρέα των νεαρών Συκουριωτών έκανε βόλτα με τα ποδήλατά τους κάτω στο Μεγάλο Μεριά. Από αριστερά: Αιμίλιος Γεωρ. Νικολής, Δρόσος Γεωρ. Μάνθος, Θωμάς Χρήστου Γαργάλας με λουλούδια ανθισμένης αμυγδαλιάς, Κωνσταντίνος Λαζάρου Βουλγαράκης και Άγνωστος.

Αρχείο κ. Φανης Μπούζος Μάνθου

Το ρέμα Όσσας – Συκουρίου κατέβασε νερό. Η γέφυρα δεν υπήρχε, το πέρασμα ήταν δύσκολο και ο **Τάκης Κακαγιάννης** διέσχισε με το καινούργιο του ποδήλατο (φρένα) το ρέμα το Χειμώνα του 1952.

Αρχείο του ιδίου

ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ
ΚΑΙ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΙΕΣ

Βιοτεχνία κεραμοποιίας Γαργάλα το 1956-1957 πηγαίνοντας προς την Όσσα, όπου είναι το σπίτι της Ρούλας Γαργάλα. Εικονίζονται αριστερά ο πατέρας Παντελής Θωμά Γαργάλας, δεξιά ο γιος του Ελευθέριος και στη μέση ο υπάλληλος Χρήστος Μάντζιος.

Αρχείο οικογένειας Ελευθερίου Γαργάλα

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΙ ΚΩΝ/ΝΟΣ ΓΑΡΓΑΛΑΣ του ΘΩΜΑ

Οι Αγγειοπλάστες (Τσανακσήδες)

Ο πατέρας τους Θωμάς γεννήθηκε το 1867 στο Μεγάλο Κεσερλί από γονείς που κατάγονταν από την Μπραδοβίτσα της περιφέρειας Καστοριάς. Είχε μάθει την τέχνη του κεραμοποιού, του πλινθοποιού και του αγγειοπλάστη (τσανακτζή) από τον πατέρα του, την οποία άσκησε σε όλη του τη ζωή. Ο Θωμάς από τους 4 γιους που είχε τους Χρήστο, Παντελή, Κωνσταντίνο και Βασίλειο, μόνον ο Παντελής και ο Κώστας έμαθαν τη δουλειά του πατέρα τους και απέκτησαν φήμη καλών επαγγελματιών και πέραν της ευρύτερης περιοχής Συκουρίου. Όμως με την ίδρυση των βιομηχανικών κεραμοποιίας και πλινθοποιίας δεν άντεξαν τον ανταγωνισμό και περιορίστηκαν μόνο με την αγγειοπλαστική δημιουργώντας με πρώτη ύλη το κατάλληλο χώμα που ζύμωναν και έκαναν εύπλαστο πηλό τα οικιακά και άλλα πήλινα σκεύη της εποχής. Αφού τα μορφοποιούσαν με τον ποδοκίνητο τροχό τα άφηναν στη σκιά για να στεγνώσουν και μετά τα έψηναν στους φούρνους που έκαιγαν με παλιούρια ώσπου τα μη βαμμένα και ζωγραφισμένα να γίνονται κατακόκκινα. Τα πήλινα που έφτιαχναν ήταν κανάτες, στάμνες, κιούπια μικρά και μεγάλα, τσουκάλια για φαγητό, γκιουβέτσια, χύτρες, γλάστρες μικρές και μεγάλες κ.α. τα οποία πωλούσαν στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) κάθε Παρασκευή τα έδιναν στους πλανόδιους εμπόρους. Με το θάνατο των αδελφών Γαργάλα δεν ασχολήθηκε κανείς πλέον με το επάγγελμα του αγγειοπλάστη στο χωριό.

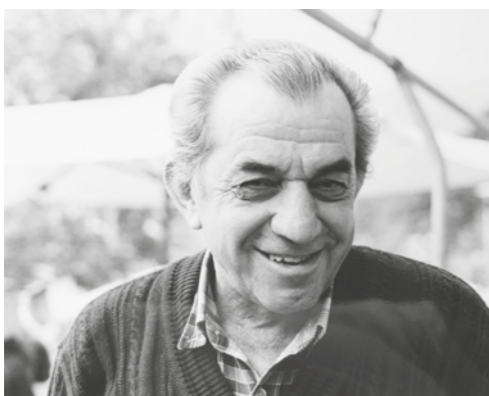

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΩΤΟΥΛΑΣ
του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (1888-1977)

Από τους πρώτους ταβερνιάρηδες του χωριού Η οικογένειά τους ήταν από τις πρώτες που εγκαταστάθηκαν στο Μεγάλο Κεσερλί μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος το 1881. Ήρθαν από τη σκλαβωμένη Μακεδονία, και από το χωριό Ζέλοβο (σήμερα Ανταρτικό) της επαρχίας και του νομού Φλώρινας.

Γεννήθηκε στις 25/12/1888 στο Μέγα Κεσερλί και είχε και 2 αδελφούς, τον Γιάννη και τον Αλέκο. Ο Γιάννης πέθανε νέος και ο Αλέκος σπούδασε γιατρός. Ο Στέφανος υπήρξε από τους πρώτους ταβερνιάρηδες του χωριού μας, δουλειά που έκαναν κάποια από τα παιδιά του και τα εγγόνια του. Η ταβέρνα του Κωτούλα αποτελούσε πόλο έλξης για τους ντόπιους αλλά και τους ξένους που επισκέπτονταν το χωριό τις δεκαετίες του '50 και του '60.

Τα Σαββατοκύριακα οι Συκουριώτες έβγαιναν οικογενειακώς για να ξεσκάσουν και μετά τη συνηθισμένη βόλτα από τη μία πλατεία στην άλλη, κατέκλυζαν το ζαχαροπλαστείο του Γεωργ. Κανελλόπουλου, την ταβέρνα του Σπύρου Παπαζαχαρία, του Αθανάσιου Μανίτσα και αυτή του Στέφανου Κωτούλα. Ενίοτε σ' αυτές έπαιζαν και κομπανίες με μουσικά όργανα. Ήταν νυμφευμένος με τη Στεργιανή Μακρυγιάννη από τη γειτονική Όσσα και απέκτησαν 4 αγόρια και 3 θυγατέρες. Απεβίωσε το 1977 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού.

Ο Κώστας Στ. Κωτούλας που συνέχισε την παράδοση της οικογενειακής ταβέρνας «Κωτούλα» μέχρι την συνταξιοδότησή του.
Αρχείο Σ. Ν. Πράπας

ΚΟΜΜΑ ΒΑΡΕΛΟΦΡΩΝ ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

Αριθ. Αποφάσεως Ταβερνοδικείου: (δυσανάγνωστος λόγω σούρας του γραμματέως).

Άρθρο 1: Κάθε μέλος υποχρεούται να πληρώνει προκαταβολικά όταν πίνει.

Άρθρο 2: Η τράκα απαγορεύεται για να μην καταρακούται το γόητρο του Κόμματος.

Άρθρο 3: Οι μπατίρηδες δικαιούνται βοήθηματος από το κρασοταμείο. Ανώτατο όριο βοήθηματος ορίζεται ένα κατοσταράκι.

Άρθρο 4: Το μέλος που πίνει λιγότερο από 1 κιλό στην καθισιά του, διαγράφεται του Κόμματος.

Άρθρο 5: Οι ξεροσφύρηδες πρέπει να τυγχάνουν σεβασμού και εκτιμήσεως.

Άρθρο 6: Στους παραβάτες το Κρασοδικείο επιβάλλει ποινές και πρόστιμα από 200 γραμμάρια μέχρι 5 κιλά.

Άρθρο 7: Οι κρασοσυνεδριάσεις γίνονται κάθε βράδυ. Οι απουσιάζοντες αδικαιολόγητα τιμωρούνται βάσει του άρθρου 6 του παρόντος ή διαγράφονται εάν αυτό συμβεί επανειλημμένα.

Άρθρο 8: Όσοι πίνουν στα σπίτια τους θεωρούνται προδότες και καταδικάζονται σε ισόβια δεσμά που θα εκτίσουν σε κρασαποθήκες.

Άρθρο 9: Μετά τη λήξη των κρασοσυνεδριάσεων όσοι υποστούν επίθεση με παντόφλες ή οποιαδήποτε άλλη βιαιοπραγία από τις γυναίκες τους ανακηρύσσονται μάρτυρες.

Άρθρο 10: Στις συνεδριάσεις γίνονται δεκτές κυρίες και δεσποινίδες υπό τον όρον να πίνουν μισό κιλό και να μην απομακρύνονται.

Ο Πρόεδρος, Ο Γραμματέας: Το ούζο
Οι Σύμβουλοι: Η ρέγγα, το κρεμμύδι, το σκόρδο, η ελιά, ο τσίρος κ.α.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΡΕΤΣΙΝΑΣ

Σε γνωρίζω από το χρώμα
Και από τη μυρωδιά
Σαν σε βάλω εις το στόμα
Ω ρετσίνα μου γλυκιά...

Στο βαρέλι κατοικούσες
Εκεί μέσα στη σκλαβιά
Και ένα χέρι καρτερούσες
Να σου δώσει λευτεριά.

Από το σταφύλι είσαι βγαλμένη
Του Αυγούστου τον καρπό
Και γι' αυτό είσαι αγαπημένη
Και γι' αυτό σε αγαπώ.

Συ με έχεις κατακτήσει
Με την άδουλη καρδιά
Κι όσοι σ' έχουσε μισήσει
Σ' αγαπούνε στα κρυφά.

Εν Συκουρίω τη 01,01,1985
Η Επιτροπή
Ο Πρόεδρος Ο Γραμματέας Τα Μέλη

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στην ταβέρνα του Κωτούλα εκπονήθηκαν το «καταστατικό του κόμματος των βαρελοφρώνων» και ο «ύμνος της ρετσίνας» τα οποία παρουσιάζονται όπως είναι γραμμένα και διατηρούνται ως κειμήλια από τους υπέροχους τύπους που αγαπούσαν ιδιαίτερα το γνήσιο και γνωστό κρασί του χωριού μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ
του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (1902-1980)
Καπνομεσίτης – Ταβερνιάρης

Η οικογένειά τους κατάγονταν από την Βλάχη Κοζάνης. Γεννήθηκε στις 8/11/1902 στο Μέγα Κεσερλί και ήταν ο 4ος γιος της οικογένειας έχοντας μια αδελφή μεγαλύτερή τους. Επαγγελματικά εργαζόταν ως καπνομεσίτης. Αρχικώς το 1944 και 1945 με την Α.Ε. Χατζηγεωργίου στη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια ως εκπρόσωπος της Καπνοβιομηχανίας των Αδελφών Παπαστράτου. Ως (EXPERT) του Παπαστράτου βοήθησε τους καπνοπαραγωγούς ώστε το Συκούριο να θεωρείται κέντρο συλλογής των καλύτερων καπνών. Επίσης διατηρούσε δύο καφενεία – ταβέρνες, συνεταιρικός με τον Χρήστο Αθ. Μανίτσα, μία στην πλατεία Μπάρος στο οίκημα Πανατζή και η άλλη για βραχύ χρονικό διάστημα στον Μύλο (νερόμυλο του Κίττα). Ασχολήθηκε και με τα κοινά του χωριού, εκλεγείς κοινοτικός σύμβουλος από 24/5/1951 με το συνδυασμό του γιατρού Βασιλείου Τζούκα και από 15/10/1952 έως 23/1/1955 με το συνδυασμό του Χρήστου Αθ. Μανίτσα. Το 1933 νυμφεύθηκε τη Βιλελμίνη, το γένος Αναστασίου και Μαρίας Πιστικούδη (ήρθαν πρόσφυγες το 1922 από την Προύσα της Μ. Ασίας) και απέκτησαν ένα γιο τον Αναστάσιο και δύο θυγατέρες τη Μαρίκα και την Αναστασία. Απεβίωσε στις 10/3/1980 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΠΕΛΛΑΣ
του ΠΕΡΙΚΛΗ (1904-1994)
Ο υλοτόμος

Γεννήθηκε στις 7/4/1904 στο Μέγα Κεσερλί και ήταν το 12ο παιδί της οικογένειας του Περικλή Καπέλα, καταγόμενου από το Κροκύλιο του νομού Φθιώτιδας – Φωκίδας και της Δέσποινας Κομνηνού εκ της νήσου Λήμνου. Απόφοιτος του Ελληνικού σχολείου (Σχολαρχείο), μελετη-

τής θρησκειών, αστρονομίας, παγκόσμιας ιστορίας, λογοτεχνίας.

Υπηρέτησε κληρωτός τη στρατιωτική του θητεία στις Διαβιβάσεις σε Μονάδα της Μακεδονίας και με την ίδια ειδικότητα εκλήθη στο Έπος του Σαραντά». Υπηρέτησε από την έναρξη του πολέμου ως τη διάλυση του στρατού. Αρνήθηκε θέση εργασίας στο Δημόσιο ως τηλεφωνητής – τηλεγραφήτης που του προσφέρθηκε «Τιμής Ένεκεν». Προς χάριν της ελευθερίας του, δεν έμπαινε σε «καλούπι» ήθελε να αναπνέει τον αέρα της υπαίθρου, να απολαμβάνει τη φύση και τη ζωή σε όλες τις εκφάνσεις... γι' αυτό επέλεξε επάγγελμα σχετικό, υλοτόμος. Από το 1938 έως τον Οκτώβριο του 1940 εργάστηκε στο εργοστάσιο οικοδομικής ξυλείας του Γέμππου στη Λάρισα. Επέστρεψε και πάλι εκεί αργότερα, ενώ παράλληλα συνεργάστηκε με την οικογένεια Κυριάκου Στανίση, Νικολάου και Θωμά Τσιλίκα στο χωριό.

Αργότερα συνεταιρίστηκε με τους Χρήστο Κατσιούλη εκ Σπηλιάς και Θωμά Τσιλίκα εκ νέου, κάνοντας εμπόριο οικοδομικής ξυλείας. Αγόραζαν δένδρα από τα «ρουμάνια» (δάση) του Ελλαδικού χώρου και έβγαζαν ξυλεία. Για τον ίδιο, ήταν μια εργασία επίπονη και ριψοκίνδυνη. Παρά ταύτα όταν βρισκόταν στην κορυφή μιας λεύκας ή άλλου δένδρου, ένιωθε πως άγγιζε τον ουρανό. Δεμένος με τον ιμάντα, προχωρούσε με προσοχή προς το έδαφος, κόβοντας κλαδιά και δένοντας το δέντρο με σχοινιά (τριχιές) για να το κατευθύνουν στην πτώση.

Έπειτα με τους συνεργάτες έκοβαν τους κορμούς και τους μετέφεραν με φορητά στο χωριό, στην «πελεκαριά» όπου έβγαζαν: απέλες, σανίδια, πατόξυλα, τσιμπίδια κ.α.

Σημειώνεται από το 1947 ως το 1951 με συνεταιίρο τον Δημήτριο Ιω. Τσούμαρη εγκατέστησαν και λειτουργούσαν κάθε χρόνο, κατά την ελαιοκομική περίοδο, ένα μικρό πρωτόγονο ελαιοτριβείο, κινούμενο με μία μυλόπετρα που γυρνούσε ένα άλογο και η έκθλιψη – εξαγωγή του λαδιού γινόταν σε χειροκίνητη μηχανή (πρέσα του καπνού).

Υλοτόμοι κόβουν λεύκες στη θέση «Μπουνάρμασι» και βγάζουν ξυλεία για διάφορες οικοδομικές χρήσεις. Από αριστερά οι αδελφοί Παναγιώτης και Κων/νος Κυριάκου Στανίση, ο Γεώργιος Περ. Καπέλλας και όρθιος πατώντας στον κορμό της λεύκας με το μεγάλο πριόνι ο Θωμάς Τσιλίκας.

Αρχείο οικογένειας Γ. Καπέλλα

Ήταν επικοινωνιακός, είχε πολλούς καλούς φίλους, κάθε πνευματικού επιπέδου, ως και υψηλά ιστάμενους. Φιλόξενος ως ο Αβραάμ... από το σπίτι του δεν έλειπε ποτέ ο «μουσαφίρης». Ακόμα και στα μαύρα χρόνια της Κατοχής, με τη σύζυγό του έθρεψε, έκρυψε, φυγάδευσε με κίνδυνο της ζωής του, επώνυμους και ανώνυμους δικούς μας και ξένους συμμάχους σεβόμενοι τη θρησκεία και την ιδεολογία τους. Πρόσφερε στον αγώνα ... και έκανε την αντίσταση παντοιοτρόπως. Ασχολήθηκε και με τα κοινά: Για τον ι.ν. των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης για το Γυμνασιακό Παράρτημα του Α'

Γυμνασίου Αρρένων Λάρισας στο Συκούριο (ως μέλος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων) και όπως όλοι οι Συκουριώτες πρόσφερε την προσωπική του εργασία σε έργα κοινής ωφέλειας. Διετέλεσε πρόεδρος του Συλλόγου Ακτιμώνων Αγροτών Κοινοτικής (Σ.Α.Α.Κ.) έκτασης του Μπόσδαγα και με συνεργάτες τους συγχωριανούς Σπύρο Φραγκούλη, Ξενοφώντα Τουζόπουλο, Δημήτριο Σιδεριάδη, και τον αγροφύλακα Βασίλειο Πάλλα, όρισαν τα σύνορα και διεκπεραίωσαν την υπόθεση απαλλοτρίωσης της περιοχής του Μπόσδαγα προς όφελος των ακτιμώνων του Νόμου 751/1949 και των ακτιμώνων κατοίκων Συκουρίου.

Εργάστηκε ως τη συνταξιοδότησή του. Έζησε πολλά συνταρακτικά γεγονότα της πατρίδας που εξιστορούσε πάντα με συγκίνηση. Νυμφεύθηκε τη Βασιλική Τσούμαρη, κόρη του Σπύρου Θάνου και της Κερασίας Λιακοπούλου, και απέκτησαν δυο γιούς, το Χαράλαμπο και το Σπύρο και δύο θυγατέρες τη Δωροθέα (Θούλα) και τη Χρυσαιγή. Τους χάρισαν 8 εγγόνια. Η ζωή του χαρίστηκε όπως εκείνος επιθυμούσε. Έτη 90, χαρές, λύπες, κίνδυνοι... «όπλο» και ισχύς του η προσευχή, λιτή μα ουσιαστική. «Πρωορώμην τον Κύριό μου ενώπιόν μου δια παντός ότι εκ δεξιού μου εστί ίνα μη σαλευθώ» και έκλεινε με το «Δόξα σοι ο Θεός». Αντίκρισε πολλές φορές το θάνατο, που είχε εξοικειωθεί μαζί του. Γι' αυτό παίρνοντας το «μήνυμα» για το τελευταίο «ταξίδι» ήταν ήδη έτοιμος. Στις 3/8/1994 «έφυγε» για κει που ήταν στραμμένη η ματιά του, τη χώρα του ήλιου και των αστεριών! Χ.Γ.Κ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΛΙΖΟΣ **του ΧΑΡΙΛΑΟΥ (1920-1989)** Ο μηχανικός

Γεννήθηκε στις 28/6/1920 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Ο πατέρας του ήταν ράφτης και η οικογένειά τους είχε 4 αγόρια και μία θυγατέρα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Μηχανικό. Από μικρός ήθελε να μάθει τις τεχνικές δουλειές της εποχής που αποτελούσαν πρόκληση για τους νέους. Ήθελε να γίνει μηχανικός οδηγός αυτοκινήτων, μηχανικός στις αλωνιστικές μηχανές (πατόζες) να γίνει ηλεκτρολόγος. Το 1936 πήγε μαθητευόμενος στο γκαράζ του Μιχαήλ Κίττα και άρχισε να μαθαίνει ότι είχε σχέση με τα μηχανήματα της επιχείρησής του και το 1941 έλεγε «Μέχρι τώρα δεν άλλαξα αφεντικό, γιατί θέλω να γίνω καλός μηχανικός». Λόγια ξεκάθαρα από ένα

ΝΙΚΟΣ ΠΡΑΠΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (1927-1988) Φωτογράφος - Οικοδόμος

Γεννήθηκε στις 11/3/1927 στο Συκούριο. Πατέρας του ήταν ο Βασίλειος και μητέρα του η Μαρία. Ενεργός αντιστασιακός από ηλικίας 16 χρόνων. Στην Κατοχή, τον Μάιο του 1941 είχε ένα ατύχημα και έχασε το αριστερό του χέρι στο ύψος του καρπού. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Ε.Π.Ο.Ν. Συκουρίου. Λόγω των δημοκρατικών του φρονημάτων εξορίστηκε στην Ικαρία και στη Μακρόνησο (1947-1949). Επιστρέφοντας από το «σχολείο» της εξορίας είχε αποκομίσει γνώσεις γεωπονίας, γεωμετρίας και φωτογραφικής τέχνης. Άρχισε να εργάζεται με πάθος και τελειότητα ως φωτογράφος του χωριού (είχε εργαστήριο με την επωνυμία «ΦΩΤΟ - ΛΟΥΞ» και παράλληλα ως οικοδόμος με ένα χέρι και έχτισε με το συνεργείο του τη «ΜΙΣΗ» περιοχή Συκουρίου! Εκτός των επαγγελματικών ασχολιών απέδειξε και επιχειρηματικό ενδιαφέρον και ίδρυσε μάνδρα με οικοδομικά υλικά το 1965 και στη συνέχεια από το 1982 τον διαδέχθηκε ο γιος του Βασίλειος.

Έντονη υπήρξε και η κοινωνική - πολιτιστική δραστηριότητά του η οποία απέβλεπε στην πρόοδο της τοπικής μας κοινωνίας. Προς τούτο διετέλεσε:

- Κοινωνικός σύμβουλος επί προεδρίας Βασιλείου Πολύζου, πρωτοστατώντας στην ίδρυση της Α.Τ.Ε. το 1965.
- Αντιπρόεδρος της Κοινότητας επί προεδρίας Αργύρη Αργυρίου.
- Ταμίας του Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσσαβος» (1955-1959) και Γενικός Γραμματέας σε δύο περιόδους (1962-1964) και (1966-1967).
- Πρώτος Πρόεδρος του Σωματείου Οικοδόμων από την ίδρυσή του (1964-1967) και με τις ενέργειές του απέκτησαν ασφαλιστικό φορέα Υγείας και σύνταξης από το Ι.Κ.Α. όλοι οι οικοδόμοι της περιοχής.
- Αναπληρωτής Προϊστάμενος του Γεωργικού Πιστωτικού Συνεταιρισμού Συκουρίου (1982-1985) και Προϊστάμενος αυτού (1986-1988).
- Πρώτος Πρόεδρος του Συλλόγου Αγωνιστών

εικοσάχρονο νέο που ήξερε τι ήθελε να γίνει επαγγελματικά και να σταδιοδρομήσει στη ζωή του. Κοντά στο Μιχάλη Κίττα, εξελίχθηκε σε ικανό και πολύ καλό τεχνικό. Συντηρούσε τις πατόζες, λίπαινε τους λέβητες, οδηγούσε το τζιπ και το τρακτέρ στα αλώνια, και τα επισκεύαζε βοηθούμενος από τον Νικόλαο Τσιφλικά. Ήταν προοδευτικός και εργασιομανής. Το 1952 βγήκε στο θέρο με δική του πρωτόγνωρη θεριστική μηχανή που την τραβούσαν τα άλογα, η οποία θέριζε και συγχρόνως έδενε δεμάτια. Στην πορεία υπήρξε μηχανοσυντηρητής, πριονοκορδελιστής, απέκτησε ιδιόκτητο χώρο γκαράζ και ήταν ιδιοκτήτης και χειριστής εκσκαφέα, φορτωτή και φορτωτή αυτοκινήτου. Ήταν νυμφευμένος με την Αφεντία Στέφανου Κωτούλα και απέκτησαν ένα γιο και μία θυγατέρα. Απεβίωσε στις 13/7/1989 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού μας.

Εθνικής Αντίστασης Συκουρίου (1984-1987) και ήταν πρωτεργάτης και ο συντονιστής των εργασιών κατασκευής του Μνημείου των πεσόντων κατά την περίοδο 1941-1944. Ο Νίκος Βασ. Πράπας αγαπούσε ιδιαίτερα τη μουσική. Ήταν καλλιφώνος. Είχε φωνή «τενόρου πρώτη» και υπήρξε μέλος της Ανδρικής Χορωδίας του Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσαβος» την περίοδο 1963-1966. Ήταν νυμφευμένος με τη Βασιλική Νικολάου Αντωνίου, καταγόμενη από τη Μαρμαρίανη Αγιάς, ο γάμος τους έγινε την Πρωτοχρονιά του 1953 και απέκτησαν δυο γιους, τον Σωτήρη και τον Βασίλη. Απεβίωσε στις 15/8/1988 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου.

Στο Συκούριο, το πρώτο φωτογραφείο, με την επωνυμία «Φωτό - Λουξ» ήταν του Νικ. Β. Πράπα, που εργάστηκε την περίοδο 1952 - 1980. Υπήρξαν και μερικοί πλανόδιοι φωτογράφοι, τους οποίους αναφέρουμε: ο Στέργιος Ρ. Παπιάς, ο Αδαμάντιος Στ. Καρανίκας και ο Τηλ. Ν. Τσούμαρης, ο οποίος στην περίοδο 1966 - 1977 είχε την επωνυμία «Φωτό - Κίσαβος». Από το 1977 λειτουργεί στο χωριό μας ένα σύγχρονο φωτογραφείο, το «Φωτο Rex» του Ζαχαρία Ι. Γκάνιαρη και της Μαρίτσας Τσούμαρη - Γκάνιαρη.

Ο Νίκος και η Κούλα Πράπα με συναδέλφους φωτογράφους της περιοχής.
Αρχείο Σ. Πράπα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (1929-2003)

Τεχνίτης ποδηλάτων - μοτοσακό και έμπορος ελαστικών «Pireli»

Γεννήθηκε στις 20/10/1929 στο Συκούριο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1951-1953) στο Σώμα Εφοδισμού Μεταφορών (Σ.Ε.Μ.). Ήταν οικογενειάρχης με ένα γιο και μία θυγατέρα. Επαγγελματικά εργάστηκε σε πολλές τεχνικές δουλειές. Αρχικά βοηθός οδηγού (σοφεράκι) στο φορτηγό αυτοκίνητο του Ιωάννη Ιντζόγλου ωφέλιμου φορτίου 3 τόνων. Το 1954 με τον πατέρα του έφεραν τα πρώτα μοτοποδήλατα (μοτοσακό), δίτροχα κινούμενα με βενζινοκινητήρα μικρού κυβισμού 50-70 κ.ε. σε διάφορες μάρκες: REX, SAKS, DKV κ.α. Σημειώνεται τα REX δεν είχαν ταχύτητες όπως τα άλλα μοτοσακό. Η κίνηση ήταν μικρή και σταθερή. Το 1970 σταμάτησε να επισκευάζει και να εμπορεύεται ποδήλατα και μηχανάκια και δραστηριοποιήθηκε στην εμπορία των ελαστικών «PIRELLI», έχοντας συνεργείο βουλκανιζατέρ. Το 1980 μετέφερε το βουλκανιζατέρ και τα ελαστικά από ενοικιαζόμενο επαγγελματικό χώρο σε ιδιόκτητο, δίπλα από το σπίτι του, μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε το 1998 από το Τ.Ε.Β.Ε. ύστερα από 52 χρόνια εργασίας. Απεβίωσε στις 19/3/2003 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού.

ΘΩΜΑΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1931-2011)

Έμπορος πετρελαιοειδών - φιαλών υγραερίου - ειδών κιγκαλερίας

Γεννήθηκε στις 25/3/1931 στο Συκούριο. Νέος εργάστηκε στην Ηλεκτρική Εταιρεία των κληρονόμων του Μιχαήλ Κίττα και παράλληλα δούλεψε και στο γκαράζ όπου επισκεύαζαν τα τρακτέρ και τις πατόζες για να βγαίνουν στ' αλώνια με τους μηχανικούς Νικόλαο Κατσιφώτη και Νικόλαο Τσιφλίκα.

Το 1955 με τον μεγάλο σεισμό που έπληξε το Βόλο εργάστηκε οδηγός σε φορτηγό του Νικολάου Κίττα που εκτελούσε εργολαβικές εργασίες και μετά, οδηγός στο λεωφορείο του ιδιοκτήτη Αγαθοκλή Λιακόπουλου, στο 15ο ΚΤΕΛ Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία με το βαθμό του Λοχία. Στις 16/4/1961 νυμφεύθηκε την ομοχώρια Ελένη Δημ. Μουστάκα, έμπορο και την επόμενη χρονιά με την παρότρυνσή της άνοιξε το πρώτο πρατήριο υγρών καυσίμων της εταιρείας «BP» με βενζίνη, πετρέλαιο και λιπαντικά. Στη συνέχεια, επεξέτεινε την επιχείρηση με ηλεκτρικές οικιακές συσκευές «ΙΖΟΛΑ» (κουζίνες, πλυντήρια, θερμοσίφωνες κ.α.) διέθετε φιάλες υγραερίου και κάλυψε τους τεχνίτες ξυλουργούς, επιπλοποιούς και ελαιοχρωματιστές με είδη κιγκαλερίας (λουκέτα, κλειδαριές, βερνίκια, λαδομπογιές κ.α.). Συνταξιοδοτήθηκε από το ΤΕΒΕ το 1991. Ασχολήθηκε και με τα κοινά: διετέλεσε αντιπρόεδρος των

Εμποροεπαγγελματιοβιοτεχνών Συκουρίου το 1979, πρόεδρος την περίοδο από 20/4/1981 ως 8/2/1985, μέλος της Εξελεγκτικής Επιτροπής το 1985 και 1990 και αντιπρόσωπος στην Ομοσπονδία το 1986. Συμμετείχε ενεργά στις κοινοτικές εκλογικές αναμετρήσεις με το συνδυασμό του Κων/νου Τρικαλιώτη και διετέλεσε αντιπρόεδρος από το 1970-1974 και υπεύθυνος των κτισμάτων του χωριού από το 1987-1990. Από το γάμο του με την Ελένη Δημ. Μουστάκα απέκτησαν ένα γιο και μια θυγατέρα. Απεβίωσε στις 12/10/2011 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (1932-2013)

Η Ταβέρνα «Το Βολιωτάκι»

Γεννήθηκε στον Άγιο Γεώργιο Νηλείας Βόλου. Μετά τη στρατιωτική του θητεία ήρθε στο Συκούριο και εργάστηκε σερβιτόρος στο εξοχικό κέντρο οι «ΜΥΛΟΙ» του Χρήστου Αθ. Μανίτσα και για 2 χρόνια του Άγγελου Γαϊτανά. Το 1970-1971 εργάστηκε σε ταβέρνα στο παραθαλάσσιο θέρετρο του Πλαταμώνα και στη συνέχεια άνοιξε τη δική του ταβέρνα στο Συκούριο, στην πλατεία Ρήγα Φεραίου με την επωνυμία το «ΒΟΛΙΩΤΑΚΙ» όπου πρόσφερε καλοψημένα κρεατικά, μπύρες, αναψυκτικά και τη γνωστή Συκουριώτικη ρετσίνα. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώριά μας Όλγα Αντ. Δημάκη και απέκτησαν δυο γιους. Απεβίωσε στις 11/9/2013.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1932-1994)

Ο Ραδιοτεχνίτης

Γεννήθηκε στη γειτονική Όσσα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία. Μετά το στρατιωτικό άνοιξε στο Συκούριο ηλεκτρονικό εργαστήριο και επισκεύαζε παντός είδους ραδιόφωνα ρεύματος – μπαταρίας με λυχνίες, ενισχυτές, πικάπ και τρανζίστορ. Για χρόνια ήταν ο χειριστής της κινηματογραφικής μηχανής προβολής στον κινηματογράφο του χωριού μας «ΑΚΡΟΠΟΛ». Ήταν νυμφευμένος με την Ελένη Γεωργίου Μακρή και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Αλεξάνδρα και την Ιφιγένεια. Απεβίωσε στις 23/2/1994.

Οι Μάστορες της Πέτρας

Σπουδαίοι τεχνίτες πέτρας που άφησαν εποχή στο Συκούριο ήταν οι: Γεώρ. Γλυμπάτσας (εργολάβος του Ειρηνοδικείου το 1929), Γεώρ. Ζουπανιώτης, Νικ. Απ. Καραποστόλης, Δημ. Ιω. Δήμος, Γεώρ. Χρ. Μπέτσικας και Δημ. Νικ. Γκίνος. Άλλοι επίσης τεχνίτες της πέτρας ήταν οι Νικ. Μπαμπανιάρης, Γεώρ. Αθ. Λιακόπουλος, Θωμάς Απ. Καραποστόλης, Γεώρ. Δαρδιώτης, Κων. Σεφερλής, Σπύρος Σεφερλής, Κων. Τουρλάκας, Σωτ. Κωστόπουλος και Νικόλαος Τζιούρας.

Νεότεροι τεχνίτες της πέτρας είναι οι, Στέρ. Ιω. Τσάτσος, Κων. Αντ. Μπέλτσιος, Απ. Νικ. Καραποστόλης, Νικ. Β. Πράπας, Αθ. Κ. Μωραϊτης, Παν. Κ. Μωραϊτης, Νικ. Χύτας, Χρήστος Χύτας και Βασ. Νταναβάρας.

Ο Αντώνιος Νικ. Αντωνίου άρχισε από το 1952 να εργάζεται βοηθός στις οικοδομές κοντά στο γαμπρό του Νίκο Βασ. Πράπα και τον Γιάννη Χαϊδούτη από την Όσσα. Πέρασε από όλα τα στάδια της οικοδομής και εξελίχθηκε σε πολύ καλό τεχνίτη και ιδίως στο χτίσιμο της πέτρας. Είχε μια άριστη στο «καλλιτεχνικό» πετράδικο χτίσιμο. Έχτιζε πεζούλες, πάγκα, παραδοσιακές βρύσες, έκανε πλακοστρώσεις και αυλόγυρους και άλλα πολλά εξωραϊσμού πετρόχιστα έργα, τόσο σε κοινόχρηστους όσο και σε ιδιωτικούς χώρους.

Ο χτίστης Χαράλαμπος Λεωνίδα Καπουράνης, μια ολόκληρη ζωή με το σφυρί, το αλφάδι και το καλέμι, έχτιζε τοίχους, βρύσες και έστρωνε αυλές με πλάκες από τα τοπικά νταμάρια. Ήταν γνωστός με το όνομα «ΜΠΑΜΠΗΣ» και ήταν πρoός, καλοσυνάτος, χαμογελαστός, και αγαπητός στην τοπική κοινωνία.

Οι χτίστες μπροστά: Γεώργιος Μπέτσικας με τον γείτονα του Δημήτριο Ιω. Δήμου, το 1956.

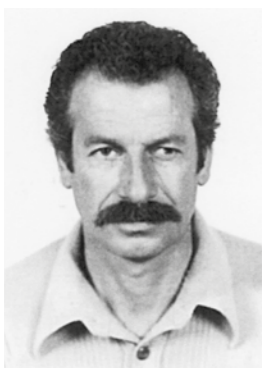
Οι χτίστες: στη σκάλα ο Ηλίας Μπέτσικας, ο βοηθός Χαράλαμπος Δημ. Καραμήτσιος, ο Ιωάννης Νταναβάρας και ο αρχιμάστορας Δημήτριος Νικ. Γκίνος, το 1956.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ (1934-2005) Ο μάστορας της στέγης

Γεννήθηκε στις 21/2/1934 στο Συκούριο και ήταν το 3ο από τα 6 παιδιά της οικογένειας του Κων/νου και της Πολυξένης. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό και άρχισε να εργάζεται στο τενεκετζίδικο του Βασιλείου Μπέλτσιου που ήταν στο παζάρι, δίπλα από το μπακάλικο του Δημήτριου Μουστάκα. Γρήγορα άφησε τη δουλειά του στο χωριό και πήγε στη Λάρισα για καλύτερη τύχη. Εκεί έπιασε δουλειά σε ένα φανοποιείο όπου, εκτός των άλλων που έμαθε να φτιάχνει, ήταν και οι σόμπες – ξυλόσομπες που την εσωτερική μεταλλική επιφάνεια την κάλυπταν με λεπτά πυρότουβλα για να κρατά τη θερμότητα και έγινε ένας καλός τεχνίτης. Στη Λάρισα ζούσε μόνος του και για να επιβιώνει, τα βράδια πωλούσε ξηρούς καρπούς στα νυχτερινά κέντρα παίζοντας το παιχνίδι «μονά – ζυγά» με τους πελάτες. Από ένα σημείο και μετά ασχολήθηκε με την οικοδομή. Από νωρίς έγινε καλός οικοδόμος, έκοβε το μάτι του, και έπιανε το χέρι του απ' όλα. Με το φίλο και κουμπάρο του στη συνέχεια Νικ. Βασ. Πράπα έκαναν συνεργείο. Αγαπητοί σε όλους, έπαιρναν δουλειές και έχτιζαν σπίτια, αποθήκες, βιοτεχνικούς χώρους κ.α. στο Συκούριο, Σπηλιά, και έφταναν μέχρι τα χωριά της Αγιάς. Αργότερα όταν ο Νίκος Πράπας έκανε μια διαφορετική επαγγελματική επιλογή, συνέχισε με το δικό του συνεργείο με το ίδιο μεράκι και αξιοπιστία στη δουλειά του. Στην επαγγελματική του πορεία ασχολήθηκε και με την καλλιέργεια της γης. Υπήρξε ένας καλός γεωργός και αμυγδαλοκαλλιεργητής. Μετά το 1975 αγόρασε ένα δεντροκαλλιεργητικό τρακτέρ με το οποίο όργωνε τα δικά του χωράφια και παράλληλα όργωνε επ' αμοιβή και ξένα, άλλων γεωργών. Εκείνη όμως η δουλειά που έκανε και άφησε το στίγμα του, ήταν το τμήμα της οικοδομής, φτιάχνοντας στέγες, βεράντες, κίοσκια, και άλλα συναφή και έμελλε να εκφράσει με τη δουλειά του «μάστορα στέγης» το απόγειο της καλλιτεχνικής του φύσης. Το αξιοθαύμαστο με αυτόν, ήταν, πως είναι απόφοιτος του Δημοτικού σχολείου, χωρίς άλλες ιδιαίτερες

τεχνικές γνώσεις, είχε τη δυνατότητα να μπορεί να αντιλαμβάνεται τα μεγέθη, τις κλίσεις, και τη σύγκλιση των επιφανειών που έφτιαχνε και αποτελούσαν περιεχόμενο τεχνικής επιστήμης. Είχε αυτό που λέμε «πάστα» του μάστορα, του δημιουργού. Ήταν λάτρης της τεχνολογίας. Ό, τι πιο καινούργιο και πιο σύγχρονο εργαλείο κυκλοφορούσε στην αγορά, το αποκτούσε γιατί θεωρούσε το εργαλείο προέκταση του χεριού του. Το ότι δούλεψε πολύ ήταν ένα χαρακτηριστικό του. Το άλλο ήταν ότι γλέντησε επίσης πολύ. Του άρεσε η παρέα, ο καλός μεζές, το κρασί, το τραγούδι, ο χορός. Όλα αυτά τα απόλαυσε και με το παραπάνω. Του άρεσαν τα αστεία, τα πειράγματα, το γέλιο. Συμμετείχε σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις και δραστηριότητες με την καρδιά του. Εάν το τραβούσε η παρέα μπορεί και να ξενοχτούσε. Την επόμενη μέρα όμως ήταν πρώτος στη δουλειά. Υπέρβησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό. Νυμφεύθηκε στις 15/9/1963 την ομοχώρια Άννα Μιχ. Ηλου και απέκτησαν δύο θυγατέρες, τη Δήμητρα και την Τζένη που τους χάρισαν 3 εγγόνια. Ως οικογενειάρχης ήταν καλός νοικοκύρης. Το σπίτι του έπρεπε να έχει απ' όλα. Πάντοτε ανοιχτό στον κόσμο, χαιρόταν να κερνάει και να φιλεύει όποιον ερχόταν. Αγαπούσε τη σύζυγό του και έδειχνε μεγάλη αγάπη στις κόρες του που πάντα ήταν στο πλευρό τους. «Έφυγε» από τη ζωή στις 9/10/2005 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της γενέθλιας γης. Τ.Α.Μ.

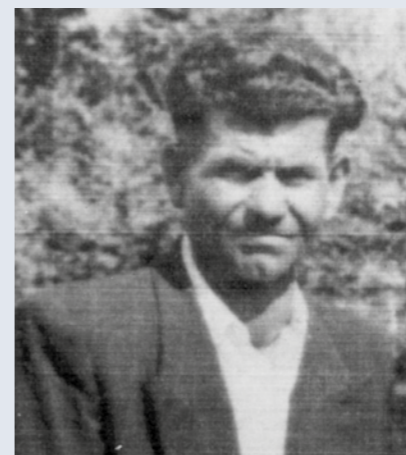
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΡΔΕΛΛΑΣ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (1934-2014)

Βοηθός Ηλεκτροτεχνίτη

Γεννήθηκε το 1934 στο Συκούριο, όπου νέος εργάστηκε στην Ηλεκτρική Εταιρεία των αδελφών κληρονόμων του Μιχαήλ Κίττα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Διαβιβάσεις (1954-1956) ως συντηρητής τηλεφωνικών πινάκων (μεταλλακτών). Επαγγελματικά εργάστηκε ως ηλεκτρολόγος έχοντας Άδεια βοηθού Ηλεκτροτεχνίτη Α΄ ειδικότητας από το Υπουργείο Βιομηχανίας αριθμ 2348/1956. Εργάστηκε στο Συκούριο και στη Λάρισα έως το 1999 που συνταξιοδοτήθηκε. Ήταν νυμφευμένος με την Νίκη Ιω. Λούπα καταγόμενη από τον Ευαγγελισμό της Λάρισας και απέκτησαν ένα γιο τον Θεόδωρο που είναι και αυτός ηλεκτρολόγος και μία θυγατέρα τη Μαρία. Σημειώνεται ότι ήταν εργατικός, μελίχιος, ολιγαρκής, είχε φίλους, αγαπούσε την καλή παρέα και το κρασί και πρόσφερε στην οικογένειά του την απεριόριστη αγάπη και φροντίδα. Απεβίωσε στις 11/2/2014.

Ο αείμνηστος Νικόλαος Χαρ. Μακρής (Σιαφάκας), ένας παραδοσιακός εκδοροσφαγέας μικρών και μεγάλων ζώων, αρνιά, κατσίκια, μοσχάρια, κ.α. ήταν γνώστης στην επιλογή του καλού σφαχτού και για τις πασχάλινές ανάγκες της οικογένειάς του, είχε κρεμάσει «δύο κρεατωμένα» αρνιά στη γέριχη ελιά του σπιτιού του, το 1991.

Ο αείμνηστος Γεώργιος Κων. Μίζιος, εντός του παντοπωλείου του, πλησίον της πλατείας Ρήγα Φεραίου, στις 8/10/1990.

Αριστερά επάνω ο Κων/νος Θωμά Γαργάλας, κεραμοποιός και δεξιά επάνω ο Παναγιώτης Περ. Καπέλλας (1887-1971) φτσελάς και πολύ καλός οργανοπαίχτης, έπαιζε βιολί και πήγαινε σε γάμους και πανηγύρια.

Αριστερά κάτω ο Βασίλειος Γεωργ. Μπάκβος (1892-1975) παραγωγέας και δεξιά κάτω ο Νικόλαος (Κόλιας) Γεωργ. Τσιφλίκας (1893-1972), τελάλης του χωριού.

Αριστερά επάνω ο Βασίλειος Στεργίου Χολεβιάς (1904-2001) παγωτατζής και δεξιά επάνω ο Άγγελος Πέτρου Κάρτος (1904-1979) φούρναρης και βαρελάς.

Αριστερά κάτω ο Σωτήριος Βασ. Μουστάκας (19063-1996) ράφτης με την κόρη του Μαρία, και δεξιά κάτω ο Γεώργιος Κανέλλου Κανελλόπουλος (1907-1967) που έπαιρνε νερό με το ποτιστήρι από τη βρύση της πλατείας της αγοράς (παζάρι).

Αριστερά επάνω ο Γεώργιος Σπ. Σπυρόπουλος, (1908-1991) καρεκλάς και δεξιά επάνω ο Δημήτριος Νικ. Αληφακιώτης (1912-2003) ράφτης πιλοποιός.

Αριστερά κάτω ο Κυριάκος Μιχ. Αξιώτης (1913-1999) λατόμος – φουρνελατζής και δεξιά κάτω ο Κων/νος Σπ. Μακρής (1918-1983) ο επονομαζόμενος «ΡΕΦΑΣ» ταβερνιάρης της γνωστής ταβέρνας «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ» στην πλατεία Ρήγα Φεραίου.

Ο Θωμάς Αθ. Γκουντής (1920-1995) κουρέας, ήταν φίλεργος, πράος, ευγενικός, προσηλωμένος στην οικογένειά του, τους φίλους του, την κοινωνία και χωρίς τυμνοκρουσίες, με βαθιά δημοκρατικά ιδεώδη. Το 1986 τιμήθηκε με το Μετάλλιο της Εθνικής Αντίστασης (1941-1945) για τη συμμετοχή του εναντίον των Στρατευμάτων Κατοχής, ως μέλος του Ε.Α.Μ. – Ε.Λ.Λ.Α.Σ.

Ο Αντώνιος Ιω. Γιαννακάκης (1923-2007) αλμπάνης (πεταλωτής) και κτηνονοσοκόμος που γιάτρευε τα άρρωστα ζώα.

Θεμιστοκλής Κων. Παπαθανασίου (1926-1997) δάσκαλος Οδηγών Αυτοκινήτων με την επωνυμία «Ο ΘΕΜΗΣ» στη Λάρισα και ιεροψάλτης με «Αριστα» της σχολής Βυζαντινής Μουσικής του Δημοτικού Ωδείου Τρικάλων.

Αριστερά ο Νικόλαος Γεωργ. Ναπολέων (1926-2004) κουρέας και δεξιά ο Νικόλαος Δημ. Δημητρίου (1926-2007), 60 χρόνια ποδηλατάς και έμπορος ανταλλακτικών, μοτοσακών, ηλεκτρολογικών κ.α. ειδών.

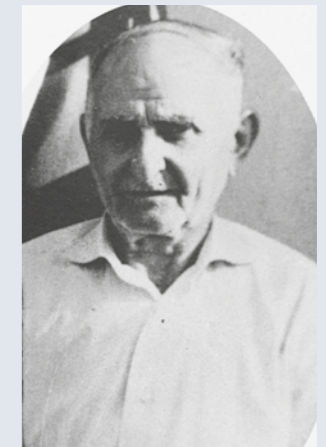
Ο Μιχαήλ Κων. Τσούμαρης πωλούσε στάμνες, σταμνάκια, κανάτες, τσουκάλια κ.α. στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) το 1950 και με τη σούστα πήγαινε στα χωριά της περιοχής Συκουρίου και πωλούσε οπωροκηπευτικά της εποχής. Στη φωτογραφία φαίνεται κρεμασμένη η παλάντζα (φορητή ζυγαριά παλιού τύπου).

Αρχείο κ. Θεανώς Χαντζηγούλα

Ο μπακάλης Δημήτριος Βασ. Μουστάκας πίσω από τον πάγκο εργασίας με τις δύο ζυγαριές παλιού τύπου και μπροστά τα μεγάλα σακιά με ρύζι, φασόλια γίγαντες κ.α. το 1951.

Οικογενειακή φωτογραφία του επί πολλά χρόνια μπακάλη του Συκουρίου Κωνσταντίνου Ρίζου Ζέστα, με τη σύζυγό του Ολυμπία το γένος Ιωάννη Νικ. Πράπα και τη θετή τους κόρη Όλγα το 1951.

Ο Πέτρος Αποστόλου ήταν κλειδαράς.

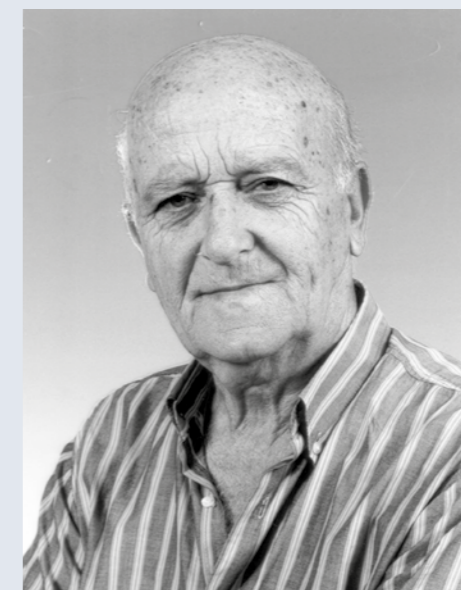
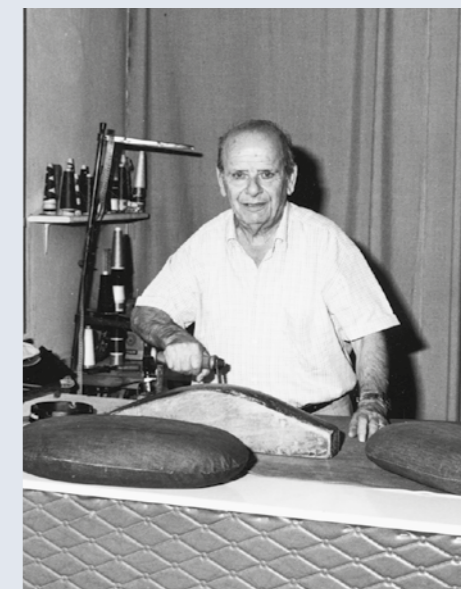
Ο Θεόδωρος Στούμπος ήταν μαραγκός.

Πάνω: Ο ράφτης Νικόλαος Ιω. Πράπας με τη σύζυγό του Παρασκευή, το γένος Γεωργίου Λανάρα.

Κάτω αριστερά: Ο ράφτης Αριστείδης Παντ. Κόκκαλης με τη σύζυγό του Ζωή, το γένος Αθανασίου Κουρίτα.

Κάτω δεξιά: Ο ράφτης Παρμενίων Βασ. Κομνηνός με τη σύζυγό του Σταυρούλα, το γένος Κων/νου Μάνου.

Επάνω, δεύτερος από αριστερά ο Ιωάννης Κων. Σέχος. Δεξιά ο Νικόλαος Δημ. Κοτρώνης με ραφείο στη Λάρισα. Κάτω αριστερά ο Κων/νος Δημ. Ντότσικας. Κάτω δεξιά ο Βασίλειος Παρμ. Κομνηνός.

Δύο καταξιωμένοι τσαγκάρηδες

Επάνω ο Δημήτριος Μαγαλιού Πράπας και κάτω ο Χρήστος Γεωργίου Μακρής καθισμένοι στις χαμηλές καρέκλες μπροστά από τους πάγκους εργασίας με τα σύνεργα της τέχνης τους.

Αριστερά ο νεαρός τσαγκάρης Αντώνιος Απ. Δήμου με το συνεργείο του, έστειλε τη φωτογραφία στον αδελφό του Δημήτριο που ήταν μετανάστης στην Αμερική στις 8/3/1920.

Στο κέντρο ο τσαγκάρης Χρήστος Κων. Κομνηνός, ο επονομαζόμενος «ΣΙΚ» στον πάγκο εργασίας με τους μαθητευόμενους Κων/νο Χρ. Κακαγιάννη αριστερά και Γεώργιο Αντ. Στούμπο δεξιά, το 1957.

Στην επάνω φωτογραφία αριστερά ο τσαγκάρης Αντώνιος Αντωνίου και δεξιά ο κάλφας Χρήστος Γεωρ. Μακρής. Στο μέσον ο Κλέαρχος Ηλία Πάσχος, έμπορος υφασμάτων. Στη μεσαία φωτογραφία αριστερά ο Ιωάννης Βασ. Κόκκαλης και δεξιά ο Δημήτριος Μαγαλιού Πράπας και στην κάτω ο Ευθύμιος Κόκκαλης με τον ανιψιό του Ιωάννη Β. Κόκκαλη και νέους μαθητευόμενους τη δεκαετία του '50.

Ο Σωτήριος Αλεξ. Κουλούντζος ήταν ο μοναδικός φοντιατζής στο χωριό. Έπαιρνε παραγγελίες από τους τσαγκάρηδες, που ήταν κάποτε πολλοί, και γάζωνε στη μηχανή τα φόντια, δηλαδή το επάνω μέρος του παπουτσιού που αποτελείται από το μαλακό δέρμα (το πανώδερμα) και τη φόδρα που ήταν κυρίως από γίδινο δέρμα. Τα κύρια μέρη του φοντιού ήταν το ψίδι (το επάνω μέρος). Η φτέρνα, η γλώσσα, το μασκαρέτο και το φιλετάκι. Έφτιαχνε φόντια για ανδρικά παπούτσια (σκαρπίνια) και για γυναικεία που =ήτανε λεπτά – κομψά και ήθελαν γνώση, μεγάλη προσοχή και σχολαστικότητα. Μετά τα έπαιρναν οι τσαγκάρηδες, τα προσάρμοζαν επάνω στα καλαπόδια των πελατών, περνούσαν από κάτω τις σόλες (χοντρά δέρματα), τα έραβαν, τα κάρφωναν, περνούσαν τα τακούνια και τέλος έφταναν στα πόδια του πελάτη – πελάτισσας.

Ο Χρήστος Γρηγορίου σε φωτογραφία του '60 με το συνεργείο του.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ο συμβολαιογράφος «Κισσάβου»

Γεννήθηκε το 1873 στην Κρασιά Τρικάλων και απεβίωσε τον Ιούλιο του 1947 στη Λάρισα. Ως συμβολαιογράφος «Κισσάβου» εργάστηκε για περισσότερα από σαράντα χρόνια, έχοντας έδρα το Μέγα Κεσερλί και συμβολαιογραφείο όπου είναι σήμερα τα φροντιστήρια ξένων γλωσσών της κ. Φανής Μπέα –Χαδουλού. Ήταν νυμφευμένος με την κόρη του διατελέσαντος δημάρχου του τόπου Δήμου Νέσσωνας Γεωργίου Π. Ευαγγέλου, την Όλγα και απέκτησαν 4 αγόρια και μία θυγατέρα. Κατά σειρά ήταν: Αγαθοκλής, Αθανάσιος, Ισιδώρα, Γεώργιος και Αλέξανδρος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο πρώτος οικονομολόγος του χωριού μας

Γεννήθηκε το 1900. Ήταν ο πρωτότοκος γιος του Αντωνίου Χρ. Πολύζου και της Χρυσής, το γένος Μπέσιου. Ο πατέρας του καταγόταν από το Δοβρίνοβο Ζαγορίου Ιωαννίνων (σημερινό Ηλιοχώριο) και η μητέρα του από τα Τέμπη. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Σχολαρχείο στο χωριό και συνέχισε ανώτερες σπουδές στο εξωτερικό. Σπούδασε Οικονομολόγος στην Ανωτάτη Εμπορική Σχολή του Καντονίου της Γενεύης στην Ελβετία και πήρε πτυχίο στις 10/6/1919. Του ζητήθηκε να εργασθεί στην Τράπεζα της Ελλάδος επίμονα, αλλά προτίμησε να ασχοληθεί με τις οικογενειακές επιχειρήσεις και με τα κοινά του τόπου του: Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και σύμβουλος του Σ.Φ.Α.Ν. «Ο Κίσαβος» που αναγνωρίστηκε το 1931 και εμπεδώθηκε η ποδοσφαιρική αθλητική ιδέα στους νέους. Διετέλεσε κοινοτικός σύμβουλος επί προεδρίας Μιχαήλ Κίττα (1926), Βασιλείου Τζούκα (1935) και μέλος της σχολικής εφορείας του Ημιγυμνασίου Συκουρίου μέχρι το 1938 που καταργήθηκε.

Ήταν νυμφευμένος με την Αικατερίνη Παν. Κρικέλη και απέκτησαν μία θυγατέρα την Χρυσή, και ένα γιο τον Αντώνη. Από τη ζωή «έφυγε» νέος το 1940 και η σωρός του ενταφιάστηκε στη γενέθλια γη.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο δικολάβος

Γεννήθηκε στις 16/7/1913 στο Μέγα Κεσερλί. Πατέρας του ήταν ο παπα - Νικόλαος Αθ. Παπαθανασίου γεννημένος στη Μπόστιανη της Βέροιας και λειτουργούσε μέχρι το 1936 στην εκκλησία του Συκουρίου. Έκτοτε λειτουργούσε στην εκκλησία της Παναγίας Γορίτσας Βόλου, μέχρι το θάνατό του. Ο Κλεομένης τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό και το Σχολαρχείο στο Βόλο. Εν συνεχεία μαθήτευσε στο Δικηγορικό γραφείο του Μήτρου στο Βόλο και απέκτησε τον τίτλο του «δικολάβου» δηλαδή έγινε πρακτικός δικηγόρος που δεν είχε δίπλωμα, ασκώντας καθήκοντα στο Συκούριο. Υπήρξε μία εξέχουσα προσωπικότητα που ασχολήθηκε, αγάπησε και ανέβασε πολύ ψηλά την ποδοσφαιρική μας ομάδα του Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσαβος» διατελέσας πρόεδρος επί σειρά ετών: 1951, 1961-1962, 1966-1967, 1969-1972 και ταμίας το 1951. Ήταν νυμφευμένος με την Ιφιγένεια Σπ. Μακρή και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Ερατώ, τη Βάσω και ένα γιο τον Άρη. Απεβίωσε στις 19/12/1976 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο του χωριού.

ΒΑΣΟΣ ΤΣΙΦΛΙΚΑΣ του ΦΙΛΙΠΠΑ

Γεννήθηκε το 1921 στο Συκούριο και το 1926 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα. Εκεί έμαθε την τέχνη του τσαγκάρη, αναγνωρίστηκε και προόδευσε: Στην Κατοχή έλαβε μέρος στην Εθνική Αντίσταση κατά των Ιταλών και Γερμανών κατακτητών. Με την αναγνώρισή της από το κράτος το 1982 τιμήθηκε ως Αντιστασιακός. Στην κοινωνία του Συκουρίου καταξιώθηκε προσφέροντας ένα κτίσμα (αποθήκη) άνευ ενοικίου από το 1984 όπου στεγάστηκε ο Μορφωτικός Σύλλογος, και το οποίο, με χρηματοδότηση του Υπουργείου Πολιτισμού (Υπουργός η αείμνηστη Μελίνα Μερκούρη), αναπαλαιώθηκε. Σημειώνεται επί δημαρχίας Νίκου Γερογιάννη αγοράστηκε με χρηματοδότηση του προγράμματος «Θησέας» και εντάχθηκε στο πρόγραμμα «Ε.Σ.Π.Α.». Αυξήθηκε ο χώρος κατά έναν όροφο και από το 2013 στεγάζονται στο ισόγειο ο Μορφωτικός Σύλλογος και στον όροφο η Δημοτική Βιβλιοθήκη Συκουρίου. Το νεότευκτο κτίριο βρίσκεται σε οικοπεδικό χώρο 690m², πολύ κοντά στην πλατεία Ρήγα Φεραίου και αποτελεί στολίδι πολιτιστικής κληρονομιάς. Ο Βάσος Τσιφλικας ήταν νυμφευμένος και είχαν μία κόρη. Έζησε όλα τα χρόνια στη Λάρισα όπου και απεβίωσε. Για τη μεγάλη προσφορά του ο Μορφωτικός Σύλλογος τον τίμησε με βραβείο «ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ» κατά τη διάρκεια χοροεσπερίδας που έγινε στο κέντρο «RIVIERA» στις 2/4/2005.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΚΟΚΚΑΣ του ΑΝΔΡΕΑ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε το 1924 στην Ελάτεια της Λάρισας. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και συνέχισε σε Γυμνάσιο της Λάρισας, απ' όπου και πήρε το απολυτήριο. Μετά από εξετάσεις εισήχθη στην Παιδαγωγική Ακαδημία Λάρισας και αποφοίτησε. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως Έφεδρος Ανθυπολοχαγός. Το 1949 διορίστηκε στην Καστανούσα Σερρών και στη συνέχεια υπηρέτησε στην Αμπελιά Φαρσάλων, στο Νέσσωνα, και στο Συκούριο. Διετέλεσε Δ/ντής στα σχολεία Πυργετού και του Συκουρίου για πολλά χρόνια μέχρι το 1983 που συνταξιοδοτήθηκε. Νυμφεύτηκε το 1952 την Κασσιανή Νικ. Πόγρη και απέκτησαν δύο θυγατέρες, τη Μαρία και την Ευαγγελία. Ο Αστέριος Κόκκας τόσο στην επαγγελματική του σταδιοδρομία, όσο και στην οικογενειακή και κοινωνική του ζωή, υπήρξε πρoός, ευσυνειδητός, εργατικός και αξιοπρεπής. «Έφυγε» από τη ζωή το 2003 σε ηλικία 79 ετών και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου. (φωτογραφία – αρχείο της οικογένειας).

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΜΠΛΟΥΧΟΣ του ΠΕΤΡΟΥ

Διευθυντής του Ο.Σ.Ε.

Γεννήθηκε το 1927 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο στην Αθήνα. Μετά τη στρατιωτική του θητεία προσλήφθηκε υπάλληλος στον Ο.Σ.Ε. καταξιωθείς στο βαθμό του Διευθυντή από το 1979-1982. Ο Σωτήριος Μπλούχος έχαιρε της εκτίμησης των συμπατριωτών μας στην Αθήνα. Ήταν άτομο αγαπητό. Υπήρξε εκ των πρωτεργατών που ίδρυσαν το 1962 την «ΕΝΩΣΗ» των εκ της περιοχής του τέως Δήμου Νέσσωνας – Λαρίσης, πολιτιστικό φορέα με σκοπό τη σύσφιξη των σχέσεων και την αλληλεγγύη μεταξύ τους, και παράλληλα να προσφέρουν κάθε δυνατή βοήθεια προς τις ιδιαίτερες γενέθλιες Κοινότητές τους. Διετέλεσε ο πρώτος Γενικός Γραμματέας της «ΕΝΩΣΗΣ» στο Δ.Σ. με πρόεδρο τον Μιλτιάδη Γεωρ. Χατζόπουλο, ταμία τον Δημήτριο Καραδήμο, έφορο τη γιατρό Μαργαρίτα Αιμιλίου Παπαζαχαρία, την Αφροδίτη Αθ. Κουρεμένου και το Χρήστο Μαργαρίτη, ασκώντας επιρροές, όπως για παράδειγμα στην κατασκευή του κτιρίου του Γυμνασίου Συκουρίου, στην τοποθέτηση τηλεοπτικού αναμεταδότη της τότε ΕΡΤ 1 κ.α. Ήταν νυμφευμένος από το 1969 με τη Βασιλική Σαμαρά από τα γειτονικά Αμπελάκια και απέκτησαν μία θυγατέρα την Ελένη και ένα γιο τον Πέτρο. Τα παιδιά τους σπούδασαν. Απεβίωσε στις 8/11/2009 χτυπημένος από την επάρατο νόσο και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της Αγ. Παρασκευής Αττικής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Εκπαιδευτής Γεωργικών Ελκυστήρων και Μηχανημάτων

Γεννήθηκε το 1927 στην Όσσα όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και μετά φοίτησε στο τριτάξιο Ελληνικό σχολείο (Σχολαρχείο) Συκουρίου. Τη σχ. Χρονιά 1947-1948 παρακολούθησε το πρώτο σχολείο γεωργικών μηχανημάτων στην Αβερώνφειο Γεωργική Σχολή της Λάρισας και μετά την αποφοίτηση επιλέχθηκε να φοιτήσει στον Πύργο Βασιλίσσης στην Αθήνα, για πληρέστερη κατάρτιση. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Τεχνικό Σώμα με ειδικότητα μηχανικός αυτοκινήτων. Μετά το στρατιωτικό παρακολούθησε πρόγραμμα κατάρτισης εκπαιδευτών Γεωργικών Ελκυστήρων και Μηχανημάτων του Υπ. Γεωργίας που έγινε στην Αβερώνφειο Γεωργική Σχολή το 1954 και από το 1955-1968 εργάστηκε και δίδαξε στα σχολεία της περιόδου αυτής, στη Γεωργική Σχολή. Τα σχολεία το 1968 έπαψαν να λειτουργούν και στη συνέχεια προσελήφθη ως εκπαιδευτής εργαστηρίου στο Κέντρο Ανώτερης Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης (Κ.Α.Τ.Ε.Ε.) Λάρισας στη Σχολή Μηχανημάτων και Αρδεύσεων. Αργότερα το Κ.Α.Τ.Ε.Ε. μετονομάστηκε σε Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (Τ.Ε.Ι.) και συνέχισε να εργάζεται εκεί μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Ήταν νυμφευμένος με την Ιωάννα Παλαμίδα, δασκάλα, νυν συνταξιούχο και απέκτησαν δύο θυγατέρες και ένα γιο. Απεβίωσε το 2009.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1930 γέννημα θρέμμα Συκουριώτης. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο 485 Τάγμα Διαβιβάσεων στη Λάρισα, ως προστάτης οικογενείας (1953-1954). Ανάμεσα 1950-1952 ήταν η εποχή που οι λεωφορειούχοι σταμάτησαν να εκτελούν δρομολόγια από μόνοι τους και ίδρυσαν κοινοπραξίες (κοινά ταμεία) στην Αγιά, στην Ελασσόνα, στο Συκούριο, στον Τύρναβο και στα Φάρσαλα. Με την ίδρυση των κοινοπραξιών προσλήφθηκε διοικητικός υπάλληλος και εργαζόταν στη Λάρισα, όπου ήταν και το πρακτορείο Συκουρίου στην οδό Γαριβάλδη 22. 1952-1968. Με νομοθετική ρύθμιση του κράτους, οι κοινοπραξίες το 1952 συνενώθηκαν κατά Νομούς και ίδρυσαν τα Κ.Τ.Ε.Λ. (Κοινά Ταμεία Επιβατικών Λεωφορείων) σε ολόκληρη την επικράτεια. Το Κ.Τ.Ε.Λ. του Νομού Λάρισας ήταν το 15ο. Με την ίδρυσή του δημιουργήθηκε στο Συκούριο Σταθμαρχείο και ανέλαβε σταθμάρχης του 15ου Κ.Τ.Ε.Λ. μέχρι το 1968. 1968-1992. Μετατέθηκε στη Λάρισα και εργάστηκε στο Λογιστήριο του τότε Κ.Τ.Ε.Υ.Λ. Θεσσαλίας και Πιερίας των ΚΤΕΛ Τρικάλων, Καρδίτσας, Κατερίνης, Βόλου και Λάρισας μέχρι τη συνταξιοδότησή του στις 16/6/1992. Παράλληλα ασχολήθηκε με όλες του τις δυνάμεις και στα κοινά του

τόπου. Διετέλεσε Αντιπρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου σε 2 περιόδους. Από το 1953-1964 και από το 1967-1974 με έργα των περιόδων αυτών σημαντικά. Σημαντικός σταθμός στη ζωή του ήταν ο Σύνδεσμος Φυσικής Αγωγής Νέων «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» (Σ.Φ.Α.Ν.Κ.) όπου εργάστηκε από τις θέσεις του Γενικού Γραμματέα το 1951 και του Προέδρου τις περιόδους 1952-1953, 1955-1959, 1960-1964 και 1975-1976. Ως Πρόεδρος πρωτοστάτησε στη δημιουργία της πρώτης ανδρικής Χορωδίας την περίοδο 1962-1963 με συναυλίες στο Συκούριο και σε πόλεις του Νομού Λαρίσης. Διετέλεσε σύμβουλος της Διοικούσας Επιτροπής της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων (Ε.Π.Σ.) Λάρισας το 1960 και το 1974 και Έφορος αυτής το 1961-1964. Ήταν μέλος και οδοιπόρος της Οδοιπορικής – Οικολογικής Ομάδας του Συκουρίου το 1988, που οδοιπορούσαν με αγάπη στη φύση και επέστρεφαν αναβαπτισμένοι από τις ημερήσιες και νυχτερινές τους εξορμήσεις. Εκτός όλων αυτών, ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την ξυλοτεχνική φτιάχνοντας έξοχες πινακίδες για οριοθέτηση τοπωνυμίων, μικρά και μεγάλα κάδρα, μπιμπελό, τον «Ήλιο της Βεργίνας» που τον δώρισε στο Λαογραφικό Μουσείο Συκουρίου, κ.α. Απεβίωσε στις 10/8/2003 και η σωρός του ενταφιάστηκε στον οικογενειακό τάφο του κοιμητηρίου Συκουρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΟΥ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Υπάλληλος Δικαστηρίων

Γεννήθηκε στις 10/11/1932 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια πήγε στη Λάρισα και τελείωσε το εξατάξιο Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων. Συμμετείχε στον διαγωνισμό του 1957 που διενήργησε το Υπουργείο Δικαιοσύνης, ήταν επιτυχών και προσελήφθη ως Γραμματέας. Υπηρέτησε στο Ειρηνοδικείο Κισσάβου (Συκούριο) από 24/9/1957 – 28/2/1969. Στη συνέχεια της υπαλληλικής του καριέρας υπηρέτησε στο Ειρηνοδικείο Λάρισας από 28/2/1969 ως 4/9/1969, στο Ειρηνοδικείο Καρδίτσας (1969-1972), στο Ειρηνοδικείο Ναυπάκτου (1972-1975), στο Εισαγγελία Καρδίτσας (1975-1982) και

στο Εφετείο Λάρισας, ως προϊστάμενος της Δ/σης Γραμματείας από 12/5/1982 ως 31/7/1990, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε μετά από ευδόκιμη υπηρεσία 33 χρόνων με βαθμό Α' της κατηγορίας Π.Ε. Όπου υπηρέτησε ήταν πολύ αγαπητός από τους συναδέλφους του αλλά και από τις τοπικές κοινωνίες βάσει των σχέσεων που δημιουργούσε μαζί τους. Ήταν νυμφευμένος με την ομοχώρια Χαδίνα Ιω. Παππά και απέκτησαν 3 γιους, τον Αντώνη, τον Ιωάννη, και τον Αλέξανδρο. Απεβίωσε στις 25/11/99 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο της γενέθλιας γης.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στα νιάτα του υπήρξε ένας πολύ καλός ποδοσφαιριστής και έπαιζε στην ομάδα του «ΚΙΣΑΒΒΟΥ» από τη θέση του σέντερ φορ (1951-1958). Το 1958 διετέλεσε Γενικός Αρχηγός. Επίσης, στο πάρκο του χωριού μας που βρίσκεται πριν από τη γέφυρα του Πουρναρίου, στα δεξιά, υπάρχει μία καλαίσθητη βρύση που φτιάχτηκε στη μνήμη του, από τον πολύ καλό φίλο του, τον Σπηλιώτη Λογιστή, κάτοικο Λάρισας, Γεώργιο Ιω. Καφαντάρη, το 2004. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί, πως και ένας άλλος καλός του φίλος από τους πολλούς που είχε, ο Πορναριώτης λαϊκός ποιητής Λεωνίδα Κουσιός, έγραψε για τον αείμνηστο φίλο του, ένα ποίημα με τίτλο «Ο ΑΞΕΧΑΣΤΟΣ».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΙΓΚΑΣ του ΗΛΙΑ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε το 1935 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων στη Λάρισα και σπούδασε στην Παιδαγωγική Ακαδημία της Λάρισας, παίρνοντας πτυχίο δασκάλου το 1955. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως Έφεδρος Ανθυπολοχαγός. Από το 1955 έως το 1992 που συνταξιοδοτήθηκε εργάστηκε σε πολλά σχολεία μεταξύ των οποίων και στο Δημοτικό Σχολείο Συκουρίου όπου διετέλεσε Δ/τής την περίοδο 1977-1992. Εκτός των διδασκαλικών του καθηκόντων, ανέπτυξε πολυσχιδή δραστηριότητα προς όφελος της τοπικής κοινωνίας στους τομείς: Γενικός

Αρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» (1970-1972), (1974-1976) και Πρόεδρος (1991-1994), Πρόεδρος της Κοινότητας Πουρναρίου στη μεταβατική περίοδο της μεταπολίτευσης του 1974 μέχρι τις εκλογές του 1975, από 27/9/1974 ως 1/6/1975, Πρόεδρος της Σχολικής Εφορίας του Νηπιαγωγείου Συκουρίου (1974-1976), Γενικός Γραμματέας του Κυνηγετικού Συλλόγου Συκουρίου (1978-80) και (1982-84) και Πρόεδρος (1980-82), (1984-86), Δ/της της Νομαρχιακής Επιτροπής Λαϊκής Επιμόρφωσης (Ν.Ε.Λ.Ε.) του Κέντρου Ενηλίκων Συκουρίου την περίοδο 1978-1981, Μέλος της Τοπικής Επιτροπής Κοινωνικής Ανάπτυξης, Πρόεδρος Γονέων και Κηδεμόνων του Γυμνασίου και του Λυκείου Συκουρίου (1986-88), Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικής Συμπαράστασης. Εργάστηκε με αγάπη και πάθος στην ανάπτυξη του Τοπικού προσκοπισμού, που δημιούργησε χωρίς ιδιοτέλεια. Για τις δραστηριότητες αυτές, του απονεμήθηκαν μετάλλια, διπλώματα και συγχαρητήριες επιστολές. Ήταν νυμφευμένος με την Ελένη το γένος Ιωάννη Τσουκαρέλλα και απέκτησαν ένα γιο και μία θυγατέρα. Απεβίωσε όμως αιφνιδίως στις 16/8/1999 και η σωρός του ενταφιάστηκε στη γενέθλια γη.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνταξιούχος της ΔΕΗ

Γεννήθηκε στις 2/9/1936 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Από το 1952 άρχισε να εργάζεται στην Ηλεκτρική Εταιρεία των κληρονόμων του Μιχαήλ Νικ. Κίττα στο χωριό, και απέκτησε γνώσεις πετρελαιομηχανικού και ηλεκτρολόγου. Η Ηλ. Εταιρεία διέθετε μία μηχανή – γεννήτρια τύπου "HAMSON" (είχε δοθεί από την UNRRA) και παρήγαγε εναλλασσόμενη τάση 220/380 Volt, 50 c/s, ισχύος 40 KW. Είχε και άλλες 2 και με την υδρογεννήτρια που υπήρχε στο νερόμυλο του Κίττα, κάλυπταν όλες τις ανάγκες για τον δημοτικό φωτισμό και το φωτισμό των οικιών και καταστημάτων του

Συκουρίου, της Όσσας, του Πουρναρίου και του Μακρυχωρίου. Εκτός της ηλεκτρολογικής του απασχόλησης εργαζόταν και στο γκαράζ του Κίττα, που συντηρούσαν δύο τρακτέρ και δύο αλωνιστικές μηχανές (πατόζες) πηγαίνοντας και στ' αλώνια με αφεντικό τον Τάκη Κίττα και αλώνιζαν λίγα «σημάδια» στο Συκούριο και πολλά στρέμματα στον Κραννώνα της Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1958-1961) στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα ηλεκτρολόγος, στο Α.Τ.Α. στη Λάρισα. Με την εξαγορά της Ηλ. Εταιρείας του Κίττα από τη ΔΕΗ, προσελήφθη το 1961 στη ΔΕΗ και εργάστηκε επί 5ετία υπεύθυνος του Υποπρακτορείου Τυρνάβου και τα υπόλοιπα χρόνια στη Λάρισα μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 1990. Είναι νυμφευμένος με τη Στέλλα Μαργαρίτη Ντούρου, καταγόμενη από τον Τύρναβο και απέκτησαν δυο γιους και μία θυγατέρα. Οι γονείς κατοικούν στο Συκού-

ριο. Άξιο καταγραφής είναι το πάθος και η μεγάλη του αγάπη για τον Κυνηγετικό Σύλλογο Συκουρίου που υπηρέτησε από τις θέσεις πρωτίστως του κυνηγού, του Προέδρου, του Αντιπροέδρου και του μέλους της Ελεγκτικής Επιτροπής. Στη μακρόχρονη θητεία του δημιουργήθηκαν κυνηγετικά κίσκια σε διάφορες ορεινές τοποθεσίες, το Σκοπευτήριο στη θέση Κληματαριά, το εκτροφείο θηραμάτων στη θέση Ασβεσταριά σε περιφραγμένη έκταση, με φασιανούς, πέρδικες, ορτύκια, λαγούς και αγριογούρουνα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γεννήθηκε στις 4/6/1938 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, πήγε στο Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας, στην Ζ΄ τάξη του εξατάξιου Γυμνασίου, μαθήτευσε στο Γυμνασιακό παράρτημα Συκουρίου και πήρε το απολυτήριο από τη Λάρισα. Ήταν γόνος πλούσιας οικογένειας με κτήματα και αστική περιουσία στη Λάρισα και ασχολήθηκε με αυτά. «Εφυγε νέος από τη ζωή στις 19/5/1979 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΡΑΠΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Συνταξιούχος του ΟΤΕ

Γεννήθηκε στις 25/6/1938 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Συνέχισε στο Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας και πήρε απολυτήριο το 1956 (ύστερα από μία παρακολούθηση 3 ενδιάμεσων τάξεων Ε΄, ΣΤ΄, και Ζ΄) στο νεοσύστατο Γυμνασιακό Παράρτημα του Α΄ Γυμνασίου Λάρισας, στο Συκούριο. Είναι πτυχιούχος Ραδιοτεχνίας της Σχολής «ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ» Αθηνών (1959-1960). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1960-1962) στις Διαβιβάσεις με το βαθμό του Λοχία και από τη Σχολή Διαβιβάσεων Λ.Υ.Σ.Ε. απέκτησε πτυχίο Λίαν Υψηλών Συχνοτήτων Εδάφους, το οποίο έμελλε να είναι ο προθάλαμος της εισαγωγής του, κατόπιν εξετάσεων το 1962 στον ΟΤΕ. Εργάστηκε ως τεχνίτης στις Ρ/Η Ραδιοηλεκτρικές εγκαταστάσεις και στους σταθμούς Ασυρμάτου Α/Τα Όσσης (Κισσάβου), Δοβρουτσίου, Βίγλας, Λάρισας και Πύργου Πηλίου. Συμμετείχε σε εγκαταστάσεις νέων μηχανημάτων και παρακολούθησε εκπαιδευτικό σεμινάριο στην INTRACOM Α.Ε. στην Παιανία Αττικής το 1989. Συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του Τομεάρχη Τεχνικού Μ.Ε. τον Φεβρουάριο του 1993. Είναι νυμφευμένος με την Θάλεια το γένος Νικολάου Σδόγγου, καταγόμενη από το χωρίο Ηλιάς Καρδίτσας (Καραγκούνα) και απέκτησαν 3 γιους: Το Νίκο, που σπούδασε Λογιστής, το Μιχάλη που σπούδασε φυσικοθεραπευτής και τον Θανάση που είναι Στρατιωτικός εν ενεργεία εκ της Σ.Τ.Υ.Α. Κατοικούν όλοι στη Λάρισα με τις οικογένειές τους και τρέφουν μια ιδιαίτερη αγάπη για το Συκούριο.

Μετά τη συνταξιοδότησή του ασχολείται με την καταγραφή, διάσωση και ανάδειξη των ιστορικών και λαογραφικών στοιχείων και

παραδόσεων της ευρύτερης περιοχής του Συκουρίου. Επιστέγασμα της ενασχόλησής του αυτής, υπήρξε η ίδρυση του Λαογραφικού Μουσείου Συκουρίου που τελεί υπό την αιγίδα του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου, με επιμελητή τον ίδιο. Στα πλαίσια των δραστηριοτήτων δέχθηκε περισσότερα από 150 σχολεία, συλλόγους, επισκέπτες και φοιτητές που έκαναν την πτυχιακή τους εργασία (παίρνοντας «ΑΡΙΣΤΑ»), ενώ συμμετείχε με Λαογραφικό υλικό σε 4 ετήσιες (2000-2003) Γεωργοκτηνοτροφικές – Περιβαλλοντικές εκθέσεις, που γίνονταν στη Λάρισα, οργανωμένες από το Δήμο Λαρισαίων και το Υπ. Γεωργίας, παίρνοντας αντίστοιχα των ετών βραβεία! Παράλληλα ασχολήθηκε με τη συγγραφή βιβλίων τοπικού ενδιαφέροντος που χρηματοδότησαν φιλόστορες Συκουριώτες και δόθηκαν ΔΩΡΕΑΝ στις οικογένειες του χωριού. Από το 1997 έως το 2014 αρθρογράφησε σε θέματα τοπικής λαϊκής ιστορίας στις εφημερίδες «Ελευθερία και Ημερήσιο Κήρυκα» της Λάρισας και από το 2000 δημοσιεύθηκαν 11 άρθρα του στο «Θεσσαλικό Ημερολόγιο» του ιστορικού και εκδότη Κώστα Σπανού. Διετέλεσε πρόεδρος του Πολιτιστικού Επιμορφωτικού Συλλόγου «Η ΕΝΟΤΗΤΑ» (1990-1992) στο συνοικισμό Νεράιδα της Λάρισας, και αιρετό μέλος του Συνοικιακού Συμβουλίου από το 1992 1999. Επίσης, αντιπρόεδρος του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου (1997-1999) και από το 1999 έως το 2009 εξέδιδε την τοπική τριμηνιαία οκτασελίδη εφημερίδα «Φωνή περιοχής Συκουρίου» τεύχη 1-41. Από το 2002 είναι μέλος της Ένωσης Λογοτεχνών και Συγγραφέων Λάρισας (Ε.ΛΟ.ΣΥ.Λ.). Για τις λαογραφικές και ιστορικές του προσπάθειες στην υπέρ εικοσαετή του πορεία, τιμήθηκε από 6 Πολιτιστικούς και εκπαιδευτικούς φορείς.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΔΟΥΚΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε το 1938 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο το 1959. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία 28 μήνες. Το 1963 εισήχθη στην Παιδαγωγική Ακαδημία της Λάρισας και αποφοίτησε το 1965. Την ίδια χρονιά διορίστηκε ως Νομαρχιακός δάσκαλος σε σχολείο της επαρχίας Φαρσάλων και το 1966 διορίστηκε μόνιμος στην επαρχία Φυλλίδας του Νομού Σερρών, όπου υπηρέτησε 14 χρόνια σε πολλά σχολεία. Το 1980 μετατέθηκε στη Λάρισα και υπηρέτησε ως Δ/ντης στο Δημοτικό Σχολείο Καλοχωρίου μέχρι το 1985. Τα επόμενα 2 χρόνια υπηρέτησε στο 12ο Δημοτικό Σχολείο της Λάρισας και από το 1987-1997 στο Δημοτικό Σχολείο Συκουρίου, διατελέσας επί τετραετία Δ/ντης. Συνταξιοδοτήθηκε το 1997. Είναι νυμφευμένος με τη Λεμονιά Ευσταθοπούλου, δασκάλα, νυν συνταξιούχο και απέκτησαν δύο γιούς, τον Γεώργιο που είναι στρατιωτικός και τον Χρήστο που σπούδασε Οικονομικά στο Πανεπιστήμιο της Κύπρου. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ

Θεολόγος - Φιλολόγος

Γεννήθηκε το 1938 στην Όσσα όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια το Γυμνασιακό Παράρτημα Συκουρίου. Ήταν ορφανός (θύμα πολέμου) από τα 10 του χρόνια. Τελείωσε τις σπουδές του στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και πήρε δύο πτυχία, του Θεολόγου και του Φιλολόγου, (τμήμα Ιστοριοαρχαιολογικό). Διετέλεσε Πρόεδρος των αδιόριστων Θεολόγων Βορείου Ελλάδος και εργάστηκε στο Ελληνογαλλικό Κολέγιο «ΔΕΛΑΣΑΛ». Αργότερα έγινε Δ/ντης στην Τεχνική Σχολή «Δημόκριτος» Θεσσαλονίκης επί 6 χρόνια. Υπηρέτησε σε διάφορα σχολεία της Μακεδονίας, της Θράκης, της Στερεάς Ελλάδας και της Θεσσαλίας. Δίδαξε στην Ορεσιτιάδα του Νομού Έβρου, όπου διετέλεσε πρόεδρος της Επιτροπής Επιμελητείας συγκέντρωσης τροφίμων και ρούχων για στρατιώτες και πολίτες – οπλίτες του Έβρου κατά την επιστράτευση της 20ης Ιουλίου 1974. Διετέλεσε Δ/ντης στο Γυμνάσιο Πυργετού, στο Λύκειο Καλλιθέας Ελασσόνας και στο Λύκειο Συκουρίου μέχρι τη συνταξιοδότησή του, το 1998. Είχε πάντα γνώμονα την καλή λειτουργία των σχολείων και ήταν ακούραστος, δραστήριος και ενεργητικός. Φρόντιζε και έσκυβε πάνω από τα προβλήματα των μαθητών, των γονέων τους και των συναδέλφων του. Ανέπτυξε ενεργό δράση σε διάφορους τομείς όπως: δένδροφυτεύσεις, ομάδες Ερυθρού Σταυρού, βοήθεια σε άπορες οικογένειες, επισκέψεις σε νοσοκομεία, ομιλίες, θέατρα, κηρύγματα κατά τακτά διαστήματα κ.α. Στην μεταβατική περίοδο της μεταπολίτευσης (1974-1975) διετέλεσε πρόεδρος της Κοινότητας Πυργετού με απόφαση της Νομαρχίας Λάρισας. Στη δεκαετία του '80 ανοικοδόμησαν με την μητέρα του Βασιλική, τον κατεστραμμένο ι.ν. Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου της Σπηλιάς, που είχαν πυρπολήσει οι Γερμανοί στην πολυαίμακτη μάχη στις 26/3/1944. Ήταν νυμφευμένος με τη Γαλήνη Δόβα καταγόμενη από την Δεσκάτη Γρεβενών, δασκάλα και νυν συνταξιούχο, και απέκτησαν ένα γιο τον Κωνσταντίνο, πτυχιούχο της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. Ο Γεώργιος Αρβανιτογιάννης χτυπημένος από την επάρατο νόσο, απεβίωσε στις 5/5/2008 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της Λάρισας. Τελευταία έγινε η ανακομιδή των οστών του στο κοιμητήριο της Όσσας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ήταν παθιασμένος φυσιολάτρης. Αγαπούσε τη φύση και ερευνούσε το φυτικό και ζωικό βασίλειο. Ασχολήθηκε με τη μελισσοκομία και ήταν συλλέκτης θεραπευτικών βοτάνων που έβρισκε στον ευρύτερο χώρο του Συκουρίου, της Σπηλιάς και του Κισσάβου. Επίσης αγαπούσε την ψαλτική και τη Βυζαντινή Ύμνωδια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τέως πρόεδρος του συναιτερισμού

Γεννήθηκε στις 6/9/1938 στην Όσσα, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Συνέχισε στο Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας, παρακολούθησε 3 τάξεις στο νεοϊδρυτο Γυμνασιακό Παράρτημα Συκουρίου που άρχισε να λειτουργεί το σχολικό έτος 1952-53 και πήρε απολυτήριο από το Α΄ Γυμνάσιο της Λάρισας. Εργάστηκε ως έκτακτος υπάλληλος του Γεωργικού Πιστωτικού Συνεταιρισμού Συκουρίου (εποχιακός το 1962-63) με καθήκοντα ζυγιστή – διαχειριστή κατά την περίοδο της αιτοσυγκέντρωσης. Διετέλεσε Πρόεδρος του Γ.Π.Σ. Συκουρίου σε 4 περιόδους: Το 1972, το 1973, το 1978 και το 1980. Κατά τις περιόδους της προεδρίας του εκτελέστηκαν σημαντικά έργα υποδομής, όπως: Η προμήθεια μιας γεφυροπλάστιγγας 40 τόνων τύπου ROS του εργοστασίου Saemger της Βιέννης, με ομόφωνη απόφαση της μεικτής συνεδρίασης του Διοικητικού και Εποπτικού Συμβουλίου. Η ανέγερση δεύτερης αποθήκης υπό του Γ.Π.Σ. Συκουρίου σε ιδιωτικό οικόπεδο έκτασης 5000μ2, με εμβαδόν 1000μ2 και χωρητικότητας 1200 τόνων στον Μεγάλο Μεριά (περιοχή νεκροταφείου) με δαπάνη κατασκευής 1.150.000 δρχ. Η προμήθεια συγκροτήματος μηχανημάτων επεξεργασίας αμυγδάλων του ιταλικού οίκου “Delle Foglie” συνολικής αξίας 8.149.000 δρχ. Υπηρέτησε στην Τοπική Αυτοδιοίκηση εκλεγείς το 1991-1994 Κοινοτικός Σύμβουλος και το 1999-2002 Δημοτικός Σύμβουλος, κατέχοντας τη θέση του Αντιπροέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου του πρώην Δήμου Νέσσωνας. Είναι νυμφευμένος με τη Χρυσάνθη Δημ. Γεροθανάση και απέκτησαν 2 θυγατέρες, την Ελένη πτυχιούχο Περιβαλλοντολόγο του Πανεπιστημίου Αιγαίου και τη Νικολέτα πτυχιούχο Οικιακής Οικονομίας και Οικολογίας του Χαροκόπειου Πανεπιστημίου Αθηνών. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΓΑΡΓΑΛΑΣ του ΠΑΝΤΕΛΗ

Γεννήθηκε το 1939 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και την Εμπορική Σχολή της Λάρισας. Προσελήφθη στην Αγροτική Τράπεζα Ελλάδος με την ίδρυση του καταστήματός της στο Συκούριο και συνταξιοδοτήθηκε από την Α.Τ.Ε. Βόλου. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Ερατώ Κλεομένη Παπαθανασίου, υπάλληλο επίσης της Α.Τ.Ε., νυν συνταξιούχο και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Κατερίνα που σπούδασε Δικηγόρος και την Ιφιγένεια που σπούδασε Μουσικολόγος στο ΑΠΘ. Οι γονείς κατοικούν στο Βόλο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΚΟΥΝΤΗΣ του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ο Αγρονόμος

Γεννήθηκε το 1939 στη γειτονική Όσσα. Μετά το Δημοτικό σχολείο, πήγε στο εξατάξιο Γυμνάσιο και αποφοίτησε το 1958. Το 1970 διορίστηκε ως Αρχιφύλακας στο Αγρονομείο της Λάρισας στο οποίο υπάγονταν τα Αγρονομεία Κισσάβου (Συκουρίου) και Αγιάς και το 1981 προήχθη στο βαθμό του Αγρονόμου. Υπηρέτησε στα εν λόγω Αγρονομεία, συνταξιοδοτηθείς το 2005 μετά από ευδόκιμη υπηρεσία 35 χρόνων. Σημειώνεται Γενικός Διευθυντής του Σώματος της Αγροφυλακής την περίοδο 1982-1984 διετέλεσε ο αείμνηστος συντοπίτης μας Τάκης Αθ. Παπαθανασίου, πτυχιούχος της Παντείου και της

Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με τον οποίο το Σώμα είχε αγαστή και εποικοδομητική συνεργασία σε χρονίζοντα υπηρεσιακά θέματα. Ο ίδιος ενδιαφέρθηκε, για παράδειγμα, να λειτουργήσει επανδρωμένο εκ νέου το 1983, το Αγρονομείο Κισσάβου στο χωριό μας, το οποίο είχε ενοποιηθεί το 1968 με το Αγρονομείο Αγιάς. Ο πρώην Αγρονόμος τονίζει πως η κατάργηση – διάλυση της Αγροφυλακής ήταν ένα βαρύ πλήγμα για τον Αγροτικό και Κτηνοτροφικό κόσμο. Ήταν ένα τραγικό λάθος που άφησε την ύπαιθρο απροστάτευτη. Δραγάτες τα μάτια της Ελληνικής υπαίθρου. Οι τηρητές του Νόμου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΑΚΑΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Καθηγητής Αγγλικών

Γεννήθηκε στις 7/7/1941 στα Αμπελάκια της Λάρισας. Απέκτησε τις πρώτες γραμματικές γνώσεις στο Μανιάρειο Κληροδότημα των Αμπελακίων και ολοκλήρωσε την εγκύκλια μόρφωση στο Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων Λάρισας. Παράλληλα με τα γυμνασιακά του μαθήματα εργάστηκε και στο φωτογραφείο του Πέτρου Γκιούρη όπου αναπτύχθηκε σε υψηλό βαθμό το «καλλιτεχνικό» του ταλέντο. Σπούδασε Αγγλικά στο Περβανίδειο και απέκτησε πτυχίο αγγλομάθειας, γραμματέα και μεταφραστή από τη «Νικολοπούλειο» Σχολή της Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1962-1964) στο Πεζικό ως

γραφάας – οπλίτης. Απολύθηκε το Καλοκαίρι του 1964 και εργάστηκε διερμηνέας σε Αγγλική Εταιρεία στον ψεκάσμο με ελικόπτερα σιτηρών και ζαχαροτεύτων. Το 1966 εισήχθη στη Φιλοσοφική Σχολή του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και αποφοίτησε το 1970. Έκτοτε εργάστηκε ως καθηγητής της Αγγλικής γλώσσας, παραδίδοντας ιδιωτικώς μαθήματα σε μαθητές της Ραψάνης του Πυργετού, των Αμπελακίων, των Γόννων και της ευρύτερης περιοχής Συκουρίου. Είναι νυμφευμένος με την Παρασκευή Γ. Θωμά, καταγόμενη από το Βελημάχι Αρκαδίας και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Αικατερίνη και την Δώρα. Από το 1975 οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ο Δημήτριος Μπάκας ανέπτυξε πλούσια πολιτιστική δραστηριότητα μέσω του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου διατελέσας φίλος, μέλος, πρόεδρος τα έτη: 1984, 1986, 1992, 1995, 1998, αντιπρόεδρος το 1983 και γενικός γραμματέας το 1998-1999. Επίσης είναι και πολύ καλός ζωγράφος. Αγαπά τον πολιτισμό και τις Καλές Τέχνες.

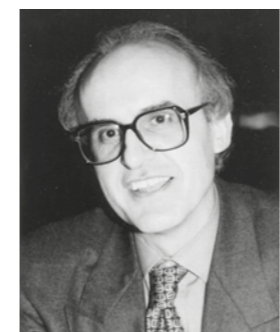

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΓΚΟΥΝΤΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οικονομολόγος

Γεννήθηκε στις 5/9/1941 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο το 1958. Είναι πτυχιούχος Μονοτάξιας Κρατικής Σχολής Λογιστών (1960-1961) και πτυχιούχος Ανωτάτης Σχολής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών (ΑΣΟΕΕ) των Αθηνών (1962-1967). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1967-1969) ως Έφεδρος Ανθυπολοχαγός Διαχειριστής Οικονομικού και Υλικού Πολέμου στο Λόχο Στρατηγείου Πρώτης Μεραρχίας στη Λάρισα. Εργάστηκε ως Καθηγητής σε Μονοτάξια Κρατική σχολή Λογιστών (1969-1973) και παράλληλα ως Λογιστής σε Λογιστήρια

διαφόρων Εταιρειών. Το 1971 έγινε μέτοχος με μικρό ποσοστό της εταιρείας «ΚΡΟΝΟΣ Α.Ε.» και ανέλαβε Προϊστάμενος του Λογιστηρίου της εταιρείας θέση που διατήρησε έως τη συνταξιοδότησή του στις 31/12/2006. Από το 1975-1986 διατηρούσε στη Λάρισα Φοροτεχνικό Γραφείο Οργάνωσης Επιχειρήσεων και ασχολήθηκε με Οργανώσεις. Μετατροπές – συγχωνεύσεις εταιριών σε ολόκληρη τη Θεσσαλία, έχοντας ταυτόχρονα και την παρακολούθηση και εποπτεία των Λογιστηρίων τους για αρκετό χρονικό διάστημα. Παράλληλα διετέλεσε Δ/ντης Οικονομικών Υπηρεσιών και μέλος του Δ.Σ. της εταιρείας «ΚΡΟΝΟΣ Α.Ε.» επί μια δεκαετία. Το 1988 συμμετείχε στην ίδρυση της εταιρίας «ΙΝΤΕΡΚΟΜΜ ΦΟΥΝΤΣ Α.Ε.» που έχει την έδρα της στο 8ο χιλ. Λάρισας – Συκουρίου και κατείχε τη θέση του Προέδρου και Διευθύνοντα Σύμβουλου της εταιρείας για μια εικοσαετία έως το 2008, οπότε και αποχώρησε από τη Διοίκηση, αλλά παραμένουν μέτοχοι τα παιδιά του με ποσοστό 20%. Επίσης βοηθά επικουρικά το γιο του Δημήτρη που έχει αναπτύξει επιχειρηματική δραστηριότητα στις χώρες Ρουμανία και Μολδαβία. Είναι νυμφευμένος με την Κασσιανή Δημ. Μότσιου και απέκτησαν ένα γιο τον Δημήτριο και μία θυγατέρα τη Βασιλική. Κατοικούν στη Λάρισα και στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τραπεζικός

Γεννήθηκε στις 20/9/1943 στο Συκούριο. Από το 1946 -1953 η οικογένειά τους διέμενε στη Λάρισα όπου πήγε στο 6ο Δημοτικό σχολείο μέχρι την Δ΄ τάξη και το τελείωσε στο Συκούριο, όπως και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Είναι πτυχιούχος της σχολής Λογιστών του «Ζήση Παναγιωτακόπουλου» της Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1964-1965) στις Ειδικές Δυνάμεις Καταδρομών. Εκπαιδεύτηκε στην Αμφίβια Μοίρα των Μεγάρων και τον τελευταίο χρόνο ήταν γραφάας οικονομικού σε Μονάδα του Βόλου και στην 1η Στρατιά στη Λάρισα.

Το 1967 συμμετείχε στον διαγωνισμό προσλήψεων που είχε προκηρύξει η ΑΤΕ στην Αθήνα, ήταν επιτυχών και υπηρέτησε στο κατάστημα της ΑΤΕ Συκουρίου ως Τραπεζικός υπάλληλος μέχρι το 2003 που συνταξιοδοτήθηκε. Τα τελευταία 13 χρόνια (1990-2003) είχε τη Διεύθυνση της ΑΤΕ Συκουρίου. Είναι νυμφευμένος με την Αγγελική Τάτσιου και απέκτησαν ένα γιο τον Βασίλη και μία θυγατέρα τη Ζωή. Η οικογένειά του ζει μονίμως στο Συκούριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Προσωπικά, θέλω να συγχαρώ τον συγγραφέα του βιβλίου, που με το πάθος και το μεράκι που τον διακρίνει, αναδεικνύει εδώ και πολλά χρόνια την τοπική μας ιστορία.

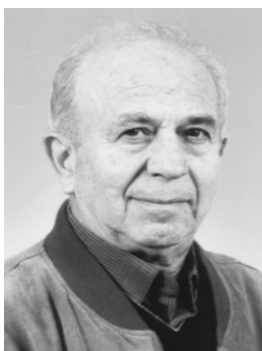

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Δικηγόρος

Γεννήθηκε στις 11/11/1944 στο Συκούριο από γονείς Μακεδόνες, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο παίρνοντας απολυτήριο με «άριστα». Συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις και εισήχθη στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης απ' όπου πήρε το πτυχίο του Δικηγόρου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στα Τεθωρακισμένα. Κατόπιν εξετάσεων στην Αθήνα, πέρασε με υπαλληλική σχέση του Νομικού στην Τράπεζα ALPHA BANK της Λάρισας, εργάστηκε 25 χρόνια και ταυτόχρονα σπούδασε και Οικονομικά στο Α.Π.Θ. Το 1995 συνταξιο-

δοτήθηκε από την Τράπεζα παίρνοντας εύσημα από τον Δ/ντη Δημήτριο Τσαμπάζη. Έκτοτε άσκησε δικηγορία στη Λάρισα, επί 14 χρόνια. Αν και εργαζόταν στη Λάρισα, διαμένει όλα τα χρόνια στο Συκούριο όπου μέσα από κοινωνικοπολιτιστικές δράσεις πρόσφερε ως ιδρυτικό μέλος του Μορφωτικού Συλλόγου, πρόεδρος των Γονέων και Κηδεμόνων του Δημοτικού σχολείου και του Γυμνασίου, αντιπρόεδρος του Σ.Φ.Α.Ν. «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ», μέλος και Χορωδός της Μουσικής Σχολής κ.α. Είναι νυμφευμένος με την Σουλτάνα Τσουλίγκα, καταγόμενη από τα Άνω Πορρόια Σερρών, πτυχιούχο της Βιοχημικής Σχολής Θεσσαλονίκης και απέκτησαν δύο θυγατέρες, τη Στέλλα που σπούδασε δικηγόρος και τη Νικολέτα που είναι αστυνομικός. Δεν παραλείπει να τονίζει, η οικογένειά του και όλοι οι συντοπίτες έχουν κάνει «ΣΗΜΑΙΑ» τους το όνομα του Συκουρίου και ενδιαφέρονται για την άνοδό του, την ευημερία του, την πρόδό του και την προβολή του!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΤΟΣ του ΑΓΓΕΛΟΥ

Συνταξιούχος του ΟΤΕ

Γεννήθηκε στις 11/10/1945 στο Συκούριο όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Είναι πτυχιούχος της Ανωτέρας Σχολής Ηλεκτρονικών «Ο ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ» Θεσσαλονίκης και της Σχολής Τεχνολόγων Μηχανολόγων του Κ.Α.Τ.Ε.Ε. της Λάρισας με πτυχία 1970 και 1977 αντίστοιχα. Γνωρίζει Αγγλικά, άνευ πτυχίου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία – εθελοντής – στην Πολεμική Αεροπορία με βαθμό έφεδρος Σμηνίας, εκπαιδευθείς ως Μηχανικός Ασυρμάτων εδάφους – Αέρος (Αεροσκαφών). Το 1971 προσελήφθη στον ΟΤΕ και εργάστηκε ως τεχνίτης Ραδιοηλεκτρικών Ρ/Η Εγκαταστάσεων και φερεσύχων έως

το 2000 που συνταξιοδοτήθηκε. Άλλες δραστηριότητες: Υπήρξε συνδικαλιστής στον χώρο του ΟΤΕ με την παράταξη της Π.Α.Σ.Κ.Ε. από το 1974-1983 και διετέλεσε Πρόεδρος της Π.Ε.Τ.Ε.Μ. – Ο.Τ.Ε. Λάρισας και μέλος της Γ.Α.Σ. Επίσης ήταν ιδρυτικό μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Τεχνολόγων Μηχανικών. Νέος ασχολήθηκε με τον Προσκοπισμό (πρόσκοπος στην αρχή, βαθμοφόρος μετά) από το 1955-1964. Διετέλεσε Πρόεδρος των Γονέων και κηδεμόνων του Λυκείου Συκουρίου και με απόφαση των Γονέων στο χώρο του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου ανέλαβε και έφερε σε πέρας (ίδρυσε) τη Μουσική σχολή της Κοινότητας (σημερινή Δήμου Τεμπών) της οποίας διετέλεσε Γραμματέας 13 χρόνια. Είναι νυμφευμένος με τη Φωτεινή Λάμπρου Στεργιαροπούλου, καταγόμενη από τα Τρίκαλα και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Λαμπρινή και ένα γιο τον Άγγελο. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΑΔΟΥΛΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γεννήθηκε στις 5/7/1948. Προσλήφθηκε στην Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος – Α.Τ.Ε. – στο κατάστημα Συκουρίου στις 27 Μαΐου 1974 με βαθμό κλητήρα και από το 1999 έως το 2003 διετέλεσε ταμίας. Συνταξιοδοτήθηκε στις 27 Μαΐου το 2003. Είναι νυμφευμένος με την Κωνσταντινιά Νικ. Νότσικα και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Γεωργία και δύο γιους το Νίκο και το Μάριο. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ του ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε το 1950 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο το 1968. Είναι απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας της Λάρισας – 1971.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1971-1972) με ειδικότητα σιτιστής. Από τον Οκτώβριο 1973 έως τον Δεκέμβριο του 1976 εργάστηκε ως αναπληρωτής Δάσκαλος σε σχολεία του Νομού Λάρισας και μετά διορίστηκε με οργανική θέση σε σχολεία του Νομού Χαλκίδας. Υπηρέτησε σε αρκετά σχολεία της Εύβοιας, της Θεσσαλονίκης και της Λάρισας. Από τον Σεπτέμβριο του 1999 με απόφαση της Α'θμιας Εκπαίδευσης Λάρισας τοποθετήθηκε Δ/ντης στο 10/θέσιο Δημοτικό Σχολείο Συκουρίου, απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε στις 31/10/2007. Είναι νυμφευμένος με την Ιωάννα Ρίζου Τζέλιου, πρώην υπάλληλο του Ο.Τ.Α. και νυν συνταξιούχο. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ του ΡΙΖΟΥ

Καθηγητής μαθηματικός

Γεννήθηκε το 1951 στη Σπηλιά της Λάρισας. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το δτάξιο Γυμνάσιο Συκουρίου το 1969. Σπούδασε Μαθηματικός στη Φυσικομαθηματική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Α.Π.Θ. και αποφοίτησε το 1974. Από το 1977 που διορίστηκε υπηρέτησε διαδοχικά: Στο Γυμνάσιο Ραφάνης, των Γόννων, στο 1ο Γυμνάσιο της Λάρισας και από το 1988 στο 10ο Λύκειο της Λάρισας ως καθηγητής, ως Υπ/ντης και ως Δ/ντης μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 2008. Στη διάρκεια της καριέρας του παρακολούθησε σεμινάρια για τη διδασκαλία των Μαθηματικών, του Σχολικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού κλπ και συμμετείχε και σε πρόγραμμα Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης. Πήρε μέρος στο 3ήμερο Πανελλήνιο Συνέδριο Μαθηματικής

Παιδείας που πραγματοποίησε η Ελληνική Μαθηματική Εταιρεία το Νοέμβριο του 1999 στη Λάρισα με θέμα: "Μαθηματικά, Νέα Γενιά και Κοινωνία» και ήταν μέλος της τοπικής οργανωτικής επιτροπής του συνεδρίου και συντονιστής στην 6η συνεδρία. Στα φοιτητικά του χρόνια πήρε μέρος στο Αντιδικτατορικό κίνημα μέσα από τις γραμμές της ANTI-ΕΦΕΕ. Ήταν εκλεγμένος συνδικαλιστής στο Δ.Σ. της Ε.Μ.Μ.Ε. ως οργανωτικός γραμματέας από το 1983 -1985. Έχει αρθρογραφήσει σε εφημερίδες και περιοδικά και σε διάφορα άλλα έντυπα σχετικά με την εκπαίδευση, το συνδικαλιστικό κίνημα, την Τοπική Αυτοδιοίκηση και διάφορα άλλα κοινωνικά θέματα. Από το 1998 ως το 2010 ήταν εκλεγμένος Δημοτικός Σύμβουλος στο Δήμο Νέσσωνος και Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου (2003-2006). Είναι νυμφευμένος – οικογενειάρχης και κάτοικος Λάρισας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΡΓΙΑΣ του ΣΩΚΡΑΤΗ

Καθηγητής γυμναστής

Γεννήθηκε το 1951 στην Ελάτεια της Λάρισας από γονείς αγρότες. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό και στη συνέχεια το εξατάξιο Γυμνάσιο Αγιάς. Πέρασε στην Εθνική Ακαδημία Σωματικής Αγωγής Ε.Α.Σ.Α. της Θεσσαλονίκης απ' όπου αποφοίτησε. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία και το 1977 διορίστηκε καθηγητής Σωματικής Αγωγής στο Γυμνάσιο της Πάρου και μετά από ζετή θητεία μετατέθηκε στο Ν. Λάρισας και από το 1986 στο Λύκειο Συκουρίου ως καθηγητής και ως Δ/ντης από το 1998 -2002. Το 2004 ανέλαβε ως Προϊστάμενος του Γραφείου Φυσικής Αγωγής της Δ/βάθμιας εκπαίδευσης του Ν. Λάρισας ως το 2011. Ασχολήθηκε ενεργά με τον αθλητισμό τόσο σαν αθλητής στο ποδόσφαιρο σε διάφορες ομάδες, μετά ως Διαιτητής ποδοσφαίρου μέχρι την Α' Εθνική. Στον επαγγελματικό – αθλητικό χώρο έχει τις εξής ιδιότητες: Δίπλωμα διαιτητή στην πετοσφαίριση από το 1971. Κριτής στίβου από το 1979. Πτυχίο καθηγητή Διαιτησίας στο ποδόσφαιρο από το 1989. Εκπαιδευτής – παρατηρητής Διαιτησίας Υπήρξε μέλος της Επιτροπής Διαιτησίας στο Ν. Λάρισας. Υπήρξε μέλος της Κεντρικής Οργανωτικής Επιτροπής Σχολικών Αγώνων (Κ.Ο.Ε.Σ.Α.) Υπήρξε ως Προϊστάμενος του γραφείου Φυσικής Αγωγής και πρόεδρος της επιτροπής Πανελληνίων Εξετάσεων στα Τ.Ε.Φ.Α.Α. Διετέλεσε ως πρόεδρος στην Επιτροπή Χορήγησης Άδειας στα Γυμναστήρια του Ν. Λάρισας. Ασχολήθηκε και με τα κοινά: α) Δημοτικός Σύμβουλος στο Δήμο Νέσσωνος από το 2002 -2006 (υποψήφιος δήμαρχος του συνδυασμού Νέσων «Όραμα- Ανάπτυξη» και β) Νομαρχιακός Σύμβουλος μέχρι το 2010. Το 2012 μετά από ευδόκιμη υπηρεσία στην Εκπαίδευση συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με την Ευαγγελία Αστερίου Κόκκα και της μητρός της Κασσιανής και απέκτησαν δύο αγόρια και μία θυγατέρα. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Καθηγητής γυμναστής και εκλεγμένος Δήμαρχος

Γεννήθηκε στις 14/06/1951 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στους Προσκόπους Συκουρίου αρχικά ως Λυκόπουλο και στη συνέχεια ως βαθμοφόρος. Στα εφηβικά του χρόνια υπήρξε αθλητής στην ποδοσφαιρική ομάδα του Σ.Φ.Α.Ν. «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» Συκουρίου. Σπούδασε στην Εθνική Ακαδημία Σωματικής Αγωγής (Ε.Α.Σ.Α.) του Α.Π.Θ. και πήρε πτυχίο καθηγητή Φυσικής Αγωγής το 1972. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Διαβιβάσεις και απολύθηκε το 1975. Στη ζωή του υπήρξε: Ενεργό και δραστήριο μέλος του Μορφωτικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου περιοχής Συκουρίου. Θιασώτης της Ελληνικής παράδοσης και Μουσικής και δημιουργός των χορευτικών συγκροτημάτων των: του Μ.Ε.Σ. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΔΑΛΑΣ ΑΓΙΑΣ, Του Μ.Ε.Σ. ΧΡΥΣΟΜΗΛΙΩΤΩΝ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ, του Μ.Ε.Σ. περιοχής Συκουρίου με αμέτρητες εμφανίσεις τόσο τοπικά όσο και Πανελλαδικά σε εκδηλώσεις φορέων και σε Φεστιβάλ Πολιτικών Νεολαίων. Διετέλεσε: Μέλος του Δ.Σ. της Ένωσης Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης (Ε.Λ.Μ.Ε.) Νομού Λάρισας, Μέλος του Δ.Σ. της Πανελληνίας Ένωσης καθηγητών Φυσικής Αγωγής (Π.Ε.Κ.Φ.Α.) παράρτημα Λάρισας, Μέλος του Δ.Σ. της Πανελληνίας Κίνησης για τον Αθλητισμό και τα Σπορ (ΠΑ.Κ.Α.Σ.), Μέλος της Διοίκησης του Εθνικού Αθλητικού Κέντρου (Ε.Α.Κ.) Λάρισας, Μέλος του Δ.Σ. του Αθλητικού Οργανισμού Δήμου Λαρισαίων (Α.Ο.Δ.Λ.) επί Δημαρχίας Αριστείδη Λαμπρούλη, Προπονητής Κλασικού Αθλητισμού των συλλόγων Γυμναστικός Σύλλογος Λάρισας (Γ.Σ.Λ.), Ένωση Αθλοπαιδιών Λάρισας (Ε.Α.Λ., Πελασγός Αθλητικός Σύλλογος Λάρισας. Τεχνικός σύμβουλος Σ.Ε.Γ.Α.Σ. τοπικής Επιτροπής Ανατολικής Θεσσαλίας Δ/ντης των Γυμνασίων Γόννων και Συκουρίου. Τέλος διετέλεσε Δήμαρχος του Καποδιστριακού Δήμου Νέσσωνος για 2 τετραετίες (2003-2006 και 2007-2010) επικεφαλής του συνδυασμού της «κίνησης Ενεργών Πολιτών» Δήμου Νέσσωνος. Είναι νυμφευμένος με την Άννα Ανδρέα Θεμελή, υπάλληλο του Ο.Τ.Ε., νυν συνταξιούχο και απέκτησαν μία θυγατέρα την Ειρήνη και ένα γιο τον Γεώργιο. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΡΟΘΑΝΑΣΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Καθηγητής και γεωλόγος

Γεννήθηκε το 1952 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Το 1971 κατόπιν Πανελληνίων εξετάσεων εισήχθη στην Φυσικομαθηματική σχολή του Α.Π.Θ. και πήρε πτυχίο το 1975. Για μικρό χρονικό διάστημα απασχολήθηκε ως εργοδηγός στην εταιρεία γεωτρήσεων «Υδροτεχνική». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1975-1978) στο Σώμα Υλικού Πολέμου, με ειδικότητα Τεχνικός γραφέας και βαθμό Δεκανέα. Κατά το χρόνο

της στρατιωτική του θητείας γράφτηκε το 1975 στο Γεωλογικό τμήμα της Φυσικομαθηματικής Σχολής του Α.Π.Θ. και απέκτησε και το πτυχίο του Γεωλόγου, το 1978. Μέχρι τον Οκτώβριο του 1978 εργάστηκε ως εργοδηγός –Γεωλόγος στην εταιρεία γεωτρήσεων «Υδρογεωλογική». Το Νοέμβριο του 1978 διορίστηκε καθηγητής στο Λύκειο Αγιάς και το 1979 τοποθετήθηκε στο Λύκειο Συκουρίου. Βελτίωση οργανικής θέσης από το Λύκειο Συκουρίου στο Γυμνάσιο Συκουρίου το 1987. Ετήσια επιμόρφωση στη Σχολή Επιμόρφωσης Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης (Σ.Ε.Λ.Μ.Ε.) το 1988. Από το 1992 ως το 1996 άσκησε καθήκοντα Δ/ντη του Γυμνασίου Γόννων, από το 1997 ως το 2002 Υποδιευθυντή του 4ου Γυμνασίου Λάρισας (Κουτσίνειο) και από το 2002-2007 Δ/ντης του Λυκείου Συκουρίου. Διετέλεσε Προϊστάμενος του 3ου Γραφείου Β'θμιας Εκπαίδευσης Λάρισας από τις 10/10/2007 με αρμοδιότητα σε 29 σχολεία του Ν. Λάρισας και στις 11/9/2011 συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Δημ. Ζησοπούλου καταγόμενη από το γειτονικό Χειμάδι, καθηγήτρια Νοσηλευτικής του 7ου ΕΠΑΛ Λάρισας, νυν συνταξιούχος και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Μαρία, πτυχιούχο Αγγλικής Φιλολογίας του ΑΠΘ και ένα γιο τον Δημήτρη, απόφοιτο του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του Πολυτεχνείου Θράκης. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΓΚΟΥΝΤΗΣ του ΘΩΜΑ

Καθηγητής φυσικός

Γεννήθηκε στις 15/6/1953 στο Συκούριο. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές, πέρασε στη Φυσικομαθηματική Σχολή του ΑΠΘ και πήρε πτυχίο Φυσικού. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα «Μετεωρολόγος» στην Τρίπολη, στο αεροδρόμιο της Μίκρας και στο Α.Τ.Α. Ως καθηγητής φυσικός διορίστηκε στις 13/9/1980 και δίδαξε επί 32 χρόνια σε πολλά Γυμνάσια και Λύκεια του Νομού και στην πόλη της Λάρισας. Κατά τη διάρκεια της εκπαιδευτικής του πορείας, παρακολούθησε πολλά σεμινάρια και συνέδρια και ανέλαβε πρωτοβουλίες οργανώνοντας καινοτόμες σχολικές δραστηριότητες με συμμετοχή μαθητών σε σχέση με την περιβαλλοντική εκπαίδευση, τα πολιτιστικά θεατρικά δρώμενα και τον αθλητισμό! Από το 1997 οργάνωσε και λειτουργεί ο Πρότυπος Μαθηματικός Αθλητικός Σύλλογος στη συνοικία «Σουφλάρια» της Λάρισας, όπου μαθητές των σχολείων της περιοχής ΑΤ, παίζουν, αθλούνται και χαίρονται με το μπάσκετ και το βόλεϊ μπόλ. Διετέλεσε Προϊστάμενος επί Εκπαιδευτικών θεμάτων στη Νομαρχία Λάρισας (1989-1990), Πρόεδρος της ΕΛΜΕ των καθηγητών Νομού Λάρισας (1994-1995), Υποδιευθυντής στο 14ο Γυμνάσιο και Δ/ντης στο Γυμνάσιο της Γιάννουλης (2002-2006). Είναι νυμφευμένος με τη Ζωή Καρβανούλη και απέκτησαν 3 γιους, το Θωμά, ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ Πολεμικού Ναυτικού, τον Ιάσωνα, Πολιτικό Μηχανικό, και τον Ορέστη φοιτητή στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο Αθηνών.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΑΠΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Κλασικός φιλόλογος

Γεννήθηκε στις 3/9/1954 στο Συκούριο. Το 1972 εισήχθη στη Φιλοσοφική σχολή του ΑΠΘ, απ' όπου αποφοίτησε το Νοέμβριο του 1976. Μετά την ολοκλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων, διορίστηκε στη Μέση Εκπαίδευση, το Σεπτέμβριο του 1979, με πρώτη τοποθέτηση στο Λύκειο Συκουρίου. Υπηρέτησε επίσης στο 2ο Λύκειο Φαρσάλων (1980-1981) στο Εσπερινό Λύκειο Βέροιας (1984-1985) και στο Λύκειο Τυρνάβου (1982-1983 και 1985-1986). Από τον Ιούνιο του 1986 τοποθετήθηκε μόνιμα στο Λύκειο Συκουρίου, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε στις 3/10/2010, έχοντας παραμείνει συνολικά 27 χρόνια στο ίδιο σχολείο. Ως κλασικός φιλόλογος, δίδαξε κατ' αποκλειστικότητα τα μαθήματα της ειδικότητάς του στη Γ' τάξη του Λυκείου (αρχαία Ελληνικά, Λατινικά, Έκθεση ιδεών). Για 30 συνεχή χρόνια υπήρξε βαθμολογητής στο 47ο Β.Κ. Λάρισας και ένα από τα βασικά στελέχη του Βαθμολογικού σώματος με αυξημένη την αίσθηση ευθύνης για το ιδιαίτερο αυτό λειτουργήμα. Ως μάχιμος εκπαιδευτικός έβλεπε πάντα ψηλά το ρόλο του στη σχολική αίθουσα, την οποία ουδέποτε εγκατέλειψε για ανάληψη άλλου είδους καθηκόντων. Αγάπησε πολύ τα παιδιά και η προοπτική του χρόνου επιβεβαίωσε ότι και τα αισθήματα των μαθητών απέναντί του υπήρξαν απολύτως αμοιβαία. Ομιλεί τη Γερμανική γλώσσα στην οποία υπήρξε σχεδόν αυτοδίδακτος. Είναι νυμφευμένος από το 1982 με την Κυράτσω Κόκκινου από τον Τύρναβο, δασκάλα, και έχουν 2 θυγατέρες, την Ισιδώρα-Κωνσταντίνα, ψυχολόγο του ΑΠΘ με διετές μεταπτυχιακό στη Γνωσιακή Ψυχοθεραπεία και την Ευθυμία, μαθήτριά της ΣΤ' Δημοτικού του 37ου Δημοτικού Σχολείου Λάρισας. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΟΥΛΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Καθηγητής φυσικός

Γεννήθηκε το 1955 στην ορεινή Σπηλιά από γονείς αγρότες. Το 1963 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και το Γυμνάσιο. Στη συνέχεια, πήγε στο 1ο Λύκειο Αρρένων της Λάρισας (πρακτικής κατεύθυνσης) και πήρε το απολυτήριο. Συμμετείχε στις Πανελλήνιες εξετάσεις του 1973 και εισήχθη στη Φυσικομαθηματική σχολή του ΑΠΘ, απ' όπου πήρε πτυχίο Φυσικού το 1978. Μετά την εκπλήρωση της στρατιωτικής του θητείας, άρχισε την εκπαιδευτική του καριέρα στη Β'θμια Εκπαίδευση το 1981 από το Λιβάδι Ελασσόνας. Έκτοτε συνεχίζει να προσφέρει Τις υπηρεσίες του σε διάφορα σχολεία του Νομού Λάρισας. Τα τελευταία 3 χρόνια είναι Λυκειάρχης στο 5ο Γενικό Λύκειο Λάρισας. Ασχολήθηκε και με τα κοινά. Ιδρυτικό μέλος του Μορφω-

τικού Συλλόγου Συκουρίου το 1975 και μέλος του Δ.Σ. αυτού. Επίσης πρόεδρος του Ν.Τ. της ΑΔΕΔΥ στη Λάρισα επί τριετία και μέλος του Δ.Σ. της ΕΛΠΕ Λάρισας για 3 περιόδους. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Φωλίνα, δασκάλα εν ενεργεία και έχουν αποκτήσει 2 θυγατέρες, την Αθανασία πτυχιούχο της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ, με μεταπτυχιακό στο Εργατικό Δίκαιο, και δικηγόρει στη Λάρισα και την Δήμητρα, φοιτήτρια στο 4ο έτος της Φαρμακευτικής Σχολής του ΑΠΘ. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΑΚΑΒΟΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Λογιστής

Γεννήθηκε στις 29/10/1955 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Σπούδασε Λογιστικά στη σχολή του Ζήση Παναγιωτακόπουλου στη Λάρισα, παίρνοντας πτυχίο Λογιστή το 1976. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1977-1980) στην Πολεμική Αεροπορία, στο γραφείο Κίνησης και Προγραμματισμού Οχημάτων στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα. Εργάστηκε ως Λογιστής 33 χρόνια σε ιδιωτική επιχείρηση στη Λάρισα και το 2013 συνταξιοδοτήθηκε. Έκτοτε ασχολείται με τις αγροτικές εργασίες στα κτήματά του στο Συκούριο, όπου διατηρεί και το πατρικό του σπίτι. Ενδιαφέρθηκε

και για τα κοινά. Διετέλεσε πρόεδρος του Συλλόγου στον οικισμό «ΚΑΣΤΡΙ – ΛΟΥΤΡΟ» της παραλίας Αιγάνης... με αποτέλεσμα τη νομιμοποίηση των αυθαιρέτων κτισμάτων και την ένταξη της στο σχέδιο πόλης. Από το 1998/2002 υπήρξε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής Τουρισμού Λάρισας (Ν.Ε.Π.Τ.). Με την ιδιότητα αυτή συμμετείχε στην αυτοψία ελέγχου του προτεινόμενου χώρου ανέγερσης του νέου Δημοτικού Σχολείου Συκουρίου, καθώς και στη σύσκεψη για την προσθήκη μιας αίθουσας πολλαπλών χρήσεων στο ανεγειρόμενο Σχολείο, που ολοκληρώθηκε το 2002. Επίσης ως μέλος της Ν.Ε.Π.Τ. πρότεινε την αξιοποίηση του ορεινού όγκου του Κισσάβου, ως προπονητικό κέντρο αθλητικών ομάδων και χιονοδρομικής πίστας για τους Ολυμπιακούς αγώνες του 2004. Είναι νυμφευμένος με την Ασπασία το γένος Ιωάννη Βάνη καταγόμενη από τον Τύρναβο και απέκτησαν ένα γιο, τον Αστέριο και μία θυγατέρα την Ιωάννα. Από το 2001 κατοικούν στον Τύρναβο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΟΥΤΡΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δικηγόρος

Γεννήθηκε στις 24/8/1956 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Το 1975 έδωσε Πανελλήνιες εξετάσεις και εισήλθε στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ) και το 1980 αποφοίτησε. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1982-1983) στις Διαβιβάσεις, Τρίπολη, Αθήνα, Βέροια και Λάρισα. Από το 1984 ασκεί το επάγγελμα του δικηγόρου στη Λάρισα. Είναι Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω και ασχολείται κυρίως με αστικές και εμπορικές υποχρεώσεις. Το 1990 νυμφεύθηκε

την Ευαγγελία Δημητρίου ΑΑΝΤΩΝΟΎΛΗ, Οικονομολόγο, υπάλληλο του Ε.Ο.Μ.Μ.Ε.Χ. Περιφέρειας και ΤΕΙ Λάρισας, νυν συνταξιούχο και απέκτησαν 2 θυγατέρες, την Όλγα – Μαρία, πτυχιούχο της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ και την Ελένη, φοιτήτρια Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο Ρεθύμνου. Από το 1990 διαμένουν στη Λάρισα.

ΜΩΨΗΣ – ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΗΣ

Δικηγόρος – συμβολαιογράφος – υποθηκοφύλακας

Γεννήθηκε στη Λάρισα. Ο πατέρας του ήταν έμπορος και η μητέρα του οικοκυρά. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές, το 1973 κατόπιν εξετάσεων πέρασε στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ) και πήρε το πτυχίο του Δικηγόρου το 1978. Λόγω της υψηλής βαθμολογίας του πτυχίου του, πέρασε και στην Οδοντιατρική Σχολή του ΑΠΘ, αλλά δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές λόγω της στράτευσής του. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1978-1981) στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα εφοδιαστής. Το 1981 έλαβε την άδεια άσκησης του επαγγέλματος του Δικηγόρου και άσκησε Δικηγορία

στη Λάρισα ως το 1985.

Τον Αύγουστο του 1985 με απόφαση του Υπουργείου Δικαιοσύνης διορίστηκε Συμβολαιογράφος και Υποθηκοφύλακας Κισσάβου και από τότε ασκεί ανελλιπώς τα καθήκοντά του. Το 1994 νυμφεύθηκε την Αικατερίνη Αλέξανδρου Παρλάντζα Δικηγόρο, πτυχιούχο της Νομικής Σχολής του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και απέκτησαν ένα γιο τον Βίκτωρα και μία θυγατέρα την Ναταλία. Από τη Λάρισα, τόπο της μόνιμης κατοικίας τους, έφυγαν και από το 2004 είναι μόνιμος κάτοικος Συκουρίου, (χτίζοντας ιδιόκτητη πολυτελή κατοικία) στη συνοικία Τασλάρ (λέγεται Κισσάβου) και το ζεύγος με τα παιδιά τους, συμμετέχουν ενεργά στις διάφορες εκδηλώσεις και στους κοινωνικούς, πολιτιστικούς και αθλητικούς φορείς.

Ο Μώρις διετέλεσε Πρόεδρος της Δημοτικής Επιχείρησης Ύδρευσης – Αποχέτευσης του Δήμου Νέσσωνας (Δ.Ε.Υ.Α.Ν.), Γενικός Γραμματέας και Γενικός Αρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας του «Κισσάβου» και είναι μέλος και χορωδός της μεικτής χορωδίας του Δήμου Νέσσωνας και νυν Δήμου Τεμπών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΟΥΝΤΖΟΣ του ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε στις 8/5/1957 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, συνέχισε στο Γυμνάσιο και πήρε απολυτήριο από το Α' Γυμνάσιο Αρρένων (πρακτικής κατεύθυνσης) Λάρισας. Είναι πτυχιούχος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Λάρισας, του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και της Σχολής Επιμόρφωσης Λειτουργών Δημοτικής Εκπαίδευσης Λάρισας (Σ.Ε.Λ.Δ.Ε.). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία. Υπηρέτησε σε Δημόσια Δημοτικά Σχολεία στους νομούς Εύβοιας, Θεσσα-

λονίκης και Λάρισας. Υπήρξε εκπαιδευτής ΣΕΚ, ενταγμένος στο Μητρώο Εκπαιδευτών του Εθνικού Κέντρου Πιστοποίησης (Ε.ΚΕ.ΠΙΣ.). Διετέλεσε Δ/ντης στο 1ο Δημοτικό σχολείο Σοχού Θεσσαλονίκης κατά τα σχολικά έτη 1984-85 και 1985-86. Ήταν προϊστάμενος σχολικής μονάδας στα Δημοτικά Σχολεία της Κουλούρας, του Καλοχωρίου, της Ελάτειας και διετέλεσε Υπ/ντης στο 12/θέσιο Δημοτικό Σχολείο Συκουρίου. Παρακολούθησε σεμινάρια με θέμα το «Θεατρικό Παιχνίδι» από τους Μαν. Φιλιππάκη, Λάκη Κουρετζή, και Δήμητρα Τσοουκαρέλα, και ήταν ο εμψυχωτής στην κατασκήνωση Θεατρικού Παιχνιδιού «Τσίκι – μπουμ» του Μ. Φιλιππάκη στα Χανιά Κρήτης.

Παρακολούθησε σεμινάρια για χρήση Η/Υ από 6 φορείς, συμμετείχε σε σεμινάριο για την πειραματική διδασκαλία της Φυσικής. Παρακολούθησε συνέδριο με θέμα «Λαϊκό Παραμύθι και Παραμυ-

θάδες στην Ελλάδα». Συμμετείχε σε προγράμματα της ΠΑΙΔΙΚΗΣ HELMERA, της UNICEF και σε προγράμματα Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης του Υπ. Παιδείας. Διετέλεσε Αντιπρόεδρος, Γραμματέας και μέλος επί σειρά ετών στον Μορφωτικό Σύλλογο Συκουρίου, Πρόεδρος, Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και κηδεμόνων του Δημοτικού σχολείου και Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικής Συμπάρστασης Προσκόπων Συκουρίου. Κοσμητορας και Πρόεδρος του Δ.Σ. της Μουσικής Σχολής του Δήμου Νέσσωνας. Μέλος της Σχολικής Επιτροπής του Δημοτικού και του Νηπιαγωγείου Συκουρίου. Μέλος των Καρναβαλιστών του Μορφωτικού Συλλόγου, κατόπιν της Κοινότητας Συκουρίου, αργότερα της Καρναβαλικής Επιτροπής του Δήμου Νέσσωνας, μέχρι της «επιτυχούς κατάργησής τους». Του απονεμήθηκε ευαρέσκεια για την πραγματοποίηση σεμιναρίων Φυσικής – Πειραματικής – Χημείας και Οπτικοακουστικών Μέσων. Έχει πιστοποίηση στη χρήση Η/Υ. Έχει λίγες γνώσεις Αγγλικής γλώσσας. Είναι αυτοδίδακτος μουσικός – παίζει κιθάρα και ακορντεόν. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Γεωργοπούλου πρώην δασκάλα, νυν συνταξιούχο, και έχουν 2 θυγατέρες την Ευαγγελία και τη Δήμητρα. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ του ΑΙΜΙΛΙΟΥ

Τεχνολόγος – ηλεκτρολόγος – μηχανικός

Γεννήθηκε στις 30/9/1957 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και τις 3 πρώτες τάξεις του εξατάξιου Γυμνασίου. Ολοκλήρωσε τη Μέση Εκπαίδευση πηγαίνοντας στη Θεσσαλονίκη όπου φοίτησε στην Τεχνική Σχολή «Ο ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ» και πήρε την ειδικότητα του ηλεκτρολόγου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1979-1981) στο Πυροβολικό ως διαβιβαστής. Μετά το στρατιωτικό έδωσε εισαγωγικές εξετάσεις στο Κ.Α.Τ.Ε. Θεσσαλονίκης, ήταν επιτυχών και αποφοίτησε ως Τεχνολόγος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός. Από το 1986-1994 εργάστηκε στην εταιρεία Κατασκευής Μηχανών του Σπύρου Δαμίγου. Στη συνέχεια διορίστηκε στο Τμήμα Ηλεκτρολογίας του ΤΕΙ Καβάλας ως Τεχνικός Εργαστηρίων και από κει μετατάχθηκε στο Τμήμα Ηλεκτρολογίας του ΤΕΙ Λάρισας και εργάστηκε ως το 2013 που συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με τη Διονυσία Ιωάννη Γιαννούλα καταγόμενη από τον Πλαταμώνα Περίας και απέκτησαν ένα γιο τον Αιμίλιο και μία θυγατέρα τη Μαρία. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο Δημήτριος Αιμ. Λιακόπουλος διετέλεσε Αρχηγός του 1ου Συστήματος Προσκόπων Συκουρίου, ενδιάμεσα από τους διατελέσαντες Αρχηγούς Γεώργιο και Ιωάννη Χρήστου Μακρή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΔΟΥΛΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γεννήθηκε στις 7/1/1959 στο Συκούριο, όπου και έζησε μέχρι το τέλος της ζωής του. Οι γονείς του ήταν ο Κωνσταντίνος και η Άρτεμις Χαδούλου. Σπούδασε οικονομικά στη Βιομηχανική σχολή Θεσσαλονίκης και επαγγελματικά σταδιοδρόμησε στον τομέα του στη Λάρισα. Ήταν άνθρωπος με συναισθήματα συμπάθειας και αφοσίωσης προς τους συνανθρώπους του, ιδίως στην οικογένειά του και τους οικογενειακούς φίλους. Με την αγάπη που έτρεφε για τους δικούς του ανθρώπους εκδήλωνε καθημερινά τα βαθύτερά του συναισθήματα της στοργής, φτάνοντας στην ψυχική ολοκλήρωση. Πυξίδα στη ζωή του ήταν το ευφρές χιούμορ του, ο σεβασμός, η ειλικρίνεια, η μεγα-

λοψυχία και η γενναιοδωρία. Η αξιοπρέπεια που τον διέκρινε αποτέλεσε ουσιαστικό παράγοντα για την αρμονική κοινωνική συμβίωση γιατί αναγνώριζε την προσωπική αξία των συγχωριανών του και δεν εξύψωνε ποτέ τον εαυτό του πάνω από τους άλλους. Παντρεύτηκε στις 14/4/1985 με τη Φανή Αθ. Μπέα από το Σέσκλο Μαγνησίας, καθηγήτρια της Αγγλικής και της δια βίου μάθησης, και απέκτησαν δύο παιδιά τον Κωνσταντίνο και τη Μαρία. «Έφυγε» μία εβδομάδα μετά την ημέρα των γενεθλίων του, στις 14/1/2006. (Το παρόν βιογραφικό σημείωμα συντάχθηκε από τον οικογενειακό φίλο Παναγιώτη Βελτανισιάν, Καθηγητή Φιλολόγο, Μεταπτυχιακό Διπλωματούχο Λαογραφίας και Υποψήφιο Διδάκτορα στον τομέα της Λαογραφίας).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ του ΠΑΣΧΑΛΗ

Δήμαρχος Τεμπών

Ο Γεώργιος Μανώλης είναι Δήμαρχος Τεμπών από την πρώτη (1η) Σεπτεμβρίου του 2019. Γεννήθηκε στις 28/12/1958 στο Συκούριο, γιος του αξέχαστου Πασχάλη Γεωργ. Μανώλη, Γραμματέα της Κοινότητας Συκουρίου και μετέπειτα του γειτονικού χωριού «Μικρό Κεσερλί», σημερινή Ελάτεια, και της Αργυρώς το γένος Καραγιάννη, καταγόμενοι και οι δύο από την Κρήνη Τρικάλων.

Ο Γιώργος τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο στο Συκούριο. Το έτος 1977 εισήχθη στο τμήμα Εμπορίας και Διαφήμισης ΚΑΤΕΕ Αθηνών. Την στρατιωτική του θητεία υπηρέτησε από το 1980 μέχρι 1982. Τον Νοέμβρη του 1985 προσλαμβάνεται ως συμβα-

σιούχος υπάλληλος της Κοινότητας Ελάτειας επί προεδρίας Χρήστου Ζιάκα. Το έτος 1990 γίνεται μόνιμος υπάλληλος της Κοινότητας επί προεδρίας του αείμνηστου Λάμπρου Ιωάν. Ζάρρα. Το έτος 1999 δημιουργούνται οι Καποδιστριακοί Δήμοι και έτσι δημιουργείται ο Δήμος Μακρυχωρίου όπου ανήκε και η τοπική Κοινότητα Ελάτειας και έτσι γίνεται υπάλληλος του νέου Δήμου. Τον Ιανουάριο του 2004 μετατίθεται στην Β' Οικονομική Εφορία Λάρισας, όπου υπηρετεί μέχρι σήμερα. Το έτος 2006, εκλέγεται δημοτικός σύμβουλος στο Δήμο Μακρυχωρίου με Δήμαρχο τον αείμνηστο Ζήση Λιούπα. Διετέλεσε πρόεδρος δημοτικού συμβουλίου τα έτη 2009 και 2010. Στις δημοτικές εκλογές του 2010 για τον νεοουσταθέντα Καλλικρατικό δήμο Τεμπών ήταν υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος με τον συνδυασμό του υποψήφιου Δημάρχου κ. Αναστασίου Τόλιου, αλλά δεν κατάφερε να εκλεγεί. Στις δημοτικές εκλογές του 2014 κατέρχεται ως υποψήφιος Δήμαρχος του δήμου Τεμπών με τον συνδυασμό «ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΗ», δεν κατάφερε όμως να εκλεγεί και διετέλεσε 5 χρόνια δημοτικός σύμβουλος ως επικεφαλής της μείζονος αντιπολίτευσης. Στις δημοτικές εκλογές του Μαΐου 2019 είναι ξανά υποψήφιος Δήμαρχος Τεμπών και εκλέγεται από την πρώτη Κυριακή Δήμαρχος του Δήμου Τεμπών και αναλαμβάνει τα υπηρεσιακά του καθήκοντα την πρώτη Σεπτεμβρίου 2019. Είναι νυμφευμένος με την Ευαγγελία Σδρόλια, ανιψιά του Δασκάλου Γιώργου Σδρόλια, με την οποία απέκτησε δύο κόρες την Αργυρώ εκπαιδευτικό πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και την Ευγενία εκπαιδευτικό σε σχολείο για παιδιά με ειδικές ανάγκες.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΙΝΑΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Καθηγητής ηλεκτρονικών

Γεννήθηκε στις 31/3/1958 στο Συκούριο και μετά τα εγκύκλια μαθήματα σπούδασε Τεχνολόγος Ηλεκτρονικός Μηχανικός και Τεχνολόγος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός. Είναι αδειούχος Ραδιοηλεκτρολόγος και Ηλεκτρολόγος Β΄ Τάξης. Είναι καθηγητής Ηλεκτρονικών στο 4ο Επαγγελματικό Λύκειο (Ε.Π.Α.Λ.) της Λάρισας. Υπήρξε καθηγητής Ηλεκτρονικών στη Λαρισαϊκή Σχολή επί 15ετία και Δ/ντης επί 3ετία. Εργάστηκε ως Ηλεκτρονικός Αυτοματιστής στις Βιομηχανίες Αφοί Μαγρίζου και στην Ελληνική Βιομηχανία Ζαχάρεως ως τεχνικός ηλεκτρονικός στις εγκαταστάσεις αυτοματισμών SKADA και PLC. Είναι γνώστης του Βιομηχανικού Αυτοματισμού και της νέας βιομηχανικής τεχνολογίας. Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Παππά και κατοικούν στη Λάρισα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΑΚΗΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Διδάκτορας σύγχρονης γαλλικής φιλολογίας και ανθρωπιστικών επιστημών

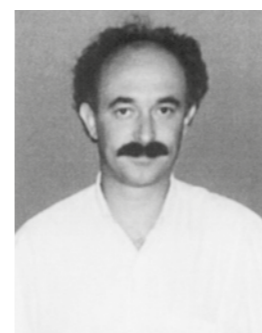
Γεννήθηκε στις 21/9/1959 στο Συκούριο όπου τελείωσε την υποχρεωτική και την Β΄/θμια Εκπαίδευση από το 1964 ως το 1976. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1978-1979) στην Καλαμάτα, στην Πάτρα και τη Μυτιλήνη. Εκμάθησε της Γαλλικής γλώσσας και εξετάσεις εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο της Προβηγκίας Αιξ – Μασσαλίας στη Γαλλία (1980-1982). Απέκτησε πτυχίο MAITRISE του τμήματος Γαλλικής γλώσσας και Φιλολογίας από το ως άνω Πανεπιστήμιο το 1986. Απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο προκεχωρημένων σπουδών σύγχρονης Γαλλικής Φιλολογίας και Ανθρωπιστικών Επιστημών από το ως άνω Πανεπιστήμιο το 1987. Απέκτησε Διδακτορικό δίπλωμα σύγχρονης Γαλλικής Φιλολογίας και Ανθρωπιστικών Επιστημών από το ως άνω Πανεπιστήμιο στις 25/3/1991. (Η διατριβή πραγματευόταν την ιδεολογία της ελεύθερης φρόνησης του 17ου αιώνα μέσω της οποίας προετοιμάζεται ο δρόμος του διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης το 1789). Ήταν Λέκτορας των Νέων Ελληνικών στο ως άνω Πανεπιστήμιο από 1/10/1989 ως 30/9/1991. Ήταν επίσημος μεταφραστής στο συνέδριο των χωρών του Νότου στη Μασσαλία το 1985. Ήταν επίσημος μεταφραστής στο συνέδριο Γάλλων και Ελλήνων Πρυτάνεων στο Παρίσι το 1986. Παρέδιδε μαθήματα ελληνικής λογοτεχνίας στο Ινστιτούτο Σολωμός στη Μασσαλία από το 1984-1989. Υπηρέτησε στη Β΄/θμια Εκπαίδευση από το 1994-2014 και διετέλεσε Δ/ντης του Γυμνασίου Δικαίων του Έβρου, την περίοδο 1998-2002. Ήταν αξιολογητής του Κρατικού Πιστοποιητικού Γλωσσομάθειας την περίοδο 2003-2012 και υπηρετεί ενεργά στο Γυμνάσιο των Γόννων από το 2014. Είναι έγγαμος και έχει ένα γιο που σπουδάζει στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΛΟΥΝΤΖΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ

Καθηγητής μαθηματικός

Γεννήθηκε στις 17/10/1959 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Ενιαίο Γυμνάσιο – Λύκειο. Μετά από εξετάσεις εισήχθη στη Φυσικομαθηματική Σχολή του ΑΠΘ όπου φοίτησε 4 χρόνια (1977-1981) και πήρε πτυχίο Μαθηματικού. Βαθμός πτυχίου 8,75. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1982-1984) Έφεδρος Ανθυπίαρχος Τεθωρακισμένων. Έχει διδακτική εμπειρία από το 1985-1997 ως εκπαιδευτικός Φροντιστηρίου Μαθηματικών Μέσης Εκπαίδευσης στο Συκούριο, όπου δίδασκε σε μαθητές του Γυμνασίου και του Λυκείου και προετοίμαζε τους υποψήφιους για τις Πανελλήνιες εξετάσεις. Το 1997 διορίστηκε στο Δημόσιο μέσω επετηρίδας και υπηρέτησε σε διάφορα Λύκεια του Νομού Λάρισας και από το 2009 υπηρετεί στο 2ο Λύκειο Λάρισας. Παρακολούθησε επιμορφωτικά σεμινάρια – συνέδρια, γνωρίζει Αγγλικά και Γαλλικά, έχει γνώσεις και είναι χρήστης Η/Υ (ECDL, SPSS). Είναι νυμφευμένος με την Ιωάννα Νικ. Μπελόγια, από το Μακρυχώρι Λάρισας, καθηγήτρια Αγγλικής Φιλολογίας και απέκτησαν μία θυγατέρα την Αγλαΐα, πτυχιούχο Παιδαγωγικού τμήματος Ειδικής Αγωγής και τον δίδυμο αδελφό της Παναγιώτη, φοιτητή του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του Πολυτεχνείου Κρήτης. Η οικογένεια κατοικεί στη Λάρισα.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Καθηγητής μαθηματικών

Γεννήθηκε την 1/11/1960 στη Λάρισα και μεγάλωσε στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Συμμετείχε στις Πανελλαδικές εξετάσεις του 1978, ήταν επιτυχών και εισήχθη στη Φυσικομαθηματική Σχολή, τμήμα Μαθηματικό του Πανεπιστημίου Πατρών (τρίτος) με υποτροφία και αποφοίτησε παίρνοντας πτυχίο Μαθηματικού το 1983. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1984-1985) στο Πυροβολικό. Κατατάχθηκε στο Κ.Ε.Π.Β. Θηβών με ειδικότητα Χειριστή Πίνακα και στη συνέχεια μετατέθηκε στην 156 Μ.Μ.Β.Π. της Αλεξανδρούπολης απ' όπου απολύθηκε. Πριν το διορισμό του στο Δημόσιο εργάστηκε στο Συκούριο ως εκπαιδευτικός Φροντιστηρίου Μαθηματικών Μέσης Εκπαίδευσης και τον Αύγουστο του 1999 διορίστηκε στο Γυμνάσιο Δικαίων του νομού Έβρου. Μετά από 3 χρόνια μετατέθηκε σε Γυμνάσια και Λύκεια στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας, στη Φαρκαδόνα Τρικάλων, στον Πυργετό Λάρισας και τέλος στο Γυμνάσιο Συκουρίου, όπου διδάσκει μέχρι και σήμερα. Είναι νυμφευμένος με τη Βαΐα Μπισσάρα καταγόμενη από το Μακρυχώρι της Λάρισας, Νηπιαγωγό και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Μαρία που είναι φοιτήτρια της Φιλοσοφικής σχολής, τμήμα Ψυχολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ). Η οικογένεια διαμένει στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΖΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δικηγόρος

Γεννήθηκε το 1961 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο το 1979. Είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης από το 1985. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία ως έφεδρος Σμηνίας Στρατολόγος. Από τον Σεπτέμβριο του 1985 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1987 ήταν ασκούμενος δικηγόρος και τον Ιούλιο του 1987 έλαβε την Άδεια Άσκησης Επαγγέλματος κατόπιν γραπτών και προφορικών εξετάσεων από το Εφετείο Λάρισας. Από το 1988 -2003 είχε δικηγορικό γραφείο στη Λάρισα και από το 2004 το μετέφερε στο Συκούριο. Είναι συνδρομητής Επιστημονικών Περιοδικών σχετικά με το επάγγελμά του, παρακολουθεί συνέδρια, διαλέξεις, συναυλίες και αναπτύσσει εξω-επαγγελματικές δραστηριότητες όπως με το αθλητικό σωματείο «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ», τον Κυνηγετικό Σύλλογο «Η ΑΡΤΕΜΙΣ» κ.α. Είναι άγαμος και κάτοικος Συκουρίου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΥΤΣΙΑΚΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Κοινωνιολόγος και εθνολόγος

Γεννήθηκε στις 29/9/1963 στο Καλοχώρι του Νομού Λάρισας όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο και Λύκειο Συκουρίου. Είναι πτυχιούχος Κοινωνιολογίας και Εθνολογίας και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου D.E.A. του Πανεπιστημίου Λυών της Γαλλίας. Εργάζεται ως Ειδικό Επιστημονικό Προσωπικό (Κοινωνικών Επιστημών) στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Θεσσαλίας Στερεάς Ελλάδας και ως Επιστημονικός συνεργάτης στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Ενδεικτικά έχει διατελέσει: Επιστημονικός Συνεργάτης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, του Τ.Ε.Ι. Λάρισας και της Ελληνικής εταιρείας Τοπικής Ανάπτυξης και Αυτοδιοίκησης. Προϊστάμενος και Δ/ντης Κοινωνικού Αποκλεισμού των Κέντρων Επαγγελματικής Κατάρτισης (Κ.Ε.Κ.) Νομαρχίας και Δήμου Λάρισας. Είναι Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Κοινωνιολόγων Νομού Λάρισας και μέλος Συμβουλευτικής επιτροπής της Ευρωμεσογειακής Πρωτοβουλίας «Συνέλευση των Πολιτών της Μεσογείου», ενώ διετέλεσε μέλος του Δ.Σ. του Πανελληνίου Συλλόγου Ειδικών Επιστημόνων και του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων του Κοινοτικού πλαισίου στήριξης (Κ.Π.Σ.). Στις περιφερειακές εκλογές του 2014 ήταν επικεφαλής του συνδυασμού «Οικολογική Θεσσαλία» με τον οποίο εκλέχθηκε περιφερειακός Σύμβουλος. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Υγειονομικό με την ειδικότητα του Κοινωνιολόγου (1990-1991). Είναι νυμφευμένος με τη Γαλλίδα Cristele CHARMETTAN και έχουν αποκτήσει ένα γιο τον Ηλία και μία θυγατέρα τη Λουίζα – Αναστασία. Από 11ετίας κατοικούν στο Συκούριο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΠΕΛΛΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ηλεκτρολόγος μηχανικός και μηχανικός Η/Υ

Γεννήθηκε στις 24/12/1964. Αποφοίτησε με «άριστα» από το 2ο Λύκειο Ζωγράφου της Αθήνας το 1982. Είναι πτυχιούχος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός και Μηχανικός Η/Υ του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου του 1989 με ειδικότητα του Μηχανικού Υπολογιστών και Πληροφορικής. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές (MSc) στα «Πληροφοριακά Συστήματα» στο τμήμα Πληροφορικής του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και είναι πτυχιούχος των Παιδαγωγικών Σπουδών από την Παιδαγωγική Σχολή της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. Έχει επαγγελματική εμπειρία. Από το 1988-1991 συνεργάστηκε με την STING – Computer Applications και Consulting Engineers Ltd και από το 1991 ως το 1994 ήταν τεχνικός προϊστάμενος και υπεύθυνος Μηχανογράφησης της ΕΡΜΗΣ Α.Ε. Από 1/9/1994 εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Είναι μέλος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας (Τ.Ε.Ε.) από τον Απρίλιο του 1989 και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές Εργασίες τους. Επίσης είναι μέλος του Πανελληνίου Συλλόγου Διπλωματούχων Μηχανολόγων – Ηλεκτρολόγων. Είναι έγγαμος και κάτοικος Αθηνών.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γεννήθηκε το 1965 στη Λάρισα. Πήγε στο Δημοτικό σχολείο και στο Γυμνάσιο Συκουρίου και αποφοίτησε από το 1ο Επαγγελματικό Λύκειο της Λάρισας, Οικονομικό – Τμήμα Λογιστηρίου το 1982. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα πυροβολητής στην Τρίπολη, Τατόϊ και 110 Π.Μ. Απολύθηκε τον Απρίλιο του 1985. Την επομένη χρονιά φοίτησε στη σχολή Γυμναστικής Ακαδημίας του Πανεπιστημίου του Ζάγκρεμπ της Κροατίας και στη συνέχεια μεταγράφηκε στην αντίστοιχη σχολή του Πανεπιστημίου του Σεράγεβο της Βοσνίας και Ερζεγοβίνης απ' όπου αποφοίτησε το 1992. Επιχειρηματικά εργάστηκε σε διάφορες ειδικότητες: Πρώτη του προσπάθεια ήταν για μία σεζόν το κλαμπ «Λάμπα» στο παραθαλάσσιο θέρετρο του Πλαταμώνα το 1999, μετά άνοιξε γραφείο Ταχυμεταφορών στη Λάρισα το 2000 και το καφέ – μπαρ «ΡΟΔΟΝ» στο Συκούριο το 2006 που λειτουργεί ως σήμερα. Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Ιω. Μπαλατή και απέκτησαν δύο γιους, τον Κώστα και τον Ευθύμιο – Ιωάννη. Από το 1995 κατοικούν στο Συκούριο.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Σκηνοθέτης

Γεννήθηκε το 1967 στη Λάρισα και τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο Συκουρίου. Σπούδασε στον κλάδο της Παραγωγής Τηλεοπτικών Προγραμμάτων – Σκηνοθεσίας. Μαθήτευσε στα μεγαλύτερα Κινηματογραφικά στούντιο έχοντας εξαιρετικούς δασκάλους από το θέατρο και την τηλεόραση (Κ. Λυχνάρας, Νέστωρ Παβέλλας) με εξειδίκευση στη σκηνοθεσία ΕΙΔΗΣΕΩΝ και BIG EVENTS. Η επαγγελματική του σταδιοδρομία ξεκίνησε από τη Θεσσαλική τηλεόραση το 1989. Έχει άδεια άσκησης επαγγέλματος από το Υπουργείο Πολιτισμού, Διεύθυνση Κινηματογράφου - Κλάδος Σκηνοθεσίας, Νο 4465. Είναι μέλος της εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών (1993-) και μέλος ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ MEDIA (F.E.R.A.) (MEI). Από την πλούσια επαγγελματική του εμπειρία καταγράφουμε: 1989-1991 TRT. Από τα πρώτα στελέχη στην οργάνωση της ιδιωτικής τηλεόρασης. 1991-1993 ANT1. Τηλεόραση. 1993-2007 MEGA. Σκηνοθέτης κεντρικού δελτίου ειδήσεων του καναλιού και εκλογικών αναμετρήσεων. Σκηνοθεσία μεγάλων γεγονότων και πληθώρα ενημερωτικών και αθλητικών εκπομπών (εκπομπές πολιτικού λόγου, Champions League). Συνεργάτης πολλών δημοσιογράφων και παρουσιαστών (Ν. Χατζηνικολάου, Π. Τσίμα, Όλγας Τρέμη, Χ. Σωτηρακόπουλου κ.α.) βραβευμένος με τους πιο πολλούς σε εξαιρετες δουλειές. Συνεργασία και εξειδίκευση στην ψηφιακή τηλεόραση με το CNN, BBC, και μεγάλα ευρωπαϊκά κανάλια. 2007-2008 ALPHA. Προϊστάμενος λειτουργίας παραγωγών – σκηνοθετών ART DIRECTOR και υπεύθυνος σκηνοθέτης της Έλλης Στάη και των κεντρικών δελτίων ειδήσεων του σταθμού. Επίσης έκανε ταινίες, παραγωγές και ντοκιμαντέρ, μεταξύ αυτών ΧΑΡΑΥΓΗ, τηλεταινία διάρκειας 122 λεπτά (MEGA). ΜΗΔΕΙΑ, τηλεταινία διάρκειας 94 λεπτά (ala demitova – arte). ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ, αφιέρωμα 60 λεπτά (MEGA). ANDREAS G. PAPANDEOU. Ντοκιμαντέρ επετειακό (MEGA). ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ Έρευνα – ντοκιμαντέρ, διάρκεια 55 λεπτά. ΕΚΛΟΓΕΣ 2000 SUPERVISOR DIRECTOR (MEGA). ΕΚΛΟΓΕΣ 2004 SUPERVISOR DIRECTOR (MEGA). ΕΚΛΟΓΕΣ 2007 SUPERVISOR DIRECTOR (ALPHA). Γνωρίζει ξένες γλώσσες Γαλλικά και Αγγλικά. Έχει γνώση και χειρισμό Η/Υ. Είναι νυμφευμένος τα τελευταία 11 χρόνια με τη χορογράφο Elena Pugavichnikova) και κατοικούν στο Συκούριο.

ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Καθηγητής φυσικής αγωγής

Γεννήθηκε το 1967 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, Γυμνάσιο και Λύκειο. Σπούδασε στη Γυμναστική Ακαδημία του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού (Τ.Ε.Φ.Α.Α.) και αποφοίτησε με εξειδίκευση στο άθλημα της καλαθοσφαίρισης. Στα νεανικά του χρόνια ήταν αθλητής στίβου του Γ.Σ. Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Διαβιβάσεις ως χειριστής τηλετύπων – κρυπτογράφος. Εργάστηκε στην Ελληνική Βιομηχανία Ειδών Διατροφής “DELMONTE” στη Λάρισα και στη συνέχεια ως αναπληρωτής καθηγητής Φυσικής Αγωγής Ολυμπιακής Παιδείας «Καλλιπάτειρας» και διορίστηκε ως καθηγητής στην Α'/θμια Εκπαίδευση του Ν. Αρκαδίας. Υλοποίησε επιδοτούμενα προγράμματα του Εθνικού Ιδρύματος Νεότητας σχετικά με τα μη διαδεδομένα Ολυμπιακά αθλήματα σε πολλά Δημοτικά σχολεία. Την περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, συμμετείχε με άρθρα του στην τοπική εφημερίδα «Φωνή περιοχής Συκουρίου» με θέματα αρχαίων και σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων.

Διετέλεσε διαιτητής της καλαθοσφαίρισης (1992-2006) και αξιολογήθηκε ως την Α1 Εθνική κατηγορία γυναικών, και την Α2 Εθνική κατηγορία ανδρών. Υπήρξε εισηγητής σε σεμινάρια επιμόρφωσης καθηγητών Φυσικής Αγωγής Α'/θμιας και Β'/θμιας Εκπαίδευσης Ν. Λάρισας σχετικά με τους κανονισμούς της καλαθοσφαίρισης. Επί σειρά ετών συμμετείχε ως γυμναστής στα προγράμματα της Γ.Γ.Γ. «Αθλητισμός και παιδί», «Αθληση και γυναίκα», «Άσκηση στην προσχολική ηλικία» στο Συκούριο και στη Μαρμαρίνη Αγιάς. Δίδαξε παραδοσιακούς χορούς στο Μορφωτικό Σύλλογο Πουρναρίου, υπήρξε προπονητής Καλαθοσφαίρισης στα τμήματα υποδομής των Ακαδημιών του Δήμου Λαρισαίων και συντονιστής σε αθλητικές εκδηλώσεις των Δημοτικών Σχολείων στη Λάρισα. Από το 2007-2011 διετέλεσε Δημοτικός Σύμβουλος και Πρόεδρος του Αθλητικού Οργανισμού του Δήμου Νέσσωνος καθώς και Πρόεδρος της ΔΕΥΑΝ το 2011. Ανέπτυξε συνδικαλιστική δράση καθώς επί σειρά ετών διετέλεσε: μέλος του Συλλόγου Διαιτητών Καλαθόσφαιρας Κ.Δ. Θεσσαλίας (Λάρισα – Καρδίτσας), Πρόεδρος και Γραμματέας του Περιφερειακού τμήματος Καθηγητών Φυσικής Αγωγής Ολυμπιακής Παιδείας. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Άννα Χρήστου Νούλα και απέκτησαν μία κόρη την Ευανθία και έναν γιο τον Στέργιο. Η οικογένεια κατοικεί μόνιμως στη Λάρισα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Χημικός μηχανικός

Γεννήθηκε το 1969 στο Συκούριο, όπου πέρασε τα σχολικά του χρόνια, ενώ παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα Γαλλικών στη Νίνα Μπέλτσιου και στο παράρτημα του Γαλλικού Ινστιτούτου Λάρισας και Αγγλικών στο Φροντιστήριο της κ. Φανής Μπέα – Χαδουλού. Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Συκουρίου το 1987 και συνέχισε τις σπουδές του στη Σχολή Χημικών Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου με εξειδίκευση στην τεχνολογία τροφίμων – βιοτεχνολογία. Στα πλαίσια απόκτησης του Διπλώματος ασχολήθηκε ερευνητικά με τη μελέτη της βιοδιεργασίας, παραγωγή βιοαιθανόλης στο εργαστήριο τεχνολογίας βιοσυστημάτων με επιβλέποντες Καθηγητές τον Δρ. Βασίλειο Μακρή και Δρ. Δημήτριο Κέκο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία, ως σημνίτης στο γραφείο Ασφάλειας Πτήσεων και στο Κέντρο Επιχειρήσεων της 110 Π.Μ. Λάρισας και της 113 Π.Μ. Μίκρας Θεσσαλονίκης. Ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα αρχικά στη βιομηχανία τροφίμων, όπου ασχολήθηκε με θέματα παραγωγής, έρευνας και ανάπτυξης νέων προϊόντων, κατόπιν στην Β'θμια και Μεταδευτεροβάθμια Εκπαίδευση (ΤΕΙ) ως ωρομίσθιος εκπαιδευτικός Πληροφορικής και τελικά από το 2000 ασχολείται ως Σύμβουλος Περιβάλλοντος για την κατασκευή και λειτουργία δημοσίων και ιδιωτικών έργων και δραστηριοτήτων, με συμμετοχή σε ομάδες εκπόνησης Μελετών Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων καθώς και σε ομάδες Τεχνικών Συμβούλων με αρμοδιότητα το Περιβάλλον. Είναι μέλος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και του Πανελληνίου Συλλόγου Χημικών Μηχανικών. Για την περίοδο 2000-2010 διετέλεσε μέλος, και αντιπρόεδρος (2008-2010) του Δ.Σ. του Περιφερειακού Τμήματος του Συλλόγου Χημικών Κεντρικής και Δυτικής Θεσσαλίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΖΙΟΥΡΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Δάσκαλος

Γεννήθηκε στις 19/9/1968 στο Συκούριο. Πήγε στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου στην περιοχή της Άνω Ηλιούπολης στην Αθήνα και το τελείωσε στο Χωριό. Το 1986 τελείωσε το Λύκειο Συκουρίου και μετά από Πανελλαδικές εξετάσεις εισήχθη στην Παιδαγωγική Ακαδημία της Λάρισας και αποφοίτησε το 1988. Εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις στο Πυροβολικό και (παρά την εισαγωγή του στο τμήμα Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σπουδών της Παντείου), ασχολήθηκε ενεργά ως στέλεχος πωλήσεων στην εταιρεία Ι. Μπουτάρης και υιός και στη συνέχεια ως προϊστάμενος πωλήσεων στην DIAGEO (κορυφαία πολυεθνική εταιρεία

premium αλκοολούχων ποτών). Από τον Σεπτέμβριο του 2000 ασκεί το λειτούργημα του δασκάλου σε σχολεία Α' θμιας Εκπαίδευσης. Από το 2003 έως το 2010 ήταν εκλεγμένος Δημοτικός Σύμβουλος στο Δήμο Νέσσωνας και συμμετείχε στα περισσότερα διοικητικά συμβούλια των δημοτικών οργανισμών και επιτροπών (ΔΕΥΑΝ, Μουσικής Σχολής, ΑΕΔΝ κλπ). Επίσης διετέλεσε Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Νέσσωνας κατά τα έτη 2009-2010. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Βιβή Κων. Κακαγιάννη, γεωπόνο και από το γάμο τους απέκτησαν δύο αγόρια, τον Κωνσταντίνο, τον Άγγελο και μία θυγατέρα την Κατερίνα. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΤΟΥΛΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Αγρονόμος τοπογράφος μηχανικός

Γεννήθηκε στις 30/11/1970 στο Συκούριο όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα το 1988 και την επόμενη χρονιά μετά από Πανελληνίες εξετάσεις εισήχθη στη Σχολή Αγρονόμων Τοπογράφων Μηχανικών της Πολυτεχνικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εκπόνησε τη Διπλωματική του εργασία με τίτλο: «Αυτοματοποιημένο χαρτογραφικό σύστημα διατηρητέων πόλης Σερρών» και αποφοίτησε στις 20/7/1995 παίρνοντας το πτυχίο του με βαθμό «Λίαν Καλώς». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1995-1997) στο Σώμα Μηχανικού και απολύθηκε με το βαθμό του Δεκανέα από τον 744 Λόχο Μηχανικού στους Τοξότες Ξάνθης. Απέκτησε την Άδεια άσκησης του επαγγέλματος από το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος – Τμήμα Κεντρικής Μακεδονίας στις 24/2/1997. Εργάστηκε στην κοινοπραξία των κατασκευαστικών εταιρειών «IMPREGILO SPA – Α.Τ.Ε. ΓΝΩΜΩΝ Α.Ε. – Τ.Ε.Γ.Κ.Α.Ε.» αναδόχου του έργου «Κατασκευή Σήραγγας Εκτροπής Αχελώου προς Θεσσαλία, με έδρα την Δρακότρυπα Καρδίτσας, στη θέση του Τοπογράφου Μηχανικού και Υπεύθυνου Τοπογραφικού Τμήματος, από 1/5/1997 έως 30/9/2001. Μετά την επιτυχία του σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, διορίστηκε ως μόνιμος υπάλληλος στο Δήμο Λαρισαίων στις 24/10/2001. Έκτοτε εργάζεται ως Αγρονόμος Τοπογράφος Μηχανικός στο Τμήμα Πολεοδομικού Σχεδιασμού της Δ/σης Πολεοδομίας του Δήμου Λαρισαίων. Έχει καλή γνώση της Αγγλικής και Γαλλικής γλώσσας και καλή γνώση χρήσης Η/Υ. Είναι νυμφευμένος με τη Ρίτσα Κιτσάκη, έχουν αποκτήσει δυο γιούς, το Γιώργο και τον Μάριο και κατοικούν στο Συκούριο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΠΑΠΠΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Χημικός μηχανικός

Γεννήθηκε στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Συμμετείχε στις Πανελλαδικές εξετάσεις και εισήχθη στην Πολυτεχνική Σχολή, Τμήμα Χημικών Μηχανικών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ) απ' όπου αποφοίτησε. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1994-1995) στις Διαβιβάσεις στο 481 Τάγμα Αλεξανδρούπολης και στη Λάρισα. Επαγγελματικά ασχολείται στην οικογενειακή επιχείρηση που έχει ως αντικείμενο την παραγωγή και εμπορία κρασιού και τσίπουρου, όπως και άλλων ποτών, σε κατάσταση που διατηρεί στη Λάρισα και διατίθενται και σε χονδρική πώληση. Το 2009 δημιούργησε στην περιοχή «ΓΕΝΤΙΚΙ» σύγχρονη μονάδα απόσταξης και εμφιάλωσης ποτών, όπου βασικά παράγεται τσίπουρο με γλυκάνισο ή χωρίς γλυκάνισο, το οποίο στη συνέχεια εμφιαλώνεται με την επωνυμία «ΤΣΙΠΟΥΡΟ ΠΑΠΠΑΣ». Από το 1995 είναι μέλος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας (Τ.Ε.Ε.). Κατοικεί στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΟΥΛΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Αρχαιολόγος

Γεννήθηκε στις 8/12/1972 στη Λάρισα και τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο στο Συκούριο, το 1990. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1994). Στο ίδιο τμήμα ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές του σπουδές με ειδίκευση στην Κλασική Αρχαιολογία (1998). Η κύρια μεταπτυχιακή εργασία φέρει τον τίτλο «ΕΘΙΜΑ ΤΑΦΗΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΝ 4ο αι π.Χ.» Ως φοιτητής έχει εκπαιδευτεί στις πανεπιστημιακές ανασκαφές της Πέλλας και της Βεργίνας. Από το 1995 ως το 2005 εργάστηκε ως συμβασιούχος αρχαιολόγος της ΙΣΤ' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων (έδρα: Θεσσαλονίκη), σε αρχαιολογικές εργασίες στη Βόρεια Πιερία. Από το 2006 έως σήμερα ανήκει στο μόνιμο οργανικό δυναμικό της ΚΖ' Εφορείας Προϊστορικών και κλασικών Αρχαιοτήτων Πιερίας με έδρα την Κατερίνη, όπου υπηρετεί ως αρχαιολόγος. Οι υπηρεσιακές του δραστηριότητες σχετίζονται με την εποπτεία, την προστασία, την ανασκαφή, την καταγραφή και την τεκμηρίωση αλλά και την ανάδειξη των αρχαιοτήτων στη Β. Πιερία που είναι η περιοχή ευθύνης του μαζί με άλλους συναδέλφους. Έχει πλούσια επαγγελματική κατάρτιση και εμπειρία, παρακολούθησε επιμορφωτικά σεμινάρια με πιστοποίηση, έχει ερευνητική δραστηριότητα, έκανε 9 Μεταπτυχιακές εργασίες, από το 2002-2014 συμμετείχε σε 8 συνέδρια μεταξύ των οποίων: το έτος 2009 στο συνέδριο στη μνήμη της Ηούς Ζερβουδάκη: Κοροπλαστική και μικροτεχνία στον αιγαιακό

χώρο από τους γεωμετρικούς χρόνους έως και την Ρωμαϊκή εποχή, Ρόδος, 26-29/11/2009.

Συμμετείχε στο Διεθνές Συνέδριο στη μνήμη της Ηούς Ζερβουδάκη (Κ. Νούλας. «Η κοροπλαστική της Πύδνας στην κλασική και ελληνιστική εποχή» στο: Αγγ. Γιαννικουρή (επιμ.), Κοροπλαστική και μικροτεχνία στον Αιγαιακό χώρο από τους γεωμετρικούς χρόνους έως τη ρωμαϊκή περίοδο. Τόμος Ι (Αθήνα 2014) 405-418) και το έτος 2014 στο συνέδριο, 3 Symposium uber Makedonien in Erlagen, 25 Oktober 2014. Erlagen 2014, το οποίο αφορούσε την αρχαία Μεθώνη Πιερίας.

Εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις (1998-2000), γνωρίζει Αγγλικά και Γερμανικά (επίπεδο Mittelstufe), έχει γνώσεις Η/Υ και εμπειρία στη χρήση διαδικτύου. Είναι άγαμος και κάτοικος Κατερίνης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ του ΗΛΙΑ

Κοινωνικός λειτουργός

Γεννήθηκε στο Συκούριο όπου τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Σπούδασε στη Σχολή Κοινωνικών Λειτουργών στο ΤΕΙ Πατρών. Εργάζεται στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό στη Λάρισα και είναι μέλος του «Κοινωνικού Παντοπωλείου» του Δήμου Τεμπών ενισχύοντας άπορες οικογένειες του Δήμου και μέλος της Επιτροπής Διαβούλευσης. Ήταν μέλος της Μεικτής Χορωδίας του Δήμου Νέσσωνας και του συγκροτήματος παραδοσιακών χορών. Επίσης παρακολούθησε μαθήματα Βυζαντινής μουσικής σε σχολή που ιδρύθηκε στο Συκούριο. Είναι έμπειρος ορειβάτης καθώς με την ορειβατική ομάδα της «Υπαίθριας Ζωής» Λάρισας επισκέπτονται και γνωρίζουν την ομορφιά των βουνών της Ελλάδας.

Τρέφει ιδιαίτερη αγάπη για τον αθλητισμό. Ως φοιτητής έπαιζε σε ομάδα μπάσκετ στην Πάτρα, καθώς και στην ομάδα μπάσκετ «ΜΥΤΙΚΑΣ» της Λάρισας. Επίσης ήταν αθλητής στο Σύλλογο Μαραθωνοδρόμων Λάρισας, ενώ σήμερα ως αθλητής του Αθλητικού συλλόγου Φίλινα Λάρισας και του ΣΕΓΑΣ, συμμετέχει με διακρίσεις σε Πανελλήνιους αγώνες μεγάλων αποστάσεων. Ως φοιτητής ήταν εκλεγμένο μέλος του Γραφείου Πόλης της Πανσπουδαστικής Νεολαίας Π.Α.Σ.Κ. Πατρών, μέλος χορευτικών και χοροδιδάσκαλος παραδοσιακών χορών. Γνωρίζει Αγγλικά, Γαλλικά και Περσικά και είναι γνώστης και χρήστης Η/Υ. Υπήρξε υποψήφιος Δημοτικός Σύμβουλος του Δήμου Νέσσωνας το 2003 και 2007 με τον συνδυασμό του πρώην Δημάρχου Χρήστου Κουμπούρα. Είναι αρθρογράφος σε θέματα ψυχοκοινωνικού ενδιαφέροντος στην εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» της Λάρισας και στην τοπική «ΦΩΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ». Τέλος υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πολεμικό Ναυτικό. Είναι κάτοικος Συκουρίου.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ

Γεννήθηκε στις 8/12/1982 στη Λάρισα, όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές. Στη συνέχεια σπούδασε και είναι πτυχιούχος: Πληροφορικής και Επικοινωνιών του Τ.Ε.Ι. Σερρών, Ιούνιος 2007. M.Sc. in Mobile and Pervasive Computing Faculty of Science, Agriculture and Engineering School of Electrical, Electronic and Computer Engineering University of Newcastle Upon Tyne, United Kingdom, Νοέμβριος 2008. Από τον Φεβρουάριο έως τον Ιούνιο του 2009 εργάστηκε ως καθηγητής στο Ι.Ε.Κ. «ΚΟΡΕΛΚΟ» της Αθήνας και από τον Αύγουστο του 2009 εργάζεται στη FORTHNET S.A. Μηχανικός Δικτύων και Μηχανικός Πεδίου Εταιρικών Πελατών, στην Αθήνα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία στην 346 Μοίρα της 110 Π.Μ. (2006-2007).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΜΟΥ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Αναπληρωτής τομεάρχης του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε. Λάρισας

Γεννήθηκε στις 23/9/1975 στη Λάρισα. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Λύκειο Συκουρίου το 1993. Μετά από Πανελλήνιες εξετάσεις εισήχθη στη Σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Τεχνολογίας Υπολογιστών του Πανεπιστημίου Πατρών και απέκτησε πτυχίο το 1998. Μετά την αποφοίτησή του από τη σχολή και έχοντας εξασφαλίσει υποτροφία από τη Γερμανική εταιρεία Daymler Crysler Aerospace, έγινε δεκτός στον διδακτορικό κύκλο σπουδών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Στα πλαίσια της διδακτορικής του διατριβής εργάστηκε για δύο χρόνια στο Γερμανικό κέντρο Αεροδιαστημικής DLR στα περίχωρα του Μονάχου. Το 2003 ολοκλήρωσε και παρουσίασε τη διδακτορική του διατριβή πάνω στη χρήση ασαφούς λογικής στην επεξεργασία δορυφορικών εικόνων ραντάρ. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Αεροπορία (2003-2004) στην Τρίπολη, στην 110 Π.Μ. και στο Α.Τ.Α. Εργάστηκε στην INTRAKOM A.E. Αμυντικών Ηλεκτρονικών Συστημάτων, καθώς και στον όμιλο Ευρωπαϊκών επενδύσεων Α.Ε. Το 2011 επέστρεψε στη Λάρισα και εντάχθηκε στο δυναμικό της Δ.Ε.Η. Α.Ε. Από τον Σεπτέμβριο του 2013 είναι Αναπληρωτής Τομεάρχης Εκμετάλλευσης Δικτύου περιοχής Λάρισας του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε. Α.Ε. Είναι νυμφευμένος με την Αγγελική Δημ. Νούλα, καθηγήτρια Φιλολογία και απέκτησαν μία κόρη την Χαδίνα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ο Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε. είναι 100% θυγατρική εταιρεία της Δ.Ε.Η. Α.Ε. που διαχειρίζεται το Ελληνικό Δίκτυο Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Αρχιτέκτων μηχανικός

Γεννήθηκε το 1981 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Γενικό Λύκειο το 1998. Με το σύστημα των Δεσμών στις Πανελλήνιες εξετάσεις του 2000 εισήχθη στο τμήμα Ανακαίνισης και Αποκατάστασης κτιρίου του Α.Τ.Ε.Ι. Πατρών και αποφοίτησε το 2005 παίρνοντας πτυχίο Μηχανικού Αρχιτεκτονικής Κτιρίων. Το ίδιο έτος έδωσε κατατακτήριες εξετάσεις και εισήχθη πρώτος στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών και το 2011 ορκίσθηκε Διπλωματούχος Αρχιτέκτονας Μηχανικός. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Μηχανικό: Το 2010 απολύθηκε από το 724 Τάγμα Μηχανικού από τους Τοξότες της Ξάνθης. Μέχρι σήμερα ζει και εργάζεται στην Πάτρα στο Μελετητικό Γραφείο «Δ. Πολύζος και Συνεργάτες». Από το 2013 είναι νυμφευμένος με τη Ρούσα Μπαλασοπούλου, καταγόμενη από την Πάτρα, Εκπαιδευτικό – Θεατρολόγο. Σημειώνεται, παράλληλα με την Αρχιτεκτονική, από το 2001 διατηρεί έντονη την ενασχόλησή του με την δημιουργική – καλλιτεχνική Αρχιτεκτονική Φωτογραφία, έχοντας στο ενεργητικό του μέχρι σήμερα 5 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 15 ομαδικές, παίρνοντας αντίστοιχες διακρίσεις. Αξίζει να σημειωθεί, ότι την πρώτη του ατομική έκθεση επέλεξε και την παρουσίασε στο κτίριο του παλιού Δημοτικού Σχολείου Συκουρίου, από τις 4-17 Απριλίου 2004, όπου εδέχθη και τα συγχαρητήρια των συμπατριωτών του!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΡΙΤΑΣ του ΠΕΤΡΟΥ

Γεννήθηκε στις 12/2/1983 στο Χολαργό Αττικής. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές στο Συκούριο, φοίτησε και είναι πτυχιούχος του τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων της Σχολής Διοίκησης και Οικονομίας του Α.Τ.Ε.Ι. Λάρισας. Εκπλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία(2005-2006) στο Πολεμικό Ναυτικό. Έχει πλούσια επαγγελματική εμπειρία ως Υπάλληλος στην Εμπορική επιχείρηση «STUDIO KOSTA BODA ILLUM» (κατάστημα Λάρισας) με αρμοδιότητες στους τομείς πωλήσεων, οργάνωσης καταστήματος, αποθήκης, παραγγελιών πελατών και ταμείου (2007), ως μόνιμος εξωτερικός συνεργάτης με Τ.Π.Υ. στην εταιρεία Συμβούλων και Μελετών «Expert Consulting» (2007-2010), ως ελεύθερος επαγγελματίας, σύμβουλος επιχειρήσεων (2008-2012), με την εκπόνηση /σύνταξη επιχειρηματικών σχεδίων για δράσεις του Υπ. Οικονομικών και Ο.Α.Ε.Δ. (όπως Α΄ δράση Ε.Σ.Π.Α., ελεύθεροι επαγγελματίες, νέοι επιστήμονες) και παρακολούθηση υλοποίησης αυτών. Από τον Φεβρουάριο του 2012 έως σήμερα είναι Υπεύθυνος Ανάπτυξης Αγοράς Τελικών Σημείων (HO.RE.CA. Μικρή Ζεστή) περιοχή

Θεσσαλίας, Σποράδων, στην Ολυμπιακή Ζυθοποιία Α.Ε.(brands: Fix Hellas, Fix dark) με αντικείμενο πωλήσεις, συμφωνίες τελικών σημείων, εισπράξεις και επικοινωνίες χονδρεμπορίου. Δραστηριοποιείται στην οικογενειακή ατομική επιχείρηση εισαγωγής και Χονδρικής Εμπορίας ψιλικών ειδών με έδρα το Συκούριο, εισαγωγές, χονδρικές πωλήσεις. Είναι κάτοχος πτυχίου Lower της Αγγλικής γλώσσας, έχει γνώσεις και είναι χρήστης Η/Υ, παρακολούθησε διάφορα σεμινάρια και μαθήματα στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Α.Π.Θ. και είναι μέλος του Επιμελητηρίου της Λάρισας. Κατοικεί στο Συκούριο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΟΥΡΔΟΥΒΑΛΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεωπόνος ζωοτέχνης

Γεννήθηκε στις 7/2/1984 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και πήρε απολυτήριο από το Εκκλησιαστικό Λύκειο του Βόλου. Οι γονείς του είναι ο πρεσβύτερος Πατήρ Γεώργιος (εφημέριος) από το ορεινό χωριό Πευκόφυτο Αργιθέας. Συμμετείχε στις Πανελλαδικές εξετάσεις, ήταν επιτυχών και εισήχθη στο Αλεξάνδρειο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Θεσσαλονίκης στο τμήμα Αγροτικής Ανάπτυξης και Διοίκησης Αγροτικών Επιχειρήσεων, απ' όπου αποφοίτησε και πήρε πτυχίο. Από μικρός έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη με τη γη και τα ζώα. Του άρεσαν πάρα πολύ και τώρα το όνειρό του πραγματοποιήθηκε. Σήμερα ασχολείται με αυτή τη δουλειά του Γεωπόνου ζωοτέχνη. Είναι πτυχιούχος της σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητρόπολης Λαρίσης και Τυρνάβου «ο Άγιος Αχίλλειος» και ψάλλει στον ι.ν. του Αγίου Ενδόξου Αποστόλου Θωμά, στο γειτονικό Μακρυχώρι. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό (2012-2013) στο Μηχανοκίνητο Τάγμα Πολυκάστρου και οδηγός στα Ιωάννινα. Είναι νυμφευμένος με την Γεωργιάννα και απέκτησαν μία θυγατέρα, την Αρετή. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΣΠΥΡΟΣ ΚΡΙΤΣΑΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο πρματευτής

Οι πρματευτές, γνωστοί και ως γυρολόγοι, ήταν πλανόδιοι μικροπωλητές που πήγαιναν στα χωριά με ένα γαϊδουράκι, στο οποίο είχαν φορτωμένες τις ξύλινες μόστρες, μέσα στις οποίες έβαζαν το εμπόρεμά τους και με μία καραμούζα έκαναν αισθητή την παρουσία τους στις γειτονιές. Η πρματεία τους συνήθως ήταν: βελόνια, καρφίτσες, κόπιτσες, κουβαρίστρες, μασουράκια, κλωστές για κέντημα, κορδέλες, τσιμπιδάκια, καθρέπτες, χτένες, κάλτσες, μαντήλια, τσεμπέρια, φανέλες, κουμπιά κ.α. Ένας από τους τελει-

ταίους γυρολόγους του χωριού μας είναι ο Σπύρος Δημ. Κρίτσας, ο οποίος γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1929 στο Συκούριο από φτωχή πολυμελή οικογένεια, όπου ο πατέρας του για να τους μεγαλώσει εργαζόταν τσαγκάρης (μπαλωματής).

Για τον Σπύρο Κρίτσα, ο εγγονός του Σπύρος Ιω. Βλάχκας (γιος της θυγατέρας του Αριστέας) πτυχιούχος του τμήματος Λογιστικής της Σχολής Διοίκησης και Οικονομίας του Τ.Ε.Ι. Σερρών, έγραψε έγραψε πτυχιακή εργασία με θέμα: «Η ιστορία ενός πρματευτή», το 2010-2011. Από την εργασία αυτή αντιγράφω: «...έτσι το 1953 και σε ηλικία 24 χρονών βγήκε στη «γύρα», δηλαδή στο δρόμο όπως μου είχε πει χαρακτηριστικά ο παππούς μου. Αρχικά είχε ένα γαϊδουράκι στο οποίο έβαζε ένα σαμάρι και στα πλαϊνά έδενε δύο ξύλινα ντουλάπια (μόστρες) μέσα στα οποία είχε την πρματεία του».

Σε άλλο σημείο αναφέρει: «Έτσι λοιπόν με κάποιες οικονομίες που έκανε και με τη βοήθεια του αδελφού του, το 1954, έφτιαξε ένα κάρο (σούστα)... που του στοίχισε 6000 δρχ. και δεν ήταν ανοιχτό όπως συνηθίζονταν να είναι τα κάρα, αλλά ήταν κλειστό από παντού προκειμένου το εμπόρευμα να είναι καλά φυλαγμένο από τα καιρικά φαινόμενα... και όταν ρώτησα τον παππού μου για τα άλογα που πέρασαν από τα χέρια, ήξερα πως θα συγκινηθεί γιατί είχε μεγάλη αδυναμία σε αυτά τα ζώα, αλλά και χωρίς αυτά δε θα μπορούσε να κάνει τη δουλειά του. Προσπαθούσε πάντα να παίρνει δυνατά και υγιή ζώα γιατί η δουλειά του ήταν δύσκολη και απαιτούσε μεγάλη αντοχή, καθώς διένυε πολλά χιλιόμετρα την ημέρα και πολλές φορές κάτω από αντίξοες συνθήκες... πριν αγοράσει το ζώο, το έζενε στο κάρο και έκανε μία διαδρομή 5 χλμ. Μέσα σε χωματόδρομο και ανηφόρα, αν την έβγαζε αυτή τη διαδρομή, τότε το έπαιρνε (το αγόραζε)».

Στη συνέχεια περιγράφει το εβδομαδιαίο πρόγραμμα, τη συναναστροφή του με τον κόσμο, τις συναλλαγές και τις οικονομικές διευκολύνσεις, τις δυσκολίες της περιόδου της Χούντας (1967-1974), τα μειονεκτήματα του επαγγέλματος, τα πλεονεκτήματα, τις δυσκολίες και τα ευτράπελα και καταλήγει: «Ο γυρολόγος έπρεπε να είναι έξιπνος και για να ελίσσεται, να μπορεί να πιάνει τον παλμό, τις απαιτήσεις και τα θέλω των πελατών του, να μπορεί να κάνει διευκολύνσεις, να είναι επικοινωνιακός, ευγενικός και αξιόπιστος... οι γυρολόγοι ήταν πάντοτε γελαστοί και πρόσχαροι, με το σφύριγμα της καραμούζας τους έδιναν το παρόν και διέθεταν την πρματεία τους στους αγοραστές. Μαζί με τη λήξη του σφουρίγματος «έληξε» και η παρουσία τους στα δρομάκια των χωριών και το μόνο που έμεινε να θυμίζει το γλυκό πέρασμά τους, είναι η ανάμνηση μιας απλής ιστορίας».

Π Παναγιώτης Κων. Κρικέλης με την κουνιάδα του Χρυσούλα Αντ. Χαδουλού, εντός του παντοπωλείου του, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) στις 8/10/1990.

Ο Ευθύμιος Ιω. Παπαζαχαρίας με τη σύζυγό του Ευσταθία εντός του παντοπωλείου τους, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) στις 8/10/1990.

Ο παραγωγός Στέργιος Γεωργ. Γρηγορίου

Ο παραγωγός καρπουζιών – πεπονιών Νικόλαος Δημητρίου Μπάκαβος με τηνπραμάτειά του, τον Ιούλιο του 2014.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΜΠΟΥΛΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο γανωματής

Γεννήθηκε το 1926 στο χωριό Κάτω Ξέχωρο του Νομού Θεσπρωτίας. Στο Συκούριο ήρθε το 1939 και έμαθε την τέχνη κοντά στο θείο του Κώστα, αδελφό του πατέρα του. Το κασιτέρωμα ή γάνωμα ήταν μια δουλειά άκρως αναγκαίος για όλα τα χάλκινα οικιακά μαγειρικά σκεύη, τα οποία οξειδώνονται (σκούριαζαν) λόγω των οργανικών οξέων που επιδρούσαν στο χαλκό και σχημάτιζαν δηλητηριώδεις ενώσεις. Γι' αυτό ύστερα από καθημερινή χρήση 30-40 ημερών έπρεπε να γανωθούν. Τα αντικείμενα αυτά ήταν: γκιούμια, κατσαρόλες, κουταλοπίρουνα, λιγγέρια, ταβάδες, ταψιά, τηγάνια, σινιά, μαστραπάδες κ.α. Άλλοι γανωτήδες ήταν: ο Δημήτριος Τσόγιας, οι αδελφοί Αθανάσιος και Γεώργιος Στερ. Χολεβά και κατά διαστήματα περνούσαν και περιοδεύοντες συνήθως Τσιγγάνοι, οι οποίοι δούλευαν στο ύπαιθρο.

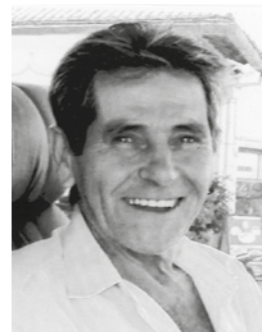
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΣΧΟΣ του ΜΙΧΑΗΛ

Έμπορος ψιλικών, υφασμάτων και νεωτερισμών

Γεννήθηκε στις 27/5/1928 στο Συκούριο. Οι γονείς του Μιχαήλ και Σοφία το γένος Γιαννακοπούλου, είχαν δύο αγόρια τον Γιώργο που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς, το 1943 στη Λάρισα, τον Γιάννη και μία θυγατέρα την Ελένη. Πρωτοαπασχολήθηκε με τον αδελφό του πηγαίνοντας στη «γύρα» με τα πόδια στη Μαρμάριανη, στην Ελάτεια, στον Ευαγγελισμό και στο Μακρυχώρι και πωλούσαν ψιλικά, ενώ το βράδυ πωλούσαν αρμυρούς ξηρούς καρπούς στο χωριό. Η δεύτερη απασχόληση ήταν το 1944 τον Σεπτέμβριο μήνα που άνοιξαν μπακάλικο στην πλατεία «Μπάρος».

Το 1945-1946 με τον Θέμη Παπαθανασίου και το γαϊδουράκι στη «γύρα» με είδη μπακαλικής. Το 1947 πήγε υπάλληλος σε μεγάλο μπακάλικο στη Λάρισα κάνοντας διανομή ειδών με καρότσι σε όλη την πόλη. Το 1948 εργάστηκε ως κουρέας, επιτυχώς, στη Λάρισα. Το 1949 άνοιξαν κουρείο στο Συκούριο με το Θωμά Γκουντή από την Όσσα και είχαν τεράστια επιτυχία. Το 1950 υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ενάμιση χρόνο στην Κοζάνη και στη Λάρισα. Το 1952 απεβίωσε ο πατέρας του και έγινε γυρολόγος με το γαϊδουράκι φορτωμένο τις μόστρες και το βράδυ δούλευε κουρέας μέσα στο καφενείο του Χρήστου Πόγρη.

Το 1954 έκανε το μεγάλο βήμα, το άλμα και άνοιξε εμπορικό κατάστημα με νεωτερισμούς, με υφάσματα και ψιλικά στο κτίριο της Παμφίλης Ρακατσάνη και τον επόμενο χρόνο, μετέφεραν το εμπόρευμα στο απέναντι κτίριο του Κίττα, όπου μέχρι το 1957 τριπλασιάστηκε ο χώρος λόγω της αυξημένης πελατείας, όχι μόνο από τους συγχωριανούς αλλά και τους κατοίκους της περιοχής! Σημειώνε-

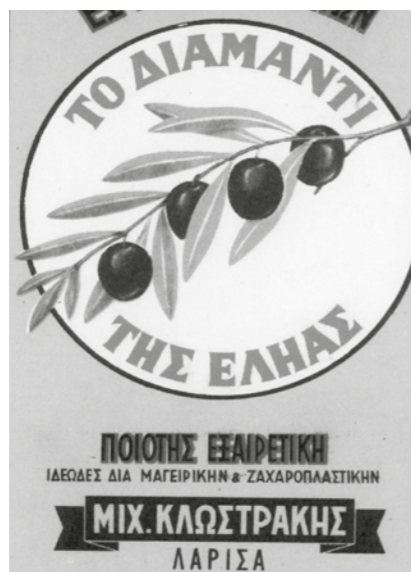

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΚΟΡΤΣΟΥΛΗΣ (ΓΚΟΛΤΣΟΣ) του ΚΩΝ/ΝΟΥ

Ο μηχανικός

Γεννήθηκε στις 10/12/1933 στην Όσσα (Ασαρλίκ της Λάρισας). Ο πατέρας του ήταν μηχανικός αυτοκινήτων και γεωργικών μηχανημάτων. Από στοιχεία της Κοινότητας Συκουρίου προκύπτει από την απογραφή του έτους 1930, πως ήταν ιδιοκτήτης και οδηγός ενός αυτοκινήτου των αυτοκινήτων CHEVROLET / 5 θέσεων, ανοιχτό, με αριθ. κυκλοφ. 12373. Διατηρούσε συνεργείο στο Συκούριο και στη διάρκεια του Εμφυλίου το μετέφερε στη Λάρισα. Παράλληλα είχε και μία προινοκορδέλα που έκοβε καυσόξυλα αλλά και να παράγει ξύλινα τσόκαρα, δηλαδή (πέδιλα με ξύλινη σόλα που κάνουν χαρακτηριστικό θόρυβο στο περπάτημα), άλλως «πατίκια». Όπως ήταν φυσικό ακολούθησε τα χνάρια του πατέρα του και μετά από σκληρή δουλειά και εξετάσεις απέκτησε κρατικό πτυχίο Μηχανολογίας. Εργάστηκε μαζί του στο Συκούριο και με την εμφάνιση των θεριζοαλωνιστικών μηχανών πήγαινε κατά τη διάρκεια του θέρους και εργαζόταν ως μηχανικός. Δούλεψε και σε περιοχές της Πελοποννήσου και το 1970 μετέφεραν το συνεργείο τους στους Μολά-

ους Λακωνίας, όπου ασχολήθηκαν με αυτοκίνητα, τρακτέρ, και άλλα γεωργικά μηχανήματα έχοντας εξουσιοδότηση από την εταιρεία «ΣΤΑΓΙΕΡ ΕΛΛΑΣ» και έκαναν επίσης εργασίες για λογαριασμό εταιριών που ασχολούνταν με την κατασκευή δρόμων, διανοίξεις γεωτρήσεων κ.α. Μετά από κάποια χρόνια επέστρεψαν στο Συκούριο και άνοιξαν εκ νέου το συνεργείο τους. Ο Αντώνης συνέχισε να εργάζεται μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Είναι νυμφευμένος με τη Χρυσούλα Τζιμπούλου και απέκτησαν μία θυγατέρα και ένα γιο. Έχει χόμπι το ψάρεμα και το κυνήγι. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΛΩΣΤΡΑΚΗΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Ιδιοκτήτης σαπυνοποιείου – ελαιουργείου

Γεννήθηκε στις 13/4/1930 στο χωριό Καστέλλου της επαρχίας Αποκορώνου του Νομού Χανίων Κρήτης. Υπηρέτησε χωροφύλακας στον Αστυνομικό Σταθμό Συκουρίου στις αρχές της δεκαετίας του '50. Νυμφεύθηκε την ομοχώριά μας Ανδρομάχη Ιω. Βάβα και απέκτησαν 3 γιους. Δραστηριοποιήθηκε έντονα στην παραγωγή και εμπορία λευκού σαπουνιού και τυποποιημένου ραφινέλαιου έχοντας ελαιουργείο στο Συκούριο. Από το 1979 είναι ο ιδρυτής του εξοχικού – κοσμικού κέντρου διασκέδασης «RIVIERA» στη μαγευτική τοποθεσία «ΜΥΛΟΙ» Συκουρίου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ του ΜΙΧΑΗΛ
Περιπτεριούχος – Αγρότης

Γεννήθηκε το 1930, είναι νυμφευμένος με την Αφεντία Γ. Ευθυμίου και απέκτησαν ένα γιο και μία θυγατέρα. Επί πολλά χρόνια εργαζόταν ως «περιπτεριούχος» τις απογευματινές και βραδινές ώρες στο περίπτερο της πεθεράς του Αθανασίας, σύζυγος του άλλοτε εν ζωή Γεωργίου Ευθυμίου, δεκαπεντάχρονα, που σκοτώθηκε στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940-41 στο Αλβανικό Μέτωπο, και παράλληλα εργαζόταν και σε αγροτικές δουλειές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΪΤΗΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Ιδιοκτήτης βαφείου - στεγνοκαθαριστηρίου

Γεννήθηκε το 1933 στο Κροκύκλιο του Νομού Φθιώτιδος – Φωκίδος και από το 1958 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο Συκούριο. Έως το 1964 εργαζόταν υπάλληλος στο εμπορικό του Ιωάννη Πάσχου και μετά άνοιξε δικό του κατάστημα, έχοντας βαφεία- στεγνοκαθαριστήρια με την επωνυμία «Η ΒΙΟ-ΤΕΧΝΙΑ». Είναι νυμφευμένος με την Αικατερίνη Πλατάρα και απέκτησαν δυο γιους. Πορεύτηκαν στη ζωή και στη δουλειά με αγάπη και σεβασμό.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΤΣΙΑΝΗΣ του ΙΩΑΝΝΗ
Αγρότης - Αντιδήμαρχος

Γεννήθηκε το 1934 στο Συκούριο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1956-1958) στο Πεζικό Βαρών Όπλων. Επαγγελματικά ασχολήθηκε με αγροτικές εργασίες. Όμως για να υπάρξει σε τοπικό επίπεδο πιο ουσιαστική πρόοδος στον αγροτικό τομέα, ενδιαφέρθηκε και πρόσφερε τις υπηρεσίες του μέσα από την Τοπική Αυτοδιοίκηση περισσότερα από 30 χρόνια. Από το 1975-2006 εκλέχθηκε 4 φορές Κοινοτικός Σύμβουλος και μία φορά Δημοτικός Σύμβουλος, διατελέσας στον Καποδιστριακό Δήμο Νέσσωνας, επί δημαρχίας Νικολάου Γ. Γερογιάννη, Αντιδήμαρχος από το 2005-2006. Είναι νυμφευμένος με την Άννα Νικ. Βλαχογιάννη και απέκτησαν δύο θυγατέρες και ένα γιο, που τους χάρισαν 5 εγγόνια. Η οικογένειά τους κατοικεί στο Συκούριο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΙΝΑΤΙΚΑΣ του ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ο κουρέας

Γεννήθηκε την 1/4/1934 στο Συκούριο. Το 1947 πήγε στη Λάρισα και δούλεψε στα καφενεία του Βασιλείου Αντ. Πολύζου και των αδελφών Γιάννη και Ευάγγελου Κουτά. Το 1950 επέστρεψε στο χωριό και πήγε να μάθει την τέχνη του κουρέα στον Γιάννη Μιχ. Πάσχο και Θωμά Αθ. Γκουντή, που είχαν κουρείο όπου είναι σήμερα τα γραφεία του Κυνηγετικού Συλλόγου. Μετά από ένα εξάμηνο μαθητείας με όρεξη και προσοχή και καθοδηγούμενος και από τα 2 αφεντικά, έμαθε πολύ καλά την τέχνη του κουρέα. Η συγκυρία να κληθεί να υπηρετήσει στις τάξεις του στρατού ο Γιάννης Πάσχος, έφερε τύχη στον Αθ. Σινάτικα που ανέλαβε την πολυθρόνα του πρώην δασκάλου και αφεντικού του και έγινε αμέσως συνεταιίρος με το Θωμά Γκουντή, μεταφέροντας και το κουρείο τους στην πλατεία Ρήγα Φεραίου στη γωνία από το καφενείο του «Ρέφα». Αργότερα λόγω της κατεδάφισης του χώρου αυτού, μεταφέρθηκαν στη νότια πλευρά της ίδιας πλατείας και εργάστηκαν με ειλικρίνεια και αλληλοσεβασμό επί πολλά χρόνια μέχρι τη συνταξιοδότηση του Θωμά Γκουντή. Από τότε συνέχισε να δουλεύει μόνος του. Ο Θανάσης ευχαριστεί τους δύο δασκάλους που του έμαθαν την τέχνη και έζησε την οικογένειά του με αξιοπρέπεια, αγάπη και ιδιαίτερη φροντίδα. (φωτογραφία – αρχείο του ιδίου).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΑΤΣΙΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Κουρέας

Γεννήθηκε στις 3/10/1940 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Το 1947 πήγε στη Λάρισα και μαθήτευσε στο κουρείο του Αθανασίου Μαλισσόβα, το οποίο βρισκόταν κάτω από το φημισμένο ξενοδοχείο το «Στέμμα» στην αρχή της οδού Κύπρου και έμαθε την τέχνη του κουρέα. Επιστρέφοντας στο χωριό άνοιξε κουρείο με (διαχωριστικό παραβάν) μέσα στο καφενείο των αδελφών του Στεργίου και Κων/νου, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) και αργότερα στεγάσθηκε σε ιδιόκτητο χώρο. Το 2000 συνταξιοδοτήθηκε από το ΤΕΒΕ.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος του Μορφωτικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου (Μ.Ε.Σ.) Συκουρίου και πρώτος Αντιπρόεδρος από το 1975-1978 και το 1989-1990. Είναι νυμφευμένος με την Παναγιώτα Ευάγγελου Ηλία, καταγόμενη από το Αρματολικό Τρικάλων και απέκτησαν δύο θυγατέρες τη Φωτεινή και τη Γιάννα. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

Στη φωτογραφία ο νεαρός κουρέας σε στιγμιότυπο του 1960 κρατώντας το μεγάλο ξυράφι με σταθερό και αεράτο χέρι, άγγιζε την παρειά του πελάτη του Νικολάου Δημ. Δημητρίου ο οποίος έδειχνε απόλυτη σιγουριά στα χέρια του... (φωτογραφία – αρχείο του ιδίου).

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΔΗΜΑΚΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Έμπορος νεωτερισμών, ειδών προικός, υφασμάτων, ψιλικών και ελαίων

Γεννήθηκε στις 2/10/1937 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1958-1961) στο Πεζικό με ειδικότητα δακτυλογράφος. Εργάστηκε υπάλληλος (1961-1967) στο εμπορικό κατάστημα του Ιωάννη Μιχ. Πάσχο και το 1967 επιλέχθηκε να εργασθεί στην Α.Τ.Ε. Συκουρίου, θέση την οποία δεν αποδέχτηκε και τούτο διότι είχε γίνει συνεταιίρος στις 4/2/1967 στο εμπορικό κατάστημα με την επωνυμία «ΜΕΛΙΣΣΑ – ΠΑΣΧΟΣ – ΔΗΜΑΚΗΣ – ΧΑΤΖΗΛΑΔΑΣ». Μετά από ένα βραχύ χρονικό διάστημα διέλυσαν τον συνεταιρισμό και στις 20-10-1967 άνοιξε το δικό του εμπορικό στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου με το ίδιο αντικείμενο πωλήσεων και με την επωνυμία «ΤΟ ΣΤΟΛΙΔΙ». Παράλληλα έκανε επέκταση επαγγέλματος και ασχολήθηκε από το 1990 με δεύτερο αντικείμενο, το εμπόριο ελαίων, έως το 2000 που συνταξιοδοτήθηκε από το ΤΕΒΕ. Ως άτομο εργατικό και φιλοπρόοδο προσέφερε και στα κοινά. Υπήρξε οπαδός, έφορος, ταμίας, και πρόεδρος του Σ.Φ.Α.Ν. «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» την περίοδο 1978-1981, πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και κηδεμόνων του Δημοτικού σχολείου και του Γυμνασίου, πρόεδρος της Κοινωνικής Αλληλεγγύης των Προσκόπων Συκουρίου, ιδρυτικό μέλος του Σωματίου των Εμποροεπαγγελματοβιοτεχνών Συκουρίου και μέλος της 5μελούς Διοικούσας Επιτροπής από την ίδρυσή του, το 1979. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Δήμητρα Κουρίτα και απέκτησαν 2 γιούς, τον Αντώνη, τον Δημήτρη και μία θυγατέρα την Ιωάννα. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο καρπούζας

Ασχολείται επαγγελματικά ως καλλιεργητής μπιστανιών και παράγει καρπούζια και πεπόνια εδώ και 40 χρόνια. Ο ίδιος μας εξηγεί ποιους παράγοντες λαμβάνει υπ' όψιν για να επιτύχει μία κερδοφόρα χρονιά: Κάθε χρόνο αλλάζει το χωράφι με άλλο κατάλληλο που να έχει χρώμα καθαρό – παρθένο ώστε να αποφύγει την αρρώστια «φουζαρίωση». Για να έχει προϊόν καθ' όλη τη διάρκεια του Καλοκαιριού φυτεύει διαδοχικά ανά δεκαήμερο σπόρους από τον Φεβρουάριο έως τέλος Μαΐου. Οι ποικιλίες που φυτεύει είναι ντόπιες, παλιές, παραδοσιακές. Δεν φυτεύει υβρίδια Αμερικής ή σπόρους μεταλλαγμένους, τόσο στα καρπούζια όσο και στα πεπόνια και τέλος τονίζει, όχι στα σπορόφυτα της κολοκυθιάς (κοινώς μεταλλαγμένα) αλλά στα παραδοσιακά, αγνά, καθαρά και υγιεινά. Ως πλανόδιος πωλητής του κατ' εξοχήν αυτού καλοκαιρινού προϊόντος θα πρέπει να έχει και να πουλά καρπούζια ζηλευτά, χωρίς ίνα, τραγανά και λεπτόφλουδα».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο νεροφόρος

Γεννήθηκε το 1939 στο Συκούριο και πήγε μέχρι την Ε' τάξη του Δημοτικού σχολείου. Η οικογένειά τους ήταν γεωργοκτηνοτροφική. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1961-1963) στο Πεζικό και με την ΕΛ.ΔΥ.Κ. στην Αμμόχωστο της Κύπρου 13 μήνες. Εργάστηκε ως υδρονομέας (νεροφόρος) που διόριζε η Κοινότητα από το 1970 ως το 2002 και ήταν υπεύθυνος για την κανονική ροή, τη διανομή και την προστασία των αρδευτικών υδάτων (κυρίως από τη γεώτρηση) – πομώνια του γηπέδου) στους ιδιοκτήτες των χωραφιών και των μπαχτσέδων, αμβόμενος από τους ιδιώτες καλλιεργητές. Οι συνοικίες που επόπτευε ήταν: η Αγ. Κωνσταντίνου, η Ρήγα Φεραίου και η έκταση της Κληματαριάς (περιοχή που γίνεται το «Μπάρα Πάρτυ»). Το 1967 νυμφεύθηκε την ομοχώριά μας Μαρία Γεωργίου Λυχνού και απέκτησαν δύο θυγατέρες τη Φανή και την Αφεντία. Το 2002 συνταξιοδοτήθηκε από τον ΟΓΑ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Οικοδόμος – επιστάτης στην «ΒΙΟΚΕΡΑΛ».

Γεννήθηκε στις 14/9/1940 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Υγειονομικό (1961-1964) με ειδικότητα οδηγός ασθενοφόρου αυτοκινήτου, στη Χίο, Σπάρτη, Κοζάνη και Τρίπολη. Επαγγελματικά εργάστηκε ως οικοδόμος στην περιοχή του Συκουρίου (1964-1969) μαζί με τον αδελφό του Αθανάσιο. Από το 1970-1990 εργάστηκε στο εργοστάσιο «ΒΙΟΚΕΡΑΛ» παραγωγής τούβλων και κεραμιδιών των αδελφών Σιδέρη και Γεωργίου Σαπουνά, που βρισκόταν στο 6ο χλμ της οδού Λάρισας – Συκουρίου. Στο εν λόγω εργοστάσιο λόγω της επαγγελματικής του ικανότητας διετέλεσε «επιστάτης» και το 1982 συμμετείχε στην τριμελή αποστολή της «ΒΙΟΚΕΡΑΛ» στο Μόναχο της Γερμανίας, όπου ξήλωσαν ένα σύγχρονο εργοστάσιο παραγωγής κεραμιδιών και μετέφεραν όλα τα υλικά, όπου εγκατέστησαν μία υπερσύγχρονη αυτόματη μονάδα παραγωγής κεραμιδιών που παρήγαγε 150.000 κεραμίδια το 24ωρο. Επίσης το 1990 στάλθηκε από τη «ΒΙΟΚΕΡΑΛ» να παρακολουθήσει στη Νέα Υόρκη της Αμερικής μία οικιακή σκεπή 500μ2 ενός Έλληνα μετανάστη που κατασκευάζονταν με κεραμίδια της «ΒΙΟΚΕΡΑΛ» και παρέμεινε 17 ημέρες, ενώ επέστρεψε στην πατρίδα και με οικονομική απολαβή. Τέλος από το 1992-2000 εργάστηκε στην εταιρεία «FISKO» του Φίλιππα Σιδέρη Σαπουνά, που ιδρύθηκε στη βιομηχανική περιοχή Μακρυχωρίου, παράγοντας πλαστικά είδη, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με την Αφροδίτη Αθ. Κολονιώτη και απέκτησαν ένα γιο και μία θυγατέρα. Η σύζυγός του απεβίωσε το 2006.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Παράλληλα με τις κύριες επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ασχολήθηκε και με την μελισσοκομία και είναι αξιόλογος μελισσοκόμος της περιοχής!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΑΝΑΒΑΡΑΣ του ΠΑΝΤΕΛΗ

Πτυχιούχος θέρμανσης

Γεννήθηκε στις 8/1/1940 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και δύο τάξεις του Γυμνασίου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία (1961-1963) στον Άραξο και στην 113 Π.Μ. Θεσσαλονίκης. Εργάστηκε ως πριονοκορδελιστής στη μηχανή του Κων/ν ου Χαρίλαου Κατσιφώτη και στη συνέχεια έγινε ιδιοκτήτης πριονοκορδέλας. Στη Θεσσαλική Χαρτοποιία (εργοστάσιο χαρτομάζας) από το 1971 -1983 και την περίοδο αυτή κατόπιν εξετάσεων απέκτησε πτυχίο Θερμαστή, και μετά το κλείσιμο του εργοστασίου της χαρτομάζας προσλήφθηκε υπάλληλος στο Γενικό Νοσοκομείο της Λάρισας ως Θερμαστής από το 1983-2005 απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με την Ειρήνη το γένος Νικολάου Βλαχογιάννη και απέκτησαν 2 θυγατέρες, την Ελευθερία και την Αργυρή. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΩΓΟΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Ο γεωργός

Η οικογένειά τους όταν πρωτοήρθε από το Περιβόλι Γρεβενών ήταν κτηνοτροφική και αργότερα έγινε γεωργική. Γεννήθηκε στις 17/6/1942 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και πήγε και δύο τάξεις στο Γυμνάσιο. Το 1958 φοίτησε επί τρίμηνο στην Αβερώνφειο Γεωργική σχολή της Λάρισας στο Τμήμα Γεωργικών Μηχανημάτων. Ως γεωργός άρχισε να δουλεύει οργώνοντας τα δικά τους χωράφια και καπνοτόπια με τα άλογα. Για την περίοδο του θέρου είχαν από την προπολεμική εποχή μία πρωτοποριακή θεριστική μηχανή κινούμενη με άλογα και θέριζαν σιτάρια, κριθάρια εντός και εκτός του χωριού. Το 1962 έκανε μεταφορές αλωνισμένων προϊόντων με το τρακτέρ του Γεωργίου Ιω. Μωραϊτή. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1963-1965) στα Τεθωρακισμένα Άρματα Μάχης με ειδικότητα πυροβολητής – ασυρματιστής και έδρα το Πολύκαστρο. Το 1966 απέκτησε το 1ο τρακτέρ τύπου «ΦΕΡΚΙΣΟΝ» και το 1972 το αντικατέστησε με νέο ίδιου τύπου.

Ως αγρότης εργάστηκε και εργάζεται εντατικά και συγκροτημένα. Το 1968 άνοιξαν γεώτρηση (πομώνια) με τον Αργύριο Θ. Αργυρίου. Το 1969 έκανε δεντροφυτεύσεις αμυγδαλιάς οψίμου ανθίσεως. Το 1970 καλλιέργησε καλαμπόκι και το 1977 καλλιέργησε νέες ποικιλίες σκληρού σιταριού. Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 καλλιέργησε τεύτλα (ζαχαρότευτλα) και σταμάτησε την καλλιέργεια με το κλείσιμο του εργοστασίου Ζαχάρεως. Το 1972 συμμετείχε όπως και οι άλλοι αγρότες του Νομού Λάρισας με τα τρακτέρ τους σε γεωργική εκδήλωση δεξιοτήτων που διοργάνωσαν η Διεύθυνση Γεωργίας της Λάρισας με τις εταιρείες υγρών καυσίμων «BP» και ελαστικών «Goodyear» όπου

διαγωνιζόμενος αναδείχθηκε δεξιότεχνος στη «φρέζα» και απέσπασε το 1ο βραβείο.

Το 1978 έλαβε χρηματικό βραβείο από τις προσόδους του κληροδοτήματος και της δωρεάς του μεγάλου ευεργέτη Παναγή Χαρακόπου, ως προοδευτικός Θεσσαλός γεωργός από την Δ/ση Γεωργίας της Νομαρχίας Λάρισας (αριθ. Πρωτ. 4996/08.11.1978). Σημειώνεται από το 1970-1990 υπήρξε συνειδητοποιημένος εθελοντής πυροσβέστης, διαθέτοντας το τρακτέρ του και το ψεκαστικό μηχάνημα στην κατάσβεση της όποιας τυχόν πυρκαγιάς εκδηλωνόταν είτε σε κτήματα, είτε σε οικοδομές. Από το 1970 είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Κωνσταντίνα Δημητρίου Γκίνου και απέκτησαν 3 θυγατέρες, τη Βασιλική, τη Χριστιάννα και τη Στυλιανή. Κατοικούν στο Συκούριο.

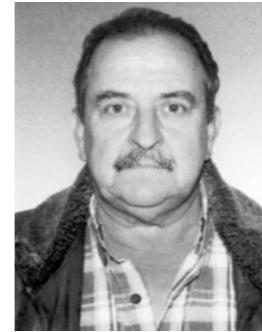

ΣΤΕΛΛΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (ΚΑΝΑΡΗΣ) του ΧΡΗΣΤΟΥ

Έμπορος υποδημάτων

Γεννήθηκε στις 23/1/1945 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και πήγε και στο Γυμνάσιο. Ο πατέρας του ήταν γνωστός με το πατρώνυμο «Καναρής» και ήταν επαγγελματίας τσαγκάρης. Με την πάροδο του χρόνου και την εξέλιξη, δημιούργησε κατάστημα ετοιμών υποδημάτων στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου, όπου μαζί από μικρός εργαζόταν και ο γιος του, Στέλιος. Μετά τη συνταξιοδότηση του πατέρα του το 1981, ανέλαβε αυτός την επιχείρηση και εργάστηκε επιτυχώς μέχρι τη δική του συνταξιοδότηση το 2010 από το ΤΕΒΕ.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Ειδικές Δυνάμεις Καταδρομών. Από μικρός αγαπούσε τον Προσκοπισμό και τον Αθλητισμό. Υπήρξε ποδοσφαιριστής (1962-1975) στην τοπική ομάδα «Κισσάβου» που αγωνιζόταν την περίοδο εκείνη στην Α' κατηγορία του τοπικού πρωταθλήματος και από το 1972-1974 ήταν και συνεργάτης του προπονητικού TEAM με συμμετοχή και στο Δ.Σ. της ομάδας. Επί πλέον ασχολήθηκε και με τα κοινά στον εμπορικό κλάδο, και την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Διετέλεσε Πρόεδρος της ένωσης Εμποροεπαγγελματοβιοτεχνών περιοχής Συκουρίου (1987-1994). Εκλέχθηκε κοινοτικός σύμβουλος (1987-1995), Δημοτικός Σύμβουλος στον νεοσύστατο Δήμο Νέσσωνας (1998-2002 και 2006-2010) με το συνδυασμό του Χρήστου Λεων. Κουμπούρα και διετέλεσε Αντιδήμαρχος (1999-2001). Επανεκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στον διευρυμένο Δήμο Τεμπών (2010-2014) με συνδυασμό του εκλεγέντα Δημάρχου Κων/νου Κολλάτου και διετέλεσε Αντιδήμαρχος (2012-2013). Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Αργυρώ Παντελή Πατσιά και απέκτησαν 2 θυγατέρες την Ειρήνη και τη Μαρία. Σημειώνεται ότι είναι αξιόλογος καλλιεργητής της γης και γνώστης της Βυζαντινής Μουσικής. Επικουρικά ψάλλει στον ι.ν. Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΡΙΤΣΑΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Αμμοκονιαστής (Σοβατζής)

Γεννήθηκε στο Συκούριο το 1943 όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και μετά δούλεψε κοντά στους Απόστολο Δήμου και Μιχαήλ Καραδήμο έως το 1958. Στη συνέχεια δούλεψε στους αδελφούς Κων/νο και Γεώργιο Μωραΐτη και ύστερα μόνος παίρνοντας μικροδουλειές στο χωριό. Το 1966 πήγε στη Λάρισα και δούλεψε με τους Νικόλαο Ζέβλα και Γεώργιο Γκουγκουλή. Στην πορεία άλλαξε πολλά συνεργεία και το 1977 δούλεψε με το γαμπρό του Θωμά Τσούμαρη και τον Ευάγγελο Ζιαζιά (4-5 χρόνια) αγοράζοντας για την εξυπηρέτησή τους μηχανή με ανεβαστή και φτιάχνοντας πολλές πολυκατοικίες και σπίτια στη Λάρισα.

Έκτοτε συνεργάστηκε μόνο με το γαμπρό του, πηγαίνοντας στην Λεπτοκαρυά, στα παράλια του Βόλου και συνεργάστηκαν με το Τεχνικό γραφείο «ΒΕΛΟΣ» των μηχανικών Γκαγκά – Καφέ στη Λάρισα, που έπαιρνε κρατικά έργα και βρέθηκαν να εργάζονται στα Φάρσαλα, αφού εν τω μεταξύ αγόρασαν τελευταίου τύπου μηχανή «εκτοξευτήρα» και έφτιασαν το ΤΟΕΒ, στο Ναρθάκι το Γυμνάσιο, το Κουρί και το Πολιτιστικό Κέντρο στον Αλμυρό και στη Λάρισα στην 1η Στρατιά φτιάχνοντας πολλά διώροφα κτίρια για κατοικίες των αξιωματικών. Έλυσαν τη συνεργασία τους με το Τεχνικό Γραφείο και συνέχισαν να φτιάχνουν μόνοι τους οικοδομές μέχρι που συνταξιοδοτήθηκαν το 2001.

... ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΑΜΜΟΚΟΝΙΑΣΤΕΣ Γουγάς Γεώργιος Ιω., Δήμου Απόστολος Αντ., Ευθυμίου Ιωάννης Χρ., Καπέλλας Αθανάσιος Χαρ., Καραδήμος Μιχαήλ Ιω., Κατέρης Απόστολος Σωτ., Λιόγκας Χρήστος Νικ., Μακρής Παναγιώτης Χαρ., Μεταξάς Νικόλαος Αθ., Μωραΐτης Γεώργιος Βασ., Μωραΐτης Νικόλαος Βασ., Νταναβάρας Γεώργιος Μιχ., Νταναβάρας Κων/νος Στ., Παπαλιόλιος Νικόλαος Ιω., Στούμπος Νικόλαος Αντ., Τσιάκαλος Γεώργιος Ιω., Τσιάκαλος Γεώργιος Στ., Τσούμαρης Θωμάς Χρ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΩΙΤΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Βιβλιοχαρτοπώλης – Καφετζής

Γεννήθηκε στις 15/1/1946 στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος της Αμερικής Γεωργικής Σχολής Θεσσαλονίκης (1960-1964). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (-1968) στο Πεζικό ως Λοχίας στην Τρίπολη, στις Σέρρες στο 561 Σύνταγμα Θεσσαλονίκης και στα Τρίκαλα. Διορίστηκε ως ειδικός Ανθοκόμος στη Βασιλική Πρόνοια της Καβάλας και εργάστηκε στο εργοστάσιο Χαρτομάζας στη Λάρισα. Νυμφεύθηκε τη συμπατριώτισσά μας Ελένη Ιω. Σέχου και απέκτησαν ένα γιο, τον Κωνσταντίνο. Στο Συκούριο άνοιξε βιβλιοχαρτοπωλείο στο πρώην βενζινάδικο του Χρήστου Κίττα και μετά αγόρασε το οικόπεδο του Κωνσταντίνου Ρουμελιώτη, δίπλα από τα σημερινά ΕΛΤΑ και οικοδόμησε ιδιόκτητο κτίριο

όπου στέγασε από το 2001 σε δύο χώρους, στο υπόγειο το βιβλιο-χαρτοπωλείο και στο ισόγειο το καφενείο.

Εργάστηκε ως το 2012 που συνταξιοδοτήθηκε. Είναι ιδρυτικό μέλος της Φιλαρμονικής του Δήμου Νέσσωνας, νυν Δήμου Τεμπών με πρώτο μαέστρο τον Μιχάλη Ιλή και έχει συμμετάσχει σε όλες τις εκδηλώσεις με το αγαπημένο του όργανο την «γκραν κάσα».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΛΤΣΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ο υδραυλικός

Γεννήθηκε τον Αύγουστο του 1946 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Μετά έμαθε την τέχνη του πατέρα του, έγινε τενεκετζής και έφτιαχνε ποτιστήρια, μπρίκια, νιπτήρες κ.α., έκανε επιδιορθώσεις σε αντικείμενα που είχαν ως πρώτη ύλη τον λευκοσίδηρο (λεπτά φύλλα τενεκέ).

Το 1962-1964 φοίτησε οικότροφος στη Σχολή Υδραυλικών στην Αθήνα και παράλληλα εργαζόταν κοντά σε εργολάβους που έπαιρναν δουλειές (μπάνια, έκαναν εγκαταστάσεις καλοριφέρ) και απέκτησε μεγάλη πείρα. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία εθελοντής στην Αεροπορία (1965-1968) με ειδικότητα υδραυλικός. Μετά το στρατιωτικό πήρε άδεια Εμπειροτέχνη Υδραυλικού από τη Νομαρχία της Λάρισας και άρχισε να εργάζεται ως συντηρητής σε κοινοτικά υδραυλικά έργα (υδραγωγείο Συκουρίου, Όσσας). Στη διάρκεια της επαγγελματικής του σταδιοδρομία δημιούργησε επιχείρηση γενικού εμπορίου με υδραυλικά, ηλεκτρολογικά, ηλεκτρονικά κ.α. είδη στο Συκούριο, την οποία διευθύνει σήμερα ο γιος του Βασίλειος. Συνταξιοδοτήθηκε το 2010 από το ΤΕΒΕ. Το 1972 νυμφεύθηκε την ομοχώρια Άννα Στεργίου Γώγου και απέκτησαν ένα γιο τον Βασίλη και μία θυγατέρα τη Χρύσα-Μαρία. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Υπήρξε ποδοσφαιριστής – τερματοφύλακας στην ποδοσφαιρική ομάδα «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» από το 1960-1988 και από μικρός αγαπά και ασχολείται με το υποβρύχιο ψάρεμα.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΣΙΑΝΤΗΣ του ΔΡΟΣΟΥ

Γεννήθηκε το 1947 στο Συκούριο. Τελείωσε το 4ο Δημοτικό σχολείο της Λάρισας και το Λαρισαϊκό Λύκειο του Κων/νου Μίχου. Το 1960 γράφτηκε στη Φιλαρμονική του Δήμου Λαρισαίων και ασχολήθηκε με τα κρουστά – τύμπανο. Το 1965 πήγε για σπουδές στην Αθήνα και παράλληλα δούλεψε σε διάφορα μουσικά σχήματα, αξιοποιώντας τις μουσικές του γνώσεις. Το 1974 επέστρεψε στο χωριό και εργάστηκε στην επιχείρηση του αείμνηστου θείου του και πνευματικού του πατέρα Αθανασίου Αργ. Ντίνα, στο Χημείο της εταιρείας,

στον ποιοτικό έλεγχο του σιταριού και του κριθαριού. Συνταξιοδοτήθηκε το 2007. Τις ελεύθερες ώρες του τις διαθέτει στο κυνήγι και στη σκοποβολή στο Σκοπευτήριο του Κυνηγετικού Συλλόγου. Ασχολήθηκε και πρόσφερε και στα κοινά. Στο ΣΦΑΝ «Κίσσαβος», στους Προσκόπους, στον Κυνηγετικό σύλλογο και στον Αγροτικό Συνεταιρισμό. Το 1977 νυμφεύθηκε την ομοχώρια Αναστασία Σταύρου Κούμπουλη και απέκτησαν μία θυγατέρα την Κλεοπάτρα, καθηγήτρια της Αγγλικής γλώσσας και ένα γιο το Δρόσο, Εργοδηγό – Μηχανικό. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εργοδηγός – Σχεδιαστής

Γεννήθηκε το 1947 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Στη συνέχεια σπούδασε στη Λάρισα στη Σχολή Εργοδηγών – Σχεδιαστών «Η Λαρισαϊκή». Συμμετείχε στην ποδοσφαιρική ομάδα ο «ΚΙΣΣΑΒΟΣ» και από μικρή ηλικία εντάχθηκε στους Προσκόπους Συκουρίου, αρχικώς ως Λυκόπουλο και μετά ως Πρόσκοπος. Το 1972 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα όπου εργάστηκε επί 17 χρόνια ως εργοδηγός – σχεδιαστής σε τεχνικό γραφείο και μετά ως εργοδηγός – σχεδιαστής στο Δασικό Κτηματολόγιο του Υπουργείου Γεωργίας μέχρι το 2005 που συνταξιοδοτήθηκε. Είναι νυμφευμένος με τη Χαρίκλεια το γένος Κων-νου Δάμτσια καταγόμενη από το Καρποχώρι Καρδίτσας και απέκτησαν 2 θυγατέρες την Όλγα και την Κατερίνα. Από το 2006 κατοικούν μόνιμως στο Συκούριο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΨΑΡΡΑΣ του ΠΑΥΛΟΥ

Πτυχιούχος ηλεκτρολόγος

Γεννήθηκε το 1950 στο Γκροντζέλες της Πολωνίας από γονείς πολιτικούς πρόσφυγες. Το 1958 η οικογένειά τους επέστρεψε στην πατρίδα και εγκαταστάθηκε στο Συκούριο, στο χωριό της μητέρας του Παρασκευής Σταύρου Κρίτσα. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό, φοίτησε στη σχολή μαθητείας στη Λάρισα του Σεβαστοπούλειου Ιδρύματος. Είναι κάτοχος άδειας άσκησης επαγγέλματος Εργολήπτη Εγκαταστάσεων Ηλεκτρολόγου του Υπ. Βιομηχανίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1970-72) ως τυφεκιοφόρος στο 602 Τάγμα Πεζικού. Επί 15τία εργαζόταν στην Αθήνα και το 1980 επέστρεψε στο Συκούριο, όπου άνοιξε ηλεκτρολογικό κατάστημα μέχρι το 2010 που συνταξιοδοτήθηκε από το ΤΕΒΕ. Ασχολήθηκε και μετά τα κοινά. Πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του Γυμνασίου και του Λυκείου Συκουρίου, μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου Εγκαταστατών Ηλεκτρολόγων του Νομού Λάρισας, μέλος

της Εξελεγκτικής επιτροπής στην Ομοσπονδία Επαγγελματιών Λάρισας, μέλος του Δ.Σ. του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου και μέλος του Δ.Σ. των Εμποροεπαγγελματιοβιοτεχνών Συκουρίου. Το 1984 νυμφεύθηκε τη Μαριάνθη Λιάκου καταγόμενη από το Παλαιόκαστρο Ελασσόνας και απέκτησαν μία θυγατέρα την Παρασκευή, πτυχιούχο της Διοίκησης Επιχειρήσεων και Λογιστικής του ΤΕΙ. Λάρισας και ένα γιο τον Παύλο πτυχιούχο Τεχνολόγο – Ηλεκτρολόγο του ΤΕΙ Κοζάνης και νυν Αδειούχο. Η οικογένεια διαμένει στο Συκούριο.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΦΕΤΑΚΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Υδραυλικός – Εργολάβος έργων

Γεννήθηκε στις 8-5-1955 στο Συκούριο όπου πήγε μόνο στο Δημοτικό σχολείο. Οι γονείς του ήταν αγρότες. Πρώτα εγκαταστάθηκε σε ηλικία 14 ετών κοντά στο θείο του Ιωάννη Βας. Μπάκαβο βοηθός υδραυλικός και φανοποιός και μετά συνέχισε πηγαίνοντας στη Λάρισα, μέχρι που πήγε στρατιώτης. Υπηρέτησε στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα υδραυλικός και φανοποιός και μετά συνέχισε πηγαίνοντας στη Λάρισα, μέχρι που πήγε στρατιώτης. Υπηρέτησε στην Πολεμική Αεροπορία με ειδικότητα υδραυλικός. Μετά το στρατιωτικό εργάστηκε επί 20 χρόνια στο ίδιο επάγγελμα και έχοντας αποκτήσει τον κατάλληλο τεχνικό εξοπλισμό επέκτεινε την εργασία του σε υπόγεια δίκτυα ύδρευσης – άρδευσης, συμμετέχοντας σε δημοπρασίες και αναλαμβάνοντας Δημόσια έργα. Είναι νυμφευμένος με τη Βάγια Λουλούδη καταγόμενη από τον Πυργετό της Λάρισας και απέκτησαν 2 γιους τον Χρήστο και τον Παναγιώτη και μία θυγατέρα τη Λένια. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΑΡΔΙΩΤΗΣ (ΜΠΙΣΚΟΥΤΗΣ) του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ελαιοχρωματιστής

Γεννήθηκε στις 20/11/1955 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και μετά, επί 1 χρόνο εργάστηκε στο βενζινάδικο του Τάκη Μιχ. Κίττα. Άρχισε να εργάζεται ελαιοχρωματιστής στη Λάρισα μέχρι το 1975 που κλήθηκε να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία 1975-1978. Μετά το στρατιωτικό εργάστηκε στο συνεργείο του Δημητρίου Κικίμη στη Λάρισα και συνεργάστηκε με τους Ιωάννη και Δημήτριο Τσάκαλο. Από το 1982 -1987 εργάστηκε μόνος του και από το 1987 έως το 2007 συνεργάστηκε με τον Αλέκο Ιω. Δημουλό. Στο διάστημα αυτό απασχολούσαν 20 άτομα προσωπικό και αναλάμβαναν Δημόσια έργα που έφεραν σε πέρας. Μετά τη συνταξιοδότησή του το 2009 το συνεργείο ανέλαβε ο γιος του, Γεώργιος. Νέος συμμετείχε ενεργά ως ποδοσφαιριστής στην

τοπική ομάδα «Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ» και όταν αποσύρθηκε παρέμεινε στη διοίκηση της ομάδας. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Σιόντα και απέκτησαν 1 γιο και μία θυγατέρα. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΚΑΙ ΆΛΛΟΙ ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ

Αντωνίου Θωμάς, Γκουντής Γεώργιος, Γκουντής Ευάγγελος, Γκρέτσης Απόστολος, Γούλας Δημήτριος, Δαρδιώτης Αντώνιος, Καπέλλας Γεώργιος Κων., Καραδήμος Κων/νος, Καραποστόλης Νικόλαος, Κοντοστάσιος Δημήτριος, Κορδέλλας Δημήτριος, Κούμπουλης Αντώνιος, Μούρος Μιχαήλ Αλέξ., Ντούλας Ιωάννης, Πλαμίδας Γεώργιος, Πράπας Θωμάς Χρ., Πράπας Νικόλαος Χρ., Σπηλιώτης Κων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΠΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Αρχιτεχνίτης του ΟΣΕ

Γεννήθηκε στις 15/5/56 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Στη συνέχεια φοίτησε στη σχολή Μηχανοτεχνιτών του ΟΑΕΔ Λάρισας (1969-1973) και στη μέση σχολή Εργοδηγών – μηχανολόγων Λάρισας. Επαγγελματικά εργάστηκε στον ΟΣΕ ως Μηχανικός κινητήριων μονάδων από 18/12/1969 ως 1/3/2005 εξαιρουμένου του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας και συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του αρχιτέκτονα. Είναι κάτοικος Συκουρίου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σταθμάρχης του ΟΣΕ

Γεννήθηκε την 1/4/1957 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Σπούδασε στην ανώτερα Σχολή Ηλεκτρονικών «ΛΑΡΙΣΑΪΚΗ» του Χρ. Γουμενόπουλου και απέκτησε πτυχίο Ηλεκτρονικού το 1979. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1979-1980) στο Πυροβολικό με ειδικότητα χειριστής Οργάνων Ελέγχου Πυρός (Χ.Ο.Ε.Π.). Εργάστηκε στη Βιομηχανία πολτού και χάρτου «Θεσσαλική» και στη Βιοτεχνία μεταλλικών επίπλων «LARIS» του Θεόφιλου Τσιτόπουλου. Κατόπιν εξετάσεων το Μάρτιο του 1984 προσελήφθη στον ΟΣΕ με ειδικότητα Σταθμάρχης κυκλοφορίας όπου και εργάζεται. Είναι νυμφευμένος με την Γεωργία Σπύρου Νάστου, καταγόμενη από την Μαρμαρίνη Αγιάς της Λάρισας και απέκτησαν ένα γιο, τον Γεώργιο, αξιωματικό εκ της Σ.Μ.Υ. Τρικάλων και μία θυγατέρα τη Μαρία πτυχιούχο της σχολής Βρεφονηπιοκόμων του ΤΕΙ Ιωαννίνων. Οι γονείς κατοικούν στο Συκούριο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΟΥΛΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Μηχανολόγος – Μηχανικός

Γεννήθηκε το 1959 στον Νέσσωνα όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Το 1972 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στο Συκούριο όπου τελείωσε το Γυμνάσιο και πήρε απολυτήριο από το Γ' Λύκειο της Λάρισας το 1977. Στη συνέχεια φοίτησε στην Τεχνική Σχολή «Ευκλείδης» στη Θεσσαλονίκη και απέκτησε πτυχίο Μηχανολόγου – Μηχανικού. Από το 1980 ως το 1995 διέμενε στην κεντρική Ιταλική πόλη L' Aquila όπου σπούδασε Πολυτεχνείο και αργότερα εργάστηκε εκεί, εξαιρουμένου του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας, που υπηρέτησε 1989-1991, παρουσιασθείς στο Κ.Ε. Πυροβολικού Θηβών, έχοντας ειδικότητα ασυρματιστής και συγχρόνως ήταν και μέλος της στρατιωτικής μουσικής μπάντας της Μυτιλήνης. Επιστρέφοντας από την Ιταλία το 1955 εργάστηκε μέχρι το 2010 ως σχεδιαστής επίπλων και προγραμματιστής μηχανημάτων παραγωγής, σε εργοστάσιο επίπλων στη Λάρισα. Σημειώνεται ότι είναι μέλος του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου από την ίδρυσή του το 1975, διετέλεσε μέλος του Δ.Σ., φοίτησε στη Μουσική Σχολή του Δήμου Νέσσωνος και παίζει σαξόφωνο και κλαρινέτο. Είναι μέλος της μουσικής μπάντας του Δήμου και από το 2008 ως το 2012 διετέλεσε Πρόεδρος του Π.Ε.Σ. Συκουρίου. Από το 1998 είναι νυμφευμένος με την Ελένη Σαϊτάνη και απέκτησαν 2 γιους, τον Κωνσταντίνο και τον Δημήτρη. Χόμπι του έχει το ψάρεμα, την κιθάρα και το τραγούδι. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΑΚΑΤΣΙΑΝΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Γεωργός

Γεννήθηκε στις 20/11/1959 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και το Ενιαίο Λύκειο το 1978. Οι γονείς του ασχολούνταν με αγροτικές εργασίες, ήταν καπνοπαραγωγοί. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία 1979-1981, στις Διαβιβάσεις με ειδικότητα χειριστής ασυρμάτου, στην Τρίπολη, Αθήνα, Καβάλα, Διδυμότειχο και Λάρισα. Νέος αγαπούσε το ποδόσφαιρο και επί σειρά ετών έπαιζε στην τοπική ομάδα του «ΚΙΣΣΑΒΟΥ». Επηρεασμένος από το οικογενειακό του περιβάλλον ασχολήθηκε με τις αγροτικές εργασίες και καλλιέργησε στο Ομόλιο της Λάρισας (το χωριό του πατέρα του) ζαχαρότευτλα και καλαμπόκι. Εργάστηκε οδηγός φορτηγού και μετέφερε ζαχαρότευτλα στο εργοστάσιο Ζαχάρεως στη Λάρισα. Περίορισε όμως τις γεωργικές του δουλειές στο χώρο του Συκουρίου καλλιεργώντας ζαχαρότευτλα, σιτάρια, αμύγδαλα και ελιές. Είναι νυμφευμένος με την Παρασκευή Τσάτσαρη, δασκάλα εν ενεργεία καταγόμενη από το Ομόλιο Λάρισας και απέκτησαν δύο θυγατέρες τη Μαρία που σπούδασε και είναι καθηγήτρια Αγγλικής γλώσσας και την Κατερίνα που σπούδασε και είναι δασκάλα Ειδικής Αγωγής. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ του ΑΡΓΥΡΗ

Πρόεδρος της Δ.Ε.Υ.Α.Τ.

Γέννημα θρέμμα Συκουριώτης. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το δτάξιο Γυμνάσιο στο Συκούριο και στη συνέχεια σπούδασε λογιστικά σε σχολή της Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία και μετά εργάστηκε στην Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών (Ε.Α.Σ.) Λάρισας στο Τμήμα Αγορών και πωλήσεων ως το 2010 που συνταξιοδοτήθηκε. Ασχολήθηκε με την Τοπική Αυτοδιοίκηση, εκλεγείς Πρόεδρος της Τοπικής Κοινότητας Συκουρίου του Δήμου Τεμπών, από 1/1/2011 ως 31/8/2014 και τον Μάιο του 2014 επανεκλέχθηκε Δημοτικός Σύμβουλος για την 5ετία 2014-2019. Σήμερα κατέχει το αξίωμα του Προέδρου της Δημοτικής Επιχείρησης Ύδρευσης Αποχέτευσης Τεμπών, (Δ.Ε.Υ.Α.Τ.). Είναι νυμφευμένος με την Κατερίνα Χρ. Μακρυγιάννη από τη γειτονική Όσσα και απέκτησαν 2 γιους, Κατοικούν στο Συκούριο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ του ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Γεωργός

Γεννήθηκε στις 11/3/1960 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Αεροπορία 1980-1982, παρουσιάστηκε στο Κέντρο Εκπαίδευσης της Τρίπολης και τοποθετήθηκε στην 111 Π.Μ. στην Αγχιάλο ως Τραπεζοκόμος στη Λέσχη Αξιωματικών. Επαγγελματικά εργάστηκε στα μεταλλικά έπιπλα του συντοπίτη Θεόφιλου Χρ. Τσιτόπουλου, στη συνέχεια άνοιξε καφετέρια σε ιδιόκτητο χώρο στην πλατεία Ρήγα Φεραίου και τελευταία ασχολείται με τις αγροτικές εργασίες. Είναι αγρότης. Νέος αγάπησε το ποδόσφαιρο και έπαιξε στην ομάδα του «ΚΙΣΣΑΒΟΥ» από το 1978-1985. Υπήρξε μέλος του Δ.Σ. των Προσκόπων Συκουρίου 2008-2012. Ασχολήθηκε και με την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Διετέλεσε Κοινοτικός Σύμβουλος την περίοδο 1990-1994, αντιπρόεδρος την περίοδο 1995-1997 επί προεδρίας κ. Μαργαρίτας Γ. Παπαζαχαρία και στις πρόσφατες Δημοτικές εκλογές του 2014 έλαβε 350 ψήφους και εξελέγη πρόεδρος της Τοπικής Κοινότητας Συκουρίου, του Δήμου Τεμπών. Είναι νυμφευμένος με την Αριστέα Ιω. Γερογιάννη από την Όσσα και απέκτησαν 2 γιους, τον Χαρίλαο και τον Γιάννη. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Πτυχιούχος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός

Γεννήθηκε το 1960 στο Πουρνάρι όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και αποφοίτησε από το δτάξιο Γυμνάσιο Συκουρίου το 1977. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Ηλεκτρονικών της «ΛΑΡΙΣΑΪΚΗΣ» Σχολής του Χρ. Γουμενόπουλου και πτυχιούχος του τμήματος Ηλεκτρολογίας της Ανωτέρας σχολής Τεχνολόγων Μηχανικών (Α.Σ.Τ.Ε.Μ.) του ΤΕΙ Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πυροβολικό 1983-1985 στη Θήβα, στον Πύργο Ηλείας και στην Κατερίνη με ειδικότητα τεχνίτης τηλεπικοινωνιών.

Εκτός από την επαγγελματική του σταδιοδρομία ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα και στα κοινά από τα μαθηματικά του χρόνια. Το σχολ. έτος 1974-1975 εκλέχθηκε πρόεδρος του 15/μελούς Συμβουλίου του Γυμνασίου και έκαναν την 1η παράνομη κατάθεση στεφάνων στο Μνημείο των πεσόντων στην μνήμη των παιδιών που δολοφονήθηκαν στο Πολυτεχνείο το 1973, επανεκλεγείς και το επόμενο σχολ. έτος 1976-1977. Διετέλεσε κατά περιόδους πρόεδρος του τμήματος Ηλεκτρολόγων του ΤΕΙ και από το 1976 ως το 1994 συμμετείχε πολλές φορές στο Δ.Σ. του Μορφωτικού Συλλόγου περιοχής Συκουρίου. Το 1987 εκλέχθηκε ταμίας και το 1994 πρόεδρος αυτού.

Επίσης ασχολήθηκε και με την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Ήταν υποψήφιος στο συνδυασμό του Απόστολου Γκατζόγια το 1995 του Χρήστου Κουμπούρα εκλεγείς και διατελέσας πρόεδρος του Πολιτιστικού Οργανισμού του δήμου Νέσσωνος, στη συνέχεια αντιδήμαρχος και με τον Κων/νο Κολλάτο εξελέγη Δημοτικός Σύμβουλος και διετέλεσε Πρόεδρος του Δημοτικού Οργανισμού Πολιτισμού Αθλητισμού Περιβάλλοντος Παιδείας (Δ.Ο.Π.Α.Π.Ε.Π.) του Δήμου Τεμπών. Από το 1985 ασκεί το επάγγελμα του Ηλεκτρολόγου ως ελεύθερος επαγγελματίας έχοντας και τεχνικό γραφείο απέναντι από τη ΔΕΗ στη Λάρισα. Είναι νυμφευμένος με τη Γιούλα Ιω. Σιδέρη που διατηρεί ανθοπωλείο στο Συκούριο. Από το γάμο τους απέκτησαν ένα γιο τον Άγγελο και μία θυγατέρα τη Μαρία. Ή οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΤΑΦΟΥΛΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ιδιοκτήτης βιβλιοπωλείου

Γεννήθηκε στις 13/3/1961 στην Όσσα όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Πήγε στο Γυμνάσιο Συκουρίου και στο Τεχνικό Λύκειο Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Σώμα Εφοδιασμού Μεταφορών Σ.Ε.Μ. ως οδηγός (1980-1981). Μετά το θάνατο του πατέρα του, το 1979, διήυθνε την επιχείρηση με την επωνυμία «ΤΟ ΜΙΚΡΑΚΙ» έως το 2006 που συνταξιοδοτήθηκε. Η επιχείρηση

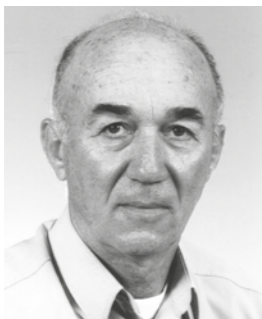
στεγαζόταν όπου είναι σήμερα η Α.Τ.Ε. με τομείς εμπορίου όπως βιβλιοπωλείο, σχολικά είδη, ημερήσιο και περιοδικό Τύπο, πρακτορείο Οργανισμού Προγνωστικών Αγώνων Ποδοσφαίρου Ο.Π.Α.Π. και λαχείων. Εκτός από την επαγγελματική του σταδιοδρομία πρόσφερε και στα κοινά. Ταμίας του Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσσαβος» ήταν ο εμπνευστής της ομάδας των Οικολόγων Συκουρίου με συμμετοχή στο Συνέδριο των Οικολόγων στα Τρίκαλα, συμμετείχε σε δένδροφυτεύσεις δημοσίων χώρων, συμμετείχε στην ομάδα ανάδειξης του «Μπάρα πάρτυ» 2007-2014. Εκλέχθηκε Δημοτικός Σύμβουλος με το συνδυασμό του Κώστα Κολλάτου κατέχοντας τη θέση του Αντιπρόεδρου του Δ.Ο.Π.Α.Π.Ε.Π. από το 2010-2014 στον Καλλικρατικό Δήμο Τεμπών. Επανεκλέχθηκε το Μάιο του 2014 και κατέχει τον τίτλο – αξίωμα του αντιδημάρχου της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης του Αθλητισμού, Πολιτισμού, Νεολαίας και Παιδείας, υπεύθυνος της Δημοτικής Ενότητας Δ.Ε. του Νέσσωνος. Έχει σαν αρχή να μην πρωτοτυπεί αλλά να πραγματοποιεί. Κατοικεί μόνιμως στο Συκούριο.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΧΑΔΟΥΛΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Πτυχιούχος ηλεκτρολόγος

Γεννήθηκε στις 22-12-1962 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Από το 1977-1981 φοίτησε στη Νυχτερινή σχολή την «Λαρισαϊκή» στο τμήμα Ηλεκτρολογίας, ενώ δούλεψε την ημέρα και έλαβε πτυχίο Ηλεκτρολόγου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία 1981-1983 στο Κέντρο Εκπαίδευσης Διαβιβάσεων Χαϊδαρίου, παίρνοντας ειδικότητα Τεχνίτη Κινητήρων, συσσωρευτών και οδηγός και στη συνέχεια στο 730 Τάγμα Σιδηροδρόμων του Πειραιά εκπαιδεύτηκε και ύστερα από εξετάσεις έλαβε το πτυχίο του Μηχανοδηγού Τραίνων. Μετά το στρατιωτικό εργάστηκε δίπλα σε εργολάβο ηλεκτρολόγο και το 1986, κατόπιν εξετάσεων πήρε την Άδεια άσκησης επαγγέλματος του Εργολάβου Ηλεκτρολόγου από το Υπουργείο Βιομηχανίας. Από το 1989-2000 εργάστηκε στον Τηλεοπτικό σταθμό της Τ.Ρ.Τ. αρχικώς ως ηλεκτρολόγος και στη συνέχεια παρακολούθησε σεμινάρια «Κάμεραμαν, ηχοληψίας και μοντέρ» και τοποθετήθηκε στο κοντρόλ βγάζοντας στον αέρα τηλεοπτικές εκπομπές. Από το 2001 που απέκτησε εμπειροτεχνικό πτυχίο για Δημόσια έργα και το 2004 άδεια χειριστή ανυψωτικού μηχανήματος, ασκεί ως σήμερα το επάγγελμα του ηλεκτρολόγου. Είναι νυμφευμένος με την ομοχώρια Διαμάντω Χριστοδούλου Αγραπιδά και απέκτησαν μία θυγατέρα τη Στέλλα, φοιτήτρια Φυσικής στο Α.Π.Θ. και ένα γιο τον Βασίλη που ακολουθεί το επάγγελμα του πατέρα του. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ του ΗΛΙΑ

Γεωργός

Γεννήθηκε στις 5/6/1958 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και τις πρώτες τάξεις Α' Β' Γ' του Γυμνασίου Συκουρίου. Τις άλλες Δ', Ε' και ΣΤ' τις τελείωσε στο Α' Πρακτικό Γυμνάσιο της Λάρισας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Αεροπορία (1978-1980). Παρουσιάστηκε στο κέντρο Εκπαίδευσης Τρίπολης και στη συνέχεια μετατέθηκε στη Διοίκηση Αγωγού Καυσίμων Δ.Α.Κ. με ειδικότητα χειριστής τηλετύπου. Επαγγελματικά ακολούθησε το επάγγελμα του πατέρα του, γεωργός. Ασχολήθηκε με φυτώρια αμυγδαλιάς, την καλλιέργεια της αμυγδαλιάς, της ελιάς, του σιταριού, του καλαμποκιού, των τεύτλων, της βιομηχανικής τομάτας, των καρπουζιών και του βαμβακιού. Είναι νυμφευμένος με την Ελένη Κων. Κουμπούρα, από το γειτονικό Πουρνάρι και απέκτησαν ένα γιο τον Ηλία και 2 θυγατέρες τη Σταματία και τη Κωνσταντίνα. Κατοικούν στο Συκούριο.

Ηλίας Μαργαρίτης του Αθανασίου, γεννημένος το 1926. Γεωργός, φυτωριόχος, με ενασχόληση στα κοινοτικά και στα συνεταιριστικά δρώμενα του Συκουρίου. Νυμφευμένος με την Σταματία Γιαννακοπούλου από το Μακρυχώρι, πατέρας δύο παιδιών, του Αθανασίου και της Ευαγγελίας.

Ο Ιωάννης Γ. Χαδουλός που με τον Άγγελο Κάρτο διατηρούσαν τους δύο πρώτους φούρνους στο Συκούριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Τρία ξύλινα φουρνόφτυαρα, μια ζυγαριά χωρίς ζύγια και ένα φραστερό για τις λειτουργίες είναι η «προίκα» που δώρισε ο Γεώργιος Ιω. Χαδουλός στο Λαογραφικό Μουσείο. Προσωπικά τον ευχαριστώ και από τη θέση αυτή. Στις φωτογραφίες ο πατέρας Ιωάννης (κάτω) και ο γιος Γεώργιος Χαδουλός (επάνω).

Αρχειό της οικογένειας

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΔΟΥΛΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Ο φούρναρης

Πριν από αρκετά χρόνια, το κάθε σπίτι στο χωριό είχε το δικό του ξυλόφουρνο για να ψήνει η νοικοκυρά το ψωμί που ζύμωνε με τα χέρια της. Με την πάροδο του χρόνου τα πράγματα άλλαξαν και τη δουλειά αυτή τη κάνουν οι επαγγελματίες φουρνάρηδες. Ένας από τους πρώτους ήταν ο παππούς Γεώργιος Χαδουλός που έκαιγε το φούρνο με πουρνάρια και ξύλα.

Ο φούρνος ήταν μαζί με την ταβέρνα του δίπλα στο σπίτι, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι). Το 1960 ο γιος ο Γιάννης, άνοιξε φούρνο δίπλα από την ταβέρνα του Στεφ. Κωτούλα, στην ίδια πλατεία με σύγχρονο εξοπλισμό και ένα ζυμωτήριο, έναν κύλινδρο, αλλά τον έκαιγε με ξύλα. Μετά το θάνατό του, η οικογένεια έχτισε σε ιδιόκτητο χώρο, (πίσω από το Ειρηνοδικείο) νέο φούρνο που αποτελεί την τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

Αποτελείται από ανοξείδωτο ταχυζυμωτήριο, μία στόφα με αυτόματο κλιματισμό, όπου γίνεται το ψωμί πριν ψηθεί και ο μεγάλος φούρνος που έχει ανεξάρτητες θέσεις για το ψωμί, τα φαγητά, τις πίτες κ.α. Όλα όμως είναι ηλεκτρονικά και ο χειρισμός αποτελεί φροντίδα του ιδιοκτήτη.

Όσοι δεν είχαν δικό τους φούρνο πήγαιναν το ψωμί, τις πίτες και τα φαγητά στους επαγγελματικούς φούρνους και τέτοιοι υπήρχαν του Άγγελου Π. Κάρτου (1932 – 1974) και του Ιωάννη Γ. Χαδουλού. Τον φούρνο ο Κάρτος τον έκαιγε με ξύλα, ενώ ο Χαδουλός με πουρνάρια. Και οι δύο έφτιαχναν με τα χέρια το ζυμάρι και έψηναν ψωμί χωριάτικο της μίας οκάς (1,280 κιλών). Μετά το 1950 άλλαξαν πολλά στους επαγγελματικούς φούρνους, οι οποίοι απέκτησαν ζυμωτήρια, κυλίνδρους κ.α. και η δουλειά του φούρναρη έγινε πιο εύκολη και περισσότερο αποδοτική. Στα 1996 στο Συκούριο υπήρχαν και δούλευαν τρεις φούρνοι οι εξής: του Γεωργίου Ιω. Χαδουλού, του Αθανασίου Ντίνα και των Αντωνίου Κ. Γκαντόγλου – Μαίρης Ιω. Μωραϊτή

ΘΩΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Διπλωματούχος – Αδειούχος Ψυκτικός

Γεννήθηκε στις 28/3/1967 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και έβγαλε και το Γυμνάσιο. Συνέχισε στο 2ο Τεχνικό Επαγγελματικό Λύκειο της Λάρισας και αποφοίτησε με ειδικότητα Θερμικών Ψυκτικών Εγκαταστάσεων στις 19/6/1985. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία 1986-1988 στις Ειδικές δυνάμεις Καταδρομών. Το 1989 φοίτησε στην ιδιωτική τεχνική Επαγγελματική σχολή «ΔΕΛΤΑ» στην Αθήνα και πήρε το 2ο πτυχίο με ειδικότητα Ψυκτικών

Εγκαταστάσεων στις 26/4/1991. Απέκτησε ΆΔΕΙΑ Ψυκτικών Εγκαταστάσεων με (αριθ. Μητρώου Φ22 – 4803 βάσει του Π.Δ. 87/1996). Εργάστηκε στην Αθήνα και διατηρεί καταστήματα στη Λάρισα και το Συκούριο. Από το 2009 ως το 2012 εργαζόταν ως ψυκτικός στην Τεχνική Υπηρεσία του Αχιλλοπούλειου Νοσοκομείου Βόλου. Έκτοτε συνεχίζει να εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας. Είναι κάτοικος Συκουρίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΛΥΜΠΑΤΣΑΣ του ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ

Μηχανοτεχνίτης αυτοκινήτων

Γεννήθηκε στις 25/12/1971 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο και την Α' τάξη του Λυκείου. Φοίτησε στη σχολή Μαθητείας του Ο.Α.Ε.Δ. Λαρίσης, (1987-1990) στον κλάδο του Μηχανολογικού και είναι πτυχιούχος Μηχανοτεχνίτης Αυτοκινήτων. Παράλληλα με τη φοίτηση, τα 2 τελευταία χρόνια εργαζόταν κάνοντας πρακτική εξάσκηση στο συνεργείο αυτοκινήτων της Δ.Ε.Η. Λάρισας. Λόγω της άριστης βαθμολογίας που είχε και στα 3 χρόνια των σπουδών του, συμμετείχε στην εκδρομή με δαπάνη του Ο.Α.Ε.Δ. στην Κύπρο, από 23 Ιουνίου ως 4 Ιουλίου 1989. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1990-1992) στο Τεχνικό Σώμα με ειδικότητα Τεχνίτης Πύργου Ερπυστριοφόρων Οχημάτων (άρματα μάχης), λαμβάνοντας πτυχίο στις 30 Ιανουαρίου 1991. Είναι κάτοχος Άδειας άσκησης επαγγέλματος από το Υπουργείο Μεταφορών και Επικοινωνιών και κάτοχος διπλώματος οδηγού κατηγορίας Ερυμολκού μετά ρυμουλκόμενου. Μετά το στρατιωτικό εργάστηκε (1992-1995) στην HELLAS SERVICE, οδική βοήθεια με ειδικότητα Οδηγός – Μηχανοτεχνίτης Οχημάτων και στη συνέχεια εργάζεται στην INTERAMERICAN με αυτή την ιδιότητα. Κατοικεί μόνιμα στο Συκούριο.

Ο Ιωάννης Γλυμπάτσας δεξιά, με τον συμπατριώτη και φίλο του Παύλο Ιω. Κουλούντζιο πάνω στο CITROEN αγγλικής πατέντας, έκδοση «Λόμαξ» στην παγκόσμια συνάντηση φίλων του CITROEN 2 CV στο κάμπινγκ του Ε.Ο.Τ. στη Σκοτία Πιερίας, το 1999.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΑΤΣΙΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΥ
Καταστηματάρχης Γενικού Εμπορίου

Γεννήθηκε στις 27/7/1974 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, Γυμνάσιο και Λύκειο. Στη συνέχεια, φοίτησε στο κρατικό Ι.Ε.Κ. Λάρισας και Καρδίτσας και πήρε πτυχίο Τεχνικός Κλιματισμού – Αερισμού. Σπούδασε μουσικός, στο «Αχίλλειο» Ωδείο του Ορφανίδη στη Λάρισα και είναι πτυχιούχος κιθάρας και θεωρητικών Αρμονίας. Εργάστηκε ως καθηγητής στη Μουσική σχολή της Κοινότητας Συκουρίου, στο Δήμο Λάρισας και στο Μουσικό Γυμνάσιο – Λύκειο Βόλου. Από τα μαθηματικά του χρόνια έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη για

τον κλασικό αθλητισμό. Ήταν αθλητής του «Πελασγού» Λάρισας, ήταν και είναι δρομέας του Συλλόγου Μαραθωνοδρόμων Λάρισας, αθλητής του τένις με το Σύλλογο της Νίκαιας και του Ομίλου Αντισφαίρισης Λάρισας με πολλές διακρίσεις και κύπελλα. Είναι πτυχιούχος ναυαγοσώστης. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία 1993-1995 στην Αεροπορία στη Δ.Α.Κ. στην Αλιάρτο και στην 110 Π.Μ. Ενεργοποιήθηκε στην ενεργειακή επιχείρηση παραγωγής Ηλεκτρικού ρεύματος με φωτοβολταϊκά ισχύος 150 KWatt σε ιδιωτική αγροτική έκταση στο Συκούριο. Είναι ιδιοκτήτης καταστήματος γενικού εμπορίου. Στις 16/6/2014 νυμφεύθηκε την Άννα Γεωργ. Μπενέκη και διαμένουν στη Λάρισα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΡΙΤΣΑΣ του ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο καραγκιοζοπαίχτης

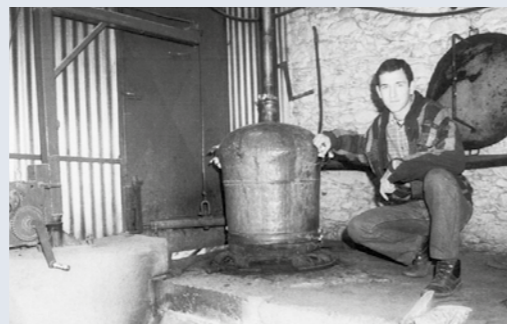
Γεννήθηκε την 1/9/1935 στο Συκούριο. Δεν τελείωσε το Δημοτικό σχολείο λόγω της Κατοχής. Από μικρός άρχισε να παίζει με τον Καραγκιόζη. Τις φιγούρες τις έφτιαχνε από χαρτόνι μόνος του και θεατές είχε τους φίλους του που του πλήρωναν «εισιτήριο» 10 μύγδαλα. Ένας μπερντές (κουρτίνα) και ένα γκαζομάντηλο για να φωτίζει τη σκηνή, ήταν τα πρώτα απαραίτητα σύνεργα. Οι φιγούρες έπαιζαν στα χέρια του με ταχύτητα και η παιδική του φωνή άλλαζε συνεχώς ανάλογα με τους ήρωές του. Προς το τέλος της δεκαετίας του '40, τον άκουσε ένας στρατιώτης που υπηρετούσε στο Συκούριο (ήταν επαγγελματίας καραγκιοζοπαίχτης στην Αθήνα) και τον έμαθε όλα τα μυστικά, πώς να κινεί τις φιγούρες, πώς να εναλλάσσει τη φωνή του και σε μικρό χρονικό διάστημα έπαιζαν μαζί και διασκεδάζαν τους συμπατριώτες στο καφενείο του Γεωργίου Κων. Καραδήμου, στην πλατεία της αγοράς (παζάρι). Επαγ-

γελματικά εργάστηκε ως οικοδόμος – αμμοκονιαστής. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Σώμα Εφοδιασμού Μεταφορών (Σ.Ε.Μ.) και είναι παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών. Όμως το μεράκι είναι μεράκι. Από τα πρώτα μέλη του Μορφωτικού Συκουρίου βρήκε τον δρόμο να εκφράσει το πηγαίο του ταλέντο μέσω του πολιτιστικού αυτού φορέα, ανεβάζοντας πολύ καλά έργα. Ανάμεσά τους ήταν: «Ο Καραγκιόζης φούρναρης, μάγισρας, αστροναύτης, γαμπρός, Μέγας Αλέξανδρος, Αθανάσιος Διάκος στην Αλαμάνια κ.λ.π.» Σήμερα νοσταλγεί και θέλει να ξαναπαίξει τον καραγκιόζη για να διασκεδάσει ο κόσμος. Ν α ξεφύγει από τις έγνοιες που τον τυρανούν και τον βασανίζουν.

ΤΑ ΚΑΖΑΝΑΡΙΑ

Αποστακτήρια του Τσίπουρου

Σε άλλα μέρη τα καζανάρια τα λένε «ρακαριά». Η περιοχή μας έχει παράδοση πολλών δεκαετιών στο καλό κρασί και στο καλό τσίπουρο. Η απόσταξη του τσίπουρου που βγαίνει από τα υποπροϊόντα των σταφυλιών που μένουν μετά το πάτημα και λέγονται «στέμφυλα» γίνεται στους άμβυκες, δηλ στα ειδικά χάλκινα καζάνια, από το οποίο συνδέεται ένας χάλκινος σωλήνας (φαρδύς στην ένωση και στενός στο τέλος), ο οποίος διέρχεται μέσα από μία δεξαμενή με τρεχούμενο κρύο νερό και εξέρχεται αποσταγμένο – υγροποιημένο το τσίπουρο. Η έναρξη λειτουργίας των καζαναριών αρχίζει από τις 15 Οκτωβρίου και τελειώνει στις 15 Δεκέμβρη κάθε χρόνο, έχοντας ο ιδιοκτήτης προς τούτο πάρει άδεια από την Οικονομική Εφορεία και τα τελευταία χρόνια από το τελωνείο. Στη φωτογραφία η εγκατάσταση απόσταξης του τσίπουρου και ο επί πολλά χρόνια ασχολούμενος και ειδήμων με αυτό Απόστολος Νικ. Καραποστόλης δεξιά, βοηθούμενος από τον Βασίλειο Καρλιγκιώτη και τους γιους του, το 1995

Στην πρώτη φωτογραφία οι ιδιοκτήτες των αποστακτηριών. Επάνω αριστερά ο Στέργιος Ρίζου Παππάς, οινοποιός, με τον Κων/νο Γεωργ. Πασπαλάρη και ένα βοηθό. Στην δεύτερη φωτογραφία ο Νικόλαος Αναστασίου Χαδουλός αριστερά, βοηθούμενος από τον πατέρα του, τον Νοέμβριο του 1995. Στην τρίτη φωτογραφία ο ιδιοκτήτης αποστακτήριου Μίμης Ηλία Κατσιαμάκας. Στην τέταρτη φωτογραφία ο ιδιοκτήτης αποστακτήριου Ζήσης Κων/νου Αλιγκας τον Νοέμβριο του 1995.

Εργασία σε αποστακτήριο

ΠΡΙΟΝΟΚΟΡΔΕΛΙΣΤΕΣ

Στο «Μπίρος» Αντώνης Γκούτσος και Γιώργος Μοραϊτης

Ο Αρίσταρχος Γ. Γλυμπάτσας με την αυτοκινούμενη πριονοκορδέλα ενσωματωμένη στη μονοκύλινδρη υδρόψυκτη μηχανή πετρελαίου "DIZEL" έκοβε ξύλα το 1995.

Αρχείο Λαογραφικού Μουσείου

Ο Στέργιος Ευάγγελου Γκουντής με την πριονοκορδέλα του συνδεδεμένη στο πίσω μέρος του τρακτέρ, έκοβε ξύλα ελιάς για τις σόμπες και τα τζάκια το 2004.

Αρχείο Λαογραφικού Μουσείου

Ο Κων/νος Νικ. Φελεκούδης με την πριονοκορδέλα του συνδεδεμένη στο πίσω μέρος του τρακτέρ, από το οποίο έπαιρνε την κίνηση, έκοβε ξύλα, το 2003.

Αρχείο Λαογραφικού Μουσείου

Ο Νικόλαος Βασ. Πράπας άνοιξε το πρώτο κατάστημα εμπορίας οικοδομικών υλικών και ξυλείας στο Συκούριο το 1965. Συνεχιστής ο γιος του Βασίλειος Νικ. Πράπας, που επέκτεινε την επιχείρηση καλύπτοντας όλο το φάσμα ανέγερσης ενός νέου σπιτιού «από τα θεμέλια ως το κλειδί της πόρτας».

δρος της Ένωσης των Εμποροεπαγγελματιοβιοτεχνών Συκουρίου επί 3 διετίες, αρχής γενομένης από το 1995, μέλος των Εξελεγκτικών Επιτροπών (1987-1990) και αντιπρόσωπος για την Ομοσπονδία το 1988 και 1995.

Κατά τις περιόδους αυτές έκανε θετικές παρεμβάσεις σε πλείστα όσα χρονίζοντα προβλήματα όπως το κυκλοφοριακό, το οικονομοτεχνικό, του εξοραϊσμού, τη διάνοιξη του περιπατητικού μονοπατιού από την περιοχή των Μύλων ως τα Γιδομάντρια του Συκουρίου, την αγορά και την δωρεά περιπολικού αυτοκινήτου στον Αστυνομικό Σταθμό Συκουρίου, την οργάνωση του «ΜΙΛΛΕΝΙΟΥΜ» το 2000 κ.α. Διετέλεσε Πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων επί 4 χρόνια 2003-2006 και εισηγήθηκε - δημιούργησε τον «ΠΟΛΥΧΩΡΟ» στο νεότευκτο Δημοτικό σχολείο (σκηνή, οροφή, ήχο και κερκίδες) εγκαινιάζοντάς τον με την παρουσία του αείμνηστου Ευγένιου Σπαθάρη, επί Δημαρχίας Νικολάου Γ. Γερογιάννη. Είναι ερασιτέχνης φωτογράφος εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Φωτογραφίζει το «Συκούριο» σε κάθε του εκδήλωση και δημιουργεί ένα φανταστικό αρχείο. Έχει παρουσιάσει 3 εκθέσεις. Την 1η στο παλιό Δημοτικό σχολείο, τη 2η σε παλιά οικεία της Σπηλιάς και την 3η στον παλιό χώρο του ζαχαροπλαστείου του Νίκου Κανελλόπουλου. Είναι ορειβάτης και υπήρξε λαμπαδηδρόμος στην Ολυμπιάδα του 2004. Είναι πολυτάλαντος και ανήσυχος. Έλαβε μέρος σε 32 ράλι αυτοκινήτων και μοτοσυκλέτας, πρώτος στο βουνό με ποδήλατα Μ.Β. το 1994, πέταξε με αλεξίπτωτο πλαγιάς εισηγούμενος στο Δήμο Νέσσωνας και στο Α.Τ.Α. Λάρισας την δημιουργία πίστας Αιωροπτεριστών από το «Καραμπίκι» Συκουρίου, πέταξε με αεροπλάνο τύπου «Τσέσνα», δίδαξε πρώτος το σκι και το σέρφινγκ θαλάσσης στο Συκούριο και είναι πολυταξιδεμένος. Είναι από το 1983 έμπορος σε συνέχεια των εργασιών της οικογένειας «ΟΙΚΟΔΟΜΗ – ΞΥΛΕΙΑ – ΠΡΑΠΑΣ» και ο πρώτος που έβγαλε την εμπορική Γειτονία από τα στενά πλάνα του Συκουρίου. Είναι παντρεμένος με τη συγχωριανή Αγγελική Αλεξάνδρου Σαραντοπούλου και απέκτησαν δίδυμα την Κων/να και τον Νίκο. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΡΑΠΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο επιχειρηματίας

Γεννήθηκε στις 23/7/1957 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Από ηλικίας 6 ετών πήγε Λυκόπουλο στους Προσκόπους και εξελίχθηκε έως τον βαθμό του Ενωμοτάρχη με πανελλήνια διάκριση στην Ενωμοτία των Λεόντων. Μαθητής Γυμνασίου εκλέχθηκε πρόεδρος του 15/μελούς Μαθητικού Συμβουλίου στις τάξεις Ε' και ΣΤ'. Υπηρετεί τη μουσική από τα εννιά του χρόνια και ήταν ο πρωτεργάτης της Ερασιτεχνικής Ορχήστρας Συκουρίου με παρουσιάσεις συναυλιών σε ολόκληρο το Νομό Λαρίσης. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Πεζικό 28 μήνες και αποσπάστηκε στη Στρατιωτική Μουσική στην 6η Μεραρ-

χία Κιλκίς και στη συνέχεια υπήρξε επαγγελματίας μουσικός για 8 ακόμα χρόνια. Διετέλεσε γραμματέας του ΣΦΑΝ «ο Κίσαβος» με πρόεδρο τον Δημήτρη Χρ. Κακαγιάννη επί 4 χρόνια. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος του Μ.Ε.Σ. Συκουρίου διατελέσας γενικός γραμματέας το 1980 και πρόεδρος το 1989. Εισηγητής – κομιστής της επιχορήγησης από το Υπουργείο Πολιτισμού επί υπουργίας Μελίνας Μερκούρη για τη μεταποίηση και δημιουργία της αποθήκης του Βάσου Τσιφλίκια σε Πολιτιστική Λέσχη του Μ.Ε.Σ. το 1983 με πρόεδρο τον Γεώργιο Ζαΐτη. Εισηγητής που είχε την «ΙΔΕΑ» της μετατροπής του κτιρίου του Μ.Ε.Σ. σε νέο σχεδιασμό ως πολυχώρο (2011-2013) και λειτουργία της Δημοτικής Βιβλιοθήκης. Εισηγητής – εκτελεστής για την αναβίωση του πανηγυριού της 21ης Μαΐου ως Κοινοτικός Σύμβουλος επί προεδρίας Κωνσταντίνου Γ. Τρικαλιώτη. Διετέλεσε Κοινοτικός Σύμβουλος την περίοδο 1985-1989 εκλεγείς με τον συνδυασμό του Εμμανουήλ Κανελλόπουλου. Διετέλεσε πρόεδ-

ΛΑΝΑΡΑΣ, AGRONUTS A.E. ΞΗΡΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Η εταιρεία Agronuts A.E. με έδρα το 14ο χιλ. Λάρισας – Συκουρίου είναι μια δυναμική επιχείρηση με μακροχρόνια ενασχόληση στην επεξεργασία, τυποποίηση και συσκευασία Ελληνικής Αμυγδαλόψιχας και όλων των τύπων ξηρών καρπών. Η εταιρεία εκμεταλλεόμενη την εμπειρία της οικογένειας Λανάρα στο χώρο του αμυγδάλου έχει κάνει σημαντικά βήματα προόδου και κατέχει το 17% της συνολικής αγοράς αμυγδάλου στην Ελλάδα.

Οι κύριες εγκαταστάσεις έχουν αναπτυχθεί στο Συκούριο, σε κτηριακό συγκρότημα 3000 μ2 ιδιόκτητο με τους επιμέρους χώρους: χώρο θραύσης ξηρών καρπών, χώρο αποθήκευσης ξηρών καρπών, χώρο αποθήκευσης καρπών χωρίς κέλυφος, χώρο μεταποίησης – τυποποίησης και συσκευασίας, χώρο συντήρησης (ψύξης) και χώροι διοίκησης

Οι κτιριακές εγκαταστάσεις έχουν ανεγερθεί τη διετία 2007-2008 και έχουν μηχανολογικό εξοπλισμό σύγχρονης τεχνολογίας που λειτουργεί πλήρως σε καθημερινή βάση, και αποκτήθηκε με την υλοποίηση επενδυτικού σχεδίου εκσυγχρονισμού ύψους 2,000,000 ευρώ. Υπάρχουν όμως και δευτερεύουσες εγκαταστάσεις σε ιδιόκτητο κτιριακό συγκρότημα 300 μ2 στη Γαληψή Καβάλας, με μηχανολογικό εξοπλισμό σύγχρονης τεχνολογίας.

Η επιχείρηση παράγει μία διευρυμένη γκάμα προϊόντων τα οποία προσφέρει σε ποικίλες συσκευασίες σύμφωνα με τις απαιτήσεις του κάθε πελάτη. Εκτός από τη μεγάλη ποικιλία ελληνικών προϊόντων Αμυγδαλόψιχας (φουρνιά extra και 20/22, Τέξας, Λευκή, Κροκάν, Πούδρα, Φιλέ, Αμύγδαλο με φλοιό, Καρυδόψιχα 1/2, 1/4 και καρύδι με φλοιό), η εταιρεία διαθέτει διάφορους ξηρούς καρπούς και αποξηραμένα φρούτα: καρυδόψιχα, ηλιόσπορο, φιστίκι κελυφωτό, στραγάλια, βερίκοκα, δαμάσκηνα και σταφίδα. Τα προϊόντα αμυγδαλόψιχας διατίθενται και ψημένα.

ΜΙΧΑΗΛ ΝΤΙΝΑΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Εμπορία και επεξεργασία ξηρών καρπών

Γεννήθηκε το 1946 στο Συκούριο όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές. Στη συνέχεια σπούδασε ηλεκτρονικός στην Αθήνα, και επιστρέφοντας ασχολήθηκε με το εμπόριο, μια δραστηριότητα η οποία τον εκφράζει μέχρι σήμερα. Τη συγκεκριμένη εργασία τη γνώρισε και την αγάπησε μέσα από το μαγαζί εμπορίας εγχωρίων προϊόντων που διατηρούσε ο πατέρας του από το 1951. Το εμπόριο αμυγδάλου άρχισε το 1960 με μικρές ποσότητες και το 1980 διεύρυνε τη δουλειά του αυτή, ανοίγοντας στο γειτονικό Πουρνάρι της Λάρισας δική του επιχείρηση, με συγκροτήματα επεξεργασίας ξηρών καρπών. Σήμερα στην επιχείρηση απασχολούνται 30 άτομα και ορισμένα εποχιακά, αναλόγως των αναγκών της αγοράς. Παράλληλα διατηρεί κατάστημα πώλησης ξηρών καρπών – ζαχαρωδών στη Νέα Αγορά της Λάρισας όπου απασχολούνται 4 υπάλληλοι. Είναι νυμφευμένος από το 1976 με την Ασπασία Κατσαμάκα και απέκτησαν ένα γιο, τον Βασίλη και μία θυγατέρα τη Θεοδώρα που τους χάρισαν 3 εγγονάκια. Τα παιδιά τους δραστηριοποιούνται στην επιχείρηση που ίδρυσε ο πατέρας τους. Σημειώνεται ο Μιχ. Ντίνας ασχολήθηκε και με τα κοινά του τόπου μας. Διετέλεσε Πρόεδρος της Ένωσης Εμποροεπαγγελματιοτεχνών Συκουρίου την περίοδο 1985-1987 επί προεδρίας της κ. Μαργαρίτας Γ. Παπαζαχαρία. Η οικογένεια κατοικεί στο Συκούριο.

Στο γραφείο της επιχείρησης, ο πατέρας με τα παιδιά του, τον Βασίλη και τη Θεοδώρα (2015).

Ο πατέρας Κωνσταντίνος αριστερά και ο γιος Δημήτριος Τσακιρίδης, εντός του ελαιοτριβείου τους, το 2014.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΚΙΡΙΔΗ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ελαιοτριβείο

Βρίσκεται σε μια έκταση 11 στρεμμάτων έξω από τον οικισμό του Πουρνάρου, αριστερά του δημόσιου δρόμου Πουρνάρι – Ελάτεια. Πρόκειται για ένα υπερσύγχρονο ελαιοτριβείο του νεαρού επιχειρηματία Δημητρίου Κων. Τσακιρίδη και ΣΙΑ κάτοικο Συκουρίου. Τα μηχανήματα είναι όλα ιταλικής κατασκευής «PIERALISI» που τα εγκατέστησαν Ιταλοί τεχνικοί και άρχισε να λειτουργεί από τον Δεκέμβριο του 2005. Το ελαιοτριβείο έχει αυτονομία στην παροχή νερού από δική του γεώ-

τρηση και εφεδρική παροχή ηλεκτρικού ρεύματος –τριφασικό– από δική του επίσης ηλεκτρογεννήτρια. Αναφορικά οι επί μέρους ηλεκτροκίνητες μονάδες που συνδέονται μεταξύ τους και συνθέτουν το νέο ελαιοτριβείο είναι: το σημείο εισόδου απ' όπου οι ελιές μεταφέρονται με ανεβατόρ εντός του ελαιοτριβείου στο πλυντήριο και πλένονται με κρύο νερό, στη συνέχεια πηγαίνουν στον σπαστήρα, μετά πηγαίνουν στους έξι μαλακτήρες όπου γίνεται πολτός, ο πολτός οδηγείται στον διαχωριστή (ντεκάντερ) και ξεχωρίζει το λάδι από τον πυρήνα και παίρνουμε το λάδι ζεστό και πεντακάθαρο από τις δικές μας ελιές. Σημειώνεται όλες οι μονάδες ρυθμίζονται και ελέγχονται μέσω αυτό μέσω αυτόματου ηλεκτρονικού πίνακα για την καλή λειτουργία. Στο ελαιοτριβείο ο παραγωγός – πελάτης θα βρει μια αίθουσα αναμονής με μεγάλη τραπεζαρία, τηλεόραση, όπου μπορεί να πιεί τον καφέ του και να φάει τα βράδια περιμένοντας να βγάλει το δικό του λάδι.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΤΣΙΤΟΠΟΥΛΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Laris Βιομηχανία Επίπλων Γραφείου - Σχολείων και Φροντιστηρίων

Γεννήθηκε στις 16/4/1943 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το 6τάξιο Γυμνάσιο. Από το 1961 ως το 1966 διέμενε στην Αθήνα. Σπούδασε Υπομηχανικός Δημοσίων έργων, εργαζόμενος την ημέρα στην «ΝΤΕΞΙΟΝ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία έφεδρος Ανθυπολοχαγός Μηχανικού και επί 18 μήνες στην Καστοριά στο 715 Τ.Μ. Ασχολήθηκε με την ναρκαλιεία και την επισκευή και διάνοιξη δρόμων στο Γράμμο – Βίτσι. Απολύθηκε το 1968 και δραστηριοποιήθηκε στον επιχειρηματικό τομέα. Επί 30 χρόνια επί-

πλων σε όλα τα σχολεία της Ελλάδας με θρανία, καθίσματα, βιβλιοθήκες, γραφεία κλπ. Το εργοστάσιο ήταν στο 6Ο ΧΑΜ ΛΑΡΙΣΑΣ – Συκουρίου 4,000 μ2. Είχε εργοστασιακό χώρο με πλήρη μηχανολογικό εξοπλισμό και προσωπικό που κυμαίνονταν από 80 ως 180 άτομα αναλόγως τη σεζόν. Είναι κάτοικος Λάρισας.

ΧΑΔΕΛΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΣ

Γεννήθηκε το 1903 στο Συκούριο και απεβίωσε το 1975 στη Λάρισα. Πέρασε στην ιστορία του Θεσσαλικού Τύπου ως ιδιοκτήτης της Λαρισαϊκής εφημερίδας «Κήρυξ» και ως δραστήριος παράγων για την πρόοδο του Επαρχιακού Τύπου. Ο Χαδέλλης είχε αναλάβει συντακτική εργασία στον «Κήρυκα» από το 1929 και την επομένη δεκαετία πέρασε στη διεύθυνση και στην ιδιοκτησία της εφημερίδας. Το 1937 αναφέρονται συνιδιοκτήτες ο Κ. Περραιβός και ο Γ. Ζάγουρας. Μετά την απελευθέρωση ο Χαδέλλης επανεξέδωσε, το 1946, την εφημερίδα με τίτλο «Ημερήσιος κήρυξ» με τον οποίο συνεχίζεται και σήμερα η έκδοση του φύλλου. Ο Χαδέλλης είχε διατελέσει και πρόεδρος της Ένωσης Ιδιοκτητών Επαρχιακού Τύπου.

Βλ. Λεύκωμα Ένωσης Συντακτών Θεσσαλίας, Στερεάς Ελλάδας και Εύβοιας 70 σκαλοπάτια 1932-2002, Βόλος 2002. Η φωτογραφία είναι από το αρχείο της οικογένειάς του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο «Συκουριώτης» Δήμαρχος της Λάρισας

Γεννήθηκε το 1907 στη Βλαχοκερασιά της Αρκαδίας. Οι γονείς του είχαν εννέα αγόρια και τρεις θυγατέρες. Από μικρός είχε έφεση στα γράμματα, ήταν άριστος μαθητής. Ο πατέρας του ήταν γιατρός. Ο Νικόλαος μετά τις εγκύκλιες σπουδές στην ιδιαίτερη πατρίδα του την Τρίπολη, εισήχθη στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πήρε το πτυχίο του δικηγόρου. Στην αρχή εργάστηκε στη Θεσσαλονίκη και από το 1936 πέρασε στο Δικαστικό Σώμα, όπου υπηρέτησε μέχρι το 1986. Στην αρχή της Δικαστικής του καριέρας φοίτησε με υποτροφίες σε Πανεπιστήμια της Γαλλίας και της Ιτα-

λίας. Μιλούσε αππαιίστως την Ιταλική, τη Γαλλική και μετρίως τη Γερμανική γλώσσα.

Στη μακρόχρονη καριέρα του διετέλεσε Αντιεισαγγελέας Πρωτοδικών Πολυγύρου, Εισαγγελέας Πρωτοδικών Λάρισας, Αντιεισαγγελέας Εφετών Αθηνών και Θεσσαλονίκης, Εισαγγελέας Εφετών Ρόδου και Κερκύρας, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του Αεροπαγίτη. Ήταν Δήμαρχος Λάρισας από το 1950 έως το 1951.

«Μετά από ένα ολιγοήμερο κενό στο δημαρχιακό θώκο, η 22α Αυγούστου 1950, βρίσκει τη Λάρισα με νέο υπηρεσιακό Δήμαρχο, έναν Εισαγγελέα. Το κράτος εν όψει των κανονικών εκλογών του 1951, διόρισε Δικαστικούς ως Δημάρχους. Ανάμεσά τους και ο Εισαγγελέας Εφετών Νικόλαος Τζαβέλλας, με κάποια σχέση με τον τόπο, αφού η σύζυγός του κατάγεται από το Συκούριο της Λάρισας. (...) Το Δημοτικό Συμβούλιο επί δημαρχίας Ν. Τζαβέλλας συνήλθε για πρώτη φορά στις 22-8-1950 και ασχολήθηκε με πρώτο θέμα «την επαναφορά του Πηνειού στην παλιά του κοίτη» και η τελευταία συνεδρίαση έγινε στις 5/4/1951 και ασχολήθηκε με θέματα οικονομικής φύσεως καθώς και με προμήθειες υλικών για έργα οδοποιίας. Στη συνέχεια παρέδωσε την αρχή στη νέα δημοτική ηγεσία που προήλθε από τις εκλογές του Μάη του 1951 και ξαναγύρισε στα δικαστικά του καθήκοντα».

Στα μέσα της δεκαετίας του '50 γνωρίστηκαν με τη συμπατριώτισσά μας κ. Ελένη Φιλ. Μακρή και στις 23/7/1959 ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου. Η γαμήλια τελετή έγινε στον ι.ν. της του Θεού Σοφίας

στη Θεσσαλονίκη και από το γάμο τους απέκτησαν δύο παιδιά, την Αναστασία και τον Κωνσταντίνο. Ο αείμνηστος Νικόλαος Τζαβέλλας υπήρξε ένας εντιμότατος λειτουργός της Θέμιδας, ένας ακέραιος άνθρωπος, ένας πολύ καλός σύζυγος και τρυφερός πατέρας. Απεβίωσε την 1η Αυγούστου 1987 και η σορός του ενταφιάστηκε στον οικογενειακό τάφο στο Α΄ νεκροταφείο Αθηνών.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Η παραπάνω αναφορά για το έργο του είναι από το Λεύκωμα «Η ζωή και η ιστορία της Λάρισας (1881-1991)» του δημοσιογράφου και συγγραφέα Βάσου Καλογιάννη, έτος έκδοσης 1990. Ευχαριστώ και από τη θέση αυτή την κ. Ελένη Τζαβέλλα για τις πολύτιμες και προσωπικές πληροφορίες που μου έδωσε. Την ευχαριστώ πολύ.

ΘΩΜΑΣ ΓΑΡΓΑΛΑΣ του ΧΡΗΣΤΟΥ

Ο εφευρέτης – Ο ευρεσιτέχνης

Γεννήθηκε στις 3/8/1933 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το 1948 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα. Από το 1949-1955 εργαζόταν στο μηχανουργείο «ΚΡΑΒΑΡΙΤΗ – ΚΩΣΤΟΥΛΑ Ο.Ε.» και από το 1950 πήγαινε και στην νυχτερινή Τεχνική Σχολή Μηχανικών «ΛΑΡΙΣΑΪΚΗ» του Χρ. Γουμνέπουλου.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Τεχνικό Σώμα (1955-1957) και μόλις απολύθηκε προσελήφθηκε στο 303 Προκεχωρημένο Εργοστάσιο Βάσεως (Π.Ε.Β.) στη Λάρισα με ειδικότητα Αρχιτεχνίτης. Το 1965 κατόπιν εξετάσεων προήχθη σε Εργοδηγό Μηχανουργείου

με απόφαση του Γ.Ε.Σ. Στο 303 Π.Ε.Β. εργάστηκε 29 χρόνια και συνταξιοδοτήθηκε στις 15/3/1986. Όμως, παράλληλα με την τεχνική του εργασία στο Π.Ε.Β., ίδρυσε το 1966 σε ιδιόκτητο χώρο και την τεχνική εταιρία «AEROPRES» που με την πείρα και τις γνώσεις που είχε αποκτήσει, τις αξιοποίησε εφευρίσκοντας αεροϋδραυλικά εργαλεία και συσκευές για τα συνεργεία αυτοκινήτων, ώστε να γίνεται καλύτερη εργασία και αξιοποίηση του επαγγελματικού χρόνου των τεχνιτών, με συνέπεια και την οικονομική τους απολαβή. Από τον Οκτώβριο του 1968 έως τον Ιούλιο του 1984 και τον Μάρτιο του 2009 έκανε 7 εφευρέσεις τις οποίες κατέθεσε στο Υπουργείο Εμπορίου, στο Υπουργείο Έρευνας και Τεχνολογίας και στον Οργανισμό Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας, λαμβάνοντας τα αντίστοιχα ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ, δηλ. τους επίσημους τίτλους με ισχύ της κάθε εφεύρεσης για 15 χρόνια, εκτός της τελευταίας που έχει ισχύ 20ετίας. Οι εφευρέσεις του χρονολογικά είναι οι ακόλουθες: «ΠΡΕΣΣΑ ΠΕΠΙΕΣΜΕΝΟΥ ΑΕΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΟΛΛΗΣΙΝ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙΣΩΤΡΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΖΑΝΤΑΣ ΤΡΟΧΟΥ», Κατάθεση στις 22 Οκτωβρίου 1968 και ισχύ μέχρι τις 22 Οκτωβρίου 1983. «ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΑΠΟΣΥΝΔΕΟΝ ΤΗΝ ΖΑΝΤΑΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ ΤΡΟΧΟΥ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΝ ΜΕ ΑΕΡΑ», Κατάθεση στις 8 Φεβρουαρίου 1969 και ισχύ μέχρι 8 Φεβρουαρίου 1984. «ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΑΠΟΚΟΛΛΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΖΑΝΤΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΑΣΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΔΙΑ ΠΕΠΙΕΣΜΕΝΟΥ ΑΕΡΟΣ», κατάθεση στις 3 Μαρτίου 1971 και ισχύ μέχρι 3 Μαρτίου 1986. «ΑΨΙΣ ΠΗΓΜΑΤΟΣ ΦΟΡΤΗΓΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ ΕΚ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ», Κατάθεση στις 21 Σεπτεμβρίου 1973 και ισχύ μέχρι 21 Σεπτεμβρίου 1988. «ΣΥΣΚΕΥΗ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΕΩΣ ΒΛΑΒΕΡΩΝ ΑΕΡΙΩΝ», κατάθεση στις 15 Οκτωβρίου 1982 και ισχύ ως 15 Οκτωβρίου 1997. «ΣΥΝΘΕΤΗ ΒΑΣΗ ΕΣΤΟΡΩΝ ΦΟΡΗΤΟΥ ΟΠΛΙΣΜΟΥ», κατάθεση στις 12 Ιουλίου 1984 και ισχύ μέχρι 12 Ιουλίου 1999. «ΑΕΡΟΎΔΡΑΥΛΙΚΗ ΑΝΤΛΙΑ ΥΨΗΛΗΣ ΠΙΕΣΕΩΣ 700 BAR», κατάθεση στις 19 Μαρτίου 2009 και ισχύ μέχρι 20 Μαρτίου 2029.

Είναι νυμφευμένος με τη Στυλιανή Δημ. Νίκου από τη Λάρισα και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Παναγιώτα που σπούδασε ιατρός παιδίατρος και εργάζεται στην Αθήνα και τη Χριστίνα που σπούδασε ιατρός δερματολόγος – αφροδισιολόγος και εργάζεται στη Λάρισα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΣΠΥΡΟΥ

Υποδιευθυντής Α΄ του Α΄ καταστήματος της Α.Τ.Ε. Λάρισας

Γεννήθηκε στις 12/1/1936 στο Συκούριο. Είναι γόνος του Σπύρου Κων. Καραδήμου και της Κωνσταντινιάς Ευθυμίου Ζαχ. Παπαζαχαρία. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό και συνέχισε στο Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας απ΄ όπου πήρε το απολυτήριο. Μετά από εξετάσεις εισήχθη στην Ανωτάτη Σχολή Πολιτικών Επιστημών, σήμερα (Πάντειο Πανεπιστήμιο) Αθηνών και έλαβε το πτυχίο στις 9/10/1961. Απαλλάχθηκε παντελώς των στρατιωτικών του υποχρεώσεων (κλάση 1957) βάσει του προστατευτικού νόμου αριθ. 18, Ν.Δ.3850/58. Συμμετείχε στον εξωτερικό διαγωνισμό πτυχιούχων

που προκήρυξε η Α.Τ.Ε. και ήταν επιτυχών, διορισθείς στις 19/1/1963.

Έκτοτε υπηρέτησε στα καταστήματα, του Τυρνάβου, του Συκουρίου, της Πύλης Τρικάλων και της Α΄ Λάρισας, όπου εργάστηκε σε υπεύθυνες θέσεις: Α) Κατάστημα Πύλης Τρικάλων από τους ιδρυτές του και προϊστάμενος λογιστηρίου από το 1973-1975 και Β) Κατάστημα Συκουρίου προϊστάμενος λογιστηρίου από το 1975-1980 και Διευθυντής από το 1980 – 1990 και εν συνεχεία προήχθη κατ' απόλυτον εκλογήν στο βαθμό του υποδιευθυντή και τοποθετήθηκε στο κατάστημα Α΄ της Λάρισας όπου υπηρέτησε από το 1990-1995.

Ως υποδιευθυντής αναπλήρωνε και τον εκάστοτε διευθυντή που παρέμεινε η θέση του κενή, λόγω συνταξιοδότησης ή μετάθεσης. Σημειώνεται το Κατάστημα Α΄ της Λάρισας ήταν ένα από τα πέντε μεγάλα της επικράτειας. Είναι νυμφευμένος με τη Σταυρούλα Γ. Τσιακμάκη, καταγόμενη από την Ελασσόνα και απέκτησαν μία θυγατέρα την Κωνσταντία και ένα γιο τον Σπύρο. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ιδιοκτήτης Φροντιστηρίου Γερμανικής Γλώσσας

Γεννήθηκε στις 24/6/1938 στο Συκούριο. Είναι το τέταρτο παιδί του Γεωργίου και της Αναστασίας Παπά. Στο Συκούριο έζησε μέχρι τα οχτώ του χρόνια και το 1946 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα.

Μετά τις εγκύκλιες σπουδές φοίτησε στη Δασική Σχολή Αγίας της Λάρισας και διορίστηκε ως Δασοπόνος στο Νομό Τρικάλων. Παρατήθηκε όμως πολύ νωρίς. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1960-1962) στην Πολεμική Αεροπορία ως Έφεδρος Αξιωματικός – Αρχισμηνίας Εφοδιασμού και μόλις απολύθηκε πήγε στη Γερμανία

για ανώτερες σπουδές.

Είναι απόφοιτος του Πανεπιστημίου LUDWIG MAXIMILIANS του Μονάχου στο τμήμα των Οικονομικών. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα υπήρξε στέλεχος επιχειρήσεων για 7 χρόνια. Κατόπιν ασχολήθηκε με τη διδασκαλία των Γερμανικών και ήταν ιδιοκτήτης Φροντιστηρίου Γερμανικής γλώσσας το οποίο διατήρησε μέχρι τη συνταξιοδότησή του.

Είναι νυμφευμένος με την Αριστέα Π. Μαρκίδου, δασκάλα από τη Λάρισα, νυν συνταξιούχο και απέκτησαν μια θυγατέρα την Αναστασία και ένα γιο τον Πέτρο, που είναι και οι δύο Μουσικολόγοι με σπουδές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΕΤΧΑΒΕΣ του ΘΕΟΦΑΝΗ

Τεχνικός τυπογραφικών μηχανημάτων

Γεννήθηκε το 1939 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Το 1952 η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα όπου φοίτησε στην Τεχνική Σχολή «Η ΛΑΡΙΣΑΪΚΗ» του Χρήστου Γουμένουπουλου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στις Διαβιβάσεις (1960-1962) με ειδικότητα ηλεκτρολόγος οχημάτων. Μετά που απολύθηκε από το στρατό, εργάστηκε αμέσως, βοηθός τεχνικού στα τυπογραφικά μηχανήματα της εφημερίδας «Ελευθερία» της Λάρισας. Το 1985 με την εφαρμογή των ηλεκτρονικών (φωτοσύνθεση)

αποχώρησε από την εφημερίδα και εργάστηκε τεχνικός σε διάφορα τυπογραφία σε όλη την Ελλάδα. Συνταξιοδοτήθηκε το 1995. Είναι νυμφευμένος με την Αφροδίτη Μπακόλα και απέκτησαν δύο θυγατέρες τη Μαρία και την Ελένη.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Ο Αθ. Μπετχαβές είναι από τους σπουδαιότερους ιδιώτες συλλέκτες αντικειμένων της Λάρισας.

Έχει κάνει μακροχρόνιες και δαπανηρές προσπάθειες για την εξεύρεση πάσης φύσεως ιστορικών κειμηλίων, με έμφαση στη συλλογή παλαιού έντυπου υλικού από χειρόγραφα, βιβλία, ταχυδρομικά δελτάρια, καρτ – ποστάλ και πολλών εφημερίδων που έχουν περιεχόμενο πολιτικό, σατιρικό, είναι ημερήσιες ή εβδομαδιαίες, δισέλιδες ή πολυσέλιδες, μικρού ή μεγάλου σχήματος, βραχύβιες ή μακρόβιες. Το αρχαιακό του υλικό είναι πλούσιο και φανταστικό. Σημειώνεται επίσης ότι είναι δωρητής αρκετών αντικειμένων στο Λαογραφικό Μουσείο Συκουρίου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΙΖΙΟΣ του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ

Επίτιμος Διευθυντής του Εμποροβιομηχανικού και Επαγγελματοβιοτεχνικού Επιμελητηρίου της Λάρισας

Γεννήθηκε το 1939 στο Συκούριο και είναι το πέμπτο παιδί του Παναγιώτη και της Άνας. Ο πατέρας διατηρούσε μπακάλικο στο «Μπάρος» και συγκεκριμένα απέναντι στο μύλο του Μιχαήλ Ν. Κίττα και μετά στο «Παζάρι» δίπλα από την ταβέρνα του Κωτούλα.

Πήγε μέχρι την Γ΄ τάξη στο Δημοτικό σχολείο Συκουρίου και στη συνέχεια η οικογένειά τους εγκαταστάθηκε στη Λάρισα, όπου τελείωσε το Α΄ Δημοτικό σχολείο και πήρε απολυτήριο από το Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων το 1957. Σπούδασε στην Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή Πει-

ραιά (σημερινό Οικονομικό Πανεπιστήμιο) και πήρε πτυχίο με βαθμό «Λίαν καλώς».

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην πολεμική Αεροπορία με το βαθμό Σμηνίας και ειδικότητα ταμειακός, 28 μήνες. Άρχισε την επαγγελματική του καριέρα ως Λογιστής και παράλληλα εργαζόταν και στο Οικονομικό τμήμα της Ένωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Λάρισας – Τυρνάβου – Αγίας.

Το 1970 αποχώρησε από την Ένωση Συνεταιρισμών και κατόπιν εξετάσεων ανέλαβε καθήκοντα Διευθυντή του Εμπορικού και Βιοχημικού Επιμελητηρίου της Λάρισας (Ε.Β.Ε.Λ.) ύστερα από σχετική Προκήρυξη για την πλήρωση της πιο πάνω θέσης. Συγκεκριμένα με την υπ' αριθ. 121/01.08.1970 ομόφωνη απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής του Επιμελητηρίου, της οποίας πρόεδρος ήταν ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Ταμπασούλης, ο «πατέρας» του Ε.Β.Ε.Λ., τοποθετήθηκε στη θέση του Διευθυντή που διατήρησε 35 χρόνια (1970-2005) ασκώντας τα καθήκοντα έως τις 18 Ιουλίου 2005 που συνταξιοδοτήθηκε.

Σημειώνεται, το Επιμελητήριο είναι Ν.Π.Δ.Δ. και διοικείται από δύο συλλογικά αιρετά όργανα, το Διοικητικό Συμβούλιο (Δ.Σ.) και την 5μελή Διοικητική Επιτροπή, τα μέλη των οποίων εκλέγονται κάθε 4 χρόνια, από τους εμπόρους, τους βιομηχάνους, τους βιοτέχνες και τους επαγγελματίες που δραστηριοποιούνται εντός του Ν. Λάρισας.

Για την ευδόκιμο 35ετή υπηρεσία του, η Διοίκηση του απένειμε την ευαρέσκειά της και τον τιμητικό τίτλο του Επίτιμου Διευθυντή του Επιμελητηρίου Λάρισας. Επίσης το 2007 ο Εμπορικός Σύλλογος Λάρισας του απένειμε δια του προέδρου αυτού Νικολάου Τζήκα τιμητική πλακέτα και ανάλογη τιμητική διάκριση έλαβε και από τον Σύλλογο Υπαλλήλων Εμπορικών και Βιομηχανικών Επιμελητηρίων Θεσσαλίας και Κεντρικής Ελλάδος.

Είναι νυμφευμένος και έχουν δύο γιούς, που σπούδασαν, είναι και αυτοί νυμφευμένοι και τους χάρισαν τρία εγγόνια. Οι γονείς κατοικούν στη Λάρισα.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΙΤΤΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Πολιτικός Μηχανικός

Γεννήθηκε στη Λάρισα και είναι ο πρώτος από τους τέσσερις γιους της Ευαγγελίνης και του Νικολάου Μιχ. Κίττα. Μετά το Δημοτικό σχολείο πήγε στο ιδιωτικό «Λύκειο Λαρίσης» του Ιάκωβου Μπόκαρη που ήταν στην οδό Κούμα. Ήταν η δεκαετία του 1950-60. Το Λύκειο σε σχέση με τα Δημόσια Γυμνάσια ήταν μεικτό. Φοιτούσαν αγόρια και κορίτσια και είχε πολύ καλούς καθηγητές. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και ο Χρήστος Κλέτσας καθηγητής σωματικής αγωγής, ένας νέος, εργώδης και σπουδαίος άνθρωπος που οι μαθητές από την πρώτη μέρα της παρουσίας του, τον αγάπησαν. Ήταν αυτός που τους έμαθε να αγωνίζονται. Τους έμαθε να αγωνίζονται σωστά, τίμια, παλικαρίσια. Τι παρελάσεις γινόταν, τι γυμναστικές επιδείξεις στο κατάμεστο από Λαρισαίους Αλκαζάρ με κάθε λογής αθλητική επίδειξη για αγόρια και κορίτσια.

Το «Λύκειο Λαρίσης» πρόσφερε στο αποκορύφωμα της κάθε σχολικής χρονιάς πλούσιο θέαμα. Ήταν αυτός που τους έμαθε να χορεύουν και να αγαπούν τους παραδοσιακούς ελληνικούς χορούς, μαθητής και ο ίδιος της Δώρας Στράτου, της μεγάλης αυτής φυσιογνωμίας που διέσωσε και διέδωσε τους ελληνικούς χορούς, δημιουργώντας το πρώτο χορευτικό της Λάρισας, πρώτα με τα κορίτσια

και μετά με τα αγόρια, που ντυμένοι με τσολιαδίστικες και άλλες τοπικές φορεσιές χόρευαν για πρώτη φορά ενώπιον του κοινού της Λάρισας στην κεντρική πλατεία και στο «Σπίτι του Στρατιώτη». Ήταν το πρώτο χορευτικό της πόλης. Μετά το «Λύκειο Λαρίσης» σπούδασε στο Πολυτεχνείο του Aachen της Γερμανίας Πολιτικός Μηχανικός. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα εργάστηκε επί τριακονταετία στον Οργανισμό Σιδηροδρόμων Ελλάδας (Ο.Σ.Ε.). Διετέλεσε Δ/ντης Γραμμής και ήταν για χρόνια τμηματάρχης της γραμμής της Λάρισας και υπεύθυνος του Ο.Σ.Ε. για έργα συντήρησης του δικτύου. Είναι νυμφευμένος, οικογενειάρχης και κατοικεί στη Λάρισα.

Τα ανωτέρα στοιχεία άντλησα: 1). Από την εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ της 12ης Σεπτεμβρίου 2004 με συνέντευξη του Μιχαήλ Κίττα στον Δημήτρη Δάλλα και 2) από τον Reporter, περιοδικό της εφημερίδας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ της 12ης Νοεμβρίου 2006. Τεύχος 246, σελ. 22-23 «Όταν ο Χρ. Κέλλας μας μάθαινε να αγαπάμε τους ελληνικούς χορούς».

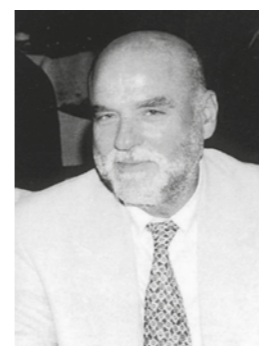
ΑΡΓΥΡΙΟΣ ΝΤΙΝΑΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Μηχανολόγος – Ηλεκτρολόγος

Γεννήθηκε στις 7/6/1941 στο Συκούριο. Τελείωσε το 4ο Δημοτικό σχολείο της Λάρισας και το Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων το 1959. Το 1960 κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στη Σχολή Μηχανολόγων - Ηλεκτρολόγων του Μονάχου της Δ. Γερμανίας. Ολοκλήρωσε τις σπουδές του το 1965 και στη συνέχεια, επί ένα έτος έκανε τη Διπλωματική του διατριβή στο Ινστιτούτο Στροβίλων και Θερμοδυναμικής. Το 1966 έλαβε τον Ακαδημαϊκό τίτλο σπουδών του Διπλωματούχου Μηχανολόγου – Ηλεκτρολόγου και επί ένα εξάμηνο εργάστηκε βοηθός επιμελητής στην έδρα «Στροβίλων και Πυρηνικών Αντιδραστήρων»

δίπλα στον καθηγητή ΤΗ. STROELEN. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος Ανθυπολοχαγός Τεχνικού Σώματος. Από τον Απρίλιο του 1969 διατηρεί Τεχνικό Γραφείο στη Λάρισα και ασκεί ελεύθερο επάγγελμα του Μηχανικού με κύριο αντικείμενο Μελέτες – Επιβλέψεις Τεχνικών Έργων και Εργοστασίων.

Έχει εκπονήσει πολλές μελέτες και έχει κάνει επιβλέψεις σε ιδιωτικά και δημόσια έργα, μεταξύ των οποίων, επιλεκτικά: Το 1070 του εργοστασίου ΒΙΟΚΑΡΠΕΤ Α.Ε., το 1971 του εργοστασίου μαρμάρων ΤΣΑΛΜΑΣ Α.Ε., το 1974 ως μέλος επιβλέψεων για ηλεκτρομηχανολογικά έργα του γραφείου ΔΟΞΙΑΔΗ Α.Ε. του κτιριακού συγκροτήματος των Τ.Ε.Ι. της Λάρισας, το 1975 της κλωστοϋφαντουργίας ΓΚΡΕΚΟ – ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Ε., το 1979 του κυλινδρόμυλου ΜΥΛΟΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ Α.Ε., από το 1975-1980 έκανε 6 μελέτες – επιβλέψεις πολυκατοικιών, από το 1981-1983 εργάστηκε στο Γραφείο Επιβλέψεων Έργων της Αεροπορίας, 110 Π.Μ., από το 1979-1995 εκπόνησε 11 μελέτες Δημοσίων Έργων και από το 1997 έως σήμερα ασχολείται στην Τεχνική Διεύθυνση του ομίλου της ΒΙΟΚΑΡΠΕΤ Α.Ε. Το 1998 εκπόνησε μελέτη για την κατασκευή Σταθμού Συμπαγωγής Ηλεκτρισμού και θερμότητας ισχύος 3 Μ. Watt στον ίδιο όμιλο και συνεχίζει να ασκεί το επάγγελμα του Μηχανολόγου – Ηλεκτρολόγου, με έδρα τη Λάρισα. Είναι νυμφευμένος με την Ευριδίκη και απέκτησαν 3 γιους, τον Αθανάσιο, Αρχιτέκτων, τον Αλέξανδρο, Οικονομολόγο – Αναλυτή και τον Αναστάσιο, Μηχανολόγο – Μηχανικό Εργοστασίων. Κατοικούν στη Λάρισα.

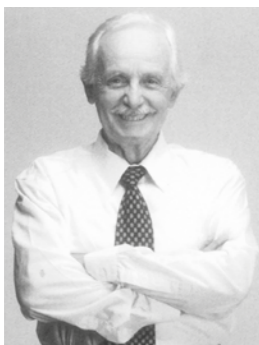

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΤΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μηχανολόγος – Ηλεκτρολόγος,
Διευθυντής της Δ.Ε.Η. περιοχής Λάρισας

Γεννήθηκε στις 3/1/1943 στη Λάρισα όπου πήγε στο Δημοτικό σχολείο και στο Λύκειο του Ιάκωβου Μπόκαρη. Τον Σεπτέμβριο του 1959 εισήχθη στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων (Μηχανικών) του Βασιλικού Ναυτικού και το 1963 αποφοίτησε με το βαθμό του Σημαιοφόρου (Τεχν). Στη συνέχεια υπηρέτησε στο «Β.Π. ΛΟΓΧΗ» επί ένα χρόνο και μετά εγκατέλειψε το Ναυτικό και συνέχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Σάρεϋ στο Γκίλφορντ της Αγγλίας. Ύστερα από επιτυχείς σπουδές 4 χρόνων, ορκίσθηκε ως Μηχανολόγος – Ηλεκτρολόγος Β.Σ.Σ. και επιστρέφοντας στην Ελλάδα, το 1968 φοίτησε στο Ε΄ έτος της Σχολής Μηχανολόγων – Ηλεκτρολόγων του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου και το 1969 απέκτησε και δεύτερο πτυχίο Ηλεκτρολόγου – Μηχανολόγου του Ε.Μ.Π. Για δύο χρόνια άσκησε ελεύθερο επαγγελματία διατελέ-

σας τεχνικός Δ/ντης στην εταιρεία κατασκευής αγροτικών μηχανημάτων του Παύλου Κοντέλλη, σε συνεργασία με Αγγλικά και Ιταλικά εργοστάσια. Τον Σεπτέμβριο του 1973 προσελήφθη στη Δ.Ε.Η. και εκπαιδεύτηκε σε τεχνικά και διοικητικά θέματα της Επιχείρησης στη Λαμία. Επέστρεψε στη Λάρισα και ανέλαβε καθήκοντα Προϊστάμενου τεχνικού Τομέα της Δ.Ε.Η. περιοχής Λάρισας και το 1978 διαδέχτηκε τον αείμνηστο Δ/ντη Α. Γάκη και έγινε Δ/ντης, θέση που υπηρέτησε επάξια ως την συνταξιοδότησή του, την 1/2/1998. Είναι νυμφευμένος με τη Χρυσούλα, κόρη του Αριστοτέλη και της Ελένης Ράπτου και από τον γάμο τους απέκτησαν δύο θυγατέρες τη Ζωή και την Ελένη. Οι γονείς κατοικούν στη Λάρισα, αλλά αγαπούν ιδιαίτερα και το Συκούριο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΤΧΑΒΕΣ του ΘΕΟΦΑΝΗ

Δημοσιογράφος – Αθλητικογράφος
Εκδότης – Διαφημιστής

Γεννήθηκε στις 13-10-1945 στο Συκούριο. Από ηλικίας 7 ετών ζει οικογενειακά στη Λάρισα, όπου πήγε στο 4ο και 1ο Δημοτικά σχολεία και τελείωσε το ιδιωτικό Γυμνάσιο του Μπόκαρη. Σε εφημερίδα πρωτοέγραψε μαθητής σε ηλικία 16 ετών στο εβδομαδιαίο «Νέο Βήμα» του Τάκη Γραμματίδη και την ίδια χρονιά έπαιξε ποδόσφαιρο στην Α' κατηγορία της Ε.Π.Σ.Λ. στην πρώτη ομάδα της Δόξας Εμποροϋπαλλήλων. Την επόμενη χρονιά, μαθητής επίσης, άρχισε να

εργάζεται στην καθημερινή εφημερίδα «Θεσσαλικά Νέα» με αρχισυντάκτη τον ξεχωριστό της δημοσιογραφίας Λάζαρο Αρσενίου, γράφοντας χρονογραφήματα και κάνοντας αστυνομικό ρεπορτάζ. Ένα χρόνο μετά και με τη συνένωση των ποδοσφαιρικών σωματείων της Λάρισας, τον Μάιο του 1964 και την ίδρυση της Α.Ε.Λ. άρχισε να αθλητικογραφεί. Σπούδασε Οικονομικά και Πολιτικές Επιστήμες στο Α.Π.Θ και παράλληλα με τις σπουδές του απασχολούνταν δημοσιογραφικά στην ημερήσια απογευματινή εφημερίδα «Θεσσαλονίκη» ενώ έδινε και χρονογράφημα στην εβδομαδιαία «Λάρισα» που το φιλοξενούσε στην πρώτη σελίδα.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία Έφεδρος Αξιωματικός και στην πορεία της δεκαετίας του '70 διετέλεσε: συντάκτης στον εβδομαδιαίο «Αθλητικό Ταχυδρόμο», Δ/ντης σύνταξης στην πολιτική εβδομαδιαία επίσης «Αλλαγή» και ακολούθησαν η εβδομαδιαία «Αθλητικά Νέα» και από το 1979 έως το 1992 ήταν Δ/ντης της τρισεβδομαδιαίας αθλητικής εφημερίδας «Νέος Αθλητικός Κόσμος» που μαζί με την Α.Ε.Λ. έγραψε τη δική του μεγάλη κυκλοφοριακή ιστορία. Ήταν ανταποκριτής σε εφημερίδες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, συνεργάτης με την «Πρώτη των Σπορ» και Δ/ντης της επαρχιακής αθλητικής εφημερίδας «the match» της Θεσσαλίας.

Να σημειωθεί ο Κώστας Μπετχάβες υπήρξε εκδότης και διαφημιστής. Με τον Λάζαρο Τ. εξέδωσαν στα μέσα της δικτατορίας των συνταγματαρχών τη σατιρική εφημερίδα «Νέος Ρωμιός» και επί μία διετία εξέδιδε την εφημερίδα ποικίλης ύλης «Διασκέδαση». Εργάστηκε στο Ραδιόφωνο κάνοντας αθλητικές εκπομπές που η παρουσία του ήταν έντονη και δημιουργική, στο Shanghai FM, μετά στο Heart FM, (ελεύθερη ραδιοφωνία), στο Palace Radio και εργάστηκε και στην τηλεόραση στο TRT Κεντρικής Ελλάδας. Στη μακρόχρονη δημοσιογραφική του πορεία και διαφήμιση, υπήρξε μέλος του Συνδέσμου Γραμμάτων και Τεχνών, βραβεύτηκε από τον Πανελλήνιο Σύνδεσμο Αθλητικού Τύπου, από τον Δήμο Λαρισαίων το 1973, 1989 και 2008 για την προσφορά του στον αθλητισμό της πόλης, από την Α.Ε.Λ. και από πολλούς άλλους Αθλητικούς Συλλόγους. Είναι νυμφευμένος και έχουν δύο γιους, τον Δημήτρη με σπόρο Δημοσιογραφίας και τον Φάνη με σπουδές, έρευνα και εργασία στην Ουαλία και αγγλική υπηκοότητα. Οι γονείς κατοικούν στη Λάρισα. Τέλος, σημειώνεται, ουδέποτε αναμείχθηκε με την Πολιτική.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ του ΑΓΑΘΟΚΛΗ

Διευθυντής της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Λάρισας

Γεννήθηκε στις 19/3/1946 στο Συκούριο. Τελείωσε το 5ο Δημοτικό σχολείο της Λάρισας και το Α' Γυμνάσιο Αρρένων. Μετά από εξετάσεις εισήχθη στην Ανώτατη Βιομηχανική Σχολή Πειραιά και πήρε πτυχίο Οικονομολόγου. Επίσης ήταν πτυχιούχος και της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. Από το 1976 ήταν Δ/ντης της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Λάρισας, που ανέδειξε σε φορέα υψηλού πολιτισμού. Στη σύντομη καριέρα του έτυχε τιμητικών διακρίσεων και αξιωματών με σπουδαιότερο, τον τίτλο του Ιππότη του Τάγματος του Αγίου Κωνσταντίνου του Μεγάλου, από τον Πατριάρχη Αλεξάνδρειας κ. Πέτρο το 1998. Ήταν συνιδρυτής

της Κοινοτικής Βιβλιοθήκης Συκουρίου, συνεργαζόμενος με την Πρόεδρο της Κοινότητας κ. Μαργαρίτα Γ. Παπαζαχαρία το 1991, που στεγάστηκε σε αίθουσα του Λυκείου και το 2013 μεταφέρθηκε στο νέο κτίριο της Βιβλιοθήκης Συκουρίου, που αποτελεί στολίδι για τον τόπο μας. Ήταν ευαίσθητος και αλτρουϊστής. Ήταν έγγαμος και οικογενειάρχης, κάτοικος της Λάρισας. Απεβίωσε στις 13/11/2010 από βαρύ εγκεφαλικό επεισόδιο και η σορός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της Λάρισας.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΥΡΟΒΑΣ

Ο μετρο της εθιμοτυπίας... Αν υπάρχει ένας άνθρωπος που παίζει την εθιμοτυπία στα δάκτυλα και ξέρει απ' έξω και ανακατωτά το who is who των επισήμων της Λάρισας αυτός είναι σίγουρα ο επί 20ετία τελετάρχης του Δήμου Λαρισαίων Κώστας Τυρόβας.

Δέκα χρόνια με τον αείμνηστο Αριστείδη Λαμπρούλη, τέσσερα με τον Χριστόδουλο Καφφέ και επτά με τον Κώστα Τζανακούλη, υπεύθυνος για όλες τις λεπτομέρειες κάθε επίσημης εκδήλωσης του Δήμου: εκφωνητής σε όλες τις καταθέσεις στεφανιών σε δημόσιους χώρους, υπεύθυνος για το σημαιοστολισμό του Δημαρχείου, ο

άνθρωπος που σε χρόνο ρεκόρ μπορεί να τοποθετήσει τα «τρίγωνα» με τα ονόματα των επισήμων στη σωστή τους θέση, ο κύριος που σε κάθε εθνική επέτειο καθοδηγεί τα παιδιά που παρελαύνουν. Από εγκαίνια, γιορτές, πάρτυ, κοπές πίτας μέχρι επιταφίους και μνημόσυνα, ο Κώστας Τυρόβας τα ξέρει όλα και τα οργανώνει τέλεια. «Πρέπει να έχεις ζήλο για να κάνεις αυτή τη δουλειά», λέει. Χρειάζεται εμπειρία και κοινωνικότητα. «Έχω να κάνω με την πρώτη ηλικία, τα παιδάκια του Δημοτικού στις παρελάσεις μέχρι την τρίτη ηλικία, να μη σας πω και την τέταρτη. Ο γηραιότερος επίσημος είναι 93 ετών: ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Αναπήρων και Θυμάτων Πολέμου Θεσσαλίας και πρόεδρος της Γενικής Ένωσης Λαρίσης και περιχώρων Γ. Σακάς». Έχει άγχος μήπως ξεχάσει κάποια λεπτομέρεια ή κάποιο όνομα; Και πως είναι να δουλεύεις όλα τα Σαββατοκύριακα; «Μετά από τόσα χρόνια μου φαίνεται παιχνιδάκι. Μου αρέσει η δουλειά μου και δεν έχω άγχος. Ορισμένοι δημοσιογράφοι, στις καταθέσεις στεφάνων, μου ζητούν το χαρτάκι με τα ονόματα των επισήμων που θα καλέσω για κατάθεση. Πάρτε το, τους λέω, τα θυμάμαι όλα απ' έξω και με τη σωστή σειρά. Διαβάζω πάντα όλα όσα γράφουν οι εφημερίδες γύρω από τις τελετές. Τους γνωρίζω όλους τους επισήμους και με γνωρίζουν και εκείνοι. Φροντίζω να τους κρατάω πάντα την καρέκλα τους, να τους υποδέχομαι με χαμόγελο. Τα καταφέρνουμε πολύ καλά. Αυτό βέβαια οφείλεται και στην εμπιστοσύνη του Δημάρχου», λέει. Πριν από λίγες ημέρες η απόφαση που τον ορίζει τελετάρχη και για το 2005 ανανεώθηκε για 21η συνεχιζόμενη φορά. Καθόλου τυχαία...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΕΓΓΟΣ του ΒΑΣΟΥ

Κτηνίατρος

Γεννήθηκε το 1966 στη Λάρισα και είναι πρωτότοκος γιος του Βάσου και της Μαίρης, το γένος Νικολάου Ψαθά. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές (4ο Δημοτικό σχολείο και Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων – Λύκειο της Λάρισας) κατόπιν εξετάσεων εισήχθη στην Κτηνιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) και έλαβε το πτυχίο του κτηνιάτρου. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Πολεμική Αεροπορία στο Γ.Ν.Α. και στην 110 Π.Μ. στη Λάρισα. Είναι νυμφευμένος με την Έπη, το γένος Νικολάου Μίχη, πτυχιούχο κτηνίατρο και εργάζονται μαζί στη Λάρισα, διατηρώντας ένα από τα πιο

γνωστά Κτηνιατρεία της πόλης. Από το γάμο τους απέκτησαν 3 παιδιά, τον Βασίλη (2001), τη Μάρω (2003) και την Αναστασία – Παρασκευή (2007).

ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ του ΘΩΜΑ

Ο «Ρυθμιστής» των φωτεινών σηματοδοτών της Λάρισας

Γεννήθηκε στις 18/6/1958 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια το Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων της Λάρισας. Το 1977 πέρασε κατόπιν εξετάσεων στην Ανωτέρα Σχολή Ηλεκτρονικών Λάρισας και από το 1980 φοίτησε σε Πανεπιστημιακή σχολή του εξωτερικού, έως το 1984. Το 1986 προσλήφθηκε στη Δ/ση Τεχνικών Υπηρεσιών του Δήμου Λαρισαίων με πτυχίο Ηλεκτρονικού Μηχανικού Τ.Ε. όπου εργάζεται μέχρι και σήμερα, με βασικό καθήκον τις

μελέτες φωτεινής σηματοδότησης για τους νέους κόμβους, τη συντήρηση και καλή λειτουργία των φωτεινών σηματοδοτών της πόλης μέσω του ηλεκτρονικού συστήματος ελέγχου από το Κέντρο Φωτεινής Σηματοδότησης του Δημαρχείου. Έχει την ιδιότητα του εκπαιδευτή πάρκων κυκλοφοριακής αγωγής σε παιδιά – μαθητές και έχει αναπτύξει και συνδικαλιστική δραστηριότητα. Ομιλεί την Αγγλική και την Σερβοκροατική γλώσσα. Είναι νυμφευμένος με τη Βασιλική Κωσταρίγκα και έχουν ένα γιο, τον Θωμά. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΜΑΡΗΣ του ΘΩΜΑ

Αθλητικογράφος

Είναι γιος των Συκουριωτών Θωμά Χρήστου Τσούμαρη και της Άννας Αλέξανδρου Κρίτσα. Γεννήθηκε στις 20/11/1969 στη Λάρισα, όπου πήγε στο Πρότυπο Δημοτικό Σχολείο, πήγε στο 2ο Γυμνάσιο και Λύκειο και σπούδασε στο Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων του Τ.Ε.Ι. Λάρισας. Από τον Μάιο του 1992 ασχολήθηκε επαγγελματικά με την αθλητικογραφία, ξεκινώντας από τον Ημερήσιο Κήρυκα, του οποίου διετέλεσε και Προϊστάμενος αθλητικού τμήματος.

Εργάστηκε ακόμα, κατέχοντας επιτελικές θέσεις, στις εφημερίδες «The match Θεσσαλίας» και «Sport Larissa» καθώς και σε διάφορες

ιστοσελίδες. Ταυτόχρονα, υπήρξε ανταποκριτής των εφημερίδων πανελλήνιας εμβέλειας «Ωρα για Σπορ», «Goal News» και «Sportday», ενώ ραδιοφωνικά καθιερώθηκε με την εκπομπή «Τσουμποχ» με συνεργασίες στην Ραδιοφωνία «Κισσάβου» στο ράδιο TRT 95.1 και στον Sport FM Λάρισας, του οποίου ήταν ο πρώτος διευθυντής προγράμματος. Συνεργάζεται και με την τηλεόραση της TRT, ως ρεπόρτερ αλλά και ως παρουσιαστής αθλητικών εκπομπών, με προγενέστερη τηλεοπτική παρουσία στο TV 10. Κατά τις περιόδους 2002-2005 και 2008-2010, διετέλεσε υπεύθυνος Επικοινωνίας της ΠΑΕ ΑΕΛ, πανηγυρίζοντας ως στέλεχος τις δύο ανόδους και τις δύο ευρωπαϊκές εξόδους. Πέρασε και από γραφείο Τύπου του Α.Ο.Δ.Λ. ενώ από το 1997 είναι μέλος της Ένωσης Συντακτών Θεσσαλίας, Στ. Ελλάδας και Εύβοιας. Ως ερασιτέχνης ποδοσφαιριστής φόρεσε τις φανέλες του «Κίσαβου» Συκουρίου (1987-1997) και της Αναγέννησης Πουρναρίου (1997-2003). Είναι νυμφευμένος και έχουν αποκτήσει ένα γιο. Κατοικούν στη Λάρισα. Διατηρεί το δικό του blog στο διαδίκτυο (tsoumbox.blogspot.com).

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Αθλητικογράφος

Είναι γιος του Συκουριώτη Ιωάννη Χρήστου Ευθυμίου και της Κωνσταντίνας Αρκουμάνη. Γεννήθηκε στις 8/8/1974. Μεγάλωσε στη Λάρισα (Νέα Σμύρνη, 11ο Δημοτικό Σχολείο και Γυμνάσιο, 4ο Κουτσίνειο Λύκειο). Σπούδασε σε ιδιωτική σχολή Αθλητικής Δημοσιογραφίας στο (Ι.Ε.Κ. Ξυνή Θεσσαλονίκης) και μετά την αποφοίτησή του εντάχθηκε στο δυναμικό της TRT όπου έκανε πολιτικό και αθλητικό

ρεπορτάζ, ενώ δυο φορές μεταπήδησε στο ASTRA TV όπου εργάζεται σήμερα. Ασχολήθηκε επίσης με το ραδιόφωνο (Sport radio, Σπορ FM της Λάρισας), κάνοντας μεταξύ άλλων τις ζωντανές περιγραφές των αγώνων της Α.Ε.Λ., ενώ πέρασε και από επιτελικές θέσεις.

Ως ανταποκριτής έχει συνεργασθεί με κορυφαίες αθλητικές εφημερίδες (Sportday, Goal), ενώ σε τοπικό επίπεδο έχει εργασθεί στις εφημερίδες Πρώτη των Σπορ, Περιφέρεια, Κόσμος, Ματς Θεσσαλίας. Είναι ιδιοκτήτης του αθλητικού σάϊτ Larissa Sport News News.gr και του στοιχηματικού σάϊτ Bet.4 Larissa.gr. Είναι νυμφευμένος με τη Θεοδοσία Κολαξή και απέκτησαν ένα γιο, τον Γιαννάκη. Κατοικούν στη Λάρισα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Αθλητικογράφος

Είναι γιος των Συκουριωτών Ιωάννη Καραδήμου και της Αθηνάς Μωραΐτη. Γεννήθηκε στις 20/6/1981 στη Λάρισα όπου πήγε στο Δημοτικό σχολείο, στο 15ο Γυμνάσιο και στο 10 Λύκειο. Εν συνεχεία, σπούδασε δημοσιογραφία στη Θεσσαλονίκη με εξειδίκευση στο αθλητικό ρεπορτάζ. Από το 2002 έως το 2007 εργάστηκε στο γραφείο ανταποκρίσεων της εφημερίδας Sportime στη Θεσσαλονίκη.

Το 2007 επέστρεψε στη Λάρισα, όπου παραμένει ως σήμερα, έχοντας εργασθεί στις εφημερίδες Ημερήσιος Κήρυκας και Sport Larissa Press, στην ιστοσελίδα Sportlarissa.gr και Ραδιοφωνία «Κισσάβου». Από το 2009 είναι ανταποκριτής της εφημερίδας Goal News και του ραδιοφώνου Sentra FM.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ «ΑΚΡΟΠΟΛ»

Βρισκόταν στην πλατεία Μπάρος (Ρήγα Φεραίου) και ήταν ιδιοκτησία της οικογένειας Ευθυμίου Δη. Πανταζή. Το κτίριο ήταν πετρόχτιστο και επιβλητικό με εμβαδόν 500 μ² και χωρητικότητα 408 καθισμάτων. Είχε μεγάλη οθόνη και σκηνή για τις θεατρικές και άλλες παραστάσεις, είχε εξώστη όπου βρισκόταν και η καμπίνα με τη μηχανή προβολής. Τους βοηθητικούς χώρους συμπλήρωναν τα καμαρίνια για τους ηθοποιούς, οι τουαλέτες και το καπνιστήριο. Είχε ιδιωτική ηλεκτρογεννήτρια που κάλυπτε τις ανάγκες σε ηλεκτρικό ρεύμα, θέρμανση τον Χειμώνα με ξυλόσομπες και κλιματισμό τους καλοκαιρινούς μήνες με ανεμιστήρες οροφής.

Πρωτολειτούργησε ως θερινός το 1957 με το έργο «Ο ΧΙΤΩΝ» και στην εναρκτήρια αυτή προβολή της ταινίας, η διεύθυνση πρόσφερε γλυκίσματα σε όλους τους θεατές. Τα επίσημα εγκαίνια έγιναν Κυριακή 25 Μαΐου το 1957.

Ο χώρος του κινηματογράφου «ΑΚΡΟΠΟΛ» αποτέλεσε το καλλιτεχνικό στολίδι στην ευρύτερη περιοχή του Συκουρίου για μία 20ετία 1957-1977 όπου προβλήθηκαν πάρα πολλές κινηματογραφικές ταινίες τύπου «σινεμασκόπ» και πάρα πολλές ασπρόμαυρες με τους μεγάλους Έλληνες ηθοποιούς και ξένους της εποχής εκείνης. Παίχθηκαν στην αίθουσα αυτή πολλά θεατρικά έργα, δόθηκαν πολλές συναυλίες που διοργάνωσε ο Μ.Ε.Σ. με τη Μαρία Φαραντούρη, τη Μαρία Δημητριάδη, τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου κ.α. Ακούστηκε η χορωδία Μουσικού Τμήματος του Σ.Φ.Α.Ν. «ο Κίσσαβος» παίχθηκαν σχολικά σκετσ στις επετείους των εθνικών εορτών, έγιναν διαλέξεις από τη UNICEF, πραγματοποιήθηκαν γενικές συνελεύσεις και αρχαιρεσίες συλλόγων και τοπικών φορέων που δεν είχαν επαρκή δικό τους χώρο. Σημειώνεται στην καμπίνα με τη μηχανή προβολής κατά περιόδους δούλεψαν οι Βασίλειος Παν. Σωτηριάδης, (ηλεκτρολόγος από τη Λάρισα), ο Δημήτριος Αντ. Γούσιος (ραδιοτεχνίτης από την Όσσα) και τα τελευταία χρόνια ο ιδιοκτήτης Ευθύμιος Δημ. Πανταζής. Από τις 20 Δεκεμβρίου 1997 τον χώρο του πρώην κινηματογράφου, κατέλαβε το Νο 12 της αλυσίδας των Σούπερ Μάρκετ «ΛΑΡΙΣΑ».

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ (1935-1959)

Ο Μιχαήλ Ν. Κίττας, ο άνθρωπος που ηλεκτροδότησε την περιοχή Συκουρίου, γεννήθηκε το 1879 στο Νεστόριο Καστοριάς και η οικογένειά του μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο Ελληνικό κράτος το 1881, εγκαταστάθηκε στο Μεγάλο Κεσερλί (Συκούριο) για καλύτερη τύχη. Το 1909 νυμφεύθηκε τη Ζωή Γ. Τουζοπούλου και απέκτησαν 2 γιους, το Νίκο (1911) που σπούδασε πολιτικός μηχανικός και το Χρήστο (1914) που έγινε επιχειρηματίας. Ο Μιχαήλ Κίττας διετέλεσε αντιπρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου (1916-1919) και (1925-1927). Απεβίωσε στις 14/12/1943 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του χωριού μας.

Με την ψήφιση του Νόμου 2979/05.08.1922 «περί ηλεκτρονικών εγκαταστάσεων» πολλοί επιχειρηματίες ενδιαφέρθηκαν να δημιουργήσουν μικρές μονάδες ηλεκτρικού ρεύματος. Ένας από αυτούς ήταν και ο Μιχαήλ Κίττας.

Μετά την αξιολόγηση της υποβληθείσας αίτησής του που υπέβαλε στις 22/5/1933, το Υπουργείο Συγκοινωνίας παραχώρησε στον Μιχαήλ Κίττα άδεια ηλεκτρικής εγκατάστασης στην κωμόπολη Συκουρίου διάρκειας 5 χρόνων. Η ισχύς της άδειας άρχιζε στις 13/2/1934 και τελείωνε στις 13/2/1939. Η μονάδα παρήγαγε ηλεκτρικό ρεύμα με θερμική δύναμη, με 2 πετρελαιομηχανές που είχαν ενσωματωμένες γεννήτριες εναλλασσόμενης τάσης 220 volt, 50 c/s. Η μηνιαία κατανάλωση κυμαίνονταν

από 600 ως 1000 κιλοβάτ. Χρήση του ηλεκτρικού ρεύματος έκαναν όσοι κάτοικοι είχαν κάνει ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις στα σπίτια και στα καταστήματά τους σύμφωνα με τους κανόνες προστασίας του Υπουργείου Συγκοινωνίας. Με τη λήξη της πρώτης άδειας, το Υπουργείο Συγκοινωνίας παραχώρησε στις 24/3/1939 νέα άδεια στον Μιχ. Κίττα δεκαετούς διάρκειας (1939-1949). Η νέα άδεια παρείχε το δικαίωμα στον Κίττα να παράγει ηλεκτρική ενέργεια όχι μόνο με θερμική δύναμη, αλλά και με υδατόπτωση (δια θερμικής δυνάμεως και δια υδατικής τοιαύτης).

Για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος με υδατόπτωση χρησιμοποίησε έναν βοηθητικό υδροστρόβιλο (τουρμπίνα 27 HP), με τον οποίο μετέτρεψε την υδατόπτωση σε κινητήρια δύναμη. Η τουρμπίνα βρισκόταν στον νερόμυλο τον οποίο κατείχε, εκτός του οικισμού στην περιοχή Μύλοι και τροφοδοτούνταν από τον χειμαρρο Μπαρτσιά.

Ο ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Με την εξοικείωση των κατοίκων στο νέο αγαθό του πολιτισμού, με αίτησή τους την οποία κατέθεσαν στις 28/12/1936, 100 περίπου οικογένειες ζήτησαν από την Κοινότητα Συκουρίου να προβεί στη δέουσα συνεννόηση με τον Κίττα για να ηλεκτροφωτισθούν οι κοινοτικοί δρόμοι και οι πλατείες. Η Κοινότητα με έγγραφό της ζήτησε από τον Κίττα να ηλεκτροφωτίσει τους δρόμους και τις πλατείες με λαμπτήρες «3 των 200 Watt, 4 των 75 και 80 των 40 Watt, ήτοι εν συνόλω 4100 Watt ωριαίων, δι' ολονύκτιων φωτισμών, αντί αποζημιώσεως 60.000 δρχ». Με επιστολή του ο Κίττας στις 16/10/1937 γνωστοποίησε στην Κοινότητα ότι δεχόταν την παροχή ολονυκτίου φωτισμού για 87 λαμπτήρες 4.100 Watt από τα οποία 1200 Watt τα πρόσφερε δωρεάν στην Κοινότητα και για 1800 ώρες ετησίως. Ο φωτισμός αυτός παρέχονταν «από τις προ της ελεύσεως του λυκόφωτος ώρας μέχρι της 12ης μεταμεσονυκτίου ώρας και από της 5ης πρωινής μέχρι της διαλύσεως του λυκαυγούς, δια το διάστημα από 30ης Μαΐου μέχρι 30ης Σεπτεμβρίου, πλην των σεληνοφώτων νυχτών».

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Από τα μέσα του 1939 δεν υπήρχαν επαρκείς ποσότητες πετρελαίου και λιπαντικών και η τιμή τους είχε αυξηθεί κατακόρυφως. Ενώ το 1934 η τιμή του πετρελαίου στον Πειραιά, έφθανε τις 1800 δρχ. τον τόνο, τον Δεκέμβριο του 1940, λόγω και του Ελληνοϊταλικού πολέμου, είχε φθάσει τις 7.880 δρχ. και τον Μάρτιο του 1941 δεν υπήρχε πια στην αγορά.

Επίσης το καλοκαίρι του 1942 ήταν άνυδρο και γι' αυτό υπήρξε μεγάλη περίοδος διακοπής του ηλεκτρικού ρεύματος. Από τον Σεπτέμβριο του 1942 η επιχείρηση λειτουργούσε χρησιμοποιώντας τον ατμολέβητα που θερμαινόταν με καυσόξυλα. Έτσι παράγονταν ενέργεια για να παραχθεί ηλεκτρικό ρεύμα, αλλά και κίνηση για τον κυλινδρόμυλο που άλεθε λιγιστά σιτηρά της εποχής εκείνης. Η άνοδος του κόστους είχε ως αποτέλεσμα την άνοδο της τιμής της κιλοβατώρας, από 11,57 δρχ το 1934 σε 3908,30 δρχ το 1942.

Παρά τις αντίξοες συνθήκες η επιχείρηση ηλεκτροφωτισμού Συκουρίου επιβίωσε όλη αυτήν την περίοδο. Η λειτουργία της άρχισε να ομαλοποιείται μετά το 1946. Μάλιστα το 1952 έγινε επέκταση

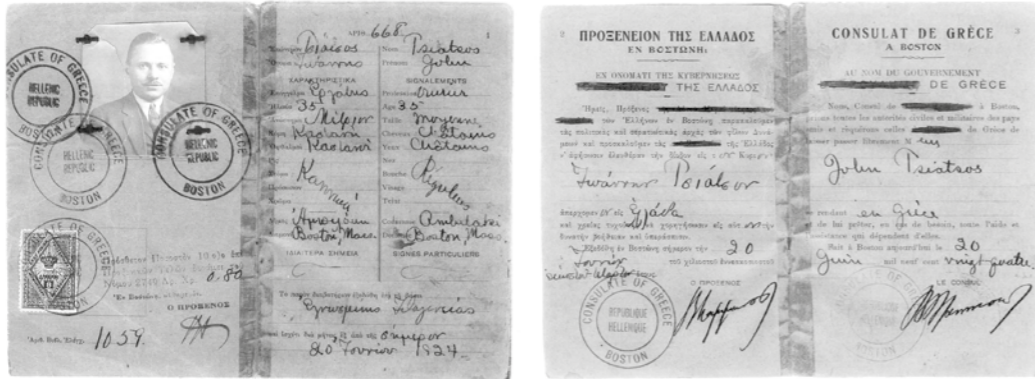

Το κτίριο όπου στεγαζόταν η μονάδα ηλεκτροπαραγωγής του Μιχ. Κίττα στο Συκούριο Λάρισας.

του δημοτικού φωτισμού στους οικισμούς Όσσα και Πουρνάρι και το 1958 δημιούργησε δίκτυο στο Μακρυχώρι, επεκτείνοντας έτσι τη δραστηριότητά της. Όμως η ισχύς της άδειας που είχε δοθεί στον Μιχαήλ Κίττα, όπως και σε άλλους ιδιώτες σε όλη τη χώρα, έληξε στις 31-12-1959 καθώς το κράτος σχεδίαζε να αναλάβει το ίδιο, με τη ΔΕΗ τον ηλεκτροφωτισμό, δεν ανανέωσε τις άδειες των ιδιωτών και στις 26-11-1960 η ΔΕΗ εξαγόρασε τη μικρή εταιρεία του Μιχαήλ Κίττα. Από το 1961 το δίκτυο Συκουρίου συνδέθηκε με το εθνικό δίκτυο της ΔΕΗ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΙΑΤΣΙΟΣ

Το διαβατήριο του μετανάστη στην Αμερική Ιωάννη Τσιάτσιου που εξέδωσε το Ελληνικό Προξενείο της Βοστώνης στις 20 Ιουνίου 1924, το οποίο ίσχυε από την ημέρα έκδοσής του για έξι μήνες. Το διαβατήριο έγραφε: «Ημείς Πρόξενος των Ελλήνων εν Βοστώνη παρακαλούμεν τας πολιτικές και στρατιωτικές αρχάς των φίλων Δυνάμεων της Ελλάδος ν' αφήσωσιν ελευθέραν την δίοδον εις τον κύριον Ιωάννη Τσιάτσιον απερχόμενον εις Ελλάδα και χρείας τυχούσης να χορηγήσωσιν εις αυτόν την δυνατήν βοήθειαν και υπεράσπισιν. Εξεδόθη εν Βοστώνη σήμερον την 20 Ιουνίου 1924».

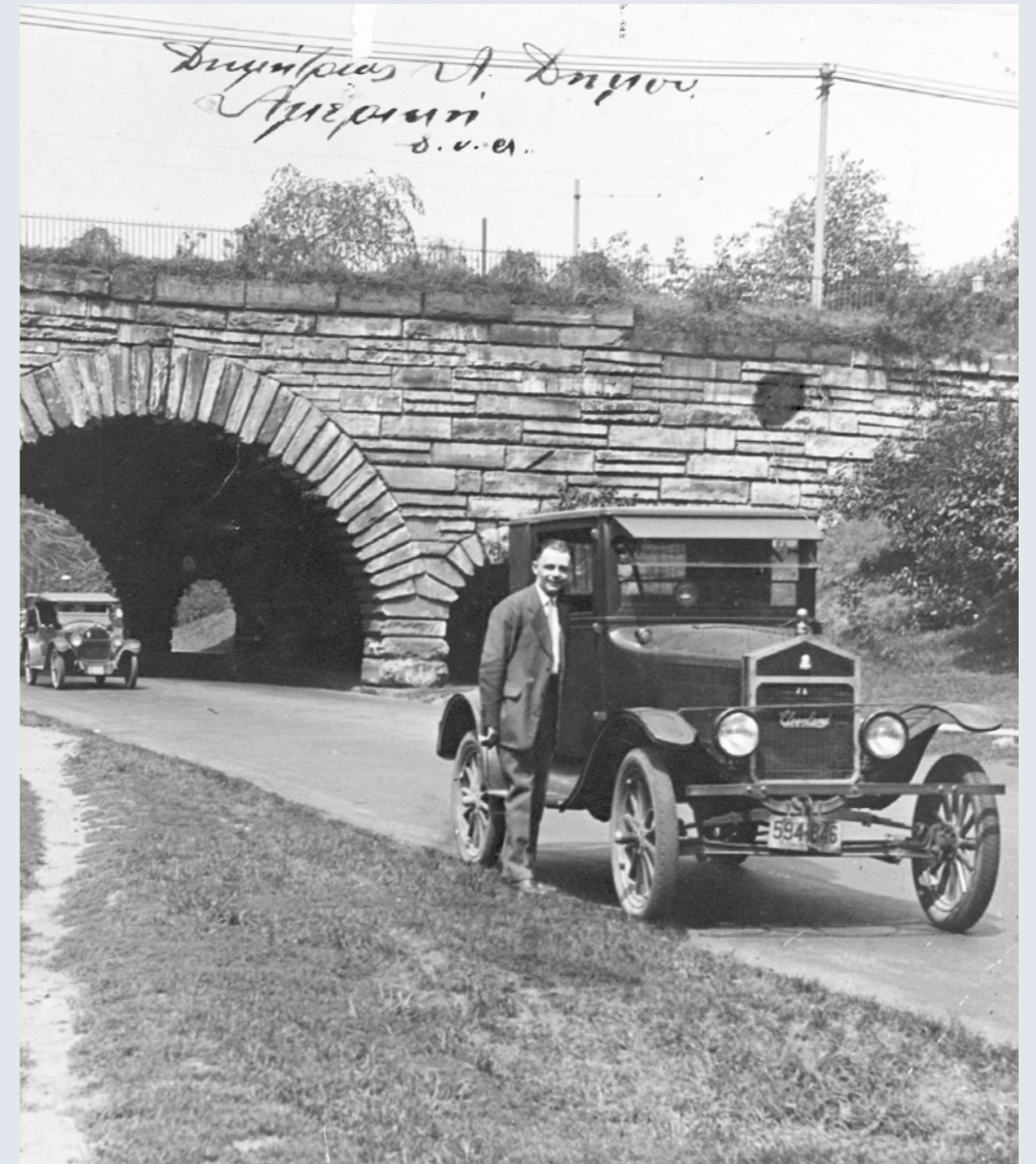
(Φωτογραφία – αρχείο Χρήστου Αθ. Μανίτσα).

του. Στο πίσω μέρος της φωτογραφίας είναι γραμμένα στην Αγγλική τα οποία μεταφράσαμε: «Στον ξάδελφό μου Χρήστο Μανίτσα σαν ενθύμιο από την αποφοίτησή μου, στέλνω αυτή τη φωτογραφία που δέχομαι το δίπλωμα από τον Δόκτορα του Διεθνούς Αμερικανικού Κολεγίου Springfield της Μασαχουσέτης στις 5/6/1951. Τις ευχές μου στο θείο και στη θεία Ελένη και στα ξαδέλφια μου. Ειλικρινά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΝΙΤΣΑΣ του ΜΙΧΑΗΛ

Ένας δικός μας καθηγητής Πυρηνικής Φυσικής στο Ακρωτήριο «Κένεντι»

Το Ακρωτήριο Κένεντι είναι στην ακτή του Ατλαντικού Ωκεανού στη Φλόριδα των Η.Π.Α. Εκεί βρίσκεται η διαστημική βάση και το κέντρο εκτόξευσης πυραύλων. Από κει ξεκίνησαν όλα τα αμερικανικά διαστημικά σκάφη. Το ακρωτήριο λεγόταν Κανάβεραλ και ονομάστηκε «KENENTI» προς τιμή του Προέδρου Τζων Κένεντι, του πρώτου Προέδρου που ενδιαφέρθηκε έμπρακτα για την κατάκτηση του διαστήματος. Στο διαστημικό αυτό ακρωτήριο εργάστηκε «έγκλειστος» για αρκετά χρόνια ο Δημήτριος Μιχαήλ Μανίτσας (ομογενής της 2ης γενιάς), ανειψιός απ' αδελφό του Αθανάσιου Χρ. Μανίτσα (ο άλλος του αδελφός ήταν ο Παύλος). Ο Δημήτριος Μανίτσας εικονίζεται την ημέρα της αποφοίτησης και της απονομής του διπλώματός

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΥ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ιδιοκτήτης κούρσας με τους ακτινωτούς τροχούς, με μανιβέλα και αριθμό κυκλοφορίας 594.846 μπροστά από την τοξωτή πέτρινη γέφυρα στο Cleveland της πολιτείας Οχάιο, το 1925.

Αρχείο της οικογένειας Δημητρίου Χρ. Κακαγιάννη

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΑΤΣΙΟΥ

Ο Θεόδωρος Γεωργίου Τάσιος (1921-2003) Σμήναρχος της Πολεμικής Αμερικανικής Αεροπορίας, έλαβε μέρος ως βομβαρδιστής, ναυτίλος και πιλότος στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τετρακινητήρια αεροπλάνα B-17 και B-24 βομβαρδίζοντας το Βερολίνο 4 φορές. Του απονεμήθηκαν ο «Διακεκριμένος Σταυρός της Αεροπορίας» επί ανδραγαθία και 4 παράσημα για πράξεις «Υπεράνω καθήκοντος». Σπούδασε μετά τον πόλεμο και ήταν Διδάκτωρ της Ιστορίας και των Πολιτικών Επιστημών στα Πανεπιστήμια COLUMBIA και GEORGETOWN της Αμερικής. Απεβίωσε το 2003 στην Αθήνα όπου διέμενε με την οικογένειά του και η σορός ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο Συκουρίου.

Ο σμήναρχος Θεόδωρος Τάσιος. Οι αδελφοί Θεόδωρος και Βασίλειος Γ. Τάσιου, εμπρός στο Καπιτώλιο όπου στεγάζεται το Κογκρέσο, δηλαδή η Βουλή της γερουσίας και η Βουλή των αντιπροσώπων στην Ουάσινγκτον, πρωτεύουσα των Η.Π.Α. της Βορείου Αμερικής, το 1990.

Αρχείο Βασιλείου Τάσιου, Συκούριο

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πτυχιούχος Πολυτεχνείου Ryerson του Καναδά

Γεννήθηκε στις 5/2/1922 στο Συκούριο. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στο χωριό και ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές στο Βαρβάκειο νυχτερινό γυμνάσιο της Αθήνας, (επειδή τη μέρα δούλευε). Μετά από εξετάσεις πέρασε στο μικρό Πολυτεχνείο Αθηνών και απέκτησε το πτυχίο του υπομηχανικού. Με την άρτια τεχνική κατάρτιση που είχε εργάστηκε στο Υπουργείο Δημοσίων έργων στην Καβάλα, Κομοτηνή και Λάρισα στον κατασκευαστικό τομέα του τμήματος της εθνικής οδού από Λάρισα – Τέμπη – Πλαταμώνα (γέφυρες, τοίχοι αντιστήριξης κ.α.) και στον τεχνικό οργανισμό Δοξιάδη σε αναπτυξιακά έργα με την οικοδόμηση νέων

πόλεων και μεγάλων κρατικών έργων στη Βαγδάτη του Ιράκ. Μετά την επιστροφή του από το Ιράκ στην τεχνική εταιρία Ούντε Καζάλε στη μελέτη του εργοστασίου αζωτούχων λιπασμάτων της Πτολεμαΐδας.

Ο Κων/νος Λάμπρου από το 1963-1987 έζησε με την οικογένειά του στο Μόντρεαλ και το Τορόντο του Καναδά. Εκεί του δόθηκε η ευκαιρία να συνεχίσει τις σπουδές και να αποκτήσει και το πτυχίο ως PROJECT MANAGER (Διευθυντής έργων). Τον καιρό που ήταν στον Καναδά του προσφέρθηκε η τεχνική επίβλεψη ενός μεγάλου έργου και πήγε στο Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής (1970-1974). Στο Τορόντο εργάστηκε σε μεγάλα έργα όπως στο «Χάρμπορ Χίλτον» και στον τηλεπικοινωνιακό σταθμό Κανάντιαν Πασίφικ γνωστό ως «C.N. Tower» που είναι ο υψηλότερος πύργος στον κόσμο ύψους 1815 ποδιών και 555 μέτρων συντονίζοντας τις εργασίες μεταξύ των μελετητών και των κατασκευαστών του έργου. Στο Μόντρεαλ εργάστηκε σε εταιρίες κατασκευής υδροηλεκτρικών έργων (υπήρχαν μεγάλες υδατοπτώσεις), ενώ στο Ντιτρόιτ της Αμερικής σε εταιρίες κατασκευής θερμοηλεκτρικών έργων.

Στην «ξένη πατρίδα» ασχολήθηκε και πρόσφερε τις υπηρεσίες του και στα κοινά της ομογένειας. Υπήρξε μέλος της Ελληνικής Κοινότητας του Τορόντο, μέλος της Ελληνοκαναδικής Ομοσπονδίας στο Οντάριο, πρόεδρος του συλλόγου Θεσσαλών στο Μόντρεαλ και στο Τορόντο και τέλος αντιστασιακός στην Ελλάδα με την αναγνώριση στον Καναδά του τίτλου ως Βετεράνου των συμμαχικών δυνάμεων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο 1940-1945. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως λοχίας στο 596 Τάγμα Πεζικού.

Νυμφεύθηκε στις 9/2/1947 τη Σμαρούλα Μπαρούτη από τη νήσο Θάσο και απέκτησαν δύο θυγατέρες, την Ιωάννα που είναι Δρ. Κοινωνιολογίας και εργάζεται στον Ο.Η.Ε. και τη Φωτεινή που είναι Δρ. της Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών (1984-1989) με υποτροφία Ι.Κ.Υ. Ο Κων/νος Λάμπρου με το Συκούριο έχει πολύ στενούς συγγενικούς δεσμούς, το υπεραγαπά και το επισκέπτεται συχνά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Ο Κων/νος Λάμπρου είναι και ερασιτέχνης ζωγράφος. Πήρε τις βασικές αρχές σε ελληνικά σχολεία και ανέπτυξε το πλούσιο ταλέντο του στο ARTS GALLERY OF ONTARIO του Καναδά. Με την επιστροφή του στην Ελλάδα εγκαταστάθηκε στο Πόρτο Ράφτη Αττικής, όπου διετέλεσε πρόεδρος του Πολιτιστικού Εξωραϊστικού Συλλόγου και μέλος του Πνευματικού κέντρου του Δήμου Μαρκόπουλου. Κατά καιρούς κάνει εκθέσεις ζωγραφικής και αποσπά τον θαυμασμό των επισκεπτών. Μια τέτοια έκθεση που έγινε το Δεκέμβριο του 1996 είχαμε την τύχη μετά από πρόσκλησή του να την δούμε με την τότε πρόεδρο της Κοινότητας Συκουρίου κ. Μαργαρίτα Παπαζαχαρία μαζί με άλλους συμπατριώτες μας κατοίκους των Αθηνών, εκφράζοντας τον απεριόριστο θαυμασμό μας και τα συγχαρητήρια στο Συκουριώτη ζωγράφο!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ηλεκτρονικός Μηχανικός

Γεννήθηκε στις 14/4/1933 στο Συκούριο. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές στο Συκούριο, Λάρισα και Αθήνα, στις 10/10/1951 μετανάστευσε στην Αμερική και εγκαταστάθηκε στη Νέα Υερσέη και στη συνέχεια στην Καλιφόρνια.

Κατατάχθηκε εθελοντής στην Αμερικανική Αεροπορία και υπηρέτησε 4 χρόνια (1953-1957). Στο διάστημα της στρατιωτικής του θητείας εκπαιδεύτηκε στην Ηλεκτρονική Σχολή στη βάση SCOTT του Ιλλινόις, πλησίον του Μπέλβιλ και ύστερα μετατέθηκε στην Ιαπωνία (πόλεμος της Κορέας) όπου εγκαθιστούσε ηλεκτρονικά μηχανήματα σε αεροδρόμια και στρατιωτικές βάσεις μέσα στην Ιαπωνία και σε νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού. Μετά το πέρας της θητείας του συνέχισε ανώτερες Πανεπιστημιακές σπουδές και απέκτησε πτυχίο του ηλεκτρονικού μηχανικού και τον Σεπτέμβριο του 1959 προσελήφθη υπάλληλος στην Ομοσπονδιακή Αεροπλοΐα της περιοχής του Λος Άντζελες (1959-1964). Ακολούθησε μετάθεση στη Χονολουλού την πρωτεύουσα της Χαβάης όπου εξάντλησε την υπαλληλική ιεραρχία ως τμηματάρχης, υποδιοικητής και διοικητής επί ηλεκτρονικών πλοηγικών και επικοινωνιακών εγκαταστάσεων. Συνταξιοδοτήθηκε το 1994.

Σημειώνεται εκτός του κύριου τυπικού του πτυχίου είναι επίσης πτυχιούχος: του τομέα Δημόσιας Διαχείρισης, έχει Master σε διοικητικά της Αεροναυτικής Αεροπλοΐας από το ειδικό Πανεπιστήμιο της Αεροναυτικής EMBRY-REDDLE της Φλόριντας και της Ομοσπονδιακής Αεροπλοϊκής Ακαδημίας στην Πλοηγική Ηλεκτρονική.

Ο Ιωάννης Γιαννακόπουλος είναι νυμφευμένος με τη μετανάστρια Κωνσταντίνα Δ. Ρίζου από το Ροβολιάρι Φθιώτιδας και απέκτησαν ένα γιο τον Κωνσταντίνο και μία κόρη την Ευθυμία. Ο γιος σπούδασε διεθνή οικονομολογία και έκανε διδακτορικό στη Νομική και η κόρη είναι παντρεμένη και μητέρα 4 αγοριών. Τα παιδιά τους κατοικούν στην Καλιφόρνια και οι γονείς μοιράζονται τον ελεύθερο χρόνο τους μεταξύ Αμερικής – Χαβάη – Καλιφόρνια και της μητέρας Ελλάδας την οποία υπεραγαπούν. Τέλος, ο Ιωάννης Γιαννακόπουλος υπήρξε ο χορηγός, της επανέκδοσης της εφημερίδας του Μορφωτικού Συλλόγου «Φωνή περιοχής Συκουρίου» το έτος 1999 και ο χορηγός του βιβλίου «Το Συκούριο τίμησε τον άνθρωπο, το γιατρό και τον Κοινοτάρχη Βασίλειο Τζούκα», το έτος 2003, το οποίο δόθηκε ΔΩΡΕΑΝ στις οικογένειες του χωριού μας!

Προσωπικά εκφράζω τις ευχαριστίες για την ανεκτίμητη αυτή συνεισφορά του στην άνοδο του τοπικού μας πολιτισμού!

Γαμήλια τελετή στο Δημαρχείο της πόλης DEARBORN του Μίτσιγκαν των Η.Π.Α. στις 5 Μαΐου 1973. Στη φωτογραφία το νιόπαντρο ζευγάρι Sandra Edgin και Νικόλαος Ιω. Αρμπένης ανάμεσα από το Δήμαρχο αριστερά, τους γονείς της νύφης και το Συκουριώτη κουμπάρο Νικόλαο Χρ. Τσιτόπουλο. Αρχείο οικ. Νικολάου Αρμπένη

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μέγα Κεσερλί της 16ης Αυγούστου 1905

Προς του Κύριου Νομάρχη Λαρίσης

Περί παροχής πληροφοριών περί του θανάτου του συνδημότη μας Δημ. Γ. Κοντόση πνιγνέντος εις Wilmington της Αμερικής. «... Κατά πληροφορίας μεταβιβασθείσας δι' επιστολής. Ο εκείσε εργαζόμενος προ διετίας Δημήτριος Γεωργίου Κοντόσης εκ Μεγάλου Κεσερλί πρωτεύουση τον καθ' ημάς Δήμου Νέσσωνας, ηλικίας 19 ετών συνδημότης μας, επνίγη εν τω εκ της πόλεως ταύτης διερχομένου ποταμού κατά τον Ιούνιον ή Ιούλιον μήνα ε.ε. εξελθών δια λέμβου εις περίπατον μετά τινός Σουηδού».

Ο Βασίλειος Γεωργίου Τάσιος υπήρξε τεχνικός σε εργοστάσιο της Νέας Υόρκης όπου κατασκεύαζαν μετασηματιστές για τα RADAR και τους δορυφόρους. Έφερε στη φόρμα εργασίας την κονκάρδα εισόδου η οποία έγραφε: R.E.L. = RADIO ENGINEERING LABORATORIES V. TATSIOS 5390. Στο κρατικό αυτό εργοστάσιο εργάστηκε επί 18 χρόνια και μετά έγινε επαγγελματίας οδηγός και ιδιοκτήτης ταξί.

Ο Γεώργιος Πέτρου Μπλούχος, σύζυγος της Γωγώς Αθαν. Μανίτσα επί 12 χρόνια ήταν στο Ναυτικό, στα υποβρύχια. Σπούδασε στην Αμερική και είναι κάτοικος της Νέας Υόρκης. Επισκέπτονται την πατρίδα κάθε χρόνο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΝΙΤΣΑΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Γεννήθηκε στις 9/9/1926 στο Συκούριο, όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Στην Κατοχή συνδέθηκε στην Εθνική Αντίσταση, με το ψευδώνυμο «ΛΕΥΚΟΣ». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1947-1949) στην 3η Ορεινή Ταξιαρχία του Ρίμινι. Διετέλεσε αντιπρόεδρος του Εθνικού Οργανισμού Πολεμιστών του Νόμου 751/1949, παράρτημα Συκουρίου. Νέος αναμείχθηκε στα κοινά του χωριού, εκλεγείς από το 1953 έως το 1964 πρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου, με σειρά έργων που παραμένουν διαχρονικά. Επαγγελματικά, είχε δημιουργήσει το εξοχικό κέντρο «ΟΙ ΜΥΛΟΙ». Ασχολήθηκε με το εμπόριο ηλεκτρονικών συσκευών στη Λάρισα και από το 1970 διαμένει οικογενειακά στην Αυστραλία. Έχει δύο γιους και μία θυγατέρα, έχουν παντρευτεί και τους χάρισαν και εγγόνια! Η σύζυγός του Μαρία, το γένος Σωτηρίου Μαργαρίτη απεβίωσε στις 13 Σεπτεμβρίου του 2011. Ο Τάκης επισκέπτεται τακτικά το Συκούριο εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Τρέφει ιδιαίτερη αγάπη για την γενέτειρά του.

Ο Χρήστος Μανίτσας, τρίτος από αριστερά, με παρέα Συκουριωτών σε φωτογραφία της περιόδου που ήταν πρόεδρος της Κοινότητας Συκουρίου.

Αριστερά ο Κώστας Χρήστου Μαργαρίτης και η Σούλα με τον παππού του Αθανασίου Ηλία Μαργαρίτη που είχε αποκτήσει με την γυναίκα του Ευαγγελία επτά κόρες και εννέα γιους.

Δεξιά ο Κώστας Χρήστου Μαργαρίτης, δεύτερος γιος του Χρήστου (Αρματωλού) και της μητέρας Μαρίκας Πειόγλου, με τη σύζυγό του Σούλα, κρατούν τα εγγονάκια τους από τα χέρια και κάνουν χαρούμενοι και γελαστοί τον περίπατό τους σε ένα πάρκο του Σύδνεϋ της Αυστραλίας, το 2002. Αρχείο της οικογένειας

Ο Βασίλειος Ιω. Μπέλιτσιος δεξιά, στη Μελβούρνη της Αυστραλίας στις 25 Απριλίου 1956. Στο βάθος διακρίνεται ο Καθολικός Ναός του "FITZROY".

Αρχείο του ίδιου

Η οικονομική κρίση ανάγκασε χιλιάδες Έλληνες να ξενιτευτούν για άλλη μια φορά και να πάνε σε χώρες της Ευρώπης για να εργαστούν. Ένας από αυτούς είναι και ο συντοπίτης μας Αλέκος Θωμά Τσούμαρης που βρίσκεται από το Σεπτέμβριο του 2010 στη Γερμανία, στην πόλη του Βερολίνου και εργάζεται σε ελληνική επιχείρηση. Στη φωτογραφία μπροστά στην πεντάπτυχη Πύλη του Βραδεμβούργου, που αποτελεί την επίσημο είσοδο στις πομπές κατά τις ημέρες των τελετών. Αρχείο οικογένειας Θωμά Τσούμαρη, Λάρισα

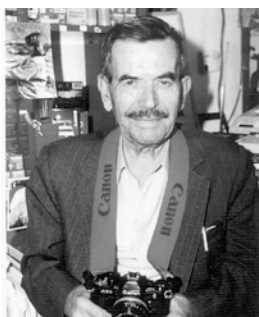
Ο Νικόλαος Βλαχογιάννης σέρνει πρώτος τον παραδοσιακό χορό «Ζεμπέλι» με συγγενείς και γείτονες την δεύτερη ημέρα του Πάσχα, έξω από το σπίτι του στο Συκούριο, το 1965. Δεύτερος ο Απόστολος Ηλία Γκατζόγια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (1912-1984)

Γεννήθηκα στις 17/9/1912 στο Συκούριο από γονείς αγρότες – κτηνοτρόφους. Τελείωσα το τετρατάξιο Δημοτικό σχολείο και πήγα τσοπάνος στα γίδια του πατέρα μου, μέχρι που πήγα φαντάρος. Το 1940-41 πολέμησα στα βουνά της Αλβανίας και με την συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου, επέστρεψα στο χωριό και εντάχθηκα στις γραμμές του Ε.Λ.Α.Σ. για να πολεμήσω τους Ιταλούς και Γερμανούς κατακτητές. Τον Σεπτέμβριο του 1948 αναγκάστηκα να βγω στο «βουνό» δηλαδή να πηγαίνω στον Δημοκρατικό Στρατό και τούτο λόγω των πολλών και συνεχών εκβιασμών – απειλών που δεχόμουν κατά της ζωής μου, από την παρακρατική οργάνωση του Σούρλα.

Έλαβα μέρος σε μάχες του Γράμμου και του Βιτσιού, όπου τραυματίστηκα στο γόνατο στη θέση «τρία αυγά» του Βιτσιού και παρέμεινα σε ορεινό νοσοκομείο για ανάρρωση. Με την πώση του Γράμμου πέρασα με χιλιάδες συντρόφους στο έδαφος της Αλβανίας και από κει, ύστερα από ένα 20ήμερο καταλήξαμε στην πρώην Σοβιετική Δημοκρατία του Ουζμπεκιστάν και στην κωμόπολη Σιρτσίκ, στην περιοχή της Τασκένδης. Εκεί έμεινα δέκα χρόνια και εργαζόμουν σε εργοστάσιο παραγωγής χάλυβα. Το 1958 επέστρεψα κοντά στην οικογένειά μου, στη σύζυγό μου Ζωή, το γένος Βασιλείου Τσιούτρα από το Πουρνάρι και στο γιο μου Θεόδωρο.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

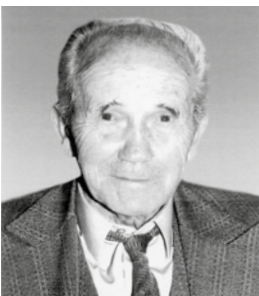

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΤΣΟΥΜΑΡΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (1918-2009)

Γεννήθηκα στις 6/11/1918 στο Συκούριο από γονείς αγρότες. Τελείωσα στην Ε' τάξη του Δημοτικού σχολείου και ύστερα από παράλευση δεκαετιών, σύμφωνα με τη ρήση «γηράσκω αεί διδασκόμενος» φοίτησα στην ΣΤ' τάξη του Δημοτικού σχολείου Συκουρίου και πήρα το απολυτήριο το 1967. Από μικρός αγαπούσα τις τεχνικές δουλειές. Δούλεψα βοηθός μηχανικός σε αλωνιστικά συγκροτήματα (πατόζες) και εφαρμοστής στο λαναριστήριο του Μιχαήλ Κίττα στο χωριό. Στην περίοδο της Κατοχής εντάχθηκα στις γραμμές του Ε.Λ.Α.Σ. και πολέμησα τους κατακτητές Ιταλούς και Γερμανούς. Με

το τέλος του Εμφυλίου, το 1949 βρέθηκα στην Τασκένδη του Ουζμπεκιστάν της πρώην Σοβιετικής Ένωσης με χιλιάδες άλλους πολιτικούς πρόσφυγες. Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους νυμφεύθηκα τη Ζωή Γ. Ευσταθίου από την Ποταμιά Αγιάς (πολιτική πρόσφυγας και αυτή) και αποκτήσαμε τρεις κόρες. Στην Τασκένδη εργάστηκα σε πολλές δουλειές. Αρχικά σε εργοστάσιο παραγωγής αεροσυμπιεστών (κομπρεσέρ) και μηχανών Diesel για τα τρένα και τα τρακτέρ. Στη συνέχεια, οδηγός σε φορτηγά αυτοκίνητα μεταφέροντας οικοδομικά υλικά και αργότερα σχολικά και άλλα βιβλία από την κεντρική αποθήκη της Τασκένδης σε άλλες πόλεις των Λαϊκών Σοβιετικών Δημοκρατιών. Παράλληλα με τη δουλειά μου πήγαινα και σε ειδική σχολή φωτογραφίας και έμαθα την φωτογραφική τέχνη. Το 1965 επιστρέψαμε οικογενειακώς στην πατρίδα και εγκατασταθήκαμε στο Συκούριο. Με την αναγνώριση από το κράτος της Εθνικής Αντίστασης, η γυναίκα μου και γω, τιμηθήκαμε με διπλώματα και μετάλλια του Αντιστασιακού για την περίοδο 1941-1944.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Η Ζωή επεβίωσε ανήμερα της Πρωτοχρονιάς του 2009 και ο Τηλέμαχος ύστερα από εννέα μήνες στις 9/9/2009. Οι σοροί και των δύο ενταφιάστηκαν στο κοιμητήριο του Συκουρίου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ του ΣΤΕΡΓΙΟΥ (1919-2008)

Γεννήθηκα στις 13/10/1919 στο Συκούριο. Πήγα στο Δημοτικό σχολείο μέχρι την Ε' τάξη. Μεγαλώνοντας ασχολήθηκα με γεωργικές δουλειές. Υπηρέτησα τη στρατιωτική μου θητεία εθελοντής στην Αεροπορία από τον Οκτώβριο του 1939 μέχρι τον Απρίλιο του 1941 που μπήκαν οι Γερμανοί στην πατρίδα μας, με ειδικότητα μάγειρας – αποθηκάριος. Στην Κατοχή οργανώθηκα στον εφ. Ε.Λ.Α.Σ. του χωριού μας με τους Κυριάκο και Κωνσταντίνο Κατσιφώτη, τον Νικόλαο Παπαζαχα-

ρία, τον Φώτη Ιω. Δήμου κλπ, έχοντας ομαδάρχη τον Γεώργιο Φιλ. Τσιφλίκα. Το 1943 ΕΛΑΣίτης πλέον βρέθηκα πάνω στο Περτούλι του όρους Κόζιακα στο Γενικό Αρχηγείο με τους αρχηγούς Στέφανο Σαράφη και Άρη Βελουχιώτη και πήρα μέρος στη «μάχη της σοδειάς» στην Κρανιά (περιοχή Μουργκάνας). Με την απελευθέρωση επέστρεψα στο χωριό. Στον Εμφύλιο εντάχθηκα στο Δημοκρατικό Στρατό (Νοέμβριος 1947) αρχικά στις μονάδες του Κισσάβου και στη συνέχεια παρακολούθησα μαθήματα στη σχολή «Ραδιοσυρματοτεχνιτών» πάνω στο Γράμμο και στο Βίτσι. Στη σχολή είχα εκπαιδευτή – δάσκαλο τον έμπειρο τεχνικό Ευάγγελο Θεοδώρου με το ψευδώνυμο «Αχιλλέας» από τη Χαλκίδα και στέλεχος του Γενικού Αρχηγείου. Μετά από 9μηνη εκπαίδευση τοποθετήθηκα στη 10η Μεραρχία ως τεχνικός έχοντας στρατιωτικό τον Νικόλαο Θεοχαρόπουλο, με το ψευδώνυμο «Σκοτίδας» και επίτροπο

τον Νικόλαο Μπελογιάννη. Με το τέλος του Εμφυλίου, τον Αύγουστο του 1949 οδηγήθηκα με χιλιάδες άλλους μαχητές του Δημοκρατικού Στρατού στην Τασκένδη του Ουζμπεκιστάν. Εκεί γνώρισα και νυμφεύθηκα τη γυναίκα μου Κωνσταντίνα του Ευαγγέλου και της Μαρίας Γεωργοπούλου που κατάγονταν από την Παλιοβράχα Λαμίας και αποκτήσαμε δυο γιους. Σημειώνεται, η σύζυγός μου ήταν από πλούσια συντηρητική οικογένεια και είχε «απαχθεί βιαίως» ενώ εγώ είχα ενταχθεί εθελουσίως. Στην Τασκένδη φοίτησα στη σχολή Αξιωματικών Διαβιβάσεων στο Τσιρτσίκ, τρία χρόνια μετά εργάστηκα ως ηλεκτρολόγος σε εργοστάσιο παραγωγής αγροτικών μηχανημάτων και επίσης εργάστηκα και ως οικοδόμος. Η παραμονή μας στην Τασκένδη ήταν μέχρι το 1963, όταν τη χρονιά αυτή, επιστρέψαμε οικογενειακώς στην πατρίδα και εγκατασταθήκαμε στον Πειραιά.

ΗΛΙΑΣ ΚΑΤΣΑΟΥΝΗΣ του ΖΗΣΗ (1920-2005)

Γεννήθηκα στις 28/6/1920 στο Συκούριο. Στην Κατοχή όπως και άλλοι συνομήλικοι του χωριού μας, έτσι και γω, εντάχθηκα στις γραμμές του Ε.Φ.Ε.Λ.Α.Σ. και μετέφερα πυρομαχικά με αποτέλεσμα να τραυματιστώ στο δεξί χέρι. Στον Εμφύλιο, αρνούμενος να προσχωρήσω στις γραμμές του Δημοκρατικού Στρατού, δέχθηκα αφόρητες πιέσεις και το 1948 με συνέλαβαν, με έδεσαν πισθάγκωνα και με πήγαν στο Αρχηγείο Κισσάβου (Σπηλιά – Κουρί) όπου για καλή μου τύχη υπήρχε εκεί ο ... Συκουριώτης, με έλυσαν και δε με κακοποίησαν. Φύγαμε από τον Κίσαβο, περάσαμε Καλίτσα και Τσάγεζι και με μουλάρια φορτωμένα με πυρομαχικά διασχίσαμε τον Πηνεϊό ποταμό, και μετά

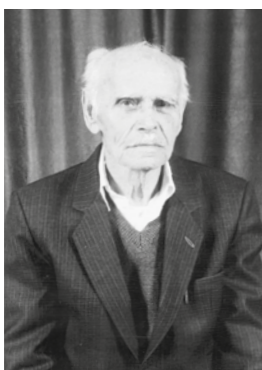
κυνηγημένοι την ημέρα από τα αεροπλάνα και πεζοπορώντας τις νύχτες, φθάσαμε στο Γράμμο όπου μαίνονταν οι μάχες. Μετά την ήττα του Δημοκρατικού στρατού στο Γράμμο και στο Βίτσι, πέρασα με χιλιάδες άλλους Έλληνες και Ελληνίδες στο έδαφος της Αλβανίας και από το λιμάνι του Δυρραχίου μας μετέφερε Ρώσικο καράβι μετά από περιπετειώδες ταξίδι (νηστικοί, διψασμένοι, και κρυμμένοι στα αμπάρια) διασχίζοντας τα ελληνικά χωρικά ύδατα, το Βόσπορο, τον Εύξεινο Πόντο (Μαύρη Θάλασσα) και φθάσαμε μετά από 18 ημέρες στο Ουζμπεκιστάν και στην πόλη Τασκένδη, Οκτώβριος του 1949. Εκεί εργάστηκα στις γραμμές του τραίνου και σε εργοστάσιο παραγωγής γεωργικών μηχανημάτων. Ύστερα από παραμονή επτά χρόνων επέστρεψα στο Συκούριο, από τους πρώτους πολιτικούς πρόσφυγες το 1956. Το 1967 νυμφεύθηκα τη Μαρία Περικλή Σιμισιλή, καταγόμενη από το Γερακάρη Αγιάς της Λάρισας και αποκτήσαμε ένα γιο το Ζήση και μία θυγατέρα τη Χριστίνα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ του ΙΩΑΝΝΗ (1925-2008)

Γεννήθηκα στις 10/8/1925 στο Ασαρλίκ (Οσσα) από γονείς αγροτοεργάτες. Ήμουν μοναχογιός. Τελείωσα το Δημοτικό σχολείο Συκουρίου και είχα δασκάλους τους αείμνηστους Κλεοπάτρα Γεωργούλη, Κωνσταντίνο Σκιαδά, Γεώργιο Μάνθο κ.α. Προπολεμικά εργάστηκα ως σερβιτόρος στο καφενείο – ταβέρνα του Ηλία Αλίγκα στην πλατεία Μπάρος, μετά στο καφενείο του Κωνσταντίνου Βασιλόπουλου στη Νέα Αγορά της Λάρισας, και στη φημισμένη ταβέρνα του Χρήστου Πρόγρη στη Λάρισα με την επωνυμία «Κοκκινέλι Συκουρίου».

Στην Κατοχή εντάχθηκα στις δυνάμεις του 54ου Συντάγματος του Ε.Λ.Α.Σ. και πολέμησα για την ελευθερία της πατρίδας, τους φασίστες και ναζί κατακτητές. Το 1949 με το τέλος της εμφύλιας σύρραξης, βρέθηκα με πολλούς άλλους Έλληνες, πολιτικός πρόσφυγας στην Τασκένδη της πρώην Σοβιετικής ένωσης. Εκεί, τον Νοέμβριο του ιδίου έτους νυμφεύθηκα την Ευαγγελία Παν. Γκουγκούτση, η οποία κατάγεται από τη Λίμνη Πωγωνίου Ιωαννίνων και αποκτήσαμε ένα γιο και μία θυγατέρα. Στη Τασκένδη της Σοβιετικής Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν, σπούδασα σε ηλικία 25 χρόνων, σε ημερήσια τεχνική σχολή τριετούς φοίτησης, ηλεκτρονικός και επισκευάζα ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, ενισχυτές και κάθε είδους ηλεκτρονικές συσκευές. Επίσης σπούδασα σε τεχνική σχολή τριετούς φοίτησης και εργάστηκα σε εργοστάσιο κατασκευής συλλεκτικών βαμβακομηχανών που προορίζονταν για εσωτερική χρήση, αλλά και για το εξωτερικό εμπόριο. Εργάστηκα ακόμα ως «εφαρμοστής» σε εργοστάσιο κατασκευής κολονών μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και τέλος για πολλά χρόνια οικοδόμος σε πολλές ειδικότητες. Στην Τασκένδη παρέμεινα επί 32 χρόνια. Ίσως τα περισσότερα από άλλους συμπατριώτες μου. Διετέλεσα επί μακρόν πρόεδρος της 12ης πολιτείας του Συλλόγου Πολιτικών Προσφύγων και αγωνίσθηκα με όλες μου τις δυνάμεις για να επιλυθούν πολλά προβλήματα μας και κυρίως αυτό της επιστροφής στην πατρίδα. Επέστρεψα οικογενειακώς το 1982 και εγκαταστάθηκα στο Συκούριο. Με την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης (1941-1945) τιμηθήκαμε με τη σύζυγό μου με διπλώματα και μετάλλια του Αντιστασιακού και το 1989 εκλέχθηκα πρόεδρος της Π.Ε.Α.Ε.Α. περιοχής Συκουρίου.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΚΑΡΛΙΓΚΙΩΤΗΣ του ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ

Γεννήθηκα στις 6/1/1926 στο Συκούριο. Δεκαεφτάχρονος στην Κατοχή εντάχθηκα στην Ε.Π.Ο.Ν. και πρόσφερα με εκατοντάδες άλλους νέους πολύτιμες υπηρεσίες για να ελευθερωθεί η πατρίδα μας από τους Ιταλούς και Γερμανούς κατακτητές. Στις αρχές του 1943 πέρασα στις γραμμές του Ε.Λ.Α.Σ. στο 54ο Σύνταγμα Πεζικού και εκπαιδεύτηκα στα έμπεδα στο Πολυδέντρι Μαυροβουνίου. Μετά εντάχθηκα στη δύναμη του λοχαγού Αλέκου Μεταφτσή, πρώην αξιωματικού του τακτικού στρατού.

Έλαβα μέρος σε πολλές μάχες στην περιοχή των Αγράφων. Όμως στη μάχη που δώσαμε στο Δεμερλί των Φαρσάλων τραυματίστηκα

στα πόδια και το κεφάλι. Νοσηλεύτηκα στο πρόχειρο Νοσοκομείο στο Κεραμίδι Μαυροβουνίου και εκεί με βρήκε η πολυπόθητη απελευθέρωση. Στις εκδηλώσεις νίκης του Ελληνικού λαού εναντίον του άξονα, παρέλασα τραυματίας με πολλούς άλλους συναγωνιστές που μας μετέφεραν με τρία φορτηγά αυτοκίνητα στο Βόλο, μέσα σε έναν ατελείωτο κόσμο που παραληρούσε και ζητοκραύγαζε, τραγουδούσε και χειροκροτούσε! Ήταν από τις πιο συγκινητικές και ανεπανάληπτες στιγμές χαράς και περηφάνιας που ένιωσα στη ζωή μου!

Μετά από ολιγοήμερη διαμονή για πλήρη ανάρρωση κοντά στην οικογένειά μου, βρέθηκα ξανά επί ποδός. Αυτή τη φορά στα Τουρκοβούνια έξω από την Αθήνα, στα Δεκεμβριανά του 1944. Με την παράδοση των όπλων (συμφωνία της Βάρκιζας), επέστρεψα στο Συκούριο. Στις αρχές του 1948 κλήθηκα να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία και παρουσιάστηκα στο κέντρο εκπαίδευσης Βόλου. Από κει μεταφέρθηκα με καράβι και με άλλους νεοσύλλεκτους που μας θεωρούσαν «μειωμένης εθνικής συνείδησης» στο κολαστήριο της Μακρονήσου για να υποστούμε επί οχτώ μήνες την «εθνικήν αναμόρφωσιν». Ύστερα μετατέθηκα στην περιοχή των Αγράφων όπου μαίνονταν οι μάχες

μεταξύ του Εθνικού και του Δημοκρατικού Στρατού. Όταν ήμουν στο Χρώμιο της Κοζάνης, λιποτάχτησα και πήγα αντάρτης, έχοντας μαζί και με άλλους διοικητή τον πρώην αξιωματικό του τακτικού στρατού Γεώργιο Αγραφιώτη (Δεληβοριά).

Τα τελευταία οχυρά του Βιτσιού και του Γράμμου έπεσαν και εμείς περάσαμε στην Αλβανία και από κει με καράβια της πρώην Σοβιετικής Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν, τον Οκτώβριο του 1949 μετά από ταξίδι 18 ημερών.

Στο νέο τόπο διαμονής, ύστερα από φοίτηση σε σχολείο για να μάθουμε τη Ρωσική γλώσσα και να προσαρμοστούμε στη νοοτροπία του πολιτικού συστήματος, εργάστηκα: 1) σε εργοστάσιο κατασκευής αεροπλάνων επί μακρόν, 2) σε εργοστάσιο κατασκευής αυτοκινήτων αναλαμβάνοντας «γκρουπάρχη» δηλαδή προϊστάμενος τμήματος. Παρακολούθησα πολλά τεχνικά σεμινάρια και σχολές των εργοστασίων αυτών με στόχο την αρτιότερη κατάρτισή μας στο αντικείμενο εργασίας που κάναμε. Ήμουν κάτοικος της 3ης πολιτείας η οποία αριθμούσε 1500 Έλληνες πολιτικούς πρόσφυγες. Στην Τασκένδη γνώρισα και νυμφεύθηκα τη σύζυγό μου Δέσποινα Ιω. Κρυώνη από το Ομόλιο της Λάρισας (πολιτική πρόσφυγας και αυτή) και αποκτήσαμε μία κόρη τη Μαρία. Επιστρέψαμε οικογενειακώς στην πατρίδα τον Αύγουστο του 1966 και εγκατασταθήκαμε στο Συκούριο. Η Μαρία παντρεύτηκε και εμείς παππούδες πια, χαιρόμαστε τα εγγόνια μας!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΡΙΚΩΝΗΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Γεννήθηκα το 1927 στο Σκλήθρο Αγιάς και κατάγομαι από αγροτική οικογένεια. Οι γονείς μου είχαν πέντε παιδιά: μια κόρη και τέσσερα αγόρια. Πήγα στο Δημοτικό σχολείο και το 1943 οργανώθηκα στο ναιολαϊστικό κίνημα την Ε.Π.Ο.Ν. μαζί με άλλα εβδομήντα άτομα του χωριού, αγόρια και κορίτσια. Μπορώ να πω, ότι εμείς οι νέοι, αποτελούσαμε το δεξί χέρι του εφ. Ε.Λ.Α.Σ. συμμετέχοντες σε δύσκολες αποστολές, μεταφέροντας τρόφιμα και ιματισμό, τότε πεζοπορώντας και πότε με τα ζώα, μέχρι την απελευθέρωση το 1944.

Έκτοτε ασχολήθηκα με τις οικογενειακές αγροτικές δουλειές και στις 20 Δεκεμβρίου 1947, στη γενική επιστράτευση που έκανε ο Δημοκρατικός Στρατός, επιστρατεύτηκα όπως και άλλα άτομα του χωριού και εκπαιδεύτηκα στο Λόχο Διαβιβάσεων σε ομάδα οχτώ ατόμων, έχοντας ομαδάρχη τον Κωνσταντίνο Κατσιλούλη από τη Νίκαια Λάρισας.

Με ανύπαρκτο ενσύρματο υλικό και δίκτυο (παρά μόνον αυτό που βρήκαμε στις μάντρες των σπιτιών, δηλαδή αγκαθωτό σύρμα ή σύρμα απλό) κατορθώναμε να αποκαταστήσουμε τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ Μαυροβουνίου – Κισσάβου και συγκεκριμένα επαφή με το αναρρωτήριο του Κισσάβου θέση «Καπρίτσιο» και με την κορυφή του Πηλίου στη θέση «Σταυρός». Καθ' όλο το 1948 ήμουν τηλεφωνητής στη Βουλγαρινή (Έλαφος Αγιάς) και μόνον το 1949 μετακινήθηκα στην περιοχή του Γράμμου όπου τραυματίστηκα από θραύσμα οβίδας και νοσηλεύτηκα στο Κέντρο Διερχομένων της Κορυτσάς. Σημειώνεται το κέντρο αυτό ήταν μισό Ελληνικό μισό Αλβανικό.

Με την πτώση του Γράμμου τον Αύγουστο του 1949 πέρασα στην Αλβανία. Εκεί συγκεντρώθηκαν όλα τα τμήματα στο Ιταλικό στρατόπεδο «Borelli» και στις 15 Οκτωβρίου μας πήγαν με αυτοκίνητα στο Δυρράχιο. Στη συνέχεια με ρωσικά εμπορικά πλοία διασχίζοντας το Ιόνιο και Αιγαίο πέλαγος, τα στενά του Βοσπόρου που τα είχαν στις άκρες ναρκοθετημένα, φθάσαμε και κάναμε την πρώτη στάση στο σπουδαιότερο λιμάνι του Εύξεινου Πόντου (Μαύρη Θάλασσα) στην πόλη Μπατούμ. Από κει μετά από μία και μισή μέρα φθάσαμε στην πρωτεύουσα του Αζερμπαϊτζάν στην πόλη Μπακού και τέλος στην πόλη υποδοχής των πολιτικών προσφύγων στην Τασκένδη του Ουζμπεκιστάν, στην Κεντρική Ασία.

Η ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΩΝ

Με ενέταξαν στην 12η πολιτεία και εργάσθηκα σε μεγάλο χυτήριο παραγωγής διαφόρων μηχανμάτων. Νυμφεύθηκα τη γυναίκα μου Βαλεντίνη Ιωάννη Παπαλιόλιου, καταγόμενη από τη Σπηλιά Λάρισας και αποκτήσαμε στην Τασκένδη και στην 1η πολιτεία τον πρώτο μας γιο, τον Απόστολο. Στην Ελλάδα επιστρέψαμε στις 24 Απριλίου του 1958 και αποκτήσαμε και δεύτερο γιο, τον Γιάννη. Εγκαταστήσαμε στο Συκούριο και όλα τα χρόνια εργάσθηκα ως επαγγελματίας μωσαϊκός – μαρμαράς. Τώρα είμαι συνταξιούχος.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Στο Συκούριο γιόρτασαν τον προστάτη τους οι Καλαρρυτινοί

Ο δήμαρχος Κώστας Κολλάτος, ο αντιδήμαρχος Κ. Νταφούλης, ο πρόεδρος της Τοπικής Κοινότητας Συκουρίου Γεω. Καλότυχος, ο αντιπρόεδρος της ΔΕΥΑΤ Ιω. Αργυρίου και άλλοι παράγοντες του Δήμου Τεμπών, στις εκδηλώσεις των Καλαρρυτινών.

Η «ΠΑΡΟΙΚΙΑ» ΤΩΝ ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΝΩΝ

Καλαρρύτες, χωριό του Νομού Ιωαννίνων. Βρίσκεται σε απόκρημνη περιοχή της Πίνδου και σε υψόμετρο 1240 μ. Οι κάτοικοι κατά το πλείστον είναι κτηνοτρόφοι, ελάχιστοι ασχολούνται με τη γεωργία και παλιότερα είχαν ανεπτυγμένο το εμπόριο εκτός του τόπου τους, ιδίως σε προϊόντα υφαντικής τέχνης, ύφαιναν καλές κάπες και όπως αναφέρεται στο βιβλίο «Καλαρρύτες» του Χρήστου Γκολφινόπουλου και της Αικατερίνης Μουσαφίρη, σελ. 57, «οι κάπες ήταν από γίδινο μαλλί, αδιάβροχες. Ο Μέγας Ναπολέων είχε παραγγείλει στο Συρράκο και στους Καλαρρύτες 25.000 τέτοιες κάπες για το Ναυτικό και τον Στρατό». Με την ύφανση ασχολούνταν οι Καλαρρυτιώτισσες γυναίκες και οι άνδρες με την αργυροχρυσοχοΐα, ενώ οι κτηνοτρόφοι κατά τη χειμερινή περίοδο κατέβαιναν στα πεδινά χειμαδιά.

Το Συκούριο ανέκαθεν ήταν και κτηνοτροφικό χωριό, λόγω των πεδινών και ορεινών λιβαδικών εκτάσεων που είχε. Η συνολική περιφερειακή έκταση έφθανε τα 32.000 στρέμματα και από αυτά μία έκταση 4.000 στρέμματα στο «Μπόσδαγα» που ήταν το μεγαλύτερο και το πιο αποδοτικό λιβάδι, η Κοινότητα το ενοικίαζε στον Καλαρρυτινό Σπύρο Βασ. Φασούλα, αλλά και σε άλλους Καλαρρυτινούς κτηνοτρόφους (ετεροδημότες) που με το νόμο 4818/1918 «περί ενοικιοστασίου βοσκών» και που ίσχυε μέχρι το 1952 πλήρωναν στην Κοινότητα ένα γλίσχρο μίσθωμα, ενώ έντονοι ήταν οι προστριβές και οι διαμαρτυρίες των ντόπιων κτηνοτρόφων. Οι προστριβές γύρω από το λιβάδι του «Μπόσδαγα» μειώθηκαν με την απαλλοτρίωση 1270 στρεμμάτων που μοιράστηκαν σε ακτήμονες πολεμιστές του νόμου 751/1949 (πρόεδρος ο Ξενοφών Τουζόπουλος), και σε ακτήμονες δημότες της Κοινότητας Συκουρίου (πρόεδρος ο Γεώργιος Περικλή Καπέλλας), που έγινε στις 29/4/1952 με πρόεδρο της Κοινότητας τον Βασίλειο Τζούκα. Συνολικά οι κληρούχοι γηγενείς γεωργοί του Συκουρίου ήταν 163 οι οποίοι πήραν από 1 έως 7 στρέμματα αναλόγως με τα άτομα της οικογενείας τους και από 11 στρέμματα πήραν οι οικογένειες των πολυ-

τέκνων, που ήταν μόνο 3. Εκτός των ανωτέρω φορέων ενεργοποιήθηκαν για την απαλλοτρίωση και ο κτηνοτροφικός σύλλογος (πρόεδρος ο Χρήστος Αθ. Δημόπουλος) και ο Πιστωτικός Συνεταιρισμός (πρόεδρος ο Δημήτριος Χρ. Πολύζος).

Οι επόμενες πληροφορίες προήλθαν από την διαζώσης επικοινωνία που είχα στις 6/8/2013 με τον κ. Παντελή Αποστόλου Γκατζόγια, γεννηθέντα το 1930 στους Καλαρρύτες και από το 1952 κατοικεί οικογενειακά στο Συκούριο. Τον ευχαριστώ πολύ και από τη θέση αυτή. Ας παρακολουθήσουμε τι μου είπε: «Οι οικογένειες των Καλαρρυτινών κτηνοτρόφων από το 1930, ζούσαν με τα γιδοπρόβατά τους και τα αλογομούλάρά τους στην περιοχή του «Μπόσδαγα». Όταν το 1952 έγινε η απαλλοτρίωση στους ακτήμονες Συκουριώτες, τότε έφυγαν και ήρθαν στο χωριό και στα λιβάδια του Συκουρίου.

Οι οικογένειες ήταν οι εξής:

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑ ή ΚΑΡΑΜΠΕΡΗ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Είχε πέντε αγόρια και ένα κορίτσι. Ηλίας, Οδυσσέας, Παντελής, Γεώργιος, Γρηγόριος, Αικατερίνη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑ ή ΚΑΡΑΜΠΕΡΗ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Είχε τέσσερα αγόρια και τέσσερα κορίτσια. Χαρίλαος, Ευάγγελος, Γεώργιος, Θωμάς, Αλεξάνδρα, Γεωργία, Αναστασία, Αικατερίνη.

ΣΠΥΡΟΥ ΚΟΤΣΑΦΤΗ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ. Είχε δύο αγόρια και τέσσερα κορίτσια. Ηλίας, Απόστολος, Παρασκευή, Λαμπρινή, Σπυριδούλα, Κωνσταντινιά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Είχε τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Αλέξανδρος, Γεώργιος, Σπύρος, Γεωργία, Μαρία (Μαρούσω).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΣΠΥΡΟΥ. Είχε έξι αγόρια και τρία κορίτσια. Βασίλειος, Σπύρος, Χρήστος, Παντελής, Σωτήριος, Γεώργιος, Αικατερίνη, Θεοδώρα, Αλεξάνδρα.

ΠΑΥΛΟΥ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΣΠΥΡΟΥ. Είχε δύο αγόρια και ένα κορίτσι. Απόστολος, Ηλίας, Μαρίνα.

ΜΑΡΙΑ χήρα ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ. Είχε ένα αγόρι και τρία κορίτσια. Βάιος, Βασιλική, Σπυριδούλα, Ευαγγελή.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑ του ΧΡΗΣΤΟΥ. Είχε τέσσερα αγόρια και έξι κορίτσια. Χρήστος, Δημήτριος, Πέτρος, Νικόλαος, Αγγελική, Καλλιόπη, Βασιλική, Μαρία, Ευτυχία, Ελένη.

Οι Καλαρρυτιώτες κτηνοτρόφοι ως ετεροδημότες, έτυχαν ευνοϊκής μεταχείρισης εκ μέρους της Κοινότητας Συκουρίου, παραχωρώντας αντί μικρού τιμήματος οικόπεδα για να χτίσουν σπίτια και κάποιοι αγόρασαν οικόπεδα και σπίτια από τρίτους. Όλοι, εκτός ελαχίστων, έχτισαν σπίτια και συνέχισαν να ασχολούνται με την κτηνοτροφία την οποία βελτίωσαν. Κάποιοι δούλεψαν για ένα χρονικό διάστημα και τα παραδοσιακά επαγγέλματα που ήξεραν, όπως τα τσαρουλά, του μυλωνά, του κυρατζή, που με τα ζώα τους μετέφεραν το 1954 όλα τα αναγκαία υδραυλικά υλικά από την Κοινότητα Συκουρίου, μέχρι επάνω στις πηγές «Παλιοχώρι και Παλιοκαρυά» για να μεταφερθεί το πηγαίο, πόσιμο και υγιεινό νερό από τις πηγές κάτω στο χωριό και να υδροδοτηθούν για πρώτη φορά όλα τα νοικοκυριά. Άλλοι ασχολήθηκαν με το εμπόριο ζώντων ζώων, το εμπόριο εγχώριων προϊόντων, λειτούργησαν σύγχρονα για την εποχή «κλωστοϋφαντουργείο» και παρήγαγαν γαλακτοκομικά προϊόντα. Με την πάροδο του χρόνου οι απόγονοί τους σπούδασαν, έγιναν άριστοι επαγγελματίες σε τεχνικές δουλειές, έγιναν έμποροι με καταστήματα στη Λάρισα και όλοι πλέον συμβάλλουν στο μέτρο του δυνατού για την ευημερία και την πρόοδο της τοπικής μας κοινωνίας. Σημειώνεται πως κάποιες οικογένειες Καλαρρυτιωτών δεν ήρθαν από το λιβάδι του «Μπόσδαγα» στο Συκούριο, ήρθαν αργότερα από το χωριό τους και εγκαταστάθηκαν εδώ.

Οι οικογένειες αυτές ήταν:

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΤΕΡΗ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Είχε τρία αγόρια και ένα κορίτσι. Ιωάννη, Σωτήριο, Ηλία, Μαριάνθη.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ. Είχε δύο αγόρια. Θεόδωρο και Ιωάννη.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΑΚΟΓΙΑΝΝΗ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ. Είχε ένα αγόρι και δύο κορίτσια. Σωτήριο, Μαρία, Αλεξάνδρα.

ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΠΑΪΚΟΥΣΗ του ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ. Είχε τρία αγόρια και ένα κορίτσι. Πέτρος, Παντελής, Κώστας, Θεοδώρα.

ΗΛΙΑ ΤΣΟΚΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Είχε ένα αγόρι και τρία κορίτσια. Κώστας, Διαμάντω, Βούλα, Αλεξάνδρα.

Και οι αδελφές ΜΑΡΙΑ και ΕΥΓΕΝΙΑ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ.

Την ίδια περίοδο τρεις οικογένειες Καλαρρυτιωτών εγκαταστάθηκαν στο Πουρνάρι. Αυτές ήταν:

ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΗ του ΣΠΥΡΟΥ. Έχει τρία αγόρια. Βασίλειο, Γεώργιο, Αθανάσιο.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΓΓΕΛΗ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ. Είχε δύο αγόρια. Απόστολο, Βασίλειο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Είχε δύο αγόρια τρία κορίτσια. Σωτήριος, Γεώργιος, Βούλα, Χαρίκλεια, Σπυριδούλα.

Οι παρακάτω οικογένειες ήρθαν από το χωριό Κυψελοχώρι μετά το 1951-1956.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΚΟΥΤΖΑΜΑΝΗ του ΠΕΤΡΟΥ. Έχει ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Πέτρος, Αριστέα.

ΗΛΙΑ ΓΚΟΥΤΖΑΜΑΝΗ του ΠΕΤΡΟΥ. Έχει ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Πέτρος, Θεοδώρα.

ΙΩΑΝΝΗ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΗΛΙΑ. Έχει ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Ηλίας, Θεοδώρα.

ΗΛΙΑ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗ του ΙΩΑΝΝΗ. Έχει τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Ιωάννης, Παύλος, Γεώργιος, Παρασκευή (Βούλα), Αριάδνη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΤΑΡΕΛΑ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ. Έχει δύο αγόρια και ένα κορίτσι. Νικόλαος, Σωτήριος, Ιωάννα.

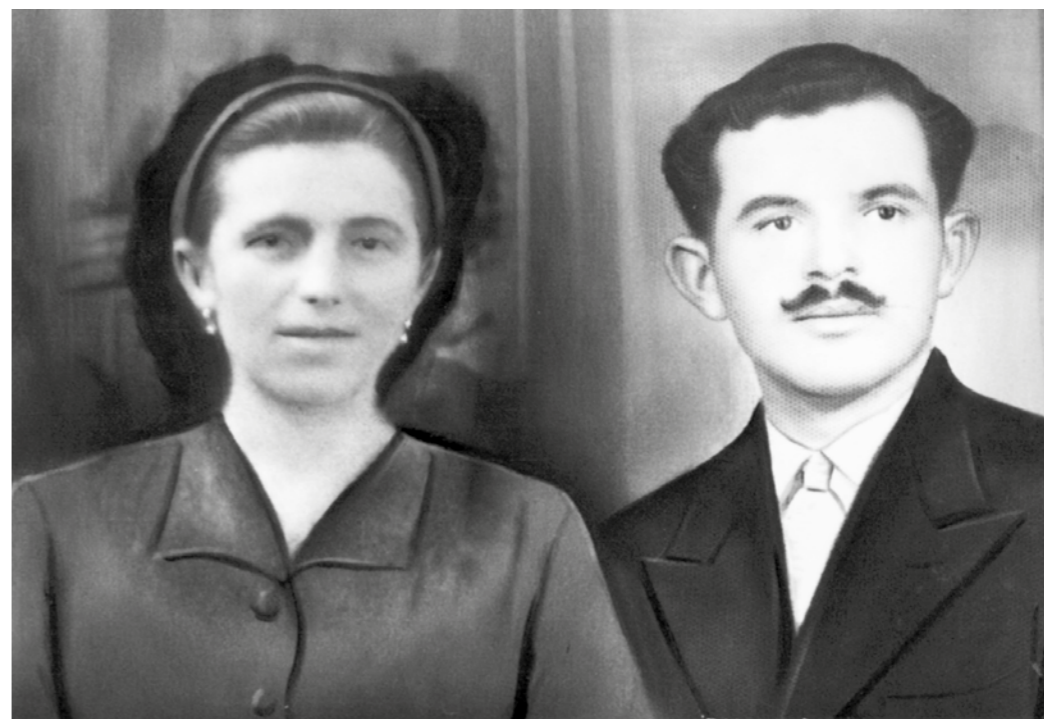
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Είχε τρία αγόρια και τέσσερα κορίτσια. Δημήτριος, Κώστας, Σωτήριος, Αικατερίνη, Αθανασία, Φρειδερίκη, Μαρίκα.

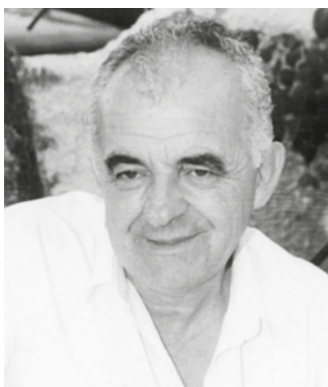

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Στο Συκούριο τιμάται η μνήμη του Αγίου Νικολάου, προστάτη του χωριού Καλαρρυτές και υπάρχει και οδός «ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ» στη γειτονιά Μεριάς Τζιούρα. Τέλος εκφράζω τις ευχαριστίες μου και από τη θέση ετούτη, στον Σωτήριο Γεωρ. Σακογιάννη κτηνοτρόφο στο Συκούριο, του Ιωάννη Ηλία Μπακαγιάννη στο Κυψελοχώρι και την Θωμαή Απ. Δήμου – Μπακαγιάννη, για τις πολύτιμες πληροφορίες που μου έδωσαν, για να ολοκληρώσω την μικρή αυτή μελέτη για την «παροιμία» των Καλαρρυτιωτών στην περιοχή μας.

Το ζεύγος Σπυριδούλα και Παντελής Απ. Γκατζόγιας παντρεύτηκαν στις 8/9/1957 και απέκτησαν δύο γιούς και μία θυγατέρα, τους Παναγιώτη, Ευάγγελο και Αλεξάνδρα. Αρχείο της οικογένειας

Ο κυρ Παντελής Απ. Γκατζόγιας σε πρόσφατη φωτογράφιση κρατά στο χέρι το βασικό ποιμενικό έμβλημα την «γκλίτσα» το 2013.

Αρχείο της οικογένειας

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Γεννήθηκε το 1938 στους Καλαρρύτες Ιωαννίνων. Στο Συκούριο ήρθε το 1952 όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια τελείωσε και το εξατάξιο Γυμνάσιο. Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων προσλήφθηκε υπάλληλος στον Αγροτικό Συνεταιρισμό Συκουρίου (1964) και άσκησε καθήκοντα Γραμματέα, Διαχειριστή και Λογιστή. Μετά από 30ετή υπηρεσία συνταξιοδοτήθηκε το 1994.

Είναι νυμφευμένος με τη Βασιλική Νικ. Παπαζαχαρία και απέκτησαν δύο θυγατέρες την Αλεξάνδρα και τη Βαΐα. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΗΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Κλωστοϋφαντουργοί

Ο Ηλίας Γκατζόγιας στο κλωστοϋφαντουργείο που είχαν με τον αδελφό του Οδυσσέα, το 1996 όταν πλέον δεν λειτουργούσε.

Αρχείο Ιωάννη Νικ. Πράπα

Κατάγονταν από το χωρίο Καλαρρύτες Ιωαννίνων και ήταν άριστοι γνώστες στην κατασκευή μάλλινων ειδών και υφαντών. Το 1968 ίδρυσαν στο Συκούριο και στη συνοικία «Καλλιθέα» ένα πλήρες ηλεκτροκίνητο κλωστοϋφαντουργείο για την επεξεργασία και την παραγωγή ειδών οικιακής χρήσης με πρώτη ύλη τα μαλλιά των προβάτων και την εμπορία τους.

Το κλωστοϋφαντουργείο αποτελούνταν: από το λαναριστήριο – φιτιλιέρα, το κλωστήριο, το υφαντήριο με τρεις αργαλειούς, το βαφείο. Η επιχείρηση λειτούργησε επιτυχώς επί 20 χρόνια παράγοντας σπάνια είδη υφαντικής τέχνης και είδη προικός και το 1988 σταμάτησε τη λειτουργία του, στερώντας τα νοικοκυριά των Συκουριωτών και όχι μόνο, από τα ανεπανάληπτα παραδοσιακά υφαντά.

Ο Σωτήριος Ηλία Γκατζόγιας, τέταρτος από αριστερά, με παρέα Συκουριωτών. Διακρίνονται επίσης: Μιχ. Βλαχογιάννης, Παν. Κρικέλης, Βασ. Κούργιας, Λάκης Βλαχογιάννης και Αριστ. Σαραντόπουλος.

Οι οργανοπαίκτες, στο μέσον ο κλαριντζής Παντελής Κων. Μπακαγιάννης και εκατέρωθεν, ο βιολιστής Παναγιώτης Περ. Καπέλλας και ο λαουτιέρης Γεώργιος Στερ. Καραγιάννης, έπαιξαν στο γάμο του Γεωργίου Ιω. Γκανάτσιου που έγινε στη Μαρμαριανή Αγιάς, στις 27/4/1958. Αρχείο Παντελή Κ. Μπακαγιάννη

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΣ του ΗΛΙΑ

Στις εκλογές της 17/10/1982, εκλέχτηκε αναπληρωματικός Κοινοτικός Σύμβουλος του συνδυασμού «Δημοκρατικός Συνδυασμός Συκουρίου», με επικεφαλής τον Αργ. Αργυρίου λαβών 71 ψήφους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ του ΗΛΙΑ

Έμπορος αυτοκινήτων

Γεννήθηκε στις 2/3/1952 στο Κυψελοχώρι όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο. Σπούδασε Μηχανικός Αυτοκινήτων στη Σχολή Μαθητείας του Ο.Α.Ε.Δ. στη Λάρισα και αποφοίτησε με «άριστα». Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στα Τεθωρακισμένα Άρματα Μάχης (1972-1975), με το βαθμό του Λοχία. Είναι άτομο εργατικό και αυτοδημιούργητο. Για χρόνια εργαζόταν υπάλληλος σε έκθεση αυτοκινήτων και το 1982 άνοιξε δική του επιχείρηση ως αποκλειστικός αντιπρόσωπος αυτοκινήτων «SUZUKI» και άλλων αντιπροσωπιών στη Λάρισα, με υποκαταστήματα στα Φάρσαλα, Καρδίτσα, Ελασσόνα και Αθήνα. Είναι νυμφευμένος με τη Θωμαή Αποστόλου Δήμου και απέκτησαν ένα γιο, τον Ηλία. Κατοικούν στο Συκούριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Είναι μέλος του Πανθεσσαλικού Συλλόγου Καλαρρυτινών «ΟΙ ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» και διετέλεσε μέλος του 7μελούς Διοικητικού Συμβουλίου από το 1979 έως το 1985.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΥΚΟΥΡΙΟΥ
ΝΟΜΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Πληροφορίες : Π. Κουλούντζος
Τηλέφωνο : 0495 - 51.203
40006

Βαθμός Ασφαλείας :
11 ΦΕΒ. 1992
Συκούριο 198

Αριθ. Πρωτ. 134
Βαθμός Προτεραιότητας

ΠΡΟΣ: Τον κ. Γκατζόγια Ηλία του
Αποστόλου
Ενταύθα

Θ Ε Μ Α : Απάντηση σε αίτηση

Απαντώντας στην από 5-2-1992 αίτησή σας, σας γνωρίζουμε ότι το Κοινοτικό Συμβούλιο στην από 10-2-1992 τακτική του συνεδρίαση αποφάσισε ομόφωνα να προβεί στην μετονομασία της παρόδου Τεμπών σε οδό Καλαρρυτών, αναγνωρίζοντας την μεγάλη προσφορά των Καλαρρυτινών στην Εύψωση του βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου της Κωμόπολης Συκουρίου.

Για τις περαιτέρω ενέργειες (κατασκευής και ανάρτησης της σχετικής πινακίδας) να έλθετε σε άμεση επαφή με το Κοινοτικό Συμβούλιο.

Η Πρόεδρος Κοινότητας
Μαργαρίτα Παπαζαχαρία

Διευπεραιώθη την 11 ΦΕΒ. 1992
Αριθ. Διεκπ. 44
Ο Γραμματέας

Χαρακτηριστικές μορφές του χωριού

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΜΗΤΡΟΣ) ΤΣΙΑΡΑΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Γεννήθηκε στις 25/3/1923 στο Συκούριο. Ήταν άγαμος. Απεβίωσε στις 22/4/2003 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο του χωριού.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ ΘΩΜΑΣ ΖΙΑΣ

Γεννήθηκε στις 21/1/1938 στο Συκούριο. Ήταν άγαμος. Απεβίωσε στις 20/1/2012 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο του χωριού.

ΡΙΖΟΣ ΓΚΟΥΤΖΑΜΑΝΗΣ του ΙΩΑΝΝΗ

Γεννήθηκε το 1939 στη Σπηλιά και κατοικούσε στο Συκούριο. Ήταν έγγαμος με την Ευαγγελία Κων. Μάνου και απέκτησαν μία θυγατέρα. Απεβίωσε στις 3/5/2013 και η σορός του ενταφιάστηκε στο Κοιμητήριο του χωριού.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

Ο ΓΑΜΟΣ

Ο γάμος στην παραδοσιακή Κοινότητα του χωριού μας αποτελεί μία μεγάλη θεμελιακή κοινωνική πράξη. Είναι η ένωση και η συμβίωση ενός άνδρα και μιας γυναίκας με σκοπό τη σύσταση οικογένειας. Οι άνθρωποι με το γάμο τους αναγεννούν την κοινωνία.

Τα παλαιότερα χρόνια οι γάμοι γίνονταν με προξενιά, και τα πρόσωπα στα οποία γίνονταν οι ανάλογες συζητήσεις ήταν συγγενικά, φιλικά και γνωστά με την οικογένεια της νύφης. Σπανίως ένα προξενιό να μην είχε ως κατάληξή του το γάμο.

Τα σύμβολα του γάμου είναι τα δακτυλίδια, τα γαμήλια στέφανα και τα διάφορα έθιμα που μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά με σεβασμό να διατηρηθούν αμετάβλητα. Κύριες εκδηλώσεις κατά τη διάρκεια του γάμου είναι τα καλέσματα, η έκθεση της προίικας, τα προζύμια, οι

κουλούρες, ο στολισμός του γαμπρού και της νύφης και τα «πιστρόφια», (η επιστροφή της νύφης ύστερα από μια εβδομάδα έγγαμου βίου, στο πατρικό της).

Όσον αφορά το ξύρισμα του γαμπρού, αυτό γινόταν την Κυριακή το μεσημέρι για να είναι φρέσκος για τα στέφανα. Στον κουρέα που τον ξύριζε έριχναν για αμοιβή του σε μια πετσέτα χρήματα και έλεγαν στο γαμπρό την ευχή: «Από μένα λίγα και από το Θεό πολλά».

Ο Μεγακεσερλιώτης κουρέας Αθανάσιος Σινάτικας ξύριζε το γαμπρό ανάμεσα στους συγγενείς του, στο γειτονικό Καλοχώρι. Η αμοιβή δεν ήταν ευκαταφρόνητη αφού στο δίσκο διακρίνονται χιλιάρικα, πεντακοσάρικα κ.α. σε δραχμές και όχι σε ευρώ.

Αρχείο Αθανάσιου Σινάτικα

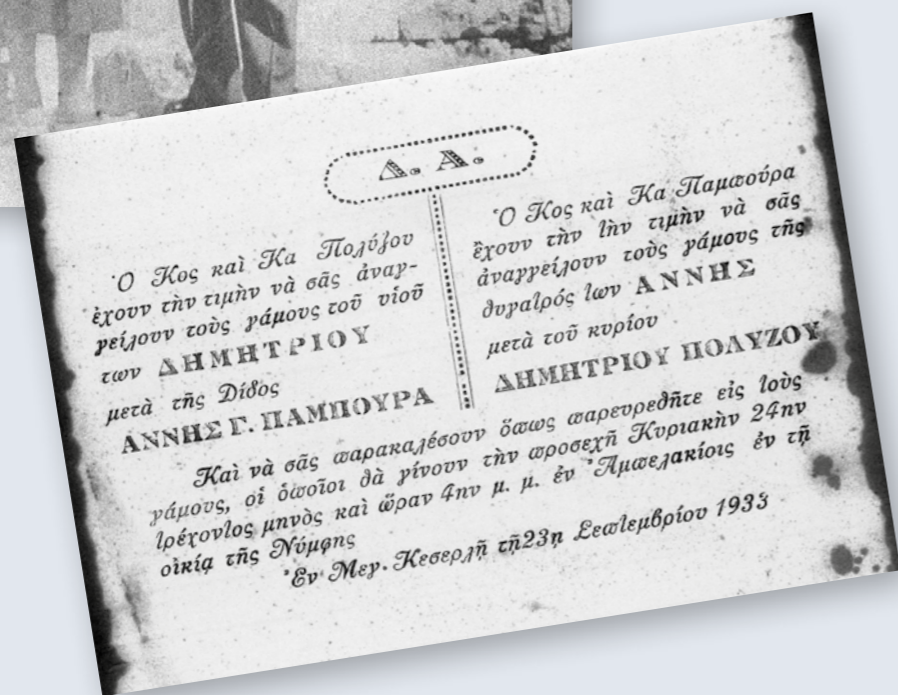

Το νιόπαντρο ζευγάρι Δημήτριος Νικ. Πολύζος και Άννα Γ. Παμπούρα από τα Αμελάκια της Λάρισας, φωτογραφήθηκαν στο Ερεχθείο της Ακρόπολης με τις Καρυάτιδες, στο γαμήλιό τους ταξίδι στην Αθήνα, στις 3/10/1933.

Αρχείο της οικογένειας Χρήστου Δ. Πολύζου)

Φωτοτυπημένο αντίγραφο του προσκλητηρίου γάμου της Άννης Δ. Παμπούρα και του Δημητρίου Πολύζου, του 1933.

Ο γάμος του Δημητρίου Γεωργίου Μητροδῆμου (Βαῖου) από την Όσσα μετά της Κωνσταντίας Ρίζου Παππά από το Συκούριο, τελέσθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1950 στον Ι.Ν. των Αγίων Ενδόξων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης Συκουρίου, παρουσία συγγενών και φίλων του ζεύγους. Κουμπάρος ήταν ο εικονιζόμενος αριστερά του γαμπρού.

Αρχείο της οικογένειας Στεργίου Ρίζου Παππά

Ο γάμος του Βασιλείου Παύλου Αλίγκα μετά της Σοφίας Αρις. Σαραντοπούλου τελέστηκε στις 2 Μαΐου 1954 στην εκκλησία του χωριού μας παρουσία συγγενών και φίλων, με κουμπάρους την Χρυσή Κων. Πολύζου και τον αδελφό της Αντώνη.

Αρχείο της κ. Σοφίας Αλίγκα

Ο γάμος του Βασιλείου Γεωργίου Τάτσιου μετά της Σοφίας Δημητρίου Καραμήτσιου τελέσθηκε στις 7 Ιουλίου του 1960 στον Ι.Ν. του Αγίου Νικολάου της Λάρισας παρουσία συγγενών και φίλων. Τα γαμήλια στέφανα άλλαξε ο κουμπάρος Αθανάσιος Σωτηρίου Σινάτικας και μπρατίμια του γαμπρού ήταν ο Γεώργιος Στερ. Βλαχογιάννης και Γεώργιος Αθανασίου Σαΐτης. Το ζεύγος απέκτησε δύο παιδιά την Άννα και τον Γιώργο που γεννήθηκαν στην Astoria της Νέας Υόρκης, στην Αμερική, όπου ο πατέρας τους είχε εκεί επικερδή εργασία.

Αρχείο της οικογένειας

Η νύφη Βασιλική Μιχ. Μωραΐτη συνοδευόμενη από συγγενείς και φίλους (προηγούνταν τα όργανα), όδευε προς τα σκαλιά της εκκλησίας μας όπου την περίμενε ο γαμπρός Παναγιώτης Στεργίου Πελτικουδής, από την Δήμητρα Αγίας της Λάρισας, για την τέλεση του ιερού μυστηρίου, το 1970.

Αρχείο οικογένειας Γεωργίου Μιχ. Μωραΐτη

ΤΟ ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ήταν λάβαρο (σημαία) στις γαμήλιες τελετές κυρίως των Σαρακατσιαναίων. Το ύφασμα ήταν κόκκινο και είχε από το ένα μέρος τον «Άγιο Γεώργιο» προστάτη των κτηνοτρόφων και από το άλλο τον «Δικέφαλο Αετό» σύμβολο του Βυζαντίου. Στο επάνω μέρος του κονταριού που κατέληγε σε σταυρό είχε τρία μήλα ή ρόδια που συμβόλιζαν τη γονιμότητα. Μετά τον πρώτο χορευτή που κρατούσε το φλάμπουρο και λεγόταν «φλαμπουριάρης» ακολουθούσαν

ο γαμπρός με τους βλάμηδες (μπρατίμια), ο κουμπάρος, οι συγγενείς και πήγαιναν στην εκκλησία περιμένοντας τον ερχομό της νύφης για να γίνουν τα στέφανα. Στη φωτογραφία «φλαμπουριάρης» είναι ο μαθητής Άγγελος Καπούκης (εγγονός του Γιώργου Νικ. Ζιώγα) και από τα θερινά πολιτιστικά δρώμενα του Μ.Ε.Σ. Συκουρίου του 2009 που πραγματοποιήθηκαν στο γήπεδο του χωριού μας.

Ο Γεώργιος Κανέλλου Κανελλόπουλος γεννηθείς το 1907 στο Χίλιμοδίο Κορινθίας, επαγγελματίας ζαχαροπλάστης και η Αφροδίτη Αδάμ Καρανίκα γεννηθείσα το 1920 στην Όσσα, τέλεσαν το γάμο τους το 1947 και απέκτησαν 3 γιους. Τον Νίκο, τον Μανώλη και τον Κώστα.
Αρχείο της οικογένειας

Το ζεύγος Βασιλείου Κακαγιάννη και Χρυσούλα Παππά.

Πάνω αριστερά το ζεύγος Σταματίας και Ηλία Μαργαρίτη του Αθανασίου.

Πάνω δεξιά το ζεύγος Μανίτσα.

Κάτι αριστερά το ζεύγος Ευαγγελίας και Ευάγγελου Νούλα.

Όλοι τους ήταν κοστουμαρισμένοι και γραβατομένοι, με ένα λουλούδι στο πέτο και μουστάκι αλλά «καραμέλα» να απολαμβάνουν τη σχόλη κάποιας γιορτινής μέρας έξω από το καφενείο της πλατείας Μπάρους εν έτει 1937. Από αριστερά: Νικόλαος Σπ. Μακρής, Βασίλειος Πάλλας, Ιωάννης Αρμπένης, Βασίλειος Νικ. Κορδέλλας και Κων/νος Σεφερλής.

Αρχείο κ.κ. Ευανθίας και Μαρίας Κορδέλλα

Από αριστερά: ο Καπέλας με τον υπερμεγέθη μύστακα, ο χωροφύλακας Θωμάς Βλίτσιος, ο Νικόλαος Μεταξάς και ο πάντοτε κομψός υποδηματοποιός Χρήστος Κων. Κομνηνός (Σικ), το 1954 στο καπηλειό του Σπύρου Αλεξ. Παπαζαχαρία.

Αρχείο κ. Ελένης Τριανταφύλλου – Βλίτσιου

Μια γιορτινή ημέρα συντροφιά ανθρώπων της «πίτσας». Από αριστερά Κων/νος Νικ. Παππάς έμπορος, από την Όσσα, Δημήτριος Βας. Μουστάκας παντοπώλης, Βασίλειος Αργ. Ντίνας έμπορος εγχωρίων προϊόντων και Βασίλειος Κων. Μπέλτσιος φανοποιός – υδραυλικός, (δεκαετία του '50) στην ταβέρνα του Κωτούλα.

Γνωστή ταβέρνα στην πλατεία Θέμιδας (παζάρι) ήταν του Στεργίου Ρίζου Παππά (είναι και οιοποικός) στην οποία πήγαιναν μετά τον κάματο της ημέρας οι μερακλήδες του κρασιού και του μεζέ. Η ταβέρνα του Στεργίου λειτουργήσε την περίοδο από το 1960 έως το 1978. Στη φωτογραφία εικονίζονται: Ο Στεργίουλας που σερβίρει με τη μεγάλη αλουμινένια κανάτα κρασί στον Ευθύμιο Πασαπόρτη, έχοντας δίπλα του τον Βασίλειο Νταναβάρα και όρθιους από αριστερά τους: Βασίλειο Κορδέλλα, Κων/νο Μοσχοσοβίτη, Κων/νο Τσάκαλο, Αθανάσιο Χολεβά, ενώ στον πάγκο ακουμπούσαν αριστερά ο Χρήστος Ευθυμίου (Καμαγιάννης) και δεξιά ο Βασίλειος Πάλλας (25/3/1975).

Αρχείο οικογένειας Χρ. Ευθυμίου

Παρέες Συκουριωτών σε ταβέρνες του χωριού.

Σ.Φ.Α.Ν.Κ.
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΝΕΩΝ
«Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ»

Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΜΑΣ ΟΜΑΔΑ

Η παρουσία του Σ.Φ.Α.Ν.Κ. ως αθλητικού φορέα στην περιοχή του Συκουρίου καταγράφεται σε δύο περιόδους: η πρώτη από την ίδρυσή του το 1930 μέχρι 15 Απριλίου 1941, και η δεύτερη από την ανασύστασή του τον Απρίλιο του 1951 μέχρι σήμερα. Από την πρώτη περίοδο δεν υπάρχουν στοιχεία.

Ο πρώτος ερασιτέχνης διαιτητής του ποδοσφαίρου Μιχαήλ Ιωάννη Καραδήμος γεννήθηκε το 1928 στο Συκούριο και ήταν επαγγελματίας αμμοκονιαστής. Πρωτόπαιξε ποδόσφαιρο το 1947 στις αλάνες της περιοχής του Α.Τ.Α. στη Λάρισα, και με τους συγχωριανούς που βρισκόταν και αυτοί την ίδια εποχή λόγω του Εμφυλίου, δημιούργησαν ποδοσφαιρική ομάδα και διοργάνωναν αγώνες με τις ομάδες της Νίκαιας, της Χάλκης, με τους τσιγγάνους της περιοχής κ.α. Διαιτητής σε αυτούς τους αγώ-

νες ήταν ο Μιχαήλ, που εξελίχθηκε σε άριστο πρακτικό διαιτητή. Από το 1950 που επέστρεψε στο χωριό, υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής της ομάδας του «Κισσάβου» διευθύνοντας αγώνες εντός και εκτός έδρας και κατακτώντας πρωταθλήματα και παίρνοντας μετάλλια. Υπήρξε ο άμισθος της ποδοσφαιρικής ιδέας και του τοπικού αθλητισμού. Απεβίωσε το 2014 και η σωρός του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Συκουρίου.

—
Η ομάδα του «Κισσάβου» και ο διαιτητής Μιχαήλ Ιω. Καραδήμος στις 13/12/1959. Ο αγώνας διεξήχθη με την ομάδα της 110 Π.Μ. Λάρισας στο γήπεδο Συκουρίου και έληξε ισόπαλος 1-1.

Ο ποδοσφαιριστής του «ΚΙΣΣΑΒΟΥ» και διαιτητής της Α' Εθνικής Κατηγορίας Γεώργιος Δεσπούλης του Κωνσταντίνου γεννήθηκε το 1943 στο Συκούριο όπου τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και πήγε και 3 τάξεις στο Γυμνάσιο. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1964 -1965) στο Πεζικό στα βαρέα όπλα με τον βαθμό του δεκανέα. Το 1965 προσλήφθηκε στο 15ο ΚΤΕΛ Λάρισας και εργάστηκε εισπράκτορας, αποθηκάριος και εκδότης εισιτηρίων έως το 2001 που συνταξιοδοτήθηκε. Από το 1957 -1970 ήταν καλός ποδοσφαιριστής στην τοπική μας ομάδα του «Κισσάβου» και το 1970 τραυματίστηκε στο ζυγωματικό οστό με αποτέλεσμα να εγχειριστεί και οι θεράποντες γιατροί του απαγόρευσαν να ξαναπαίξει ποδόσφαιρο. Όμως ο «Τζώρτζης», έτσι τον αποκαλούσαν οι φίλαθλοι, λόγω της αγάπης που είχε για το άθλημα, αποφάσισε να γίνει Διαιτητής. Κατόπιν εξετάσεων πέρασε στη σχολή Διαιτητών της Λάρισας και απέκτησε

τους τίτλους του Διαιτητή της Γ', της Β' και της Α' Ερασιτεχνικής κατηγορίας, και μετά από δύο εξετάσεις στην Αθήνα, στον Οργανισμό Διαιτητών Ποδοσφαίρου Ελλάδας έλαβε και τους τίτλους του Διαιτητή της Β' και Α' Εθνικής κατηγορίας, ανώτεροι τίτλοι από αυτούς που κατείχε. Τα Σωματεία της Β' και Α' κατηγορίας έγιναν επαγγελματικά το 1986, και ο Τζώρτζης, διέτελεσε επί μακρόν διαιτητής και επόπτης αγώνων (1970-1995) και στην ποδοσφαιρική μακρά του πορεία έλαβε μέρος σε πάνω από 2500 αγώνες! Είναι νυμφευμένος με τη Μαρία Σταύρου Δέλλα, καταγόμενη από την Αμυγδαλή Αγίας της Λάρισας και απέκτησαν ένα γιο τον Κωνσταντίνο και μία θυγατέρα την Αμαλία. Κατοικούν στη Λάρισα.

—
Ο Γεώργιος Κ. Δεσπούλης αριστερά στο γήπεδο Ριζούπολης Αθηνών στον αγώνα της Β' Εθνικής κατηγορίας, μεταξύ των ομάδων Απόλλων - Προοδευτική, που έληξε με σκορ 1-0, το 1985.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ «ΚΙΣΣΑΒΟΣ» - ΤΟΞΟΤΗΣ 2-1
 Ο αγώνας διεξήχθη στις 15/9/1963 στην έδρα του «Κίσαβου» παρουσία εκατοντάδων φιλάθλων. Οι φίλοι του ποδοσφαίρου απόλαυσαν ένα πολύ ωραίο, δυνατό και γρήγορο παιχνίδι που κατέληξε με νίκη του «Κίσαβου» επί του Τοξότη με σκορ 2-1. Την ομάδα αποτελούσαν όρθιοι από αριστερά: Ευάγγελος Μπέλλος από τη Λάρισα, Ηλίας Γ. Μπέλλιος, Ευάγγελος Ζιαζιάς από την Μαρμάριανη Αγιάς, Γεώργιος Κ. Δεσπούλης, Απόστολος Θωμά Καραποστόλης, Βασίλειος Σ. Κωστόπουλος, και καθιστοί από αριστερά: Αντώνιος Γ. Πράπας, Τάκης Λίταινας από το Καλοχώρι, Αθανάσιος Στ. Κρίτσας, Ιωάννης Κώτσιας από την Όσσα και Ιωάννης Αθ. Καραγιάννης. Αρχείο Γεωργίου Παύλου Ψάρρα

Ο «ΚΙΣΣΑΒΟΣ» ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ Β' ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΤΟ 1970
 Όρθιοι από αριστερά: Νικόλαος Γ. Γερογιάννης, Κωνσταντίνος Βασ. Μπέλλιος (τερματοφύλακας), Αναστάσιος Λιούπας από το Μακρυχώρι, Χρήστος Γ. Κασιάνης από την Όσσα, Παντελής Σάλος, Χαράλαμπος Περ. Καπέλλας και καθιστοί από αριστερά: Δημήτριος Τηλιός, Παντελής Μούρος, Γεώργιος Βασ. Μπέλλιος, Ευάγγελος Χρ. Κακαγιάννης από την Όσσα και Στέργιος Χρ. Γρηγορίου. Αρχείο Παντελή Σωτ. Μούρου

Άλλος ένας αγώνας μεταξύ των ομάδων ΝΕΩΝ και ΠΑΛΑΙΜΑΧΩΝ έγινε στις 21 Μαΐου 1980 με σκορ νίκης 3-0 υπέρ των ΝΕΩΝ. Στη φωτογραφία ο Γεώργιος Κ. Δεσπούλης σήκωσε το πολυπόθητο κύπελλο, ενώ τον παρακολουθούν χαρούμενοι αριστερά ο πρόεδρος Στέργιος Αντ. Δημάκης, δεξιά ο Παντελής Μούρος, πίσω ο Σταμάτης Κων. Αλεξίου και πολλοί φιλάθλοι.

Αρχείο Στεργίου Αντ. Δημάκη

Έφυγαν» από τη ζωή δύο συμπατριώτες μας ο Θωμάς Χαντζηγούλας (αριστερά) και ο Κώστας Θεοδώρου που είχαν κοινό γνώρισμα την αγάπη τους για τον αθλητισμό. Το πλήγμα στην αθλητική οικογένεια υπήρξε δυσαναπλήρωτο και προς τιμήν τους δώθηκε το όνομά τους στο Δημοτικό Γυμναστήριο Συκουρίου.

«Νίκη ... για σένα»

Πολύ μεγάλη νίκη του Κίσαβου Συκουρίου μέσα στη Μελιβοία επί του ισχυρού και εκ των διεκδικητών του φετινού τίτλου Φιλοκτήτη με 1-0. Μία Νίκη που αλλάζει εκ νέου το σκηνικό στην κορυφή του βαθμολογικού πίνακα, και παράλληλα, δίνει τρεις πολύτιμους βαθμούς στον Κίσαβο, ο οποίος ανέβηκε αισθητά. Με την έναρξη του αγώνα κρατήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη του αδικοχαμένου Χρήστου Δ. Κακαγιάννη, ενώ οι ποδοσφαιριστές του Κίσαβου αγωνίσθηκαν με μαύρα περιβραχιόνια. Στο τέλος του αγώνα, ποδοσφαιριστές, τεχνική ηγεσία και διοίκηση του Κίσαβου αφιέρωσαν τη νίκη στη μνήμη του Χρήστου Δ. Κακαγιάννη. Σε ό,τι αφορά το παιχνίδι, κυμάνθηκε σε πολύ καλά επίπεδα, αφού παίχθηκε καλό ποδόσφαιρο. Το γκολ που έκρινε το νικητή πέτυχε ο Λεούδης στο '75, ενώ οι γηπεδούχοι είχαν ένα δοκάρι. Οι παίχτες του Συκουρίου ήταν: Μακρής, Τζεμάλ, Γκίνος, (20'Ν. Κακαγιάννης), Αφεντουλίδης, Λεούδης, Παρλάντζας, Σπίνος, Πουρτσιδής (83'Ντίνας), Χαδουλός Α., Ζιώγας και Χατζής.

Άρης Γκουτρουμάνης, Εφημερίδα «Ελευθερία», 19-1-200

Η εφηβική ομάδα του Κισσάβου Συκουρίου το 1974.

Η χορωδία του Συλλόγου Φυσικής Αγωγής Νέων ο «Κίσαβος», που δραστηριοποιούνταν στα πλαίσια των ευρύτερων σκοπών για την ενασχόληση των νέων της περιοχής.

Ο Δημήτριος (Τάκης) Κακαγιάννης του Χρήστου αγαπούσε την ποδοσφαιρική ομάδα του «Κισσάβου» με πάθος χωρίς να έχει παίξει ποτέ του ποδόσφαιρο. Την αγαπούσε πάρα πολύ και συμμετείχε ενεργά σε όλες τις ευτυχείς και τις άτυχες στιγμές της μακρόχρονης πορείας βοηθώντας μετά την ανασύστασή της το 1951 ώστε να προοδεύει και να πηγαίνει μπροστά. Από θέσεις ευθύνης διετέλεσε: πρόεδρος τις περιόδους 1964-1966 και 1985-1988, γενικός γραμματέας 1971-1972 και γενικός αρχηγός 1969-1970. Για τη συνεχή και αδιάκοπη υπέρ 20ετή προσφορά προς την ομάδα του «Κίσαβου» ανακηρύχθηκε Επίτιμος Πρόεδρος το Μάιο του 1990. Επίσης

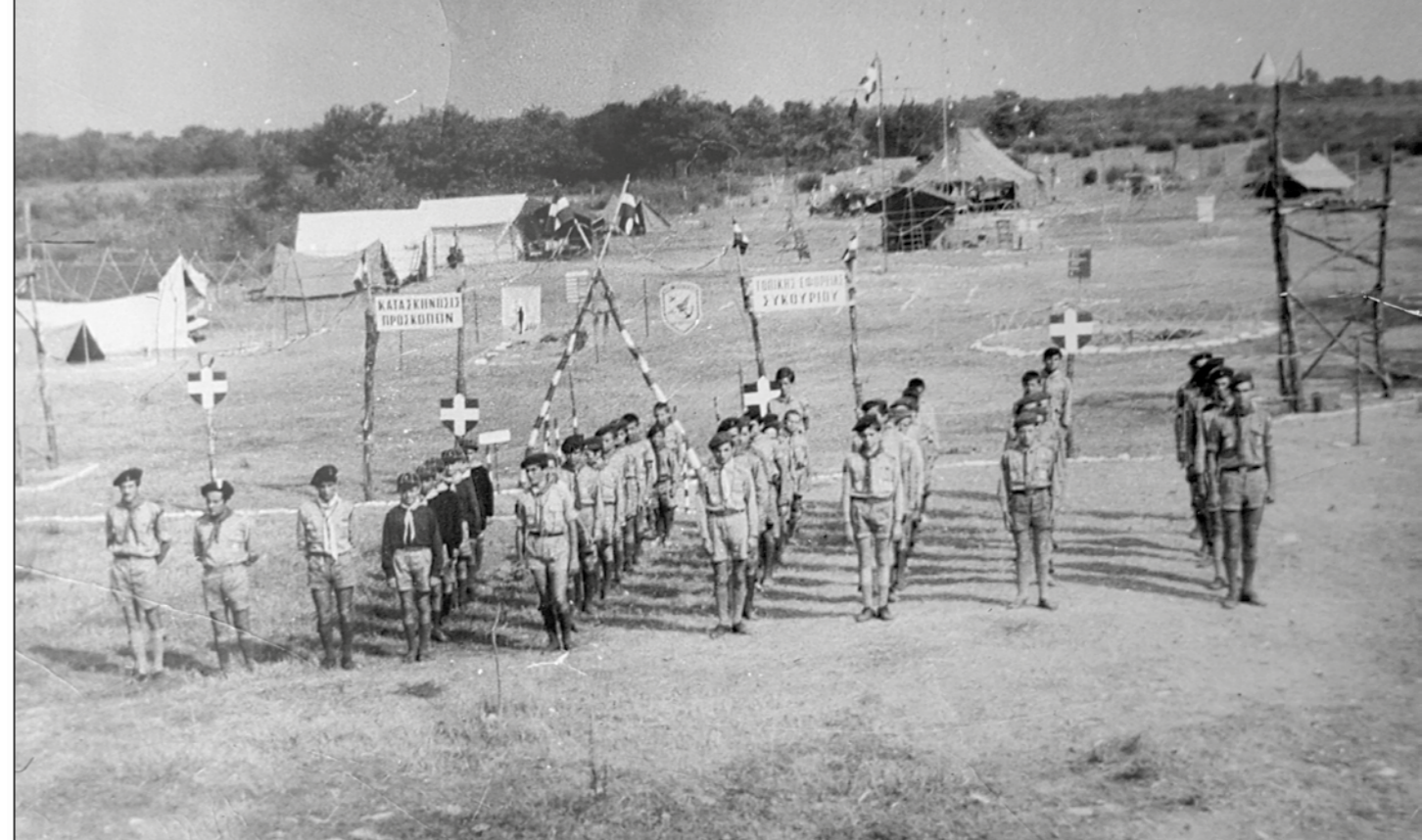
στην ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων (Ε.Π.Σ.) Λάρισας διετέλεσε: σύμβουλος 1975-1976 και Β' Αντιπρόεδρος 1977-1980. Μετά το θάνατο του προέδρου της Ε.Π.Σ. Νικολάου Γαλάτου, ανέλαβε για ένα χρονικό διάστημα Πρόεδρος και από τότε απέκτησε τον τιμητικό τίτλο του Επίτιμου Προέδρου της Ένωσης Ποδοσφαιρικού Σωματείου Λάρισας. Το 1998 σταμάτησε την ενεργό δραστηριότητά του προς τον «Κίσαβο», αλλά δεν έπαψε να βοηθά και να προσφέρει την εμπειρία του, όταν και όποτε του τη ζητούσαν, παραμένοντας ένας ένθερμος υποστηρικτής και ένας πραγματικός «τιφόζος» της ποδοσφαιρικής ομάδας του τόπου του!

Συνεδρίαση των μελών του Δ.Σ. της Ε.Π.Σ. Λάρισας. Πρώτος από δεξιά ο Τάκης Κακαγιάννης Β' Αντιπρόεδρος και στο κέντρο ο πρόεδρος Νικόλαος Γαλάτος, το 1979.

Ο Προσκοπισμός του Συκουρίου

Ιδρύθηκε στις 15 Μαΐου 1954 με τη φροντίδα της Περιφερειακής Εφορείας Προσκόπων Νομού Λάρισας και της Κοινότητας Συκουρίου. Η επέκτασή του ανατέθηκε στον δάσκαλο Αντώνιο Ηλία Αλίγκα, ο οποίος ήταν πρόσκοπος και βαθμοφόρος στο Σύστημα Προσκόπων και Αεροπροσκόπων Λάρισας επί 4 χρόνια. Αρχικώς ίδρυσε το Α' Σύστημα Προσκόπων και στη συνέχεια το Β' Σύστημα στις 10/10/1963. Με την ίδρυση του Β' Συστήματος βάσει του κανονισμού ιδρύθηκε και η τοπική εφορεία Προσκόπων Συκουρίου. Επίσης στις 15 Μαρτίου 1964 ιδρύθηκε και ο Τοπικός Προσκοπικός Σύνδεσμος Συκουρίου με κορυφαίο επιστέγασμα την ανέγερση της Προσκοπικής Εστίας Συκουρίου, ενός επιβλητικού διώροφου οικοδομήματος στην είσοδο του χωριού μας. Η Προσκοπική Εστία χτίστηκε σε οικοπέδο έκτασης 684μ2 το οποίο παραχώρησε η Κοινότητα με την υπ' αριθμόν 3/25.02.1970 απόφασή της. Από το 1974 που αποπερατώθηκαν οι εργασίες και έγιναν τα εγκαίνια, ακολούθησαν μέχρι σήμερα εκατοντάδες εκδηλώσεις που κάλυψαν το μεγάλο κενό, που υπήρχε μέχρι πρότινος, στην κτηριακή υποδομή!

Στιγμιότυπο από τις προσκοπικές κατασκηνώσεις της Εφορίας Συκουρίου στο Στόμιο Λαρίσης.

Ο Αντώνιος Αλίγκας, πρωτεργάτης για την εμπέδωση της ιδέας του Προσκοπισμού στο Συκούριο και επίχρνια τοπικός έφορος.

Από παρέλαση προσκόπων το 1972. Στην πρώτη σειρά από αριστερά, Κων. Κουλούτζιος, Σωτ. Πράπας και Κων. Τσούτρας. Στη δεύτερη ο Θεοφ. Μωραΐτης και στην τρίτη οι Ιω. Μωραΐτης, Ιω. Αργυρίου και Μιχ. Πράπας.

Πάνω αριστερά: Ανήμερα της εορτής του Αγ. Σπυριδωνος στις 12.12.1959, τέσσερις Σπυράδες πήγαν στο σπίτι να συνορτάσουν τον συνονόματό τους Σπύρο Νικ. Πράπα στο μέσον της φωτογραφίας. Από αριστερά: Σπύρος Φραγκούλης, Σπύρος Χαδουλός, Σπύρος Σπυρόπουλος και Σπύρος Παπαζαχαρίας

Αρχείο κ. Μαίρης Χαδουλού – Μπαλωματή, Γερμανία

Κάτω αριστερά: Μια παρέα ηλικιωμένοι και καλόκαρδοι Συκουριώτες, άνθρωποι της ίδιας γενιάς, γείτονες και φίλοι, κατηφόριζαν από τους «Μύλους» αγκαλιασμένοι και τραγουδώντας... στα τέλη της δεκαετίας του '50. Στα πρόσωπά τους ήταν διάχυτη η ευθυμία και η χαρά! Διακρίνονται από αριστερά: Νικόλαος Ζιώγας, Νικόλαος Καραδήμος, Γεώργιος Κασιφώτης, Στέργιος Γερογιάννης και Κωνσταντίνος Χρ. Δοξαράς. Ο τελευταίος υπήρξε προπολεμικά, πολύ καλός λαουτιέρης και τραγουδιστής στη Σπηλιά, συμμετέχοντας στη μουσική κομπανία με τους Βασίλειο Μακρή που έπαιζε κλαρίνο και τον Ευθύμιο Μπαλαή που έπαιζε βιολί.

Αρχείο οικογένειας Δημητρίου Στερ. Γερογιάννη

Ο νεαρός πτυχιούχος λογιστής Ιωάννης Μπέλτσιος του Αθανασίου (1911-1987) σε μία επίσκεψή του στην Αθήνα το 1933 φωτογραφήθηκε με φόντο την Ακρόπολη με τον Παρθενώνα και δεξιά τους Στύλους του Ολυμπίου Διός.

Αρχείο του Βασιλείου Ιω. Μπέλτσιου

Ο Κωνσταντίνος Τσακμάκης του Ρίζου (Τουρνάβας) αριστερά, και ο Γεώργιος Ζαφείρης του Ιωάννη, βρήκαν στο δρόμο ένα λασπωμένο πορτοφόλι που περιείχε 112.000 χιλ. δρχ. Αυτοί κράτησαν την τιμιότητά τους και το παρέδωσαν στην Αστυνομία, για να δοθεί στη συνέχεια στον κάτοχο που το έχασε.

Οι φίλοι έπαιζαν χαρτάκια και το παιχνίδι παιζόταν για το ποιος θα πληρώσει τους καφέδες. Στο τραπέζι οι γείτονες και φίλοι, αριστερά ο Αθανάσιος Κατσιάνης και δεξιά ο Κωνσταντίνος Γκαντόγλου (Τσιότρας) έπαιζαν χαρτάκια στην ταβέρνα του Μιχαήλ Γερογιάννη στην πλατεία της αγοράς (παζάρι) το Καλοκαίρι του 2013, όπου τους βρήκε ο «φωτογραφικός φακός» της Μαρίτσας... Μαζί τους, παρατηρητής ήταν και ο Κωνσταντίνος Γ. Κατσιφώτης, γείτονας και φίλος τους.

Ο αντιπρόεδρος του Μορφωτικού Συλλόγου Συκουρίου Αλέξανδρος Δημουλός του Ιωάννη, παραλάμβανε από τον Νομάρχη Λάρισας κ. Λουκά Κατσαρό, το αναμνηστικό δίπλωμα συμμετοχής του Συλλόγου στην εκδήλωση «Δημοτικό τραγούδι» που πραγματοποιήθηκε στο Κηποθέατρο της Λάρισας, στις 3/6/2008.

Ο μαθητής Παντελής Γκατζόγιας του Παναγιώτη, βρήκε στο δρόμο ένα τσαντάκι και το παρέδωσε στην Αστυνομία. Εκεί διαπιστώθηκε πως περιείχε 24.550 χιλ. δρχ. και κάποια έγγραφα που επιστράφηκαν στον κάτοχο. Στη φωτογραφία εύχαρις δέχεται τα συγχαρητήρια για την αξιόπαινη πράξη του από τον τοπικό Έφορο των Προσκόπων Συκουρίου, Αντώνιο Ηλία Αλίγκα, το 1998.

Ημέρα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Το απόγευμα της διπλής αυτής γιορτής, της Παναγίας και της Εθνικής Παλιγγενεσίας, οι Συκουριώτες κατέκλυσαν την πλατεία Θέμιδας για να χαρούν και να απολαύσουν τη χάρη και την ομορφιά των χορευτικών των σχολείων και του Μορφωτικού Συλλόγου. Στη φωτογραφία ο πρωτοχορευτής Γεώργιος Πασαπόρτης του Ευθυμίου, κρατούσε στη στιβαρή λεβέντικη κορμωστασιά του, την ανάποδη φιγούρα που εκτελούσε με ακρίβεια ο Κωνσταντίνος Νταναβάρας του Στεργίου, στις 25 Μαρτίου 1982.

Ο νεαρός Δημήτριος Γκαντόγλου του Κωνσταντίνου, εργαζόταν προσωρινώς στο εξοχικό κέντρο «RIVIERA», όπου βρήκε 1,300 ευρώ και τα παρέδωσε στο αφεντικό. Ο άνθρωπος που τα έχασε, πήγε ύστερα από ώρες και του τα έδωσαν, συγχαίροντας τον Δημήτρη και λέγοντάς του: «Οι συνομήλικοί σου να σε έχουν φωτεινό παράδειγμα προς μίμηση! Είμαι περήφανος που υπάρχουν τέτοιοι νέοι στον τόπο μας. Εύγε!

Από την ταράτσα του σπιτιού του Δημητρίου Χατζηλαδά που είναι ψηλότερα από άλλα κτίσματα, μια φορά το χρόνο ηχοούσε η κοινοτική σειρήνα και έπεφταν τουφεκιές, σε ανάμνηση των κανονιοβολισμών της κήρυξης του πολέμου εναντίον της Ιταλίας στις 28 Οκτωβρίου 1940. Στη φωτογραφία ο Παύλος Κουλούντζος γύριζε τη σειρήνα και ο Γιάννης Χατζηλαδάς με τον Γιάννη Καρλιγκιώτη έριχναν τουφεκιές, το 2004.

Αρχείο εφημερίδα «φωνή περιοχής Συκουρίου» Τεύχος 170/2004, σελ. 8)

Ο **Αθανάσιος Νούλας** του Κωνσταντίνου (Αιωροπτεριστής) ανήσυχος για αθλητική δραστηριότητα και χόμπι, ήρθε σε επαφή με τους πρωτοπόρους τότε αιωροπτεριστές το 1982 στην Αθήνα. Τον ενθουσίασε και τον συνεπήρε πάρα πολύ το συγκεκριμένο άθλημα, όταν τους είδε να πετάνε στην Πάρνηθα. Ύστερα από εκπαίδευση μερικών μηνών βρισκόταν στον αέρα να ανεμοπορεί. Του άρεσε και συνέχισε να πετά σε διάφορες περιοχές (Θεσσαλονίκη, Βέροια, Νάουσα, Θήβα, Λευκάδα) και στα βουνά (Όλυμπος, Μιτσικέλι, Μπέλες, Πάρνηθα) και να συμμετέχει σε τοπικούς και πανελλήνιους αγώνες. Η αγάπη του για το άθλημα χρόνο με το χρόνο του έφερε διακρίσεις και το 1994 κατέκτησε το πανελλήνιο πρωτάθλημα στη Β' κατηγορία. Αυτό που τον κάνει να θέλει να συνεχίσει, δεν είναι οι πρωτιές και οι διακρίσεις, είναι που καταφέρνει να τιθασεύσει τον «αίολο» και να ξεθάψει τις δυνατότητες του αετού φέρνοντας στα μέτρα και στα γούστα του τον τρόπο πετάγματος! Είναι μια πρόκληση. Είναι μια γερή δόση αδρεναλίνης στο αίμα που μόνο όσοι έχουν νιώσει το ρίγος στο δέρμα τους, την αναζητούν. Δεν είναι φτιαγμένος για να πετάει, αλλά πετάει. Η βαρύτητα τον τραβά στο έδαφος, αλλά εκμεταλλευόμενος τα ανοδικά και τα δυναμικά ρεύματα του αέρα ανεβαίνει ψηλά και ακόμα πιο ψηλότερα. Το να πετά σαν πουλί είναι κάτι παραπάνω από ένα απλό σπορ.

Η αίσθηση να κινείσαι σε διάφορες κατευθύνσεις χρησιμοποιώντας τον άνεμο εμπειρέχει τα στοιχεία της ηδονής, της πρόκλησης της αβύσσου, τη λατρεία για την ελευθερία και τα προνόμια να διαχειρίζεσαι τα ρεύματα του αέρα και να βλέπεις τον κόσμο από ψηλά. Και όταν προσγειωθείς, καταλαμβάνεσαι από ένα αίσθημα ευφορίας, απόλαυσης, χαράς που συνοδεύεται από μία προσωπική ικανοποίηση. Μπορεί κάποιος αν θέλει να εκπαιδευτεί και να μάθει να πετάει. Αρχίζει εξασκούμενος από το επίπεδο, εν συνεχεία από μικρή κλίση του εδάφους και προοδευτικά μικρούς και μεγάλους λόφους. Η εξάσκηση, η εξοικείωση και η γνώση του αντικειμένου, θα εμποδίσουν την αυτοπεποίθηση και τη σιγουριά παραγκωνίζοντας σιγά-σιγά το φόβο για την πτήση στα ψηλά.

Έτσι το ύψος δεν σε απασχολεί πλέον και αισθάνεται κανείς σαν να μεγάλωσαν τα χέρια του και έγιναν φτερά. Σαν άθλημα είναι ασφαλές. Τα υλικά τα οποία χρησιμοποιούνται στον αετό είναι τελευταίας τεχνολογίας και παρέχουν μεγάλη ασφάλεια όσον αφορά την αντοχή των υλικών. Τα αίτια των περισσότερων ατυχημάτων οφείλονται κυρίως στον εγωισμό και την υπερεκτίμηση του εαυτού μας. Δε χρειάζεται να είναι κανείς άνθρωπος των σπορ, ούτε η ηλικία παίζει σπουδαίο ρόλο. Καθοριστικός παράγοντας και προϋπόθεση είναι η επιθυμία και η θέληση να μάθεις να πετάς.

Από την παρουσίαση του βιβλίου «Το Συκούριο στους πολέμους 1897 έως 1949» με τον αντιστασιακό - πολιτικό Μανώλη Γλέζο, τον καρδιοχειρουργό Σωτήρη Πράπα και τις δύο εγγονές του Θάλεια και Λίνα το 2005.

Για την δημιουργία του Λαογραφικού Μουσείου εμπνευστής, οραματιστής και δημιουργός ήταν ο κ. Γιάννης Νικ. Πράπας, ο οποίος με μεράκι και ευαισθησία αφιέρωσε όλη τη ζωή του στη διάσωση, περισυλλογή, προβολή του πολιτισμού και της παράδοσης του τόπου μας, ξεκινώντας να συλλέγει αντικείμενα λαογραφικού και ιστορικού ενδιαφέροντος από το 1986.

Το Μαΐο του 2001 με πρωτοβουλία του Δημάρχου Χρ. Κουμπούρα συστήθηκε το Λαογραφικό Μουσείο Συκουρίου στην πλατεία Θέμιδος.

Η συγκινητική διάθεση προσφοράς λαογραφικού υλικού από τους κατοίκους δημιούργησε ανάγκη μεταστέγασης σε μεγαλύτερο χώρο. Οι ιδιοκτήτες - απόγονοι του «Μύλου - Μιχαήλ Κίττα» παρεχώρησαν τον χώρο που ανακαινίστηκε. Τα εγκαίνια τελέστηκαν στις 25 Νοεμβρίου 2010. Στη φωτογραφία από αριστερά ο Ιωάννης Πράπας, οι αδελφοί Κίττα, ο Περιφερειάρχης Λουκάς Κατσαρός και ο Δήμαρχος Νέσσωνας Νικόλαος Γερογιάννης.

Στις 27 Μαΐου 2017 ο Δήμος Τεμπών και η Κοινότητα Συκουρίου, σε ειδική τελετή παρουσία του Περιφερειάρχη κ. Αγοραστόυ και του Δημάρχου κ. Κολλάτου, έκανε τα αποκαλυπτήρια της πλακέτας ονομασίας του «Λαογραφικού Μουσείου Συκουρίου - Ιωάννης Πράπας» προς τιμήν του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ

- Μπαρμπή Βοζαλή: *Πορτραίτα πρωτοπόρων οδοντιάτρων της Λάρισας*, Λάρισα 2006.
 - Γεώργιος Ζιαζιάς: *Αναζητώντας τη χαμένη Λάρισα*, Λάρισα 1994.
 - Βάσος Καλογιάννης: *Λεύκωμα από τη ζωή και την ιστορία του Δήμου Λάρισας, (1881 - 1999)*.
 - Εμ. Γ. Καραμανώλη: *Αναδρομή στην Ιστορία των Δικαστηρίων της Λάρισας*, 1997.
 - Ιωάννης Ν. Πράπας: *Το Συκούριο από το 1881 έως το 1996* (Ιστορική εισαγωγή Κώστας Σπανός), Λάρισα 1997.
 - Κώστας Σπανός: *Θεσσαλικό Ημερολόγιο, τόμος 44ος*, 2003.
 - Αθανάσιος Αντ. Τσούκας: *Το Συκούριο, πρώην Μέγα Κεσερλί του τέως Δήμου Νέσσωνας, (Ιστορία, Λαογραφία, Αναμνήσεις)*, Θεσσαλονίκη 1982.
- ΑΡΧΕΙΑ: Κοινότητας Συκουρίου, Ένωσης Εμποροεπαγγελματιοβιοτεχνών Συκουρίου, Εφημερίδας «Φωνή περιοχής Συκουρίου», Θανάση Θεοφ. Μπετχαβέ, Λάρισα, Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» 18/1/1972, 12/8/2002, 19/1/2004, Θεσσαλικές Επιλογές τεύχη 138/1998, 292/2011, Περιοδικό της εφημερίδας Reporter «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» τεύχος 246/2006.
- Προφορικές μαρτυρίες συγχωριανών.

ΗΤΑΝ ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ανάμεσα στα χειρόγραφα του σπουδαίου συμπατριώτη μας και μακρινού συγγενή μου, του Γιάννη Πράπα, με αναφορές στους άνδρες του Συκουρίου, στα πεπραγμένα τους και στις μεγάλες στιγμές τους. Μέσα από τις εικόνες και τα κείμενα ένιωσα τον μόχθο, τον ιδρώτα και τις αγωνίες των παλιότερων γενιών, γνώρισα επαγγέλματα που χάθηκαν στο χρόνο, ανθρώπους που έφυγαν πριν έρθω σε αυτό τον κόσμο και νεότερους συμπατριώτες που η απόσταση μας αποξένωσε. Ο Γιάννης με συγκλονιστικό, αντικειμενικό και ανιδιοτελή τρόπο, μέσα από τις διηγήσεις, τα αρχεία, τις προσωπικές επαφές και τη γλαφυρή γραφή του, αφήνει στην τοπική ιστορία το ύστερο πόνημά του όπου οι επόμενες γενιές θα ζωντανεύουν τις μνήμες τους, θα συναντούν τους συγγενείς και φίλους τους και θα ξεδιψούν την επιθυμία τους να γνωρίσουν τις ρίζες τους.

Σωτήρης Πράπας